

ΔΗΜΟΚΡΕΤΕΙΟ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης

ΠΕΡΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

.....
ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης

3643 a

ΠΕΡΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ,

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ,

Ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεως.

ΥΠΟ

Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ,

Καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ὀθωνος.

.....

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ.

.....

ΚΛΑΟΣΙΣ ΠΕΜΠΤΗ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ.

ΕΝ ΔΟΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΙ ΑΝΔΑΛΩΜΑΣΙ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ.

(Κατὰ τὴν ἑδὸν Ἑρμοῦ, Ἄριθ. 212).

.....

1862.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης

.....

Ὡς τὰ στοιχεῖα τὰς συλλαβᾶς ἀποτελεῖ κατὰ τὰς ἐπιπλοκάς, οὕτω καὶ ἡ σύνταξις τῶν νοητῶν τρόπον τινὰ συλλαβᾶς ἀποτελεῖσει διὰ τῆς ἐπιπλοκῆς τῶν λέξεων· καὶ ἔτι ἕν τῶν τρόπων ἐκ τῶν συλλαβῶν ἢ λέξεις, οὕτως ἐκ τῆς καταλληλότητος τῶν νοητῶν ὁ αὐτοτελής λογος.

(Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς περὶ Συντάξεως ἐν ἀρχῇ).

.....

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Πρὸς τοὺς Ἀναγνώστας.

Ορθότερον καὶ τελειότερον, τὸ πέμπτον νῦν, ἐκδιδόμενον τὸ παρὸν πονημάτιον, ἐλπίζω ὅτι γενήσεται χρησιμώτερον, εἰ μὲν οὐχὶ εἰς τὸν συντάξαντα, εἰς τὸν ἐκδότην καὶ εἰς τοὺς περὶ τὴν ἑλληνικὴν σύνταξιν ἀσχολουμένους, τοῦλάχιστον εἰς τοὺς τέχνην καὶ ἐπιτήδευμα τὴν κλεψιτυπίαν πεποιημένους οἵτινες, ἀπανταχόθεν πλείονες καθ' ἑκάστην ἀναφαινόμενοι, ἐκ δεξιῶν τε καὶ ἀριστερῶν πολιιορκοῦσι καὶ κλέπτουσι τὰ ἀλλότρια.

Παλλάκις ἔχων ἀφορμὴν νὰ ἀναπολῶ τὰ ἐργαστήρια τῶν τοιούτων τυποκλόπων, καίτοι οὔτε ποιητῆς ὢν, οὔτε μεγάλην ἀξίαν εἰς τὰ εὐτελῆ μου ἔργα δίδων, καὶ ἄκων ὁμως ἐνθυμοῦμαι τὸ τοῦ Οὐίγγιλίου *Sic vos non vobis*.

Καὶ περὶ τούτου μὲν εἶπά τινα καὶ ἐν τῷ προλόγῳ τῆς τετάρτης ἐκδόσεως, ἴσως δὲ καὶ ἐν τῇ ἐντὸς ὀλίγου ἐκδοθησομένῃ Δευτέρᾳ Περιόδῳ ἔσται ὁ λόγος· ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀρκοῦμαι εἰπεῖν ὅτι τὸ τοιοῦτον οὔτε ἀπέτρεψεν οὔτε ἀποτρέψει με τῆς ἀπ' ἀρχῆς προθέσεώς μου· οὔτε ἔπαυσα δηλ. οὔτε παύσω προσπαθῶν νὰ καταστήσω, ὅσον ἐνεστίν, ὀλιγώτερον ἀτελῆ τὰ ταπεινά μου πονήματα.

Οὕτως ἐν τῷ νῦν ἐκδιδομένῳ, ἐκτὸς ἄλλων βελτιώσεων, καὶ ὁ κεφαλαιώδης πίναξ ἐπλατύνθη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε, ὡς ἐν προγράμματι πάντων παρισταμένων τῶν περιεχομένων τοῦ βιβλίου, διὰ μιᾶς δύναται ὁ ἀναγνώστης καὶ τοῦ ὅλου ιδέαν πλήρη νὰ λάβῃ καὶ ἐπὶ τῶν κυριωτέρων νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν, καὶ εἰς ἐπιμελέτην ἀσφαλῆ ὁδηγὸν νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, βλέπων τίνα γνωρίζει καὶ τίνων ἔτι χρῆζει πρὸς δευτέραν σπουδὴν.

Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ πίναξ ἀλφαριθμητικὸς προσετέθη, ὅς ἦτον ὁ τῆς πρώτης ἐκδόσεως, ἐν Κερκύρα, κατὰ τὸ αἰωμά, ἀλλὰ τελειότερος, συνταχθεὶς ὑπὸ τοῦ τροφίμου τοῦ Πανεπιστημίου Ὁθωνος Βασιλείου Βουζίκη, καθηγητοῦ νῦν ἐν τῷ Γυμνασίῳ Λαμίας.

Περαίνων τὸν λόγον εὐχομαι ἵνα ὅσοι κρίνωσιν ἀξίον χρήσεως τὸ βιβλίον τοῦτο εὕρωσιν αὐτὸ πρόσφορον εἰς τὸν δι' ὄν ἐγράφη σκοπὸν, εἰς τὴν στοιχειώσιν τῆς ἐλληνικῆς συντάξεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σύνταξις ἐστὶ λόγου καταλληλότης, ἐλπίζω ὅτι, ἐθισθέντες ν' ἀποφεύγωσι τὰς γραμματικὰς ἀκαταλληλίας αἰτινες ἀποτελοῦσι τὰς ἀσυνταξίας, θέλουσιν ἀποστρέφεσθαι καὶ τὰς ἐν τῷ βίῳ προφανεῖς οὔσας ἀδικίας, ὧν ἡ μεγίστη ἐστὶν ὁ ἀναιδὴς σφετερισμὸς τῶν ἀλλοτρίων. Καὶ τότε ἔσονται ἀληθῶς κόσμιοι· ἡ γὰρ κοσμιότης ὑπειξίς ἐκουσία πρὸς τὸ φανὲν βέλτιστον (Πλάτων, ἐν Ὅροις).

Ἐν Ἀθήναις, τῆς 14 Ἰανουαρίου 1857.

Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ.

ΠΡΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΥ, ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΠΟΝΗΜΑΤΟΣ.

§. 1. Ως πάντοτε και άπανταχού η *Σύνταξις* υποθέτει πολλών όμου ένωσιν, τάξιν έν τη ένώσει και κατά τινα σκοπόν ρύθμισιν, οίον συμφωνίαν πρòς γνώμονα, ούτω και ιδιαίτέρως *Σύνταξις* έν τη γραμματική λέγεται ή κατά κανόνας και όρθή πλοκή των λέξεων εις κατασκευήν λόγου, *Συντακτικόν* δέ τò περι αύτης πραγματευόμενον μέρος της γραμματικής, και διδάσκον τούς κανόνας καθ' ούς ή πλοκή αύτη γίνεται όρθή. Έστι δέ κανών μèn παράγελμα πρòς άποφυγήν άμαρτήματος, όρθόν δέ έν γένει τò πρòς κανόνας όμολογουμένους και παρά πᾶσι δεκτούς σύμφωνον.

§. 2. Είς δύο μèn διαιρουμένης της γραμματικής, τò *Συντακτικόν* είναι τò δεύτερον αύτης μέρος, εάν δέ ως δεύτερον τεθῆ τò *Όρθογραφικόν* (Ίδε τò πρòς τούς *Αναγνώστας* έν τη τετάρτῃ έκδόσει), τότε γίνεται τρίτον. Έστω δέ τρίτον ή δεύτερον, τò έργον του *συντακτικού* είναι τριπλούν' πρώτον, τò διδάζει τί χρησιμεύει έκαστον είδος των λέξεων εις τήν κατασκευήν του λόγου και κατά ποιους κανόνας τίθεται' δεύτερον, τò δείξει τούς τρόπους, καθ' ούς λόγος πρòς λόγον συνδέεται, και τρίτον, τò σημειώσει παραλλαγάς τινας αίτινες, καιτοι οίον παραβάσεις του κανονικού και συνήθους φαινόμεναι, είναι όμως συγχωρηταί, υπό της χρήσεως διά τινα λόγον επικυρούμεναι' όνομάζονται δέ αύται, όρισμέναι ούσαι και εις σύστημα αναγόμεναι, *Σχήματα* και *Ίδιώματα*, διάφορα των άσυγχωρητίων παραβάσεων αίτινες καλοῦνται *σο.λοικισμοί*. Ούτως αποκτάται ή πλήρης εκμάθησις της όρθης πλοκής των λέξεων εις κατασκευήν λόγου, όπερ άποτελεί τήν σύνταξιν.

§. 3. Ἐκ τούτου λοιπὸν καὶ τὸ παρὸν πῶνημα εἰς τρία τμήματα διαιρεῖται. Τὸ πρῶτον, πραγματευόμενον περὶ τοῦ πρώτου τῶν προσημειωθέντων τριῶν ἔργων, ἐπιγράφεται *Περὶ τῆς Κυρίας Λεγομένης Συντάξεως*. Τὸ δεύτερον πραγματευόμενον περὶ τοῦ δευτέρου ἔργου, ἐπιγράφεται *Περὶ Συνθέσεως τῶν Λόγων καὶ τῶν Μερῶν αὐτῶν*. Τὸ τρίτον, τελευταῖον, πραγματευόμενον περὶ τῶν συγχωρητῶν παραβάσεων, ἐπιγράφεται *Περὶ Συντακτικῶν Σχημάτων καὶ Ἰδιωμάτων*. Περὶ ἐνὸς ἐκάστου τούτων ἰδιαιτέρως θέλομεν πραγματευθῆ ἔν τῷ παρόντι πονήματι, ὅσον ὁ σκοπὸς καὶ τὸ σχέδιον αὐτοῦ ἐπιτρέπουσι, παραπέμποντες, περὶ τῶν λοιπῶν εἰς τὰ πληρέστερα περὶ τούτου συγγράμματα.

§. 4. Ἐκ τῶν πολλῶν διαλέκτων τῆς ἀρχαίας, ἑλληνικῆς γλώσσης ἢ ἀττικῆς, καὶ διὰ τὰ πολλὰ πλεονεκτήματα καὶ διὰ τὴν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν διαδόχων διάδοσιν αὐτῆς, ἐγένιν ἐν τέλει ἐπικρατεστέρα, προσλαβοῦσα, ὡς ἦτον παρεπόμενον, καὶ μεταβολὰς τινὰς χρονικὰς τε καὶ τοπικὰς. Τούτου ἕνεκα, καὶ πλουσιωτέρα δὲ τῶν ἄλλων οὔσα, αὐτὴ συνήθως τίθεται ὡς βᾶσις τῆς ἑλληνικῆς συντάξεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς γραμματικῆς ἐν γένει, παρασημειουμένων τῶν διαλεκτικῶν διαφορῶν.

§. 5. Ἐπίσης ὁμοίως δυνατὸν, παντάπασι χωρισθείσης τῆς ἀττικῆς, τὸ περὶ τῶν ἄλλων διαλέκτων νὰ ἀποτελῆ τμήμα ἰδιαιτέρον, μέρος ἀποβλέπον τούτους σχηματισμοὺς καὶ μέρος τὴν σύνταξιν. Καὶ ὁ μὲν Φρ. Φείρασχος, τὴν ὀμηρικὴν διάλεκτον λαβὼν ὡς βᾶσιν, ὑπέδειξε τὰς ἐκ ταύτης διαφορὰς τῶν ἄλλων διαλέκτων· ὁ δὲ Κρύγερος, τὸν συνήθη, μάλιστα δὲ τὸν ἀττικόν, πεζὸν λόγον κυριώτερον πραγματευθεὶς, ἰδιαιτέροις ἔπειτα διέλαβε τὸ περὶ διαλέκτων, πρῶτον μὲν τὸ περὶ τὴν τεχνολογίαν, ἐσχάτως δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν σύνταξιν. Τὸ τοῦ Κρυγέρου τεχνολογικὸν διαλεκτικόν, ὑπὸ Κωστοπούλου μεταφρασθὲν καὶ ἐκδοθὲν, καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Ἐμ. Φωτιάδου ἐκ τῆς γραμματικῆς τοῦ Φειρασχοῦ περὶ τοῦ Ἐπικοῦ Μέρου καὶ Ἐπικῆς Διαλέκτου μεταφρασθὲν, εἶναι ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα εἰς ἐξακρίθωσιν τῆς παρ' Ὀμήρῳ καὶ Ἰωσι διαλέκτου. Ἐν δὲ τῷ παρόντι πονήματι ἐκ τῶν ἀττικῶν μὲν τὰ πλεῖστα, δὲν λαίπουσιν ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν ἄλλων παραδείγματα.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΩΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ Λόγου.

§. 1. Σκοπὸς τοῦ λόγου, ἐκφωνουμένου ἢ γραπτοῦ, εἶναι τὸ ἐξηγήσαι τὰ αἰσθήματα ἢ διανοήματα τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος. Τὰ πρὸς τοῦτο χρησιμεύοντα εἶναι τὰ διάφορα εἶδη τῶν λέξεων, λαμβανόμενα κατὰ τὴν χρείαν, ποτὲ μὲν περισσότερα, ποτὲ δὲ ὀλιγώτερα, καὶ διαφόρως συμπλεκόμενα, ὡς τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν συλλαβῶν καὶ λέξεων, οἷον ἀ, βὰ, ἄρα, κάρα, κάραθος, ἀνάκαρ, κατακάρα — ἴς, ῥίς, ἄρις, καρίς, σκαρίς, ἄσκαρίς — ὄ, ὄς, τός, ὄτις (ὄτου ὄτω), οὔτις. Οὔτω καὶ ἔστι θεός. — θεός ἔστιν ὁ τὰ πάντα κυβερνῶν. — λέγω. — θέλω λέγειν. — θέλω λέγειν Ἀτρείδας, κτλ.

§. 2. Ὁ λόγος δυνατὸν νὰ ᾖ μικρὸς ἢ μέγας, κατὰ τὴν περίστασιν καὶ τὴν χρείαν, προσέτι δὲ μέγιστος καὶ πολυμερέστατος. Ὁ μικρότατος δὲ πάντων καὶ τὸ στοιχεῖον, τρόπον τινά, εἰς ὃ οἱ λοιποὶ δυνατὸν νὰ ἀναλυθῶσιν, εἶναι ὅταν ἐξηγητῆται ὅτι πρόσωπον, ζῶον ἢ πρᾶγμα τι ἔχει ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ιδιότητα, ὡς Ἀριστείδης ἐστὶ δίκαιος, ὁ λαγὺς ἐστὶν ἀκόπους, ἡ ἀλώπηξ ἐστὶ κερδαλία, ἡ χιὼν ἐστὶ λευκή, τὸ τεῖχος ἐστὶν ὕψηλόν, ἡ ἀπλὴς ὑπαρξίν, ὡς ἠθέλεν εἶναι ὁ θεός ἐστὶν ὑπάρχων (ἴδε κατωτέρω). Μικρότερος λόγος τούτου δὲν γίνεται.

Ἀπλὴ πρότασις.

§. 3. Ὁ μικρότατος οὔτος λόγος, εἰς ἃν οἱ λοιποὶ ἀναλύονται, καλεῖται ἀπλὴ πρότασις, σημαίνουσα κρίσιν τοῦ νοῦς διὰ λέξεων ἐκφερομένην. Ἔστι δὲ κρίσις δύο ἰδεῶν σύζευξις ἢ διάζευξις· ὁ ἀνήρ ἐστι πλούσιος. — ὁ ἀνὴρ οὐκ ἐστὶ πλούσιος.

§. 4. Ἡ ἀπλὴ πρότασις συνίσταται, ὡς καὶ τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα δεῖχνούσιν, ἐκ τριῶν μερῶν, τοῦ ὑποκειμένου, τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ συνδετικοῦ. Καὶ τὸ μὲν ὑποκείμενον σημαίνει τὸ πρόσωπον, ζῶον, ἢ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸ δὲ κατηγορούμενον

σημαίνει τὴν εἰς αὐτὸ ἀπονεμομένην ιδιότητα ἢ ὑπαρξίν, τὸ δὲ συνδεδεικὸν τὴν σύνδεσιν καὶ σύζευξιν αὐτῶν, οἷον ὁ θεὸς ἐστὶ δίκαιος. Ἀναιρεῖται δὲ ἡ σύζευξις αὕτη τῶν δύο ἰδεῶν καὶ γίνεται διάζευξις, προστιθεμένου τοῦ ἀποφατικοῦ ἤτοι ἀρνητικοῦ μορίου οὐ ὁ Φίλιππος οὐκ ἐστὶ δίκαιος. — ὁ Ἀριστείδης οὐκ ἐστὶν ἄδικος. — τοῦτο οὐκ ἐστὶν ἀληθές, κτλ.

§. 5. Τὸ ὑποκείμενον, τὸ κατηγορούμενον, καὶ τὸ συνδεδεικόν, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἀποφατικοῦ μορίου, ἀποτελοῦσι λόγον, δυνάμενον μὲν νὰ λαβῆ καὶ προσθήκας, οὐδεμίαν ὅμως ἐλάττωσιν, ἀποτελοῦσι λόγον πλήρη ὅστις περιέχει τέλειον νόημα.

Σύμπτυξις τοῦ Συνδεδεικτοῦ μετὰ τοῦ Κατηγορουμένου.

§. 6. Τὸ συνδεδεικόν τίθεται κατὰ δύο τρόπους· ἄ. κεχωρισμένον τοῦ κατηγορουμένου, οἷον Πλάτων ἐστὶ σόφρων, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασιν· ἑ. ἠνωμένον μετ' αὐτοῦ, οἷον Πλάτων σωφρονεῖ — ὁ βίος εὐδαιμονεῖ τε καὶ οὐκ εὐδαιμονεῖ (Εὐριπ. Ἀποσχ.). Ταῦτα δὲ ἴσα δύνανται τοῖς Πλάτων ἐστὶ σόφρων, ὁ βίος ἐστὶν εὐδαιμων καὶ οὐκ εὐδαιμων. Ἡ τοιαύτη σύμπτυξις δυνατὸν νὰ γένη, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, εἰς ὄλα σχεδὸν τὰ ῥήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἀπειρος πλῆθος προκύπτει ἐκ τῆς συνθέσεως τῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ συνδεδεικτοῦ ἐννοίας. Ἴδε §. 9.

§. 7. Ἡ δὲ ἰδέα τῆς ὑπάρξεως ἐκφέρεται συνήθως διὰ τοῦ αὐτοῦ εἶναι, ἐπὶ ὑπαρκτικῆς ἐννοίας, διὰ τοῦ ὑπάρχειν καὶ ὀλίγων ἄλλων, οἷον ἰσαδυνάμων, οἷον ἐστὶ θεός=θεός ἐστὶν ὧν=ὑπάρχων.—ἐστὶ Δίκησ ὀφθαλμός (Μέν.).—ὑπάρχει δόγματι, μέγεθος πλοῦτου (Ἀριστοτ.). Ὡσαύτως διὰ τοῦ κυρῶ καὶ τυγχάνω, ὡς τις ἐν πύλαισι δομάτων κυρεῖ; (Εὐρ. Φ. 1067).—ἐνδον γὰρ ἀνὴρ ἀρτι τυγχάνει (Σ. Δι. 9). Οὕτω δὲ καὶ διὰ τοῦ ποιητικοῦ πέ.λει καὶ πέ.λειται, ὡς κλαγγὴ γράνων πέ.λει.—ἐπ.λει' (ἐπέλετο) ἔργον ἀπασιν (ἰλ. Γ, 3, Μ, 251). Τὰ αὐτὰ δὲ ἐκλαμβάνονται καὶ κατὰ συνδεδεικτὴν ἐννοίαν, ἔτι δὲ συννηθέστερον, πρὸς μετοχὴν φερόμενα, παρὰ τὴν ἀπλὴν ὑπαρξίν, καὶ τι ἄλλο προσσημαίνουσιν ἴδε κατωτέρω Κεφ. ἑβδομον.

§. 8. Ἐκ τούτου λοιπὸν γεννῶνται διτταὶ προτάσεις, προτάσεις ἔχουσαι τὸ κατηγορούμενον κεχωρισμένον τοῦ συνδεδεικτοῦ, ὡς Σωκράτης ἐστὶ σόφρων, ἀγρός, ἦνευρος, κτλ, καὶ προτάσεις ἔχουσαι ἠνωμένον τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ συνδεδεικτοῦ, ὡς Σωκράτης σω-

φρασεῖ, ἀγρεύει, ἠαυχάζει, κτλ. Τὰς πρώτας καλοῦμεν, συντομίας χάριν, ἀνεπτυγμένας, τὰς δευτέρας, συνεπτυγμένας προτάσεις.

§. 9. Εἰ καὶ κατὰ τὴν θεωρίαν ἡ συνεπτυγμένη πρότασις ἰσοδυναμεῖ ἐν γένει πρὸς τὴν ἀνεπτυγμένην, δὲν εἶναι ὁμῶς οὕτω καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν διότι ἡ γλῶσσα δὲν ἔχει πάντοτε ὅρους ἐπιτηδείους ὥστε νὰ μετατρέπη τὰ ἀνεπτυγμένα εἰς συνεπτυγμένα, καὶ ἀντιστρόφως. Οὔτε τὸ ἐγὼ εἰμι στρατιώτης γίνεται ἐγὼ στρατεῦν, οὔτε τὸ ἐγὼ εἰμι σοφὸς συμπύσσεται εἰς τὸ σοφεύω, οὔτε τὸ ἐγὼ πατρώζω γίνεται ἐγὼ εἰμι πατήρ, οὔτε τὸ ἐρχομαι γίνεται εἰμι ἐρχητής, οὔτε τὸ ἐλεύθω γίνεται εἰμι ἐλεύσθης.

§. 10. Ἀλλὰ καὶ ἐνθα ἡ γλῶσσα δὲν ἐμποδίζει, ὑπάρχουσι περιστάσεις ἐν αἷς ὃ εἰς τρόπος εἶναι προτιμότερος τοῦ ἄλλου. Οὕτω, π. χ. πᾶν ῥῆμα δυνατὸν νὰ ἀναλυθῆ εἰς τὴν οἰκείαν μετοχὴν καὶ εἰς τὸ συνδεδεικὸν εἶναι, ὡς γράφει—γράφον ἐστί, κτλ' οὐδὲν ἥττον ὁμῶς πολλάκις ἕτερον ἐκάτερον. Οὕτω βούλεται καὶ ἐστί βουλόμενος, κλ. (Ἴδε Εἰσαγωγήν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σύνταξιν, σ. 23).

Παράλειψις τοῦ Συνδεδεικτοῦ.

§. 11. Ὅσάκις τὸ συνδεδεικὸν οἰκοθεν ἐννοεῖται εὐκόλως, παραλείπεται, ὡς Ἑλληνικὸν ἐγὼ.—σὺ γὰρ ὁ αἴτιος.—τὸ μέλλον ἀόρατον. Συνήθως δὲ παραλείπεται τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον, ὡς δυσχέρεια πολίτη.—πολὺ πέλταρος (Σοφ.) μάλιστα δὲ ἐπὶ γνωμικῶν σοφῶν τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές (Ἐβρ.) ἐπὶ παροιμιῶν κοῦφή ἢ γῆ, ὡσπερ ὁ λόγος παροιμία ἐπὶ ἀδυνατοῦ, καὶ ἄλλως λεγομένη ἢ γῆ ἔπταται ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν ἀνάγκη, χρεῶν, θέμις ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων φροῦδος, ἀξίος, δυνατός, αἴτιος, ῥάδιον, χαλεπὸν ἐπὶ τῶν εἰς τέος ἑηματικῶν, καὶ μάλιστα τῶν οὐδετέρων ἐπὶ τῶν ὁλόν τε, θαυμαστὸν ὄσον, ἀμήχανον ὄσον, καὶ τῶν ὁμοίων. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἔτοιμος παραλείπεται πολλάκις μετὰ τοῦ εἰμι καὶ τὸ ἐγὼ θηήσκειν ἔτοιμος (Ἐβρ. ψ. 976). Ἀλλὰ καὶ εἰμ' ἔτοιμος (Σοφ. Φιλ. 90).

§. 12. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν ἀρχῇ λόγου, ἐν ἀκολουθίᾳ δὲ λόγου παραλείπεται τὸ συνδεδεικὸν, ὅταν παραλαμβάνηται ἐκ τοῦ προηγουμένου κώλου, ὡς αἱ λῦσαι αἱ μὲν χρῆσται εἰσιν, αἱ δὲ κακαί (Πλ. Γοργ. 497), ἢ καὶ ἀντιστρόφως ἐκ τοῦ ἐπομένου εἰς τὸ ἡγούμενον παλινδρομικῶς, ὅταν μέτρον δὲ ἀδιφ' αὐχ ἢ ψυχῆ, ἀλλ' ὁ νόμος ἐστί (Ξενοφ. Κ. Π. Α', γ'. 15).

§. 13. Παραλαμβάνεται δὲ κατ' ἀναλογίαν, ὅ ἐστι καθ' ἕν πρόσωπον καὶ καθ' ἓν ἀριθμὸν ἀπαιτεῖ τὸ ζῆμα τῆς προτάσεως, εἰς ἣν ἀναφέρεται, ὡς ἐκεῖνος μὲν ἐστὶ γένος, σὺ δὲ (εἶ) ἐχθρός.—σογός μὲν ἐκεῖνοι, ὑμεῖς δὲ ἀφροεῖς· ἐνθα παραλαμβάνεται κατ' ἀναλογίαν τὸ ἐστὶ ἐκ τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ ὑπονοουμένου ἐστὶ ταῦτα γὰρ πάντα μηδικὰ ἐστὶ, καὶ οἱ πορφυροὶ χιτῶνες, καὶ οἱ κάρδουες, καὶ οἱ στρεπτοὶ οἱ περὶ τῆ δέξη, καὶ τὰ ὑέλιια τὰ περὶ ταῖς χερσίν (Ξεν. Κ. Π. Δ, γ', 2). Ὡσαύτως καὶ κατὰ χρόνον, ὡς ὁ μὲν παῖθρ δίκαιος ἦν, σὺ δὲ ἀδίκος (εἶ).

Παράλειψις τοῦ Ὑποκειμένου.

§ 14. Καὶ τὸ ὑποκείμενον παραλείπεται, ἐν συνεπείᾳ τε καὶ ἐν ἀρχῇ λόγου. Ἐν συνεπείᾳ λόγου παραλείπεται, ὅταν παραλαμβάνηται ἐκ τοῦ ἠγουμένου, καὶ τοῦτο πάλιν κατ' ἀναλογίαν, ἢ μὴ ἔρηως λεγόμενον, ἐξάγεται ἐκ τῶν λέξεων ἐν αἷς περιέχεται· Σωκράτη δ' ἐξαιρῶ λόγον· ἰκανός γάρ (Σωκράτης) καὶ ἀμφοτέρω (Πλ. Συμπ. 176).—τὸν ἰωθὸν ἐτείχεον, καὶ σφι ἦν πρὸς τέλει (Ἡρόδ. Θ', 8), τὸ τειχεῖ· δηλ. ἢ τὸ τειχίζειν.—πορεύεσθαι εὐθὺς πρὸς τὰ βασιλεῖα, καὶ ἦν μὲν ἀνθιστήται (Ξεν. Κ. Π. Β', δ', 24), ὁ βασιλεὺς δηλ.

§. 15. Ἐν ἀρχῇ λόγου παραλείπεται τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, ὅταν δὲν ἀπαιτῆται ἀντιδιαστολή, ὡς σέβουμαι τοὺς πρεσβυτέρους.—ἀγαμέμν—*Ε.Ιληνέες ἐσμεν* (Σ.Φ. 233).—*τίμα τοὺς γονεῖς*.—ἦν σωφροῦς (Εὐρ.) οὐχὶ δὲ ἐπὶ ἀντιδιαστολῆς ἥτις ὑπαθέται ἀντίθεσιν, ὡς σὺ μὲν μένων γὺν κείνον ἐνθάδ' ἐκέλευ, ἐγὼ δ' ἄπειμι (Σοφ. Φ. 190). Πολλάκις δὲ τίθενται καὶ ἄνευ ἀντιδιαστολῆς, ὡς οἶδ' ἐγὼ ταῦτα (Σοφ.). Πρὸς μείζονα δ' ἐμφασιν προσλαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ τὸ μόριον γέ, ὡς οἰκτιρίζω γιν ἐγώ (Σοφ.) καὶ σὺ γ', ὧ ξέρε (Σοφ.). Ἰδε περὶ Ἀγωνισμῶν.

§. 16. Ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου προσώπου, καὶ ἐπὶ ἄλλων μὲν περιστάσεων, μάλιστα δὲ παραλείπεται ἐπὶ τῶν ἐξῆς α. ἐπὶ πράξεων ὑπ' ἀνδρὸς γινομένων ἰδιαιτέρον ἔργον τάχτας ἔχοντος, οἷον ἐσά.λιγξεν (ὁ σάλπιγκτής), κήρυξεν (ὁ κήρυξ), οἶνοχοεῦει (ὁ οἶνοχόος), τὸν κόμον ὑμῖν ἀναγνώσειαι (ὁ γραμματεὺς)· β'. ἐπὶ τῶν φασί, λέγουσι, καὶ τῶν τοιαύτων, ὅταν ἐν γένει ἐνοῦνται τὸ οἱ ἄνθρωποι· τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβιστάτας εἶναι (Σοφ.)· γ'. ἐνθα ἐνοεῖται τὸ ἀόριστον τις, ὡς ἦν τὸ οἰεσθαι τεύξεσθαι ὡν ἐρίεται· δ'. ἐπὶ τῶν ὕει, νίφει, χει-

μάζει, σείει, ὁ θεὸς δηλ. ἢ ὁ Ζεὺς· ἀκαθὸ ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῷ Διὶ ἀναπέμπεται» (Ἀπολλώνιος).

Παράλειψις τοῦ Κατηγορουμένου.

§. 17. Τὸ δὲ κατηγορούμενον μόνον ἐν ἀκολουθίᾳ λόγου δυνατὸν νὰ παραλειφθῆ, ἐκ τοῦ προηγουμένου παραλαμβάνομενον, οὐδέποτε δὲ ἐν ἀρχῇ, ὡς ἐγὼ μὲν ἰατρός εἰμι σὺ δὲ οὐκ εἶ (ιατρός)· ὡσαύτως καὶ ὅταν μετὰ τοῦ συνδεδεικτοῦ ὄν ἠνωμένον, ἀποτελῆ μετ' αὐτοῦ τὸ ῥῆμα, ὡς ὁμολογεῖς ταῦτα; ἔγωγε (ὁμολογῶ). Ἐν ἀρχῇ λόγου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραλειφθῆ· διότι εἰς τὸ *Σύλων ἐστὶ*, π. χ. δυνατὸν νὰ ἐννοηθῶσι μῦρία κατηγορούμενα.

§. 18. Καὶ τὰ ὑποκείμενα καὶ τὰ κατηγορούμενα ἐν ταύτῳ δυνατὸν νὰ παραλειφθῶσιν ἐν ἀκολουθίᾳ λόγου, ὡς ἐστὶ *Σωκράτης σοφός; ἐστὶ* (Σωκράτης σοφός)· ἢ τὸ κατηγορούμενον καὶ τὸ συνδεδεικτόν, ὡς *κάτοπτρον εἶδος χαλκός ἐστ'*, *οἶκος δὲ τοῦ* (κάτοπτρόν ἐστι).

Παράλειψις ὀλοκλήρου Προτάσεως.

§. 19. Καὶ ὀλοκλήρης πρότασις παραλείπεται ἐπὶ εὐχῶν καὶ κταρῶν, ἐπὶ ἀπαγορεύσεων, παραινέσεων καὶ τῶν τοιούτων, ὡς ὦ πρὸς *θεῶν* (ἱκετεύω=ἐγὼ εἰμι ἱκετεύων).—*πρὸς τοὺς θεῶν* (Σοφ. Κ. 49)—*εἰς κόρακας* (ἀπιθι=ἔσο ἀπιών).—*μὴ δράσης* (=ὄρα μὴ δράσης=ἔσο ὄρων μὴ δράσης).

Προσδιορισμοὶ τῆς Προτάσεως.

§. 20. Ἡ ἀπλή καὶ γυμνή πρότασις δὲν ἐξαρκεῖ πάντοτε εἰς τὴν σκοπὸν τοῦ λόγου· ὅθεν ἀνάγκη νὰ προστεθῶσι πολλὰ καὶ διάφορα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου· οὕτω, π. χ. ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν *Κῦρος ὁ νεώτερος*.—*Σωκράτης ἦν υἱὸς Σωφροτισκου*.—*Περικλῆς ἦν ὅμοιος Πεισιστράτῳ*.—*Πλάτων ἐστὶ δεινὸς τὴν διαλεκτικῇ*.—*εὐ οἶδα* (Σοφ.).—*κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς* (Σοφ. Φ. 422). Τὰ τοιαῦτα ἐνομαζόνται προσδιορισμοὶ τῆς προτάσεως, ἢ ὅποια ἐπανέξάνεται καὶ πλατύνεται δι' αὐτῶν.

§. 21. Οἱ προσδιορισμοὶ εἶναι ὀνομαστικοί, ὡς *ρήτωρ δεινός*, ἢ ἐπιρρήματικοί, ὡς ὀρθῶς *λέγεις*. Εἰς τοὺς πρώτους περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἀντωνυμικοί, οἱ ἀρθρικοί, οἱ μεταγικοί καὶ οἱ δι' ἐπιρρημάτων ἐπιθετικῶς ἐκλαμβάνομένων ἐκφερόμενοι, ἐπομένως οἱ ὡς ὀνομαστικοί, οἷον *οὗτος ἀνὴρ*.—*ἡ γυνὴ*.—*οἱ πεκαυθνεμένοι ἄνδρες*, κτλ. ὡσαύτως *Περικλῆς ὁ πᾶν*.—*ἡ Λαδοῖσι ἄρμονία*.—*ἡ ἄγαν σιγὴ*

(Σοφ. Αντ. 125).—*ἀλλ' ἔστιν, ἴστιν ἢ ἴαν δυσπραξία, ἴαν διδοῦσα μεταβολάς* (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 721).

§. 22. Εἰς τοὺς δευτέρους, τοὺς ἐπιρρηματικούς, περιλαμβάνονται καὶ οἱ διὰ π.λαγίων πτώσεων, ἀπροθέτων ἢ ἐμπροθέτων, ἐκφερόμενοι καὶ ἐπιρρηματικὴν ἔνοιαν ἐξηγοῦντες, λοιπὸν οἱ ὡς ἐπιρρηματικοί, οἷον *ταῦτη τῇ ἡμέρᾳ—τῆμερον.—ἐν Ἀθήναις—Ἀθήνησιν.—τὴν παρελθούσαν ἡμέραν—χθές.—τρίτην ταύτην ἡμέραν—προχθές.—τοῦτο τὸν τρόπον ἢ κατὰ τοῦτο τὸν τρόπον—οὕτω τοιούτοτρόπως, κτλ. τίνα τρόπον;* (Σοφ.)=*πῶς;—εἴ τι κάμ' οἰκτείρετε* (Σοφ. Φ. 1042)=*κάτι τι ὀλίγον, ἐπιρρηματικῶς.*

§. 23. Εἰς τὸ ὑποκείμενον ἐπίσης ἀνεπτυγμένων καὶ συνεπτυγμένων προτάσεων ἀρμύζουσιν οἱ ὀνοματικοί, ἢ ὡς ὀνοματικοὶ προσδιορισμοί, οἷον ὁ δίκαιος Ἀριστείδης ἢ Ἀθηναῖος.—ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος τετιμῆται.—οἱ πάλοι ἄνθρωποι ἦσαν ἀγροικοί, κτλ. ὁ νῦν ἔπαιος.—ἡ νῦν ἡμέρα (Σοφ. Ἡλ. 918).—*τῷ πότμῳ τῷ νῦν* (Σ. Τ. 271).—*οὐδὲν δίκαιον ἴστω ἐν τῷ νῦν γένει* (Εὐρ. Ἀποσπ.).

§. 24. Εἰς τὸ κατηγορούμενον, χωριστὸν μὲν ὄν τοῦ συνδετικοῦ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀνεπτυγμένων προτάσεων, ἀρμύζουσιν ὡς αὐτοῖς οἱ ὀνοματικοὶ προσδιορισμοί, οἷον *οὗτος ἐστὶν ἀγαθὸς γεωργός, ἱππέυς, ἰατρός, ἀδελφής, τέκτων, χαλκός, κτλ.* Ἰνωμένον δὲ μετὰ τοῦ συνδετικοῦ ὄν, ὡς ἐπὶ τῶν συνεπτυγμένων προτάσεων, δέχεται κυρίως τοὺς ἐπιρρηματικούς ἢ ὡς ἐπιρρηματικούς προσδιορισμούς, οἷον *καλῶς καὶ εὖ παιδεύει.—ὀρθῶς ἔλεξας—τοῦτω τῷ τρόπῳ ἀπέθανε Σωκράτης.—ἐς τ' ἂν οὗτος ἥλιος ταῦτη μὲν αἴρη, τῆδε δ' αὖ δύη πάλοι* (Σοφ. Φ. 1330)=*πρὸς τοῦτο τὸ μέρος.—τοῦτο μὲν—εἶτα δὲ* (Σοφ.)=*τόσον—ὅσον.*

§. 25. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν συνεπτυγμένων προτάσεων κλάσεις τινὲς ῥημάτων δέχονται τὸ κατηγορούμενον, ὡς εἰ ἦσαν ἀνεπτυγμένοι, οἷον *χθαμαλὴ κεῖται ἡ γῆσος.—ἔζη ἐλευθέρος.—ἔρχεται ταχέως, κλ.*

§. 26. Οἱ ὀνοματικοὶ προσδιορισμοὶ προσδιορίζουσι πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως, πατρίδα, ἡλικίαν, ἰδιότητα, συμβεβηκός, κλ. ὡς ὁ Ἀθηναῖος, ὁ νεώτερος, ὁ λεπτός, ὁ γαλός, κτλ. Οἱ ἐπιρρηματικοὶ προσδιορίζουσι τὸν τόπον, τὸν χρόνον, τὸ ποῖόν, τὸ ποσὸν καὶ τὸν τρόπον, ὡς *διατρίβει Ἀθήνησιν.—ἐνθάδε κεῖται.—σήμερον δώσει δίκην.—βαρῶς φθῶ.—ἄγαρ λυπεῖσθαι.—ρομαδικῶς ἔην, κτλ.*

§. 27. Οἱ ἐπιφρηματικοὶ οὗτοι προσδιορισμοί, ὀνόματος χαρακτηῖσθαι διὰ τοῦ ἄρθρου λαμβάνοντες, μεταβαίνουν εἰς τοὺς ὀνομαστικούς ἢ ὡς ὀνομαστικούς, οἷον οἱ ἐκεῖ.—οἱ πάλαι.—Περικλῆι ὁ πάνυ.—ἡ ἄγαν ἐπιμέλεια, κτλ. Ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ῥήματος καὶ τῆς ἐκ τούτου γνησιμῆς προτάσεως γνωρίζεται τίνες προσδιορισμοὶ ἐπὶ τῶν διαφορῶν περιστάσεων ἀπαιτοῦνται, ὡς Ἀρχιμήδης ἦν μέγας γεωμέτρης.—Φίλιππος διέτριβε τότε ἐν Ἑλλάδι.—Ἐπαμινώνδας ἐτελεύτησεν ἐνδόξως (Ἴδε κατωτέρω περὶ Ῥημάτων), κτλ.

Ἀντικείμενα τῆς Προτάσεως.

§. 28. Ὁ διὰ τῆς ἀπλῆς προτάσεως ἐκφερόμενος λόγος δυνατὸν νὰ ἐξηγῆ, ὅχι ὅτι τὸ ὑποκείμενον μόνον ὑπάρχει, ἢ ὅτι ἔχει ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ιδιότητα, ἢ εὐρίσκεται εἰς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν κατάστασιν, ἀλλ' ὅτι, ὑπάρχον, πράττει ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν πράξιν, καὶ πράττει αὐτὴν εἰς τούτον ἢ ἐκεῖνον, κτλ. Τότε λοιπὸν, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω προσδιορισμῶν, πρέπει νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ ταῦτα, ὡς κτιῶ οἶκος, καὦν, κτλ. ἀμηχάνων ἐρῆς (Σοφ.). τὸν βίον μὴ μου ἀγέλης (Σοφ.).—οἱ ἰδιῶται ἄγονοι δῶρα τοῖς βασιλεῦσιν.—διδάσκω τινὰ τὴν ῥητορικὴν, κτλ. Ταῦτα ὀνομάζονται ἀντικείμενα.

§. 29. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γένει περὶ συντάξεως καὶ τῶν εἰς αὐτὴν ἀναφερομένων, ἀλλ', ἵνα λάβωμεν πληρῆστεραν ἰδέαν τοῦ πράγματος, πρέπει νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβέστερον τί χρησιμεύει εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ λόγου ἰδιαιτέρως ἕκαστον εἶδος τῶν λέξεων, κατὰ πόλους κανόνας τιθέμενον ἐκπληροῦ τοῦτο, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ Ὀνομάτων.

§. 1. Τὰ ὀνόματα χρησιμεύουσιν εἰς τὸν λόγον ἵνα ἐξηγήσῃσι τὰ ὑποκείμενα, τὰ κατηγορούμενα, τοὺς προσδιορισμοὺς καὶ τὰ ἀντικείμενα. Ἰπάρχουσι δὲ πρὸς τοῦτο ἰδιαίτεροι κανόνες.

Τὰ Ὀνόματα ὡς Ὑποκείμενα καὶ Κατηγορούμενα.

§. 2. Ἐπειδὴ τὰ οὐσιαστικά σημαίνουν αὐθόπαρχτόν τι καὶ δυνάμενον ἐπομένως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις, διὰ τοῦτο αὐτὰ κυρίως ἰδιάζουσιν εἰς δῆλωσιν τοῦ ὑποκειμένου, ὡς ὁ θεὸς ἐστὶ δίκαιος.—ὁ Φίλιππος οὐκ ἐστὶ δίκαιος. Ἐνταῦθα ἀναγόνται καὶ αἱ προσωπι-

καὶ ἀντωνοῦμαι ἐγώ, οὐ' οὐκ οἶδ' ἐγώ ταῦτα (Σοφ.).—σοφός σὺ μάντις (Σοφ.).

§. 3. Δυνατὸν ὅμως καὶ τὰ ἐπίθετα, καὶ αἱ μετοχαί, καὶ αἱ ἐπιθετικαὶ ἀντωνοῦμαι νὰ τεθῶσιν ὑποκείμενον τοῦ λόγου, ὡς οἱ θεητοὶ εἶναι ἐφήμεροι.—οἱ φιλοσοφοῦντές εἰσι τίμιοι.—οὗτός ἐστιν ὁ προδότης, κτλ. Ἔτι δὲ καὶ πᾶν εἶδος λέξεως ἦται μέρος λόγου, οἷον ἡ περί ἐστι διούλλατος.—ὁ ἐπεὶ ἐστι προτακτικός, κτλ.

§. 4. Ὡσαύτως καὶ ἀπαρέμφοτον, καὶ ἀπαρεμφοτῶν ἀνάλυσις καὶ ὀλόκληρος λόγος, διὰ τοῦ ἄρθρου λαμβάνων ἐνάτητα, ὡς τὸ μαρθάνει ἐστὶν ἡδὺ.—τὸ εὖ λέγειν χαλεπόν.—ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦνδρες, ἐστ' εὐδαιμόνως (Λοφ. Πλ. 802).—ὅτι οὐ στήσεται δηλόν ἐστιν (Δημ.).—δεινὸν ἂν εἴη εἰ οὕτως ἔχει—τὸ εἰ οὕτως ἔχει—τὸ οὕτως ἔχειν δεινὸν ἂν εἴη.—ὅταν σφειδῆ κακὰ . . . δουλοῖ (Εὐρ.)—τὸ συνειδέναι κακὰ . . . δουλοῖ.

§. 5. Ἐπειδὴ δὲ ἀφ' ἐτέρου τὰ ἐπίθετα σημαίνουσι τὰς ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν ιδιότητας, διὰ τοῦτο ταῦτα μάλιστα ἰδιάζουσιν εἰς δήλωσιν τοῦ κατηγορουμένου, τὸ ὅποιον, χαρακτηρίζον τὸ ὑποκείμενον, ἀποτελεῖ μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ συνθετικοῦ πρότασιν καὶ λόγον πλήρη ἢ θεός ἐστιν ἀγαθός.—οἱ λόγοι ἔσονται βραχεῖς, κτλ.

§. 6. Ἰσχύουσιν ὅμως καὶ περὶ τοῦ κατηγορουμένου τὰ περὶ τοῦ ὑποκειμένου ῥηθέντα, ὅτι δηλ. καὶ οὐσιαστικὸν καὶ πᾶν μέρος λόγου, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἔλαττον, δυνατὸν νὰ τεθῆ κατηγορούμενον, ὡς ὁ Σόλων ἦν νομοθέτης.—ἐγώ εἰμι ἐκεῖνος.—ἄλλο τὸ κείνης αἵμα.—σῆγα πᾶς ἔστω λέως, κτλ. Ὡσαύτως καὶ ἀπαρέμφοτον καὶ ὀλόκληρος λόγος, ὡς τὸ νισθάνεσθαι ἐπίστασθαι ἐστι.—τὸ γινῶθι σαντόν ἐστιν ἂν τὰ πράγματα ἴδης τὰ σαντοῦ καὶ τί σοι ποιητέον (Δεῖν.).

§. 7. Ὡς δὲ τὰ ὑποκείμενου τόπον ἐπέχοντα λαμβάνουσιν οὐσιαστικὸν χαρακτήρα, διότι ἄλλῶς δὲν γίνονται ὑποκείμενον, τὸ ὅποιον ὑποθέτει ἀδύνατον τι καὶ δυνάμενον νὰ γένη βάσις, οὕτως ἀφ' ἐτέρου τὰ ὡς κατηγορούμενον τιθέμενα λαμβάνουσιν ἐπιθετικὴν ἰδέαν, προσδιοριστικὴν τοῦ ὑποκειμένου· μάτην ἐστὶ τὸ μεμνησθαι περὶ αὐτῶν (Ἰσοκρ. Πανηγυρ. Α').—μάταιον—ὁ ἀνθρωπός ἐστι ἔωρον—ἔχει τοὺς ζωϊκοὺς χαρακτήρας.—ὁ χρυσός ἐστι μεταλλός—μεταλλικὴ οὐσία, κτλ. τὸ μὲν δηλ. προσδιορίζει τὸ ποῖόν ἐστι τὸ ὑποκείμενον, καλὸν ἢ κακόν, τὸ δὲ προσδιορίζει τὸ εἶδος εἰς ὃ ἀνάγεται, ὃ

ἔστι τί πράγμα εἶναι, ἢ καὶ συμβεβηκός τι αὐτοῦ, ὡς ἦν δὲ τῆς κλίσης τὸ βάθος ὀργυιᾶ (Ξ. Ἄν. Δ', ε, 4).

Συμφωνία τοῦ Κατηγορουμένου πρὸς τὸ Ὑποκείμενον.

§. 8. Τὸ κατηγορούμενον, ὅταν ἦναι κλιτόν, πρέπει νὰ συμφωνῇ ἐν γένει πρὸς τὸ ὑποκείμενον κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν, ὡς ὁ Κῦρος ἦν καλός — τῷ ἄνδρι ἦσθη βιαιοτάτω. — ἀθάνατοι μόνοι εἰσὶν οἱ θεοί. — ἡ δικαιοσύνη ἐστὶν ἀρετή. — ἡ Τόμυρις ἦν βασιλεία.

§. 9. Ἐπίθετον ὂν τὸ κατηγορούμενον δυνατόν νὰ διαφέρῃ τοῦ ὑποκειμένου, κατὰ γένος· ἡ σοφία ἐστὶν ἀθάνατον, οἷον ἀθάνατόν τι, ἐν γένει. — ἄδικον ὁ πλοῦτος· κατ' ἀριθμὸν· οἱ παῖδες εἰσὶν ἄνιάρων. — αἱ μεταβολαὶ Ἰνπηρόν (Εὐρ.) καὶ κατὰ πτώσιν, οἷον ὁ Σωκράτης ἐστὶ τῶν σοφῶν (εἰς δηλ.). — ὢν εἰς γέγονεν Ἀριστείδης ὁ Ἀνσιμάχου (Πλ. Θεαιτ. 15). — ἐκ τῶν ἀλιτηρίων δὲ φημι γεγόνεσαι τῶν τῆς θεᾶς (Ἀρσ. Πλ. 445). Ὡσαύτως καὶ οὐσιαστικὸν ἂν, οἷον ὁ Ὀλυμπός ἐστιν ἄρος. — τὰ πρῶτα ἐστὶ πλοῦτος. — Πρωταγόρας ἐστὶ τῶν σοφιστῶν. — τῶν λαμβανόντων ἄρ' εἰσὶν οἱ μαιθάρωντες ἀλλ' οὐ τῶν ἐχόντων (Πλ. Εὐθυδ. 277).

Συμφωνία τοῦ Ῥήματος πρὸς τὸ Ὑποκείμενον.

§. 10. Τὰ περὶ γένους καὶ πτώσεως ἀνωτέρω ρηθέντα ἰσχύουσι περὶ τῶν ἀνεπτυγμένων προτάσεων, ἐν αἷς τὸ κατηγορούμενον εἶναι κεχωρισμένον τοῦ συνδετικοῦ. Καὶ ἐπὶ τούτων δὲ καὶ ἐπὶ τῶν συνεπτυγμένων ἐν αἷς τὸ κατηγορούμενον καὶ τὸ συνδετικόν, ἠνωμένα ὄντα, ἀποτελοῦσι τὸ ῥῆμα, ἐπικρατεῖ ὁ γενικὸς κανὼν, ὅτι τὸ συνδετικὸν ἢ τὸ ῥῆμα πρέπει νὰ συμφωνῇ κατ' ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον πρὸς τὸ ὑποκείμενον, τὴν βᾶσιν τοῦ λόγου, ὡς ἐγὼ εἰμι ἀθλία. — ὡς περὶ οὐ λέγεις. — ὑμεῖς ἐστε φίλοι. — οἱ Ἕλληες φιλοσοφοῦσι.

§. 11. Ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν ὅμως συγχωροῦνται καὶ τινες ἀνωμαλῖαι, φαινόμεναι τοῦλάχιστον ἀνωμαλῖαι. καὶ ἐξαιρέσεις ἢ ἀνωμαλῖαι γλῶσσαι ἄ. συντάσσει ἐνικὸν ὑποκείμενον μετὰ πληθυντικῶν ῥημάτων, ὡς Ἀθηναίων τὸ πλῆθος οἴονται καὶ οὐκ ἴσασιν (Θουκ.) ἕ. συντάσσει οὐδέτερον πληθυντικὸν ὑποκείμενον μετὰ ἐνικοῦ ῥήματος, ἀθλία τίθεται — τὰ ζωα τρέχει. — ξύλα δ' ἦν πολλά (Ξ. Ἄν. Δ', ε, 5). — χρήματα ἄνευ τοῦ βλαβερὰ γίνεταί (Πλ.), κτλ, μετὰ ἐλίγων ἐξαιρέσεων παρ' Ἀττικαῖς· οἷον φανερά ἦσαν καὶ Ἰππων καὶ ἀνθρώπων ἔχρη πολλά (Ξ. Κ. Ἄν. Α, θ', 17), κτλ.

§. 12. Τὸ πρῶτον ἐκ τούτων συμβαίνει ἐπὶ τῶν περιληπτικῶν λεγομένων ὀνομάτων, ἅτινα ὑπὸ ἑνικῷ ἀριθμῷ σημαίνουν πολλὰ διὰ τοῦτο ἢ ἀνωμαλία εἶναι κατὰ τὸ φαινόμενον· τὸ πλῆθος οἴεται= οἱ πολλοὶ οἴονται. — τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρουν= οἱ στρατιῶται ἀνεχώρουν. — τὸ ναυτικὸν ὄρμουρ (Σοφ. Ἄρτ. 1001)= οἱ ναῦται.

§. 13. Τὸ δεύτερον ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην ἀττικὴν πρότασιν, περὶ ἧς ἐν τῷ περὶ Σχημάτων, ὡς καὶ περὶ τοῦ ἕμουρ τέλει λέγεται. Διάφορος δὲ τούτων ἡ περίστασις καθ' ἣν τὸ κατηγορούμενον, οὐσιαστικὸν ὂν ἢ ἐπίθετον οὐδέτερον, καὶ προσεχέστερον μάλιστα εἰς τὸ βῆμα εὐρισκόμενον, ἐφέλκει αὐτὸ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀριθμὸν, ὡς οἱ συγμίσθαι φανερά ἐστι λέγειν τε καὶ διαφθορά τῶν συγγνωμένων (Πλ. Μέν. 91). — τὸ χωρίον τοῦτο πρότερον ἐν τῷ ὄνομα ἑκαλοῦντο (Θουκ. Δ', 102). — τὸ πάσαι αἱ Θῆβαι Αἴγυπτος ἐκαλεῖτο. — ἔστι δὲ φθῆσαι ἀνθρώπων μάλιστα ἠθοκαί (Θ.). Ὁ τρόπος οὗτος εἶναι ὁ σπανιώτερος.

§. 14. Φαινόμενη εἶναι καὶ ἡ ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον ἀνωμαλία, ὅταν δηλ. ὄνομα, τὸ ὅποιον εἶναι πάντοτε τρίτου προσώπου, συντάσσεται μετὰ βήματος πρώτου ἢ δευτέρου προσώπου, ὡς ὁ Μαίας τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς= ἐγὼ ὁ υἱός, κτλ. — ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλώδωρος οὐ περιμενεῖς; (Πλ. Συμπ. 172)= οὐ ὁ Φαληρεὺς, κτλ. — ἀπαντές ἐσμεν εἰς τὸ ναυθεῖν σοφοί= ἀπαντες ἡμεῖς, κτλ. Ὡσαύτως αὐτοὶ ἔφητε= ὅμοιαι αὐτοί.

Περὶ τῆς Συνθέτου ἢ Συνδέτου Προτάσεως.

§. 15. Δυνατὸν δὲ νὰ ᾖναι εἰς τὸν λόγον καὶ πλείονα ὑποκείμενα ἢ κατηγορούμενα ἢ ἐν ταύτῳ ὑποκείμενα καὶ κατηγορούμενα. Τότε ἡ πρότασις καλεῖται σύνθετος ἢ σύνδετος.

§. 16. Σύνθετοι λοιπὸν ἢ σύνδετοι προτάσεις ἤθελαν εἶναι αἰ ἐπόμενοι· Ξενοφῶν καὶ Χειρίσοφος διεπράξαντο (Ξεν.). — Σιμίλας καὶ Κίβης καὶ Φαιδῶνδας καὶ Εὐκλείδης καὶ Τερψίαν παρήσαν (Πλ.). — ὅς τε μέγιστος ὄρκος δευρότατός τε πέλει (Ἰλ. Ο, 37). — ὁ θεράπων ἐστὶν ὀφθαλμίστατος, βλακίστατος, φιλαργυρότατος καὶ ἀργότατος (Ξεν. Ἀπομν. Γ', 19, 4). — τὸ νῆον ἄπαν ὄψηλόν καὶ θρασύ (Μέν.). — αἱ ῥαδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρημα ἠθοκαί οὗτε σώματι εὐδείαν ἰκαταί εἰσιν ἐνεργάζεσθαι, οὗτε ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιάλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν (Ξεν. Ἀπομν. Β', 4, 20). Ὡσαύτως

ἀναπηθήσας Ἀνδροτίων καὶ Γλαυκίτης καὶ Μελέανωπος ἰδῶν, ἠγαράκουν, εἰσοδοροῦντο, ἀπέλουν τοὺς τριηράρχους, ἔχειν ὠμολόγουν, παρ' αὐτοῖς ζητεῖν ἤξιον τὰ χρήματα (Δημ. Τιμοκρ. 704).

§. 17. Ἐκ τούτου δῆλον ὅτι ἡ σύνδεσις τῆς προτάσεως δυνατὸν νὰ ὑπάρχη εἰς τὸ ὑποκείμενον, εἰς τὸ κατηγορούμενον ἢ εἰς ἀμφοτέρω. ὃ ἔστιν ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι πολλὰ ὑποκείμενα ἐν κοινὸν κατηγορούμενον ἔχοντα, πολλὰ κατηγορούμενα εἰς ἐν ὑποκείμενον ἀρμυζόντα, ἢ πολλὰ ὑποκείμενα πολλὰ κοινὰ κατηγορούμενα ἔχοντα. Ἰσαύτως δὲ δυνατὸν νὰ ἴηαι ἡ σύνδεσις καὶ εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὡς τὸ μὲν γὰρ θάρσος ἀμέλειάν τε καὶ βαθύμιαν καὶ ἀπειθείαν ἐμβάλλει, ὁ δὲ φόβος προσεκτικωτέρους τε καὶ εὐπειθεστέρους καὶ εὐτακτοτέρους ποιεῖ (Ξ. Ἀπομν. Γ', ε', 5) καὶ κατὰ τοὺς προσδιορισμούς, ἀδίκως οἰκτρῶς τε θάνε (Σοφ.). — χθεῖς καὶ πρόην. Δῆλον δὲ προσέτι ὅτι αἱ σύνθετοι προτάσεις δυνατὸν νὰ ἀναλυθῶσιν εἰς ἀπλᾶς (ἴδε Εἰσαγ. Ἑλλήν. Συντάξ. σ. 42).

§. 18. Ἐν τῇ συνδέτῳ προτάσει ἐπὶ ὁμογενῶν ἐμψύχων ὑποκειμένων τὸ κοινὸν ἐπιθετικὸν κατηγορούμενον τίθεται, κατὰ τὸ γένος τῶν ὑποκειμένων, πληθυντικῶς Σωκράτης, Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης ἦσαν σοφοί. — ἡ μήτηρ, ἡ θυγάτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἦσαν καλαί. Ἐπὶ δὲ ἑτερογενῶν τίθεται κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον. Ἐστὶ δὲ ἐπικρατέστερον τὸ μὲν ἀρσενικὸν τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ οὐδετέρου, τὸ δὲ θηλυκὸν τοῦ οὐδετέρου ἢ γυνή καὶ ὁ ἀνὴρ ἀγαθοὶ εἰσιν (Πλ.). Τὸ αὐτὸ ἐννοεῖται καὶ περὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἰσχυρότεροι. — γυναῖκες καὶ παῖδια καθήμεναι — σκεληλυθάτες ἐκεῖνοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ κτήνη (Ξ.).

§. 19. Ἐπὶ ὁμοιογενῶν ἀψύχων ὑποκειμένων τὸ κοινὸν ἐπιθετικὸν κατηγορούμενον τίθεται ἄ. πληθυντικῶς κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον τῶν δυνατῶν καὶ οἱ φθόροι καὶ οἱ ἔρωτες δεῖνοί (Πλ.). — οὐκ ἀχρηστοὶ αἱ πέρσοι πρεσβεῖται ἐκεῖται καὶ κατηγορίαι (Δημ.). β'. κατὰ τὸ προσεχέστερον· καὶ νόμος καὶ φόβος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύει (Ξ.). γ'. κατ' οὐδέτερον γένος ἐνικῶς· μέθη γε γύλαξιν ἀπρεπίστατον καὶ μαλακία καὶ ἀργία· δ'. κατ' οὐδέτερον γένος πληθυντικῶς· ταραχαὶ καὶ στάσεις ὀλέθρια ταῖς πόλεσιν. — εὐγένειαί τε καὶ δυνάμεις καὶ εἰμαὶ δῆλᾶ ἐστὶν ἀγαθὰ ὄντα (Πλ. Εὐθυδ. 279).

§. 20. Ὁ τελευταῖος τρόπος τῆς συντάξεως ἐν τοῖς τοιοῦτοις εἰ-

ναι ὁ πυνθηέστερος. Καὶ ὁμοιογενῆ δηλ. καὶ ἑτερογενῆ ἄψυχα ὑποκείμενα, εἴτε μεσολαβοῦντος οὐδετέρου εἴτε μή, ὡς πράγματα θεωρούμενα, δέχονται συνήθως τὸ κοινὸν κατηγορούμενον κατ' οὐδέτερον γένος πληθυντικῶς· *ἄλλοι τε καὶ πλείοι καὶ ἔϋλα καὶ κέραμος, ἀτάκτως ἐρριμμένα, οὐδὲν χρήσιμά ἐστιν* (Ξεν.).—*δόξα καὶ ἐπιμέλεια καὶ νοῦς καὶ τέχνη καὶ νόμος σκληρῶν καὶ μαλακῶν πρότερα ἂν εἶη* (Πλ.).—*κάλλος καὶ ἰσχυρὸς, δειλὴ καὶ κακῶ ζυνοικοῦντα, ἀπειρη φαίνεται* (Πλ. *Μεγεξ.* 246).—*φθόνος καὶ ἔρωσ ἑναντία ἐστίν*. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐμψύχου ὄντος· *ἡ καλλιότης πολιτεία τε καὶ ὁ κάλλιστος ἀγὴρ λοιπὰ ἐστὶν ἡμῖν διελευθῆν* (Πλ. *Πολιτ.* II, 562). *Δυνατὸν δὲ εἶπεν καὶ ἄνθρωπος καὶ κύνων ἀγριώτατα*.

§. 21. Τὸ δὲ ῥῆμα ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμένων· α'. προτάσσεται πληθυντικῶς· *ἔρχονται ἀπὸ τῶν οἰκοτελῶν Ἀρακός τε καὶ Ναυάτης καὶ Ἀγριοθήνης* (Ξ).· β'. ἐπιτάσσεται πληθυντικῶς· *Ἰθήνη καὶ δυσκολλὰ καὶ μαρία ἐμπίπτουσι* (Ξ).· γ'. προτάσσεται ἑνικῶς· *ἡθε χρυσάντας τε ὁ Πέροης καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ὁμοιωμάτων* (Ξ).· δ'. ἐπιτάσσεται ἑνικῶς· *ἄβλοι τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα γίγνεται*.—*οἱ παῖδες καὶ τὸ γένος ἅπαν περιπίπτει* (Λυκούργος).

§. 22. Μεγάλως ἡ θέσις ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ ῥήματος, πολλάκις τιθεμένου κατὰ τὸ προσεχέστερον, καὶ ἑνικὸν ὄν, ὡς μετὰ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων καὶ ἄλλα πολλὰ δεικνύουσι· *Ἀθήνησι καὶ οἱ πένητες καὶ ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γενναίων καὶ πλουσίων* (Ξ· *Ἀθην. Πολιτ.* Α', 2). Ἐν τῷ σάρκεσ καὶ νεύρα εἰς αἵματος γίγνεται (Πλ.) ὑπερισχύει τὸ οὐδέτερον. Ἐν τῷ βασιλεὺς καὶ οἱ οὐν αὐτῷ διώκων εἰσπίπτει εἰς τὸ στρατιώτηδον (Ξεν.) ὑπερισχύει τὸ ἐπικρατέστερον. Τὸ δὲ *Δημοσθένης μετὰ τῶν ἑξατρατήγων σπένδονται Μυρτινεύσων* (Θουκ. Γ', 109) ἰσοδυναμεῖ τῷ *Δημοσθένης καὶ οἱ ἑξιστράτηγοι*. Ἄλλὰ σπάνια τὰ τοιαῦτα.

§. 23. Δύο δὲ ὄντων τῶν ὑποκειμένων, τὸ κατηγορούμενον τίθεται δυϊκόν, ὅταν, ἰδιαιτέρως ἑκατέρου θεωρουμένου, ἀναδεικνύηται ἡ ἔννοια τοῦ δυϊκοῦ· ἢ τε *πολιτικὴ καὶ ἡ φιλοσοφία ἀξίω λόγου ἐστὸν* (Πλ.). Τίθεται δὲ πληθυντικόν, ὅταν ἀμφοτέρων συνάμα ἔννοουμένων, οὐδεμία ἰδιαιτέρα προσοχὴ δίδηται εἰς ἑκάτερον καὶ εἰς τὸν δυϊκὸν ἀριθμὸν· *Ἀγάθων καὶ Σωκράτης λοιποὶ* (Πλ.).—*δύο ἔτι λοιπὰ ἢ τε σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη* (Πλ.). Ἰσχυρῶς καὶ ἐπὶ ῥήματος·

σοφία και τοῦς ἀνεν ψυχῆς οὐκ ἄν ποτε γενοίσθην (Πλ.).—ὦ Πρωταγόρα πρὸς σέ τοι ἤλιθομεν, ἐγὼ τε καὶ Ἰπποκράτης οὗτος (Πλ.).—δικαικὴ τε καὶ ἰατρικὴ σεμνύονται (Πλ.). Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὅταν ἐν μὲν ἦναι τὸ ὑποκειμένον ἀλλὰ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ· τὼ ἄνδρες ἐγενέσθην φύλακε (Ξ.).—τὼ ἔγω τῶδε σοφῶ καὶ φίλῳ ἰσθὼν ἐμοί (Πλ.).—τὼ ἀδελφῶ ἀπαυδε ἐτελευτησάτην (Ἰσαίος). Ἐπειδὴ δὲ τὰ μὲν δύο θεωροῦνται ὡς πολλά, τὰ δὲ πολλά οὐχὶ ὡς δύο, διὰ τοῦτο ἐπὶ δυϊκοῦ ὑποκειμένου τίθεται καὶ πληθυντικὸν ῥῆμα, ὡς ἀδελφῶ δύο ἦσαν καλοί (Εὐρ.).—τὰ θεασώμεθα (§. 23)· ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ ὑποκειμένου τότε μόνον τίθεται δυϊκὸν ῥῆμα, ὅταν τὰ πολλά θεωρῶνται ἀνά ζεύγη, ὡς τὸ παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐμεν. 252) λεύσσοτον πάντα ἀναφέρεται εἰς τὰ δύο ἡμιχόρια, τὸ τοῦ Πλάτωνος (Θεαιτ. 152) πάντες οἱ σοφοὶ ξυμφέροσθον, εἰς τὴν τάξιν τῶν φιλοσόφων καὶ εἰς τὴν τῶν ποιητῶν· εἰσὶ δὲ καὶ οἱ γράφοντες ξυμφέρονται.

§. 24. Διαφόρων δὲ προσώπων ὄντων τῶν ὑποκειμένων τῆς προτάσεως, τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ τοὺς ἐξῆς τρόπους· α'. ἐνικῶς, κατὰ τὸ προσχεστότερον· οἶδα σαφῶς καὶ ἐγὼ καὶ σὺ (Πλ.).—ἐγὼ λέγω καὶ Σεύθης τὰ αὐτά (Ξ.).—δοκεῖς σὺ τε καὶ Σιμμίας (Πλ.).—σὺ τε Ἑλλήν εἰ καὶ ἡμεῖς (Ξεν.).—οἴτε σὺ οὐτ' ἄν ἄλλος δύναίτο ἀρτεῖπειν (Ξ.). β'. πληθυντικῶς κατὰ πρῶτον πρόσωπον, ὅταν ὑπάρχη πρωτοπρόσωπον ὑποκειμένον· ξυμφωνοῦμεν ἐγὼ τε καὶ ἡμεῖς (Πλ.).—ἐγὼ τε καὶ ἡ μήτηρ ἐλάχομεν· γ'. πληθυντικῶς κατὰ δεύτερον πρόσωπον, ὅταν δὲν ὑπάρχη πρῶτον· οὐ σὺ μόνος οὐδὲ οἱ σοὶ φίλοι πρῶτοι καὶ πρῶτον ταύτην δόξαν περὶ θεῶν ἔσχετε (Πλ.). δ'. πληθυντικῶς κατὰ τρίτον πρόσωπον, ὅταν προτάσσηται· ἐνίκων οἶοι οἱ ξένοι καὶ ἡμεῖς μετ' ἐκείνων (Δ.). Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ Στράτου καὶ Στρατοκλῆς παρεσκευάζοντο ἄπαρτες (Ἰσαίος).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τὰ Ὀνόματα ὡς Προσδιορισμοί.

§. 1. Διὰ τῶν ὀνομάτων γίνονται οἱ ὀνοματικοὶ ἀνωτέρω ἐπικληθέντες προσδιορισμοί, ὡς διὰ τῶν ἐνάρθρων μορίων γίνονται οἱ ὡς ὀνοματικοί, οἷον ὁ χρηστός ἀνήρ.—ἡ σώφρων γυνή.—τὸ δυσμεταχείριστον ζῶον, κτλ. οἱ τότε ἄνθρωποι, οἱ ἐκεῖ ποιεῖται, ὁ μεταξὺ τόπος, οἱ κάτωθεν θεοὶ (Σοφ.), οἱ ἐκθάδε, κτλ.

§. 2. Δικφέρουσι δὲ οἱ προσδιορισμοὶ τῶν κατηγορουμένων, καθ' ἕσον διὰ μὲν τῶν κατηγορουμένων συζεύγεται μετὰ τοῦ υποκειμένου νέα τις ἰδέα, νέον φέρουσα προσόν, διὰ δὲ τῶν προσδιορισμῶν ἐξηγῆται προϋποτιθέμενον προσόν τοῦ υποκειμένου, οἷον μέρος αὐτοῦ ἀποτελοῦν' καὶ διὰ μὲν τοῦ κατηγορουμένου γίνεται λόγος τέλειος, οὐχὶ δὲ διὰ μόνου τοῦ προσδιορισμοῦ, ἕως οὐδὲν προστεθῆ τὸ κατηγορούμενον. Οὕτω, π. χ. ἡ *Κέρκυρά ἐστι νῆσος καὶ ἡ νῆσος Κέρκυρά ἐστι . . .*, ἔνθα, ἐν τῷ δευτέρῳ παραδείγματι, ἵνα συμπληρωθῆ λόγος, πρέπει νὰ προστεθῆ, *μεγάλῃ, μικρῇ, δρεπανοειδῆς, εὐφορος*, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Τότε δὲ, καὶ ἀφαιρεθέντος τοῦ προσδιορισμοῦ νῆσος, ὁ λόγος μένει πάντοτε πλήρης, ἡ *Κέρκυρά ἐστι δρεπανοειδῆς*· ἐν δὲ τῷ προηγουμένῳ παραδείγματι, ἀφαιρουμένου τοῦ κατηγορουμένου νῆσος, ὁ λόγος γίνεται ἀτελής διὰ τῆς συνθέσεως ἐννοεῖται εὐκολώτερον ἢ ἐνότης τοῦ υποκειμένου καὶ προσδιορισμοῦ, ὅταν ἢ γλῶσσα τὸ συγχωρῆ, ὡς ὁ ἄριστος τεχνίτης καὶ ὁ ἀριστοτέλης. — τὸ αἰεὶ θάλλον δένδρον καὶ τὸ αἰθαλὲς δένδρον. — ἡ πολλοὺς βότρυας ἔχουσα ἄμπελος καὶ ἡ πολύβοτρυς ἄμπελος.

§. 3. Οἱ προσδιορισμοὶ οὗτοι τίθενται εἰς τὸ υποκείμενον, εἰς τὸ κατηγορούμενον ἢ εἰς ἀμφότερα, ὡς ὁ σοφὸς Ἀριστείδης ἢ Ἡρ Σταγειρίτης. — οὗτος ἐστὶ Πρωταγόρας ὁ κλεινός. — Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδῶν ἢ ἡμέρας στρατηγός, κτλ. ἢ καὶ εἰς ἄλλην τὴν πρότασιν ἀλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατόπιε ἐσθῆς ἤκομεν (Πλ.)=ταῦτό ἐστι τὸ λεγόμενον.

§. 4. Δυνατὸν δὲ νὰ τεθῆ καὶ προσδιορισμὸς προσδιορισμοῦ, καὶ τούτου πάλιν ἄλλος, καὶ οὕτω γίνεται σειρά προσδιορισμῶν, ὡς ἐν τῇ ἀριθμητικῇ κλάσμα κλάσματος, ἥτοι σειρά κλασμάτων Ἀλέξανδρος Φιλίππου ἢ υἱός, υἱὸς Ἀμόντου βασιλέως τῶν Μακεδόνων.

§. 5. Οἰδονοματικοὶ καὶ ὡς ὀνοματικοὶ προσδιορισμοὶ τίθενται κατὰ τρεῖς τρόπους, κατ' ἐπεξήγησιν διὰ τῶν παρενθετικῶν προτάσεων, καὶ διὰ τῶν πλαγιῶν πτώσεων, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών. — πᾶς ὅστις κλέπτει ἀδικῶς ἐστί. — ἡ μάχη τῶν Ἑλλήνων, κτλ.

Περὶ τῶν κατ' Ἐπεξήγησιν Προσδιορισμῶν.

§. 6. Κατ' ἐπεξήγησιν, γενικώτερον ἐκλαμβάνομένην, λέγονται οἱ προσδιορισμοὶ, ὅταν, ἄνευ μεσολαβήσεως νέου συνδετικῆς ἢ ῥήματος, προστίθεται εἰς τὸ υποκείμενον νέα ἰδέα, ἥτις, ὡς μέρος αὐτοῦ θεωρουμένη, ἀποτελεῖ μίαν μετ' αὐτοῦ ἔννοιαν. Ταῦτα δὲ τὰ δύο συνάμα

συζεύγονται μετὰ τοῦ κατηγορουμένου, οἷον *Κῆρος ὁ νεώτερος ἦν γεγραῶς*. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς οὐτός ἐστι *Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ*.— οὐτός ἐστι *Πρωταγόρας ὁ κλειός*, κτλ.

§. 7. Ἐφαρμόζονται δὲ ἐπὶ τῶν προσδιορισμῶν τούτων τὰ περὶ κατηγορουμένου ῥηθέντα. Δυνατὸν δηλ. νὰ τεθῆ ὡς προσδιορισμὸς ἐπιθέτον, οὐσιαστικόν, καὶ πανοτιοῦν, δυνάμενον νὰ λάβῃ ἐπιθετικὴν ἔννοιαν, ὡς *χρηστός ἀνὴρ*.— *ἀγαθὴ γυνή*, κτλ. Ὡσαύτως *ἀνὴρ τύραννος*, *ἀνὴρ ὀπλίτης*, *ὄμιλος στρατιώτης*.

§. 8. Ὡσαύτως ἐφαρμόζονται εἰς τούτους τοὺς προσδιορισμοὺς τὰ ἀνυτέρω περὶ κατηγορουμένου καὶ ὑποκειμένου ῥηθέντα. Τίθεται δηλ. τὸ προσδιορίζον κατὰ τὸ προσδιοριζόμενον, ὡς πρὸς τὸ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν· *Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς*.— *Κλεοπάτρα ἡ βασίλισσα*, κτλ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν πλαγίων πτώσεων, βιβλίον *Προδίκου τοῦ σοφοῦ*.— *ἔργον Φειδίου τοῦ Ἀθηναίου*, κτλ.

§. 9. Αἱ ἀνωτέρω παρατηρηθεῖσαι ποικιλίαι γίνονται καὶ ἐνταῦθα, οἷον *τοῦδε σωτηρία καλούμενη*, ἀντὶ *καλούμενος*.— *ποιήριον τεχνήματα τοῦ τεχνίτου*.— *Διοκύνειοι τῶν τυράννων γερόμενος*.— *θυγατέρα δεινὸν τι κάλλος καὶ μέγεθος*.

§. 10. Παρατηρεῖται δὲ καὶ ἑτεροία τις ἀνωμαλία, φαινομένη τοῦλάχιστον, τοσοῦτον κοινή, ὥστε ἀνάγκη, οἷον κανονικῆς τῆς χρήσεως τάξεως ἐκλαυθαρομένης, μόνον τὸ ἐναντίον νὰ νομιζῆται ἐξαιρέσεις. Τοῦτο συμβαίνει ἐπὶ τοῦ δῦϊκού ἀριθμοῦ, ὅστις ἐπὶ θηλυκοῦ γένους εἰς τὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν δέχεται ἀρσενικὸν ἄρθρον. Ἐν ᾧ λοιπὸν λέγεται ἡ *τέχνη*, ἡ *ἡμέρα*, ἡ *χείρ*, κτλ, καὶ αἱ *τέχναι*, αἱ *ἡμέραι*, αἱ *χεῖρες*, λέγεται ὅχι τὰ *τέχνα*, τὰ *ἡμέρα*, τὰ *χεῖρε*, ἀλλὰ τὸ *τέχνα*, τὸ *ἡμέρα*, τὸ *χεῖρε*· *διάκεισθαι ὡπερ εἰ τὸ χεῖρε* (Ξεν. *Ἀπομν.* Β', γ' 18).— *τὸ γυναικε* (Ξεν. *Κ. Π.* Ε', ε', 1).— *τὸ πόδες*, κτλ.

§. 11. Αὕτη ἐστὶν ἡ σταθερὰ χρῆσις παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττικῶν. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς σπανιωτάτη ἐν τούτοις ἡ χρῆσις τοῦ *τά*, ἀντὶ *τῷ*, οἷον *τὰ κόρα* (Σοφ. *Ἄντ.* 769), *τὰ κοχῶνα* (Ἄρφ. *Ἰππ.* 484). Συνήθης δὲ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ *τοῖν*, ἀντὶ *ταῖν*· *τὸ θεῶ καὶ τοῖν θεοῖν*, σηνηθέστατα περὶ Δῆμητρος καὶ Περσεφόνης. Ὡσαύτως ἐπὶ δῦϊκού τίθεται *τῶδε*, ἀντὶ *τάδε*· *τῶδε περιγραφα* (Ἰσοχ. *Χομφ.* 205), *τὸ παιδε τῶδε* (Σοφ. *Ἄντ.* 501) περὶ Ἀντι-

γόνης καὶ Ἰσημῆνης, καὶ τοῦτω τὸ τέλγνα (Πλ. Πολιτ. Δ', 452), τοῦτω τὴν ἡμέραν (Ξ. Κ. Π. Α', 6', 11). Ἴδε Εἰσαγ. Ἑλλλην. Συντάξεως, σ. 58.

§. 12. Ἀπαντᾶται δὲ, ἐπὶ θηλυκοῦ, αὐτά (Σοφ. Ἄντ. 770) καὶ αὐτῶ (Αἰσχ. Π. 185)· αὐταῖν (Σοφ. Κ. 446) καὶ αὐτοῖν (Ἀνδοκ. Μυστ. 113)· ταῦταιν (Πλ. Πολιτικ. 260) καὶ τοῦτοιν (Πλ. Φιλ. 57. Ν. Ι. 898). Ἀλλὰ μόνον, ὡς φαίνεται, ταῖνδε (Σοφ. Ἡλ. 1133. Κ. 445 - 1290. Ἀρρ. Ἑκκλ. 1106).

§. 13. Ὡς μοναδικὰ παρίστανται ἐπὶ θηλυκοῦ τὰ ἐμῶ (Εὐριπ. Τρέτ. 140), μόνῳ (Πλ. Ν. Σ', 777) ματαῖω καὶ ἀξίῳ (Εὐριπ. Ἡλ. 1064), ἀμφοτέροιιν (Ἰσοκρ. Παιηγ. ΔΠ. ἀμφοτέροιιν, Κορ.). Τοῦτο δὲ κατὰ τὸ τοῦ Μέμνονος παρὰ Φωτίῳ (Βιβλ. σ. 2-4) ῥοδίους ταῖς. Τοιοῦτον καὶ τὸ θουκυδίδειον (Τ', 43) δυοῖν Ῥοδίωιν πεντηκοντόροιιν. Σπανίως δὲ τίθεται ἀρσενικὴ μετοχὴ ἐπὶ θηλυκοῦ οὐσιαστικοῦ, οἷον τὸ τοῦ Πλάτωνος (Φαίδρ. 237) δύο τιρέ εἰστον ἰδέα ἀρχοντες καὶ ἀγοντες (Ἴδε Εἰσαγ. Ἑλλλην. Συντάξ. ἐνθ. ἀνωτ.).

Περὶ τῶν Προσδιορισμῶν διὰ τῶν Παρενθετικῶν Προτάσεων.

§. 14. Διὰ τῶν παρενθετικῶν προτάσεων τίθενται οἱ προσδιορισμοί, ὅταν διὰ τίνος παρεμπιπτούσης, καθ' ἓνα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, προσδιορίζεται μέρος ἢ ὅλη ἢ κυρία τοῦ λόγου πρότασις. Οὕτω, π. χ. ἀνελεύθερος πᾶς ὅστις εἰς δόξαν βλέπει (Γνωμ.), ἐνθα τὸ ὑποκείμενον πᾶς, γενικώτατον ὄν, προσδιορίζεται διὰ τοῦ ὅστις εἰς δόξαν βλέπει.— μὴδ' ὄλβος (γένοιτό μοι) ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζει φρένα (Εὐριπ.)—ὁ τὴν ἐμὴν κνίζων φρένα· ταραχος μὲν γνῶν ἐπὶν αὐτὸς ὅσπερ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, Εὐρυβιάδης ὁ Εὐρυκλειδεῶ (Ἡρ. Η, 42).— καὶ ἄλλοι δὲ, οὐ δεινῶ συνῆσαν (ἦσαν Σωκράτους ὁμιληταί) (Ξ. Ἀπομν. Α, 6', 48).—τὰ δίκαια καὶ πάντα, ὅσα ἀρετῇ πράττεται, καλὰ εἰσι καὶ ἀγαθὰ (Ξεν. Ἀπομν. Γ', 0', 5).—μάταιος δε ἄλλο τι γελοῖον ἠγεῖται ἢ τὸ κακόν (Πλ.). Τοιαῦτα ἤθελαν εἶναι καὶ τὰ οὐτως εἰσιν ὁ ἀνὴρ ὃν ἐζητοῦμεν.—τοῦτό εἰσι τὸ ὄδωρ δ πίνομεν.

§. 15. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς κυρίας προτάσεως προσδιορίζεται διὰ παρενθετικῆς προτάσεως· ἄρα λέγεις τὴν θεῶν κρίσιν, ἢν οἱ περὶ Κέκροπα ἔκριαν (Ξεν. Ἀπομν. Γ', 1, 10). Ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς κυρίας προτάσεως· εἶγε τοὺς παλαιότατους, ὧν ἀκούομεν, προγόρους αὐτῶν ἀγαμνηνοκομεν, κτλ. (Ξεν.

'Απομν. Β', ε, 9):—'Αθηναῖοι οἱ πρότερον, ὅτε Βοιωτοὶ μόνοι ἐγένοντο, πορθοῦντες τὴν Βοιωτίαν, φοβοῦνται, κτλ. (Ξ. ἔνθ. ἀν. ἐ).

§. 16. Ἀλλὰ καὶ δλόκληρος ἢ κυρία πρότασις δυνατόν διὰ παρενετικῆς νὰ προσδιορισθῇ· ἅπασ λόγος, ἄν ἀπῆ τὰ πράγματα, μάταιδν τι φαίνεται καὶ κενόν (Δημ. Ὀλυθ. Α', §. ἐ)· ὁ λόγος φαίνεται μάταιος, ἄν ἀπῆ τὰ πράγματα, οὐχὶ δὲ καὶ ἄν παρῆ. Ἡσαύτως διὰ μετοχῆς τούτου ἐπιμελούμενοι (Ἀθηναῖοι), πάντων ἄν εἴεν πράτισταοι (Ξεν. Ἀπομν. Γ', ε, 8)—εἰ τούτου ἐπιμελοῖντο.

Περὶ τῶν Προσδιορισμῶν διὰ τῶν Πλαγίων Πτώσεων.

§. 17. Διὰ τῶν πλαγίων πτώσεων γίνονται οἱ προσδιορισμοί, ὅταν τίθηται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον γενικῆ, δοτικῆ, ἢ αἰτιατικῆ. Τὰ ὀνόματα τὰ ὁποῖα προσδιορίζονται διὰ τῆς γενικῆς, δοτικῆς ἢ αἰτιατικῆς, λέγονται ὅτι συντάσσονται μετὰ γενικῆς, δοτικῆς ἢ αἰτιατικῆς.

Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα ὀνόματα.

§. 18. Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα ὀνόματα, εἴτε ὑποκειμένου, εἴτε κατηγορουμένου, εἴτε προσδιορισμοῦ τόπον ἐπέχοντα, εἶναι διττά, οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα.

Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα οὐσιαστικά.

§. 19. Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα οὐσιαστικά εἶναι I. τὰ σημαίνοντά τι ἀνήκον εἰς τινα ἢ εἰς τι καθ' ὅποιανδήποτε σχέσιν. II. τὰ ἀντίθετα τῶν προηγουμένων, τὰ σημαίνοντα τὸν εἰς ἢ τὸ εἰς ὃ ἀνήκουσι ταῦτα.

I. Τὰ σημαίνοντά τι ἀνήκον εἰς τινα, κτλ.

§. 20. Αἱ σχέσεις, καθ' ἃς ἀνήκει τι εἰς τινα ἢ εἰς τι εἶναι πολλαὶ καὶ διάφοροι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σημειοῦνται αἱ κυριωδέστεραι, ἐξ ὧν κατ' εὐθείαν ἢ πλαγίως παράγεται σχεδὸν πᾶσα ἄλλη. Ἀνήκει λοιπὸν ἔν τι εἰς τινα ἢ εἰς τι, ἐπομένως συντάσσεται μετὰ γενικῆς, πᾶν ὃ τι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ·

α. Ὡς κειμᾶ τινος, οἷον ἀγρός Περικλέους. β'. Ὡς ἀρχόμενόν τινος, οἷον Μακεδόνων ὑπαρχοί. γ'. Ὡς ἔκγονοι ἢ συγγενές τινος οἷον τέχνη πατρός.—ἀδελφός Πλάτωνος. δ'. Ὡς ἔργον καὶ ποιημᾶ τινος, εἴτε πρὸς τὸν τεχνίτην εἴτε πρὸς τὴν ὕλην ἐξ ἧς, οἷον εἰκὼν τοῦ ζωγράφου.—Ὀμήρου ποιήματα.—γάδος μαρμάρου.—ἀνδρείας χαλκοῦ.—ἕλιφος σιδήρου. Ἡσαύτως καὶ ἀφρημένως ἢ ἐνέργεια τῶν

(ΣΥΝΤ. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α.)

προηγουμένων, οἷον ἐργασίαι Φειδίου. — πρᾶξις ἀνθρώπου. ε. ὡς μέρος τινός, οἷον μέρος σώματος. — ἡ κεφαλή τοῦ ἀνθρώπου. ς. ὡς περιχόμενός τινος, οἷον οἱ ἐνοικοὶ τῶν Ἀθηνῶν. — τῆς τοῦ λιμῆτος — οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης. ζ. ὡς δόμα ἢ δῶρόν τινος, οἷον αἱ χορηγίαι τοῦ Ἀλκιβιάδου. — τὰ δῶρα τῶν ἐχθρῶν. η. ὡς ἰδιώτης, διάθεσις ἢ συμβιβηκός τινος, οἷον λευκότης χιόνος. — ἡ ἐδμέγεια τοῦ ἀνδρός. — χλωότης τοῦ Ἀγησιλάου. — Φωκίανος πενία. ἰσαύτως δόξα ἀνδρός. — ἀδοξία γυναικός. — πλέθρον γῆς, κτλ.

§. 21. Ἐπειδὴ δὲ τὰ διὰ τῆς γενικῆς προσδιοριζόμενον δυνατόν νὰ ἦναι ἐνεργητικόν ὡς πρὸς τι καὶ παθητικόν πρὸς τι ἄλλο, διὰ τοῦτο δυνατόν νὰ τεθῶσι καὶ δύο συνάμα γενικαὶ εἰς τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, ἡ μὲν ἐνεργητικὴ, ἡ δὲ παθητικὴ, ὡς ἡ Πέλοπος Πελοπονησοῦ κατάληψις (Ἰσοκρ.). — ἡ Χειρισθῆτον ἀρχὴ τοῦ πατρός καταλύθη (Ξεν.), οἷον ἡ πανταρχία. Διάφορον δὲ τὸ πρᾶγμα, ὅταν ἡ μία γενικὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἄλλης, ὡς ὁ τῶν τοῦ βασιλέως ἰππέων στρατηγός. Ἐνταῦθα εἶναι ὁ ἐν τοῖς προηγουμένοις σημειωθείς προσδιορισμὸς τοῦ προσδιορισμοῦ.

II. Τὰ ἀντίθετα τῶν προηγουμένων, τὰ σημαίνοντα τὸν εἰς ὃν ἢ τὸ εἰς ὃ ἀνήκουσι ταῦτα.

α. Τὰ σημαίνοντα τὸν κτήτορα ἢ δεσπότην τινός, οἷον κτήτωρ χωρίων. — δεσπότης τοῦ δακτυλίου. β. Τὰ σημαίνοντα τὸν ἀρχοτά τινος, οἷον βασιλεὺς Περσῶν. — ἀρχὸς οἰκῶν. γ. Τὰ σημαίνοντα τὸν γεννήτορα ἢ συγγενὴ τινος, οἷον πατὴρ τέκνων. — θεὸς Πλάτωνος. — Κρέοντος κηδεστής. δ. Τὸν ἐργάτην καὶ ποιητὴν τινος, οἷον ἐργάτης τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων. — εἰκόνων γραφεύς. — γῆν ἰκέτωρες. ἰσαύτως καὶ ὡς ἐκ τῆς ὕλης, οἷον χαλκός ἀνδριάτης. — αἰδηρὸς ξίφους. ε. Τὰ σημαίνοντα τὸ ὄλον τινός, οἷον σῶμα τῆς κεφαλῆς. — ἀγέλη βοῶν. — σωρὸς σίτων, ξύλων, λίθων. ς. Τὰ σημαίνοντα τὸ περιέχον τινός, οἷον ἄστυ ἀνθρώπων. — ἄρκτων γωμικός. ζ. Τὰ σημαίνοντα τὸν δοτῆρά τινος, οἷον διαπαρημάτων δοτῆρες. — βραβευτής τοῦ δικαίου. η. Τὰ σημαίνοντα τὴν ὑπόστασιν ἰδιώτητος, διαθέσεως, συμβιβηκότητος τινός, οἷον πτέρυξ χιόνος λευκῆς, ἥτοι χιονόλευκος. — ἀγὴρ μελιχίον τρόπου. — τραύματα αἵματος, ἥτοι αἱματόεντα. — ἀγὴρ δόξης. — ποταμὸς πλέθρου. — δένδρον πολλῶν ἐτῶν.

§. 22. Ἐπὶ τῆς σειρᾶς I ἡ μὲν ὀνομαστικὴ σημαίνει τὸ κτῆμα, τὸ ἀρχόμενον, τὸ ἔκγονον, τὸ ἔργον, τὸ μέρος, κτλ. ἡ δὲ γενικὴ τὸν κτήτορα, τὸν ἀρχοντα, τὸν γεννήτορα, τὸν ἐργάτην, τὸ ὄλον, κτλ. Ἐπὶ τῆς σειρᾶς II, ἀντιστρόφως, ἡ ὀνομαστικὴ σημαίνει τὸν κτήτορα, τὸν ἀρχοντα, τὸν γεννήτορα, τὸν ἐργάτην, τὸ ὄλον, κτλ. ἡ δὲ γενικὴ τὸ κτῆμα, τὸ ἀρχόμενον, τὸ ἔκγονον, τὸ ἔργον, τὸ μέρος, κτλ. οἶκος δεσπότην καὶ δεσπότης οἴκου. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, δόξα ἀνδρός καὶ ἀνήρ δόξης.—μειλίχιος τρόπος ἀνδρός καὶ ἀνήρ μειλίχιου τρόπου. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν πλαγιῶν πτώσεων, δοῦλον δεσπότην καὶ δεσπότην δοῦλου.—ἡσυχία βίου καὶ βίον ἡσυχίας (Εὐρ.).

§. 23. Πολλοὶ ἄλλαι σχέσεις, ἢ κατ' εὐθείαν ἢ πλαγιῶς ἐκ τῶν προηγουμένων προκύπτουσαι, ἐκφέρονται, φυσικῶς τῷ λόγῳ, κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον. Τὰ ἀφηρημένα, π. χ. τῶν προηγουμένων, ὅπου ὑπάρχουσι, δέχονται τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἕθεν, ὡς λέγεται δεσπότης τῶν ὄλων, οὕτω καὶ δεσποτεία τῶν ὄλων, ὡς ἀκροατὴς μαθήματος, οὕτω καὶ ἀκρόασις μαθήματος.

Τὰ μετὰ γενικῆς συντάσσόμενα ἐπίθετα.

§. 24. Μετὰ γενικῆς συντάσσονται αἱ ἀκόλουθοι μάλιστα κλάσεις τῶν ἐπιθέτων:

α'. Τὰ οἰκειότητος καὶ ἀλλοτριότητος σημαντικά, οἷον οἰκετός τῆς χώρας.—οἱ δὲ κίνδουοι τῶν ἐφωστικώτων ἰδιοὶ (Δημ.).—οὐδὲν ἀλλοτριῶν ποιῶν οὐδε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὔτε τοῦ τρόπου (Δ.). β'. Τὰ πληρώσεως, μετοχῆς, κατοχῆς καὶ κράτους σημαντικά, καὶ τὰ ἐναντία τούτων, οἷον ὑποψίας καὶ δειματός μεστός.—μέτοχος ἀρετῆς.—ἐγκρατὴς ἡδονῶν.—ἀρετῆς ἐρημίας (Ξ).—ἐνδεὴς χρημάτων.—παρέστηκεν ἀγῶν μέγας, πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρυῶν κενός (Εὐρ.)· οὕτω καὶ ἐλεύθερος πόρων, καθαρὸς τῶν προκειμένων σημητῶν (Ἡρ. Β', 38).—καθαρός ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίῳν ἔργων (Πλ. Πολιτ. Γ', 496).—ὄρφανός τοῦ πατρὸς καταλειφθεὶς (Δημ.).—πίνης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν (Πλ. Ἐπιστ. Ζ', 332). γ'. Τὰ ἐμπειρίας καὶ ἀπειρίας σημαντικά, οἷον ἐμπειρὸς πολέμου.—ἐπιστήμων εἰμὶ τοῦδε—γραμματῶν ἀπειρὸς.—ἀδαήμων μάχης. δ'. Τὰ ἐπιμελείας καὶ ἀμελείας, φροντίδος καὶ ἀφροντισίας ἦτοι ὀλιγωρίας σημαντικά, οἷον ἐπιμελής τῶν θεῶν.—προμηθὴς τοῦ-

του. — ἀμελής χρημάτων. ε'. Τὰ ἐπιτυχίας καὶ ἀποτυχίας σημαντικὰ, οἷον ἐπιτυχῆς τῶν καιρῶν. — ἀτυχῆς συνέσεως. ς'. Τὰ μνήμων καὶ λήθης σημαντικὰ, οἷον μνήμων φόρτου. — γράμματα λήθης μνημόσυνα (ὡς οὐσιαστικὰ καταστήσαντα). — ἀμνήμων τῶν κινδύνων. — τῆς ἐμῆς διαθήκης ἐπιλήθμων. ζ'. Τὰ φειδῶδες καὶ ἀφειδίας σημαντικὰ, οἷον φειδῶδες χρημάτων. — ἀφειδῆς ἐαυτοῦ. η'. Τὰ χωρῖστρον, διαιρέσεως καὶ ἀπομακρύνσεως σημαντικὰ, οἷον οἰλοιοποι τῶν Ἀθηναίων. — μόνος τῶν πολιτῶν. — ὀλίγοι τῶν πολιτῶν. — δῆλον, ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἕοικας, εἰ (Ἀρφ. Πλ. 826). — ὡς δὴ ἐγὼ οἶμαι εἶς εἶναι (Πλ.). — ἀπωστός γῆς· οὕτω καὶ θυγαὶς πόλεως. θ'. Τὰ ἀνταλλάγματα καὶ τιμήματα σημαντικὰ, οἷον ἀλματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ ὠρία. — δόξα χρημάτων οὐκ ὠνητή (Ἰσ.). — οἱ φιλόσοφοι δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μὲν τοῦ μηδενός τίμιοι, τοῦ δ' ἄξιοι τοῦ πατρός (Πλ.). ι'. Τὰ εἰς ἰκὸς ἐνεργητικὰ φηματικὰ, ὡς παρασκευαστικὸς τῶν εἰς τὸν πόλεμον (Ξεν.). — πρακτικὸς τῶν δικαίων. ια'. Τὰ ἀρχικὰ καὶ ὑπαρχικὰ, οἷον κύριος τῆς δόξης. — ὀλίκοι τῶν γονέων. ιβ'. Τὰ διαφορικά, οἷον ἐπιστήμη ἐπιστήμης διάφορος (Πλ.). — ἕτερον τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγαθοῦ (Πλ.). ιγ'. Τὰ παραθετικά, τὰ συγκριτικά δηλ. καὶ ὑπερθετικά, οἷον κρείττω καὶ γέλω καὶ ἐχθρῶν (Ἰσ.). — νέος τὸ σιγᾶν κρείττον ἐστὶ τοῦ λαλεῖν (Μέν.). — ἀκρωτοπος πάντων θηρίων φουδίστατος ἐστὶν (Ἄντ.). — μέγιστον ἐστὶ τῶν ἀγαθῶν ἀρετὴ (Ἰσ.). — τὸ νικᾶν αὐτὸν πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἀρίστη (Πλ.). ιδ'. Τὰ ἀνάλογα τῶν παραθετικῶν, οἷον οὐδενός δευτέρος. — ὕστεροι τῆς συμβουλῆς — περιτὰ τῶν ἀγκούτων (Ξ.).

§. 25. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ τούτων τὰ ἀφρημένα, ὅπου ὑπάρχουσι, συντάσσονται ὡσαύτως μετὰ γενικῆς, ὡς καὶ τὰ προσεξηγηθέντα ἀφρημένα τῶν οὐσιαστικῶν· οὕτως, ἀπάντων ἐστὶ πηλοσοφία. — μεθελίς οὐσίας (Πλ.). — ἀρετῆς μετουσία (Δημ.). — αὐτὴ ματίας ἔχει κοινωρίαν τινά (Γν.). — ἡγεμονία Ἑλλάδος. — ἡ πλοῦτος ἀπληστία (Πλ. Πολιτ. Β, 562), κτλ.

Τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα ὀνόματα.

§. 26. Τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα ὀνόματα εἶναι κυρίως ἐπίθετα μετὰ ὀλίγων ἀναλόγων οὐσιαστικῶν. Ἀνάγονται δὲ ἐνταῦθα αἱ ἀκόλουθοι μάλιστα κλάσεις. α'. Τὰ ταυτέτητος, ὁμοιότητος, ἰσότητος καὶ συμφωνίας σημαντικὰ, καὶ τὰ ἐναντία τούτων, οἷον οὐ ταυ-

τὰ γίγνεται τ' ἀγαθὰ τοῖς ἡδέαισι, οὔτε τὰ κακὰ τοῖς ἀνταροῖς (Πλ.). — οἱ πονηροὶ ἀλλήλοισι ὅμοιοι (Πλ.). — λέγεται δὲ ἴση εἶναι ἡ ῥήσος τῆ Κυρηναίων πόλει (Ἱερ.) ὅτι παραπλήσιοι, σύμφωνοι, σύμφητος, ἀνόμοιοι, ἀσύμφωνοι. β'. Τὰ συγγενείας, ἐπίθετος, μίξις καὶ ἐπιμιξίας σημαντικά, ὡς τὸ γὰρ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ γύσει συγγενές ἐστι (Πλ.). — τῇ Ἑλλάδι περὶ μὲν ἀελοπε σὺνταξίς ἐστι (Ἱερὸδ. Β', 102). — ξύμπλους Θεσεῖ. — συμμιγῆς γόνυ (Εὐρ.). — Ἰσαίως καὶ τὰ ἐναντία τούτων, γίλοις τ' ἀμικτός ἐστι καὶ πάση πόλει (Εὐρ.). γ'. Τὰ προσεγγίσεως σημαντικά, οἷον πλησία τῷ τυμφίῳ. — ἀστυγέιτορος Ἀθηναίος. δ'. Τὰ ἐξηγουῦντα τὴν ἰδέαν τοῦ ἀρμόζοντος καὶ μὴ ἀρμόζοντος, τοῦ πρέποντος καὶ μὴ πρέποντος, οἷον γυναικὶ ἀρμόδιος. — ἀτάρμωστόν ἐστι τὸ αἰσχροὺν παρὶ τῷ θείῳ (Πλ.). — πρὶ πωδέστατα γυναιξίν (Ξεν.). — μέθη φύλαξιν ἀπρεπέστατον (Πλ.) ε'. Τὰ σημαίνοντα φιλικὴν ἢ ἐχθρικήν πρὸς τινα διάθεσιν, τὰ ὅποια περιποιητικὰ καὶ ἀντιπεριποιητικὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν καλοῦνται, οἷον φίλος, ἐχθρός, εὖνοος, ἡδός, ἐπισηλής, ἐπίκουρος, βοηθός, σύμμαχος, χρήσιμος, κακόνοος, ἐπιβουλος, βλαβερός, ἀηδής, ἐναντίος, ἀχρηστος, κτλ' οἱ ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὐνοῖ εἰσιν (Ξεν.) — οὐδείς θεός δύνουσι ἀνθρώποις (Πλ.). — ἀντίπαλον τῇ οὐλαρχίᾳ (Ξ.). — Ἀύσανθρος κακορούσατος ἦν τῇ πόλει (Λυσ.). — ἔστιν ἐχθιστά τὰ ἐναντίατα, ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεί, ἕληρον ὑγρῷ (Πλ.). — μὴ κάμνουσιν τατρός ἀχρηστος, καὶ μὴ πλένουσι κυβερνήτης (Πλ.). ς'. Τὰ εὐπειθίας καὶ ὑποταγῆς σημαντικά, ὡς εὐπειθής τῷ ἀρχόντι, — ἅπαντα τῷ πλουτεῖν ἐσθ' ὑπήκοα. ζ'. Τὰ παθητικὰ ρηματικά, οἷον ῥητόν μοι ἐστιν. — μισητός Φίλιππος ταῖς πόλεσιν. — γνωτὰ κοῦκ ἀγνωτὰ μοι προσήλθεθ' ἱμερίαντις (Σ. Τ. 58). — ἀπελητέ μοι ἡ Ἑλλάς. — ἡ ποθεινός (= ποθητός) γίλοις. ἢ. Ἄλλα τινὰ ρηματικά ενεργητικά, ἐκ ῥημάτων μετὰ δοτικῆς συντασσόμενων γινόμενα καὶ μετοχικὴν ἔνοιαν παριστώοντα, ὡς δοτήρ ται. — ἡγεμών τιτι = ἡγεμονεύων τιτι.

§. 27. Ἐπειδὴ ἡ σύνταξις βαίνει κατὰ τὴν σημασίαν τῶν συντασσόμενων, διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν ἀνωτέρω σημειωθέντων, ἀλλάσσοντα σημασίαν ἢ ὑπ' ἄλλην ἔποψιν θεωρούμενα, ἀλλάσσουναι σύνταξιν. Τὰ φίλος, ἐχθρός, πολέμιος, τὰ ὅποια ὡς ἐπίθετα συντάσσονται δοτικῆ, οὐσιαστικοῦ χαρακτῆρα λαμβάνοντα, καὶ εἰς τὰ κτηνικά ἢ ὡς κτη-

τικὰ ὑπαγόμενα, συντάσσονται γενικῇ τῇ ἀρχῇ τῆδε *δοσμενεῖς* (Ξ.)· *ἄνδρα δοσμενῆ χθροός* (Ξ.)· *ξένος βασιλεὺ καὶ ξένος βασιλέως* (Ξ. Πλ.)· *ἀλλότριός τιος καὶ ἀλλότριός τιτι*, κτλ. Τοῦναντίον τὸ *δοῦλος*, τὸ ὅποιον ὡς κτήματος σημαντικὸν τάσσεται εἰς τὰ μετὰ γενικῆς, ἐπιθετικὴν ἔννοιαν λαμβάνον, συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, ὡς *ἀργροτεῖς δοῦλοι τοῦ νόμου* (Πλ.).—*δοῦλος τῷ βίῳ* (Γν.).

§. 28. Ἐν δὲ τοῖς ἐκ τοῦ *μίγνυμι* συνθέτοις τίθεται δοτικὴ μὲν, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ ἔννοια τῆς μίξεως, ὡς ἐν τῷ ἀνωτέρῳ καὶ ἐν ἄλλοις παραδείγμασι δεικνύεται, αἰτιατικὴ δὲ, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ διὰ τοῦ ἀποφατικοῦ μορίου ἐξηγουμένη ἔννοια τοῦ χωρισμοῦ· ἀμιγῆς ἐτέρου φύσεως.—*ἀμιγῆς βαρβάρων* (Πλ.).

§. 29. Ἐπειδὴ πολλάκις ἡ αἰτιατικὴ μετὰ τῆς πρὸς ἡ ἄλλης ἀναλόγου προθέσεως ἰσοδυναμεῖ δοτικῆς, διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν ἀνωτέρω ὀνομάτων δέχονται καὶ τὴν τοιαύτην ἀντάξιν, ὡς *χρήσιμος, ὠφέλιμος, βλαβερός τιτι καὶ πρὸς τι*· *χρήσιμος τῇ πατρίδι* (Ξεν.).—*χρήσιμος πρὸς πόλεμον* (Πλ.).—*ἀλλή πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμότερα* (Εὐρ.).—*βλαβερῶ μὲν πρὸς σόβαν, βλαβερῶ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἔξιν*, πολὺ δὲ *βλαβερωτάτῳ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς παιδεύσιν* (Πλ. Φαιδρ. 241).—*χρήσιμοι εἰς τὸ λέγειν* (Πλ.).—*ἐπὶ μὲν χρηστῶν ἢ καλῶν ἢ τῆς πόλεως ἄξιον πρᾶγμα οὐδὲν οὐτάς ἴσσι* *χρήσιμος* (Δημ.).

Τὰ μετὰ αἰτιατικῆς συντασσόμενα ὀνόματα.

§. 30. Μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσονται ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα, ἐπιθετὰ ἢ οὐσιαστικά, τὰ ὅποια χρῆζουσι τοῦ προσδιορισμοῦ κατὰ τι, ὅλον καὶ ἢ τὸ εἶδος.—*τυφλὸς τὰ τ' ὄτα τὸν τε τοῦν τὰ τ' ἄρματ' εἶ*.—*ἀγρός, ποταμὸς τοῦς τρόπους* (Σοφ.), κτλ.

§. 31. Καὶ δοτικὴ τίθεται πολλάκις ἐν τοῖς τοιοῦτοις, ἀλλ' ἡ μὲν αἰτιατικὴ σημαίνει συνήθως τὸ κατὰ τι ὡς πρὸς τὴν ἔκτασιν, ἡ δὲ δοτικὴ τὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν δι' ἧς γίνεται τι· ὅθεν λέγεται τοσοῦτος τὸ μέγεθος, τὸ μῆκος, τὸ εἶδος, τὸ βάθος, τὸ ὕψος· ὡσαύτως τὸν ἀριθμὸν, κτλ'· ἀπ' ἑτέρου δὲ φύσει ἴσιν ἄνθρωπος ζῶν πολιτικὸν (Ἀριστ.).—*πολλὰ φύσει οὐκ ἴσιν καλά, νόμῳ δὲ* (Πλ.).—*κακὰ καὶ ἀρετῇ τὰ ἡθῆ διαφέρουσι πάντες* (Ἀριστ.).

§. 32. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀπαρέμφατον εἶναι φύσεως συμπληρωτικῆς, ἢ αἰτιατικῆς, διὰ τοῦτο, πολλάκις ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ τίθεται

ἀπαρέμφατον, ὡς ἐπιστήμων ἐστί λέγειν τε καὶ σιγαῖν πρὸς αὐτὸ δεῖν (Πλ.).—ἀγαθοὶ ἐσμεν τὸ κακὸν ἐφ' ἑτέρων ἰδεῖν.—φροσεῖν οἱ ταχῆς οὐκ ἀσφαλεῖς (Σοφ.).—οἱ παῖδες ἡλικίαν ἔχουσι παιδεύεσθαι (Πλάτων).

Τὰ Ὀνόματα ὡς Ἀντικείμενα.

§. 33. Τὰ δεχόμενα τὴν ἐνέργειαν τῶν ῥημάτων κλοῦνται, ὡς ἐν ἀρχῇ τοῦ πονήματος εἶπαμεν, ἀντικείμενα. Ταῦτα δὲ ἐκφέρονται διὰ τῶν ὀνομάτων, καὶ μάλιστα τῶν οὐσιαστικῶν. Ἡ φύσις τῶν ἀντικειμένων εἶναι συμπληρωτική ὅθεν τίθενται εἰς τοιαῦτα ῥήματα τῶν β-ποιῶν ἢ φύσις χρῆζει συμπληρώσεως, καὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ μεταβατικά (ἴδε κατωτέρω). Τοῦναντίον τὰ σημαίνοντα ὑπαρξέν, ἀπλῆν ἰδιότητα ἢ κατάστασιν, ἕνεσταν αὐτοτελῆ παριστώμενα, οὐ χρῆζουσι τοῦ τοιοῦτου πτωτικοῦ συμπληρώματος, οἷον εἶναι, ἐπάρχω, πέφυκα, ὀργαίνω, ἤρεμῶ, κτλ.

§. 34. Τὰ ἀντικείμενα τίθενται κατὰ τινὰ τῶν πλαγίων πτώσεων, γενικήν, δοτικήν ἢ αἰτιατικήν. Τοῦτο κρέμαται ἐκ τῆς ἐννοίας τὴν ὁποίαν παριστᾷ τὸ ῥῆμα, ὡς ἐπιθυμῶ τῆς ἀρετῆς.—χρῶμαι βιβλίοις.—μιμοῦμαι τοὺς σοφοὺς, κτλ. Ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, τὰ ῥήματα τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον ἐκφέρεται κατὰ γενικήν, δοτικήν ἢ αἰτιατικήν, λέγονται ὅτι συντάσσονται μετὰ γενικής, δοτικῆς ἢ αἰτιατικῆς. Εἰς τινὰ δὲ ῥήματα ἰδιαίξει αὕτη ἢ ἐκείνη ἢ πλαγία, τοῦτο θέλωμεν τὸ πραγματευθῆ ἐν τῷ Περὶ Ῥημάτων.

§. 35. Ὡς τὰ ὑποκείμενα, οὕτω καὶ τὰ ἀντικείμενα δέχονται προσδιορισμοὺς οἵτινες, κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα ὅτι τὸ προσδιρίζον τίθεται κατὰ τὸ προσδιριζόμενον ὅπερ εἶναι ἡ βάση, πρέπει νὰ συμφωνῶσι πρὸς αὐτὰ κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν, ὡς ἐπιθυμῶ τῆς μεγαλοπρεπεστάτης ἀρετῆς.—ὁ δῆμος εὖνοεῖ τοῖς ἐξαπατῶσι κόλαξιν.—ἀπέκτειναν τὸν χρηστόν Φωκίωνα, κτλ.

Περὶ Ἀριθμητικῶν Ὀνομάτων.

§. 36. Τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα, εἰς τὴν γενικὴν κλάσιν τῶν ὀνομάτων ὑπαγόμενα, τίθενται εἰς τὸν λόγον, ὡς καὶ τὰ ἄλλα, ὑποκείμενον, κατηγορούμενον, προσδιορισμός, ἀντικείμενον.

§. 37. Τὸ εἷς, μία, ἕν, ἐπιθετικὴν φύσιν ἔχον, κορῶς τίθεται ὡς κατηγορούμενον καὶ ὡς προσδιορισμός, οἷον εἷς μὲν σὺ, μία δ' ἐγώ.

— εἰς ἀνήρ οὐδέεις ἀνήρ (Πλ.). Καὶ ὑποκείμενον δυνατὸν νὰ τεθῆ, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λέξις, οἷον γεωργὸς μὲν εἷς, ὁ δὲ οἰκοδόμος (Πλ.). — τὸ ἐν οὐκ ἔστι δύο· καὶ ἀντικείμενον· ἐν γὰρ τι δοξάζει ὁ δοξάζων (Πλ.).

§. 38. Τὸ δύο συμπλέκεται μετὰ δυνάμου καὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, ὡς δύο τῶδε πώλι (Ἀριστοφ.).— δύο γίλω (Εὐρ.).— δύο ἑστέθ' εἰνε βίω, κτλ. καὶ δύο ἄνδρες.— δύο θεοί.— δύο παρθένοι. (Εὐρ.). Τὸ δὲ δυοῖν μετὰ δυνάμου συνήθως· δυοῖν παιδοῖν δύο τεκρῶ κατόψεται (Εὐρ.).— δυοῖν γερόντοι (Εὐρ.).— ἔδωκα ἡμῖν δύο θυοῦς κείνιδας (Εὐρ.). Περὶ τῶν ἄλλων οὐδεμίαν δυσκολίαν· τρεῖς δάκτυλοι.— τρία στάδια.— τὰ τρία οὐκ ἔσται ἄρτιον (Πλ.).— τέσσαροι μὲν ὄφθαλμοις, τέσσαροι δὲ ὠσίν (Ξ.).— πέντε ἄρχοντες.— πέντε μῆας.— πέντε καὶ τεσσαράκοντα ἔτη (Ξ.).— ὁ πενήκοντα θυγατέρων πατήρ (Εὐρ.), κτλ.

*****

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ Ἀντωνυμιῶν.

§. 1. Αἱ ἀντωνυμίαι ἐκπληροῦσιν ὡς ἐγγιστα ἐν τῷ λόγῳ τὰ τῶν ὀνομάτων, τιθέμεναι ὑποκείμενον, κατηγορούμενον, προσδιορισμὸς καὶ ἀντικείμενον, οἷον ἐγὼ εἰμι ἐκεῖνος.— τοῦτο ἐκεῖνα τὸ τῆς παρομιίας.— ὁ πατήρ μου.— οἱ ἐμοὶ ὄφθαλμοί.— ἕκαστος φιλεῖ εὐπτόν, κτλ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γένει, ἕκαστον ὅμως τούτων εἶδος ἔχει διάφορον χρῆσιν, περὶ ἧς πραγματευόμεθα ἐν τοῖς ἐξῆς.

Προσωπικαὶ Ἀντωνυμίαι.

§. 2. Τούτων αἱ ὀνομαστικά· τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου τίθενται εἰς τὸν λόγον ὡς ὑποκείμενον μόνον ἐπὶ ἀντιθέσεως καὶ ἀντιδιαστολῆς· σὺ μὲν γὰρ εἶλου ζῆρ, ἐγὼ δὲ καθαρῶν (Σ' Ἀντ. 555).— ἐγὼ ταῦτα ποιήσω.— οὐκ ἐγὼ σε ἀποκτενῶ, ἀλλ' ὁ τῆς πόλεως νόμος (Λυσ.).— σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ τέθρηκε (Σ. Ἀντ. 559).— τίθενται δὲ μετὰ τὸ ἔρημα, ὅταν καὶ αὐτὸ ἐξαιρήται· τί λέγεις σὺ; ἢ σὺ λέγεις (Πλ.).— τοὺς ἀδικούντας ἄλλοις ἔφη εἶναι ἐγὼ καὶ ἐξηλέγχθην ὑπὸ σοῦ (Πλ.). Ἄλλως παραλείπονται, ὡς θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας.— ἀληθῆ λέγεις.— ὄρῃς σὺν;— λέγομεν.— ἰδόμεν, κτλ. Εἰς τὰ ὀμηρικὰ ἦλθον ἐγὼ πάσασα τεὸν μένος.— τῆν δ' ἐγὼ σὸ λύσω, καὶ ἄλλα ὅμοια, δὲν φαίνεται ἡ τοιαύτη ἀντιδιαστολή. Καὶ

εἰς τὰ τῶν Ἀττικῶν δὲ ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ οἶδα, ἀκούω, πυρθάνομαι, καὶ τὰ ὅμοια, εἰ μὲν ἐνουπάρχει ἀντιδιαστολῆς ἔννοια, εἶναι πολλὰ ἀσθενῆς.

§. 3. Καὶ ἀντιστρέφως δὲ παραλείπονται ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς καὶ ἐπὶ ἀντιθέσεως· καὶ γὰρ εἰ γέρον (ἐγὼ), τὸ τῆδε γῶρας οὐ γιγῆρακε σθένος (Σ).—καὶ γὰρ εἰ σὺ με στεγεις, οὐκ ἂν δυνάιμην σοὶ (ἐγὼ) κακῶς φρονεῖν ποτε (Κῦρ). Ὡς δὲ παραλείπονται οὕτω καὶ ἐπαναλαμβάνονται ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς· ἐγὼ γὰρ ἐγῶν' ἔκατον ὁ μέλεος (Σ. Ἄρκ. 1319).

§. 4. Ὡς παραλείπεται ἡ ἀντωνυμία ὅπου δὲν ἀπαιτεῖται ἀντιδιαστολή, οὕτω παραλείπεται τὸ ῥῆμα ἐν τοῖς διαλόγοις, κατ' ἀναλογίαν ἐκ τοῦ προηγηθέντος παραλαμβάνομενον. Οὕτω παρὰ Πλάτωνι ἐν Γοργίᾳ Σ. Καλεῖς τι πεπιστευκέαι; Γοργ. Ἐγῶγε' ἐν ᾧ ἐν τῷ προηγουμένῳ κίωλφ ἐτέθη τὸ ῥῆμα, παραλειφθείσης τῆς ἀντωνυμίας Σ. Καλεῖς τι μεμαθηκέαι; Γοργ. Καλῶ.

§. 5. Ὡς τὸ ἐγὼ καὶ σὺ τίθενται ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου, οὕτω τὸ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου, διότι ἐξέλιπεν ἡ ὀνομαστικὴ τῆς τριτοπροσώπου ἔπειτα γὰρ αὐτὸς Ἀθηναῖους, ὥσπερ καὶ νῦν ἀντιλέγειν (Θ. Ε', 45). Ὡσαύτως καὶ τὸ πληθυντικόν ἔφασαν τοὺς μὲν ἡμαρτηκέαι, αὐτοὶ δὲ σώζειν τοὺς νόμους (Θ). Καὶ τὸ σωζόμενον δὲ τῆς τριτοπροσώπου σφείς, ἀλλ' αἰεποτε ἐν συνεπείᾳ καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ λόγου· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοί τε ἀπέκρυψαν καὶ σφείς ἡσῶχαζορ, τοὺς στρατηγὸς ἐν αἰτίᾳ εἶλον (Θουκ.).

§. 6. Καὶ αἱ πλάγαι πτώσεις τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν τίθενται εἰς τὸν λόγον μετὰ ἢ ἄνευ ἀντιδιαστολῆς καὶ ἐμφάσεως· καὶ αἱ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου ἐξηγοῦσι τὴν ἀντιδιαστολὴν διὰ τῆς πληρεστέρας γραφῆς καὶ ὀρθοτονήσεως, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, τῶν ἐγκλιτικῶν, μου, μοι, με, τιθεμένων ἐπὶ τῆς ἐναντίας περιστάσεως· αἱ δὲ τοῦ δευτέρου διὰ μόνον τῆς ὀρθοτονήσεως, σοῦ, σοί, σέ, τῶν ἐγκλιτικῶν, σου, σοι, σε, τιθεμένων ὅταν τοιοῦτόν τι δὲν ἀπαιτῆται· ἐμοῦ τὰ φορτία (Ἄρφ Σφ 1391).—ὠράμασέ μου τῆρ πρόνοιουρ δειλιαν, κλ.

§. 7. Τίθενται δὲ αἱ μὲν πλάγαι τῶν προσωπικῶν ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας, αἱ δὲ τῶν συνθέτων ἦτοι ἀντανακλωμένων ἐπὶ ταυτοπροσωπίας, ἢ ἐστὶν αἱ μὲν πρῶται ἀναφέρονται εἰς διάφορον ὑποκείμενον, αἱ δὲ δευτέραι εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ὡς ἐγὼ καὶ

πὲ τῶν καλλιστῶν καὶ ἑμαυτὴν ἠξίωσα (Ξ.).—*εὐκλείαν οὐχ ὄραε δεση σαυτῇ τε κάμοι προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;—παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ, παῦσον δὲ σαυτὴν* (Σ. Ἡ. 1. 988). — *προαναγκάζοντας ταυτοὺς γυλεῖν τοδὲ ἰαντιῶν* (Πλ.). Ἴδε κατωτέρω.

§. 8. Ἀλλὰ πάντα ἀνεξέλετος δὲν εἶναι ἢ τοιαύτη χρῆσις διὸτι ἀπαντῶνται καὶ αἱ πλάγιαί τῶν προσωπικῶν ὅπου, κατὰ τὸν ἀνωτέρω κανόνα, ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν αἱ πλάγιαί τῶν συνθέτων. Γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν τὸ ὑποκείμενον προτίθεται ἑαυτὸ ὡς ἀντικείμενον σκέψεως, οἷον *ζηλω σὲ μάλλον ἢ 'μέ τοῦ μηδὲν φοροῦν* (Εδρ.) καὶ ἀντιστρόφως, ὡς *μὴ σαυτὸν θ' ἄμα κάμ', ὅττα σαυτοῦ πρόστροπον κτείνας γένη* (Σ. Φ. 772) = σοῦ.

§. 9. Τίθενται δὲ μάλιστα αἱ προσωπικαὶ ἀγὰ τῶν συνθέτων ἐπὶ τῆς μετὰ αἰτιατικῆς συντάξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡς *ἐγὼ ὁμᾶς κελεύω ἐμέ μιμεῖσθαι* (Πλ.).—*δέομαι ὑμῶν ἐμέ δοκιμάζειν, τούτους δ' ἠγιάσθαι χεῖρους* (Λυσ.) καὶ ἀντιστρόφως, αἱ τῶν συνθέτων πλάγια ἀναφέρονται εἰς τὸ κατ' αἰτιατικὴν ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡς *οὐκ ἀνθρωπίνῳ ἔοικε τὸ ἐμέ τῶν ἑμαυτοῦ πάντων ἡμαρτηκέσαι* (Πλ.). Περὶ τῆς τριτοπροσώπου ἴδε κατωτέρω §. 22.

Περὶ τῆς ἀντωνυμίας αὐτόσ.

§. 10. Ἡ ἀντωνυμία αὐτός, ἢ καθ' ἑαυτὴν εἰς τὸν λόγον τιθεμένη ἢ μετὰ ὀνομάτων ἢ μετ' ἄλλων ἀντωνυμιῶν, ἀπανταχοῦ, κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον, ἔχει διακριτικὴν ἔννοιαν, πολυειδῆ καὶ πολυτρόπως διαστέλλουσα τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος παντὸς ἄλλου.

§. 11. Καθ' ἑαυτὴν τιθεμένη ἢ αὐτὸς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως ἐν τῇ τριτοπροσώπῳ ἐπέχει, ὡς εἶδαμεν, τόπον τῆς ἐγὼ καὶ αὐ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ προσώπῳ, ἐξαφανισθείσης τῆς ὀνομαστικῆς ἱ, καὶ εἰς ἄλλην χρῆσιν τιθεμένων τῶν πλαγίων αὐτῆς οὐ, οἶ, εἰ (ἴδε κατωτέρω) καὶ γὰρ αὐτὸς ἐβούλετο (Ξ.).—*αὐτὴ δ' ἴσως τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται* (Σ.). Ἐμφαντικώτερον δὲ καὶ διακριτικώτερον σημαίνει μάλιστα τὸ πρὸς τὸν λαλοῦντα κύριον καὶ σημαντικὸν πρόσωπον, ὡς εἶναι ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν, πρὸς τὸν δούλον ὁ δεσπότης ἢ ἡ δέσποινα, καὶ τὰ ὅμοια. Οὕτω παρ' Ἀριπτοφάνει· *τίς οὗτος; Αὐτός, τίς αὐτός; Σωκράτης*. Τοιοῦτον καὶ τὸ περιώνυμον τῶν Πυθαγορείων *αὐτὸς ἴσα, αὐτὸς οὗτος* δηλ. ὁ διδάσκαλος, καὶ οὐδεὶς τῶν περισταμένων μαθητῶν.

§. 12. Ἡ αὐτὴ διάκρισις παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων, ὡς ἄλλων *λυτρός*, αὐτὸς ἔλκει βρύει (Εὐρ.).—αὐτὸς τε καὶ οἱ χορευταί (Πλ.).—αὐτὸς τε καὶ συμπόται καὶ ἐταῖροι (Πλ.).—ἀπαντὲς ἐσμεν εἰς τὸ ρουθετεῖν σοφοί· αὐτοὶ δ' ὅταν σφαλῶμεν οὐ γιγνώσκομεν (Εὐρ.)=ἡμεῖς αὐτοί.

§. 13. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσεων, ὡς λαμβάνουσιν αὐτὸν καὶ γυναικα (Ξεν.).—τὸν πέλας μὲν ρουθετεῖν βραχὺς πόρος, αὐτὸν δ' ἐνεργεῖν ὕβριν ἠδικημένον πάντων μέγιστον τῶν ἐκ ἀνθρώποις βάρος (Γν.). Ἀναίρεται δὲ ἡ διάκρισις καὶ ἀντιδιαστολὴ αὐτὴ ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσεων, ὅταν μετὰ τὸ ῥῆμα τίθεσθαι ἀναφέρονται εἰς προηγούμενον οὐσιαστικόν, ὡς ἔδωκεν ἀδελφί.—εἶδον αὐτόν.—μετὰ ταῦτα ἀπειθεῖν αὐτόν, κτλ.

§. 14. Μετὰ ὀνομάτων συμπλεκομένη ἡ αὐτὸς ἐπίσης φυλάττει τὴν διακριτικὴν καὶ διασταλτικὴν ἔννοιαν, ὡς αὐτὸ τὸ δίκαιον.—αὐτὸ τὸ καλόν=τὸ καθ' αὐτὸ δίκαιον καὶ καλόν, παντὸς ἕτερογενοῦς καθαρεῖον.—αὐτὸ ἂν τὸ δέον εἴη (Ξ.).—αὐτὸ καλόν. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσεων· αὐτὸ τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς φοβεῖται (Πλ.).

§. 15. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων· οὗτος Σωκράτης ἐδάκρυεν (Πλ.).—αὐτοῦ Σιμμίου δέωμεθα (Πλ.)· καὶ μετὰ τῶν τακτικῶν δὲ ἀριθμητικῶν συμπλεκομένων τῶν κυρίων ὀνομάτων κρατεῖ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν· διότι τὸ Νικίας τρίτος αὐτός (Θ.) σημαίνει ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἦτον ὁ τρίτος, ὅ ἐστιν ἦσαν δύο ἄλλοι καὶ αὐτὸς τρίτος, ὅστις, ὡς ἀξιολογώτερος, ὀνομάζεται.

§. 16. Ἐκ τῆς διακριτικῆς ταύτης σημασίας προκύπτει καὶ ἡ σημασία τοῦ χωρισμοῦ, τὸ αὐτὸς δηλ. καταντᾷ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ μόρου, ὡς αὐτοὶ ἐσμεν, κοῦπω ξένοι πάρεσιον (Πλ.).—οἱ νέοι εἰσὶ πάντα πάντων αὐτοὶ σοφώτατοι (Πλ.)=μόνοι αὐτοί. Ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐκφέρεται καὶ προστιθεμένης τῆς συνθέτου ἀντωνυμίας κατ' αἰτιατικὴν μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως· αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς (Ξ.).—ὄψον αὐτὸ καθ' αὐτό (Ξ.)=ἄνευ τοῦ σίτου.

§. 17. Μετὰ τοῦ ἄρθρου ἡ ἀντωνυμία αὐτὸς σημαίνει ταυτότητα προσώπου ἢ πράγματος πρὸς ἑαυτὸ παραβαλλομένου ἢ πρὸς ἄλλο, ὡς τὴν Ἀττικὴν ἀνθρώποι καί φκουν οἱ αὐτοὶ (Θ.), τοῦ αὐτοῦ γένους δηλ. οὐχὶ μιγάδες, ὡς καὶ (Β', 36)· ἄριστα δὲ ἐξηγεῖ τοῦτε

Ἀριστοτέλης (*Πολιτ. Γ', α, 13*) διὰ τῆς πρὸς τοὺς ποταμοὺς καὶ κρήνας παρομοιώσεως. Ὡσαύτως δὲ καὶ μετὰ δοτικῆς, δυνάμει τῆς σημασίας ταύτης· ὁ αὐτὸς ἐν τῷ *Μέθῳ* (Πλ.)—*οὐ ταυτὸν τὸ βλέπειν τῷ καθαιρεῖν* (Εὐρ.).

§. 18. Μετὰ τῶν προσωπικῶν καὶ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν συμπλεκομένη ἢ αὐτὸς αὐξάνει αὐτῶν καὶ ἀναδεικνύει προφανεστέραν τὴν ἀντιδιαστολὴν καὶ διάκρισιν, ἐπιταγματικὴ τότε καλουμένη, ὡς βούλομαι γὰρ ἔγωγε αὐτὸς ἀκοῦσαι σου αὐτοῦ διέντος τὰ ἐπίλοιπα (Πλ.)—*οὐ αὐτὸς παρεγένου*; (Πλ.)—*αὐτά μοι ταῦτα προὐδέδοκτο* (Πλ.). Καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς προσωπικῆς· αὐτὸς, ὡ *Φαίδων*, παρεγένου *Σωκράτει*; (Πλ.). Περὶ τῆς ἀντωνυμίας αὐτὸς ἐν ἰδιαιτέρῃ διατριβῇ ἐπραγματεύθη ὁ περιώνυμος φιλόλογος Ἑρμᾶνος, ἀλλὰ μόνον τὰ τῆς ὀμηρικῆς χρήσεως ἐκ προθέσεως ἐξετάσας.

Ἡ Σύνθετος Ἀντωνυμία.

§. 19. Ἡ ἀντωνυμία αὕτη τίθεται εἰς τὴν πρότασιν, ὡς ἀνωτέρω εἶδαμεν, ὅταν τὸ ὑποκείμενον καὶ ἀντικείμενον ᾖναι τὸ αὐτό, οἷον *πειθὼ ἐμαντόν*.—*δέδοικα ἐμαντόν* (Σ. Τ. 767)—*στέσω δ' ἐμαντόν* (Σ. Κ. 1243).—*ὅπως ἐμαντήν κλαύσω* (Σ. Ἡ.Ι. 1121).—*γνώθει σαυτὸν*.—*σώσον σαυτήν* (Σ. Ἄντ. 553)—*Τιμοκράτης ἐσαξεν ἑαυτόν*.—*φύσει μὲν ἴδρι σώμα ἐκ ψυχῆς, φύχῃ δ' αὐτήν ἴδρι ἀπὸ σώματος* (Γνωμ.).—*καταδικάζω ἐμαντοῦ* (Ξεν.).—*Σωκράτης ἑαυτῷ πως προσέχων* (Πλ. Συμπ. 174).—*τὴν ἔχθραν ἠρ. οὗτος αὐτῷ πρὸς ἐμέ φησιν εἶναι* (Δημ. Μεδ. §. ΝΓ').—*ὑπὲρ ἐμαντοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τὴν κατηγορίαν ποιήσομαι* (Λυσίας).

§. 20. Διὰ δὲ τῆς γενικῆς ἀντωνυμίας ταύτης ἐκφέρεται καὶ σχέσις κτήσεως εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως ἀναφερομένη, ὡς *πρόθυμον παράσχου τὴν σαυτοῦ δόξαμιν* (Λυσίας Ἐρατοσθ. 14). Ὡς πατρίδα σαυτοῦ, παιδὸς σαυτοῦ, τῆ γυναικὶ τῆ σαυτοῦ, διὰ τῆς σαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν σαυτῶν (Πλ. Πρωτ. 347).

§. 21. Ὅταν δὲ ᾖναι πλείονες προτάσεις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ συνδεόμεναι, ὡς ἐπὶ τῆς ἀπαρρηφατικῆς καὶ μετοχικῆς συντάξεως ἢ ἄλλως ἐν ἐξαρτήσεϊ λόγου, καὶ τότε τίθεται ἢ σύνθετος ἀντωνυμία, ᾗτοι εἰς τὸ ἐγγυτέρω ἢ εἰς τὸ ἀπωτέρω ὑποκείμενον ἀναφερομένη, εἰς τὸ τοῦ δευτέρου δηλ. ἢ τὸ τοῦ πρώτου λόγου, ὡς *Τήλειφος δὲ*

(Ξρη) δοῦναι αὐτῷ Νικηστρατορ ἅπαντα τὰ ἐαυτοῦ (Δ.), τοῦ Νικοστράτου. — οἱ πολῖται πλοῦται χρῆται τοὺς ἀρχοντας ἐαυτοῖς (τοῖς πολῖταις) πλείστα ἀγαθὰ πορίζειν. — οἱ μὲν (θεαταί), διὰν ἴδωσι τοὺς ἀθλητὰς ἐαυτῶν (τῶν θεατῶν) ἔτεκα ποιοῦντας (Ἰσ. Πανηγ. Β').

§. 22. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως ταύτης τίθενται καὶ αἱ πλάγιαί τῆς τριτοπροσώπου, οὐ, οἶ, ἔ, μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρὰ τοῖς ἐνδόξοις τῶν Ἰταλικῶν συνειθιζόμεναι, καὶ μάλιστα τὸ οἶ συμφύλακας τῆς εὐδαιμονίας οἱ ὤφειτο χρῆται ἔχειν (Ξ.), σπανιώτερον δὲ τὸ οὐ καὶ ἔ καὶ περιμέροτος οὐ (Πλ. Συμπ. 174). — Ἡολέμαρχος ὁ Κεράλιου ἐκέλευσε δραμόντια τὸν παῖδα περιμεῖναι ἔ (Πολέμαρχον) κελεῖσαι (Πλ.). Οὕτω δὲ καὶ τὸ σφίσι ἐγκλήματα ἐποιοῦντο ὅπως σφίσιν εἶναι μερίστη πρόφανις εἶη τοῦ πολεμεῖν, κτλ.

§. 23. Ὡσαύτως δὲ τίθενται ἐν ταῖς τοιαύταις καὶ αἱ πλάγιαί τῆς αὐτοῦ, ὅταν ὁ λόγος ἐκφέρεται, ὅχι ἐκ μέρους τοῦ ὑποκειμένου τῆς προτάσεως, ἀλλ' ἢ ἐκ μέρους τοῦ συγγραφέως ἢ ἐκ μέρους ἄλλου ὑποκειμένου, ὡς ὁ Κύρος συγκαλεῖ εἰς τὴν ἐαυτοῦ σκηπὴν τοὺς ἀρίστους τῶν περὶ αὐτὸν ἐπά (Ξ.). — Μειδίας ἄνδρα ἀτυχοῦντα, οὐδὲν αὐτὸν (Μειδίαν) ἠδικότα, συκροατῶν ὤφειτο δεῖν (Δ.). Ἡ ἐκλογὴ ἐν τούτοις κρέματα ἐκ τῆς σαφηνείας, ἐκ τῆς ἐμφάσεως καὶ ἐκ τῆς εὐφωνίας· τοῦτ' οἶδε (ἐκαστος) καὶ θαρσύνει καὶ πεπιστευκε τῇ πολιτεία μηδένα αὐτὸν ἐλθεῖν (Δημ. Μειδ. §. 34). ἔνθα τὸ αὐτὸν ἀναφέρεται εἰς τὸ νοούμενον ὑποκείμενον τῆς κυρίας προτάσεως (ἐκατοῖς), τὸ δὲ αὐτὸν ἦτον δυνατόν νὰ ἀναφέρηται καὶ εἰς τὸ μηδένα.

§. 24. Ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ μόνον τὸ τρίτον πρόσωπον ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει, ἐαυτῶν, ἐαυτοῖς, ἐαυτούς, ὡς ἐκδήμονε στρατείας πολλὰ ἀπὸ τῆς ἐαυτῶν οὐκ ἐξήσαν οἱ Ἑλληες (Θ). — καὶ Δικέλιαν αὐτοῖς ἐπιτεχιωθῆναι ὑπέμεναι (Δ.). — οἱ ἄλλοι πρόγονοι οὐδένα τούτων αὐτῶν συνεχώρησαν ὑβρίζειν ἐαυτούς (Δ.). Πρὸς μείζονα δὲ διάκρισιν προστίθεται πρὸ τῆς συνθέτου καὶ ἡ αὐτοῦ· οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ αὐτοῖς ἐαυτοῖς σφίσι δὲ ἐαυτῶν, ἐν τοῖς ἐαυτῶν λόγοις πείραν ἡλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες (Πλ.). Ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πληθυντικοῦ προσώπου λείπει ἡ σύνθεσις, ἀναπληρούμενη διὰ τῆς προσωπικῆς καὶ τῆς αὐτοῦ, ἡμῶν αὐτῶν, ἡμᾶς αὐτούς, κτλ.

§. 25. Καὶ ἐπὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου παρὰ

τὴν σύνθετον κοινοτέρα εἶναι ἢ χρῆσις τῆς προσωπικῆς καὶ τῆς αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ ἐνέργεια ἀναφέρηται εἰς ἕκαστον τῶν ὑποκειμένων, ὡς τοῦ δὲ καὶ λέθη ἐλάβρατε παραντίκα ἀναστάντας τῶν πάντων ὁμοίως, καὶ ἠγρόησαν σφᾶς τε αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐπιτηδείους (Θ.). — τὰ δὲ ἐντὸς οὕτως ἐκαίετο, ὥστε . . . ἥδιστα ἂν ἐς ὕδωρ ψυχρὸν σφᾶς αὐτοὺς ρίπτειν (Θ.).

§ 26. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἡ σύνθεσις, τίθεται πολλὰκις ἡ ἀνάλυσις πρὸς ἀνάδειξιν τῆς ἐξαφανισθείσης κατὰ μικρὸν διακριτικῆς ἐννοίας τῆς αὐτοῦ ἐν τῇ συνθέσει· ὅθεν λούω ἐμαυτὸν=λούω τὸν ἑαυτὸν μου, λούομαι, ἄνευ ἀντιδιαστολῆς, ὡς ἤθελεν εἶναι ἐπὶ δευτέρου προσώπου τὸ λούω σε· τὸ δὲ λούω ἐμὲ αὐτὸν μετ' ἀντιδιαστολῆς=λούω τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μου, ὡς ἐπὶ δευτέρου προσώπου ἤθελεν εἶναι αὐὲ λούω.

§ 27. Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος χωρισμὸς παρ' Ἀττικῶς γίνεται συνήθως ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας· καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐμοὺς καιήσχετε καὶ ἐμὲ αὐτὸν ὕβρισεν (Λυσ.), ἔνθα ἕτερον τὸ πρόσωπον τοῦ ὑβρισαντος καὶ ἕτερον τὸ τοῦ ὑβρισθέντος· σπανίως ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας· καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πάλιν διεργάση (Σ. Κ. 1417)· παρὰ δὲ ταῖς Ἑπικῶς ἐπὶ ἀμφοτέρων.

§ 28. Τὸ λαυτῶν ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλήλων, ὡς ὅπου καλοὶ κάγαθοι συμπόται καὶ πεπαιδευμένοι εἰσὶν, οὐκ ἂν ἴδοις ἀλλητρίδας, ἀλλ' αὐτοὺς αὐτοῖς ἐκακοὺς ὄντας συνεῖναι, λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντάς ἐν μέρει λαυτῶν κοσμίως (Πλ.).—καὶ παίζομεν λαυτοὺς καὶ παιζόμεθα. Ἡ προφανῆς διαφορὰ δεικνύεται ἐν τῷ οὔτε λαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοισι ὁμολογοῦσιν (Πλ.).

§ 29. Καταχρηστικώτερον δὲ τίθεται οὐχὶ μόνον παρ' Ἴωσι καὶ Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῖς τῶν Ἀττικῶν ποιηταῖς, ἐπὶ δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἡ ἀντωνυμία λαυτῶν καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου, ἀντὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου, ἀντὶ ὑμῶν αὐτῶν, ὡς εἰ μὴ προεξαρίστημεν, οὐδ' ἀναλαβεῖν αὐτοὺς ἂν ἠδυνήθημεν (Δημ.).—ἀποφαίνεται ἀκαιοτάτους λαυτοῦς (Λυσ.).

§ 20. Ἡ δὲ ἐπὶ ἐνικοῦ τοιαύτη χρῆσις, καίτοι καταδικαζομένη, ἀπαντᾷται ὅμως· αὐτὸς αὐτὸν ἀπώλλυον (Ἀνδοκ.)=ἐμαυτόν.—διίμων λαυτῶν πλουσίαν γήμας ἔσει (Γν.)=σεαυτῶν—οὐκ ἔσαι κάκεινο καὶ διέλιθε πρὸς λαυτὸν (Ἰσοκρ.)=σεαυτόν.—ἤξεισί σοι ζῆν καρ-

πυόμενον τὰ ἑαυτοῦ (Ξ.)=σεαυτοῦ.—οὐδὲ τῆ, ἑαυτοῦ σὺ γὰρ ψυχῆν ὄραϊ (Ξεν. Ἀπομν. Δ', δ', θ).

Ἡ Ἀλληλοπαθῆς ἀντωνυμία ἀλλήλων.

§. 31. Ἡ ἀλληλοπαθῆς ἀντωνυμία ἀλλήλων ἐμφαίνει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀμοιβαίας σχέσεως τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλον· οἱ πρόγονοι τὰς θρασύτητας τὰς ἀλλήλων οὐκ ἐξήλουν (Ισ.). — οἱ πορνηροὶ ἀλλήλοισι ὅμοιοι (Πλ.). — διέβθιραν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους (Θ). — λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί (Σ. Ἀργ. 259). — τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἀμφικείμενοι λόγῳ ἐκλαίον πάντες (Σ. Κ. 1620). Ἐκ τούτου δὲ τὸ ἐπαλλήλου χερσῖν (Σ. Ἀργ. 57), ἐκ διορθώσεως Ἐρμάννου=ἀλληλοφόνους χερσίν.

Αἱ Κτητικαὶ ἀντωνυμίαι.

§. 32. Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι δηλοῦσι κτήσεις τοῦ προσώπου εἰς ὃ ἀναφέρονται. Εἶναι δὲ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἡ ἐμός, σός, ὅς, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφετέρως, καὶ αἱ τοῦ δοῦκου ἀριθμοῦ κατῆρος καὶ σφαιτέρως, μετὰ τῶν θηλυκῶν καὶ οὐδέτερον αὐτῶν.

§. 33. Ἐκ τῶν κτητικῶν τούτων ἀντωνυμιῶν αἱ μὲν τοῦ δοῦκου ἀριθμοῦ μόνον παρ' Ἰωσι συνειθίζονται· καὶ ἐκ τοῦ τρίτου δὲ ἐνικῶν προσώπου ἢ ὅς ἐπὶ κτητικῆς σημασίας (=ἐδικός του) σπανίως ἀπαντᾶται παρ' ἄττικαῖς ποιηταῖς· ἡ σφετέρως τίθεται κατ' ἄμεσον ἢ πλαγίαν, ἐπὶ τῆς μετ' αἰτιατικῆς δηλ. τοῦ ἀπαρεμφάτου συντάξεως, ἀντανάκλασιν· ἐδῶρον ποιοῦντας τοὺς σφετέρως (Ξ). — λέγουσιν ὡς οὐ δίκαιον τοὺς σφετέρως ξυμμάχους ὑμᾶς δέχεσθαι (Θ).

§. 34. Αἱ παρ' ἄττικαῖς εὐχρηστότεραι κτητικαὶ ἀντωνυμίαι εἶναι ἡ ἐμός, σός, ἡμέτερος, ὑμέτερος, ἰσοδυναμοῦσαι ταῖς γενικαῖς τῶν πρωτοτύπων· ἐμός πατήρ=πατήρ μου, σός ἐταῖρος=ἐταῖρός σου, καὶ (ἀντὶ ὅς εἰμι=suus sum) αὐτοῦ εἰμι· ἐπὶ δὲ ἀντανάκλασιν καὶ ταῖς γενικαῖς τῆς συνθέτου, μετὰ διακριτικῆς ἐννοίας· γνώμη σου αὐτοῦ ἀποφαίνεις ἢ ἐμέ ἐρωτᾷς; (Πλ.) = σὴν ἢ σοῦ αὐτοῦ γνώμην.

§. 35. Ἐπιθετικαὶ οὐσαί αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι τίθενται εἰς τὸν λόγον κυρίως ὡς κατηγορούμενον καὶ προσδιορισμὸς· σὺ δὲ εἰμι.—ἐμός πατήρ, κτλ. Ἄλλ' οὐδὲν ἥττον τίθενται καὶ ὡς ὑποκείμενον, καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα ἐπίθετα· τὰ ἐμὰ εἶσι σά.—τὸ ἡμέτερον=ἡμεῖς.

§. 36. Ὡς δὲ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον τοῦ ῥήματος καθιστᾷ περιττὴν πολλάκις τὴν προσωπικὴν, οὕτως ἢ ὡς κτητικὴ χρῆσις τοῦ ἐν τῷ ὀνόματι ἄρθρου καθιστᾷ πολλάκις περιττὴν τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν· ὁ πατήρ ἐκέλευσέ με ποιῆν ταῦτα = ὁ ἐμὸς πατήρ. — οἱ γονεῖς στέργουσι τὰ τέκνα (Ξ.) = τὰ ἑαυτῶν τέκνα. Τίθεται δὲ ἀναγκαίως ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἢ ἡ ἰσοδύναμος γενική ἐν ἑλλείψει τοῦ ἄρθρου, ἐμὸς πατήρ, καὶ ἐπὶ διακρίσεως, ἑαυτοῦ σώμα.

§. 37. Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἐν τῇ κτητικῇ περιεχομένης προσωπικῆς ἀντωνυμίας δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τοῦ κτήτορος, ὁ δὲ τοῦ μετ' αὐτῆς τιθεμένου ὀνόματος, δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τῶν κτημάτων. Προκύπτουσι δὲ τέσσαρες συνδυασμοί· α'. εἰς κτήτωρ καὶ ἐν κτήμα' ἐμὸν τὸ βιβλίον = ἐμοῦ τὸ βιβλίον· β'. πολλοὶ κτήτορες καὶ πολλὰ κτήματα· ἡμετέρα τὰ βιβλία = ἡμῶν τὰ βιβλία· γ'. εἰς κτήτωρ καὶ πολλὰ κτήματα· ἐμὰ τὰ βιβλία = ἐμοῦ τὰ βιβλία· δ'. πολλοὶ κτήτορες καὶ ἐν κτήμα' ἡμέτερον τὸ βιβλίον = ἡμῶν τὸ βιβλίον. Οὕτω καὶ περὶ τῶν λοιπῶν σῶς, ὁμέτερος, κτλ.

§. 38. Ἐπειδὴ ὄχι μόνον τὸ καθ' αὐτὸ κτήμα ἀλλὰ καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τινος θεωρεῖται ὡς ἀνήκον εἰς τὸν λέγοντα, διὰ τοῦτο διὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας ἐξηγοῦνται καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ σὸν λέγος (Σ. Ἀντ. 573) = τὸ ὑπὸ τοῦ ὀνομαζόμενον. — ἔν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβου (Σ. Φ. 1251) = ὄν σὺ μοι ἐπαπειλεῖς. — τὸ σὸν γὰρ ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ (Εὐρ. Πρακτ. 285).

§. 39. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐξηγηθείσης συγγενείας τῶν κτητικῶν πρὸς τὰς γενικάς, τῶν πρωτοτύπων καὶ συνθέτων ἀντωνυμιῶν (§. 30) ἐπιτεταί ὅτι πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἀπαντῶνται ἀμφότεραι, ὡς κείνου τε καὶ σὴν χάριν (Σοφ. Τρ. 485). — μᾶλλον ἐλολην ὅπως τὰ σὰ καλῶς ἔχει ἢ ὅπως τὰ ἑαυτῶν (Ξ. Ἄν. Ζ', ζ', 44). β'. τίθεται ἐπὶ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας πτωτικὸς προσδιορισμὸς, ὡς εἰ ὑπῆρχε γενική τῆς προσωπικῆς· ἡμετέρα αὐτῶν ἔργα (Πλ.) = ἡμῶν αὐτῶν ἔργα. — ἡ ὁμέτερα τῶν σοφιστῶν τέχνη ἐπιδέδωκεν (Πλ.) = ἡ τέχνη ἡμῶν τῶν σοφιστῶν. — τοῦδε αἰκουσ τοῦδε ὁμετέρους αὐτῶν (Ἰσ.). — κέρθουε τοῦ σφετέρου αὐτῶν ἔρεκα (Θουκ. Α', ὁ).

§. 40. Ἡ ἐν τούτοις σημασία τῆς μετὰ τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν ἐπιτασσομένης γενικῆς αὐτῶν εἶναι κτητικὴ. Πολλάκις δὲ τίθεται καὶ μόνη ἡ ἀντωνυμία, ὀσιαστικοῦ δύναναι λαμβάνουσα· τὰ ὁμέτερα

αὐτῶν (Δ.).—τὰ σφέτερα αὐτῶν. Διάφορος δὲ ταύτης εἶναι ἡ διακριτικὴ σημασία· ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν τὸ μὲν σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ψυχὴ; (Πλ.)=οὐκ ἔχει οὕτως ὅτι ἡμῶν αὐτῶν; κτλ.—αὐτῶν ἡμῶν οἱ προεχύτεροι οὐκ ἄπειροι πολέμων εἰσὶν (Θουκ. Β', 11).

§ 41. Κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον ἐπὶ κτητικῆς σημασίας ἀπαντῶνται, ἂν καὶ σπκνιώτερον, καὶ τὰ ὁ ἐμός αὐτοῦ, ὁ σός αὐτοῦ· τὸν ἐμόν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν ἤδη νομιζῶν ἐκτεταθεῖσθαι βίον (Ἀρφ. Πλ. 33).—ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἄμα καὶ τοῦμόν αὐτῆς ἤλυθον (Σ.).—ιδῶν τὴν σὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοφροσύνην ἀναβαλντοτός (Πλ.).—τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμισε (Ὁδ. Β, 256)=τὰ σὰ αὐτῆς. Ἀντὶ δὲ τούτων τίθεται συνηθέστερον ὁ ἐμυαυτοῦ, ὁ σαυτοῦ, ὁ λαυτοῦ· πορεύομαι πρὸς τοδὲ ἐμυαυτῆς (Σ. Ἀντ. 893).—τοῦ σαυτοῦ τέκνον (Σ. Ἀντ. 568).—μετεπέμφατο Ἀστυάργης τὴν λαυτοῦ θυγατέρα καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 1). Τὸ τελευταῖον μάλιστα ἀναγκαίως διότι, ἀσυνειθίστου ὄντος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ δε ἐπὶ κτητικῆς σημασίας, δὲν λέγεται δε αὐτοῦ, ὡς λέγεται ἐμός αὐτοῦ (§ 33—34).

Αἱ Δεικτικαὶ Ἀντωνυμίαι.

§ 42. Τὸ ὄνομα ἐξήκει τὴν φύσιν τῶν ἀντωνυμιῶν τούτων, ὅτι σημαίνουσι δεῖξιν προσώπου ἢ πράγματος, καθ' ἓνα ἢ ἄλλον τρόπον, ἐκ μέρους τοῦ λαλοῦντος, καὶ δεῖξιν ἰδιαιτέραν καὶ δυνατωτέραν, ἄλλος δεῖξιν ἐπὶ τὸ γενικώτερον καὶ ἀσθενεστέραν δηλοῦσι καὶ αἱ προσωπικαί. Εἶναι δὲ δεικτικαὶ ἀντωνυμίαι ἡ σδε, ἡ οὔτος καὶ ἡ ἐκεῖνος.

Ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ὁ δε·

§ 43. Ἡ ἀντωνυμία σδε δεικνύει τινὰ αἰσθητῶς ἢ νοερῶς ὄρατόν, καὶ τρόπον τινὰ δακτυλοδεικτούμενον. Τίθεται δὲ εἰς τὸν λόγον πρῶτον μὲν ἐπιθετικῶς, προσδιορίζουσά τι, προτασσομένη ἢ ἐπιτασσομένη, τοῦ προσδιοριζομένου ἐνάρθρως ἢ ἀνάρθρως ἐκφερομένου· ὁδ' ὁ ἐξέως (Σ. Κ. 1249).—ὁ πλοῦς σδε (Σ. Ἡ.λ. 541).—ὁδ' ἀνήρ καὶ ἀνήρ σδε (Σ.).—ὁδ' ἂ τλάμων, τόδε τοῦργον καὶ τοῦργον τόδε. Καὶ ἀνάρθρως δὲ πολλάκις τὸ προσδιοριζόμενον, ὡς σδε χρόνος (Σ. Φ. 199).—καιρὸς καὶ πλοῦς σδε.—γυρῆ ἡδε.—τοῦδε συμμάχου.—ἀνδρὶ τῷδε.—εἴθ' ἡμέρα. Εἶτα δὲ καὶ οὐσιαστικῶς ὑποκειμένου τόπον ἐπέχουσα· ὁδ' ἐστί (Σ. Ἡ.λ. 1353).—ὁδ' οὐκ Ὀρέστης ἐσθ' (Σ. Ἡ.λ. 1480). Κατηγορουμένου δὲ τόπον ἐπέχει ἐν τῷ (Πλ. Τ, 140)

δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέω, ὡς τὸ τῆς συνθήκης ἐγὼ εἴμι ἐδῶ, τοῦτο δὲ—ἐγὼ εἴμι ἔτοιμος.

§. 44. Ὄταν δὲ πρόκηται περὶ λόγων, εἰς τὸ ἠγούμενον ἢ εἰς τὸ ἐπίμενον ἀναφερομένων, ἢ ὅδε συνθήκως ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπόμενον, ὡς πέμψασα Τόμυρις κήρυκα ἔλεγε τάδε (Ἡρ. Α', 206), τὰ ἐξῆς δηλ. Τὰ περὶ τοῦ ὅδε ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ τοιαύτου, τοσαύτου, τηλικούτου, ὡσαύτως καὶ περὶ τοῦ τῆδε καὶ ὅδε· τὸ δὲ τεῖχος ἦν τῶν Πελοποννησίων τοιόνδε τῆ οἰκοδομήσει (Θουκ. Γ', 21).—ἡ γραφὴ τοιαύτη τις ἦν (Ξ).—οἱ τῆδε—οἱ ἐν τῆδε τῆ πόλει.

Ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία οὗτος.

§. 45. Ἡ οὗτος δεικνύει ἀσθενέστερον τῆς ὅδε, ἥτοι παρόντα καὶ αἰσθητὰ ἢ διατηρούμενα εἰς τὴν μνήμην, οὐσιαστικῶς ἢ ἐπιθετικῶς, τοῦ δὲ προσδιοριζομένου ἐνάρθως ἢ ἀνάρθως ἐκφερομένου οὗτος δ' ἐμοὶ φίλος μέγιστος (Σ Φ. 585).—οὗτος τεθηρηκῶς ἦν.—οὗτος ὁ σοφός.—αὕτη ἡ τύχη.—αὕτη ἡγορά.—νόσημα τοῦτο.—ἔστι δὲ τοῦτο τυραννίς (Πλ.).—τοῦτο γὰρ εἰσὶν εὐθύται (Δ.). Ὡς δὲ ἡ ὅδε εἰς τὸ ἐπόμενον, οὕτως ἡ οὗτος ἀναφέρεται συνθήκως εἰς τὸ προηγηθέν, οἷον οὗτος ἦν ὁ λόγος (Ἡρ.), τὰ προειρημένα δηλ.—ταῦτα μὲν σὺ λέγεις, παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελτε τάδε (Ξ). Τὰ περὶ τοῦ οὗτος ἐξηθέντα ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ τοιοῦτος, τοσοῦτος, τηλικούτος ὁ Κῦρος, ἀκούσας τοῦ Γωθρόου τοιαῦτα, τοιαύτη πρὸς αὐτὸν ἔλεξεν (Ξενοφ.). Ὡσαύτως οἱ ταῦτη—οἱ ἐν τῆ προαναφερθείσῃ χώρᾳ εὐρισκόμενοι.

§. 46. Ἰπάρχουσιν ὁμως καὶ περιστάσεις ἐν αἷς ἢ οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπόμενον, ὡς προεξαγγέλλουσα τρόπον τινὰ τὴν μετέπειτα ἐξηγηθησομένην ἔννοιαν, μάλιστα διὰ τοῦ οὐδετέρου τοῦτο, ἐπομένου λόγου ἐκ τοῦ ὅτι ἢ ὡς ἀρχομένου Πρόξενος ἐνδηλον καὶ τοῦτο εἶπεν ὅτι οὐδεὶς ἂν θέλοι κτίσθαι μετ' ἀδικίας (Ξ. Ἄρ. Β', ζ', 18). Ὡσαύτως τίθεται καὶ τὸ οὗτω οἷον ὁ Θεός οὗτω πως ἐποίησε· τοῖς μὴ θέλουσιν ἑαυτοῖς προστάττειν ἐκποιεῖν τὰγαθὰ ἄλλοις αὐτοῖς ἐπιταχίηρας δίδωσιν (Ξ. Κ. Π. Β, γ', 4).

§. 47. Ὡς δὲ ἐν τούτοις προεξαγγέλλοντι τὰ ἐπόμενα, οὕτως ἐν ἄλλοις συγκεφαλαιοῦνται τὰ ἠγούμενα διὰ τῆς αὐτῆς ἀντωνυμίας· τῷ τε προσηεῖν τῶν συνόντων, καὶ τῷ προποιεῖν, καὶ τῷ συνηθόμενος μὲν ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς φαιερός εἶναι, συναχθόμενος δὲ ἐπὶ τοῖς κακοῖς, τούτοις ἐπειράτο τὴν φιλίαν θηρεύειν (Ξ. Κ. Π. Ζ',

6', 2). Δεικτικώτεροι δὲ καθίστανται ἀμφότεροι διὰ τῆς τοῦ ε προσλήψεως. οὕτως, ὄθι, ἄπερ ἡμῶς, μᾶλλον εἰς τὸν κοινὸν βίον ἀνήκοντα, εἶναι συχνότερα παρὰ τοῖς κωμικαῖς.

Ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ἐκεῖνος.

§. 48. Ἡ ἀντωνυμία ἐκεῖνος δεικνύει ἀπωτέρω καὶ μεμκρυσμέναν τι, ὡς ἐκεῖνος Εὐρύτου πέρσαι πόλις (Σ.)=ἐκεῖνος δὲ Πρακλῆς.—ἀπευρ' ἐκεῖνος (Σ. Ἡ.Ι. 519)=δὲ Αἰγισθος. Τίθεται δέ, ὡς ἢ οὕτως, καὶ εἰς τὸ ἐπόμενον ἀναφερομένη· παρὰ πάντα ταῦτα ἐκεῖνο ἐτι ἀκούσατε (Δ).—ἐκεῖνοι, οἶμαι, αἰσχρὸν ἦδη, τὸ μὴ καλῶς λέγειν τε καὶ γράφειν (Πλ.).

§. 49. Ὅταν ἢ οὗτος καὶ ἢ ἐκεῖνος ἀναφέρονται εἰς δύο προηγούμενα, κατὰ φυσικώτεραν πλοκὴν, ἢ μὲν οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὸ προσεχέστερον, ἢ δὲ ἐκεῖνος εἰς τὸ ἀπωτέρω· πρῶτον μὲν εὐσέβει τὰ πρὸς Θεοῦς, μὴ μόνον θύωρ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις ἐμμέτων· ἐκεῖνο μὲν γὰρ τῆς τῶν χρημάτων εὐπορίας σημεῖον· τοῦτο δὲ τῆς τῶν τρόπων καλοκάγαθιας τεκμήριον (Ἰσ πρὸς Δημότ. Δ'). Ἐνίοτε ὅμως γίνεται καὶ τὸ ἀντίθετον· δίκαιοι ἦν τοὺς τὸν στέφανον αἰσόμενοι· δεῖν παρ' ἡμῶν λαβεῖν αὐτοὺς ἀξιῶς ἐπιδεικνύει τοῦτον, μὴ ἐμὲ κακῶς λέγειν· ἐπειδὴ δὲ, τοῦτο παρέντες, ἐκεῖνο ποιούσιν, ἐπιδείξω ψευδομένους ἀμφότερα αὐτοὺς (Δημ. Στεφ. Τριηραρχ. 1229)· ἔνθα τηρεῖται ἡ λογικὴ μᾶλλον ἢ ἡ γραμματικὴ σχέσις, τοῦ σημαντικωτέρου προτασομένου, διὰ τοῦ τοῦτο, ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ.

§. 50. Ἡ ἐκεῖνος, εἰς ἀρχαιότερόν τι συνήθως ἀναφερομένη, τίθεται ἐνίοτε ἐπὶ πράγματος πρὸ πολλοῦ ἐγνωσμένου· ὕπνοι ἐκεῖνοι (Εὐρ. Τρ. 1188) καὶ περὶ ὀνομαστοῦ τινος· Καλλιστρατος ἐκεῖνος (Δ)· Ἐκ τούτου ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν οὗτος, ἀπὸ Πλάτωνα γόβου πρὸς τῆσ' ἐκείνου τε (Σ. Ἡ.Ι. 783)· διὰ τοῦ τῆσδε ἐνοεῖται ἢ Ἡλέκτρα, διὰ τοῦ ἐκείνου δὲ ἀπὸν, ὡς ἀποθανόν, Ὁρέστης· Ἰσχύτως διὰ μὲν τοῦ οὐδετέρου ἐκεῖνο ἐξηγεῖται τὸ γνωστὸν καὶ θρυλλούμενον, διὰ δὲ τοῦ τοῦτο ἢ τῶδε ἢ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου· τοῦτ' ἐκεῖνο, κτῆσθαι ἐταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον (Εὐρ. Ὀρ. 802).—τοῦτ' ἐκεῖνο οὐγὼ ἴερον (Ἄρφ. Ἀχ. 41).—ταῦτα ἐκεῖνα τὰ εἰωθότα (Πλ. Συμποσ. 223).

Ἀναφορικαὶ Ἀντωνυμίαι.

§. 51. Ἡ ἀναφορὰ εἴς τῃς ὀνομάσθησεν αἰ ἀναφορικαὶ ἀντωνυ-

μία αναπολεί προϋπεσθσαν έννοιαν. Είναι δὲ αναφορικαὶ ἀντωνυμίαι ἢ ὅς. ὅστις, οὗτος, ὅπου, ἡλικός, ἀναφερόμεναι εἰς πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, εἰς ποιόν, εἰς μέγεθος, καὶ εἰς ποσόν.

Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ὅς.

§. 52. Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία δε ἀναφέρεται εἰς ὀρισμένον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, οἶο. Ζεὺς δε ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατερεῖ (Σ. Ήλ. 175). — ἐμὴν μητέρ' ἢ γῶσει μὲν ἦν βασιλεια (Σ. Αἴ. 1303). — ἔσθην' ἄφαρτον γῶς, ὃ καὶ σῶζει μ' ἀεὶ (Σ. Φ. 237).

Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ὅς τις.

§. 53. Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ὅστις ἀναφέρεται εἰς ἀόριστόν τι καὶ γενικόν, ὡς ἀνελεύθερος πᾶς ὅστις εἰς δόξαν βλέπει (Σ.). — ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται κείνου ὅτι δοῦλος (Σ.). — μακάριος ὅστις οὐαίαν καὶ ροὴν ἔχει (Μέν.).

§. 54. τίθεται δὲ καὶ ἡ δε μετὰ τοῦ ἄν ἐνίοτε ἀντὶ τῆς ὅστις, καὶ, ἀντιστρόφως, ἢ ὅστις ἀντὶ τῆς ὅς δε ἄν τούτων τι ὀρθῶ (Σοφ. Αἴτ. 35). — φιλεῖ τὸ πλῆθος ἐν τούτοις τοῖς ἐπιτηδύμοισι τὸν βίον διαγεῖν, ἐν οἷς ἄν τοὺς ἀρχοντας τοὺς αὐτῶν ὀρθῶσι διατριβοῦσας (Ισ.). — Χαλκιδῆς Νάξου ὄκισαυ καὶ Ἀπόλλωνος ἀρχηγέτου βωμόν, ὅστις νῦν ἐξω τῆς πόλεως ἐστίν, ἰδρῶσαστω (Θουκ. Γ', 3). — παθε δουλείαν λέγων, ὅστις ἀρχῶ τῶν ἀπάντων (Ἀρφ. Σφ. 517) οὕτω καὶ ἐξ ὅτου, ἀντὶ ἐξ οὗ. Ἄλλὰ σπανιώτερα τὰ τοιαῦτα. Ὅτι δὲ ἀείποτε τὸ ὅστις, καὶ ἀντὶ τοῦ δε τιθέμενον, κατὰ γενικωτέραν έννοιαν ἐκλαμβάνεται, εἰσὶν οἱ ἰσχυρίζομενοι, ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἄλλα παραδείγματα δυσκόλως ἐπιθεβαιούσι τὴν γνώμην ταύτην.

§. 55. Ἡ ἀντωνυμία δε ἀναφέρεται ὄχι μόνον εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ποιόν, πλησιάζει δὴλ. εἰς τὴν έννοιαν τοῦ οἷος ὅταν τοιαῦτα λέγη, ἢ οὐδέεις ἄν γῶσειεν ἀνθρώπων (Πλ.). — δεῖ τοὺς θεοὺς μ' εἰδέναι δε εἰμ' ἐγώ (Ἀρφ.). Ἡ δε καὶ ὅστις, τοῦ οὕτω προτραπεσμένου, ἰσοδυναμοῦσι τῷ ὥστε ὃ γὰρ οὕτω γ' εὐήθης ἐστὶν ἡμῶν οὐδέεις, δε ὅπουλαμβάνει (Δημ.). — τίς οὕτω μάλιστα, ὅστις οὐ σοὶ βούλεται γίλκος εἶναι; (Ισ.).

§. 56. Αἱ ἀναφορικαὶ τίθενται συνήθως μετὰ τὰς δεικτικὰς οὕτως βέλτερος ἄν εἶη καὶ σῶφρονέστατος, ὅστις κοσμιώτατα τὰς συμφορὰς φέρειν δύναται (Μέν.). Πολλάκις δὲ καὶ προηγούνται ἐπὶ τὸ ἐμπατικώτερον ὅστις ἄν δίκαιος ἢ ἐρόπος τ' ἄριστος, τούτων ἐρ-

γενῆ κάλει (Εὐρ.). Ἐπίστε δὲ καὶ παραλείπεται ἡ δεικτική, καὶ τότε ἡ ἀναφορική πρότασις ἐπέχει τόπον ὑποκειμένου· μακάριος ὅστις μακαρίοις ὁπηρετεῖ (Γν.).—ὅτι καλὸν γίλδον ἀεὶ (Εὐρ.).

§. 57. Διὰ τῆς παραλείψεως ἐγεννήθησαν τὰ ἔστιν οἷ, ἔστιν ἄ, ἔστιν ὦν, ἔστιν οἷς, ἔστιν οὐς=εἰσὶ τινες οἷ, εἰσὶ τινες ὦν, κτλ· τὰ ὅποια διὰ τὴν εὐκολίαν ἐκληπτέα ἰσοδύναμα τοῖς τινές, τινά, τινῶν, τισί, τινάς· Πελοποννήσιοι ἔκισαν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἄ χωρία (Θ).—τινά.—π.λῆν· Ἰώνων καὶ Ἀχαιῶν καὶ ἔστιν ὦν ἄλλων πόλεων.—ἐτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς γῶν (Θ).

Ἡ ἀναφορική ἀντωνυμία οἷος

§. 58. Ἡ ἀναφορική ἀντωνυμία οἷος ἔχει πρὸς τὴν τοιοῦτε καὶ τοιοῦτος, ὡς ἔχει πρὸς τὴν ὅδε, οὗτος καὶ ἐκεῖνος, ἢ δε καὶ ἡ ὅστις πρὸς αὐτάς ταύτας καὶ πρὸς τὸ γενικώτερον πᾶς· ἀναφέρεται δηλ. ἐκείνη πρὸς ἐκείνας, ὡς αὐταὶ πρὸς ταύτας, οἷον τοιοῦτε ὁδοιπόρον, οἷος δὴ σύ (ἰλ.).—ὦν τοιοῦτος, οἷδε ἔστιν (Δ). Καὶ προτασσομένη τίθεται τῆς τοιοῦτος ἢ οἷος, ὡς οἷα ἕκαστα ἐμοὶ γαίνεται, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἐμοί, οἷα δ' αὖ σοί, τοιαῦτα δ' αὖ σοί (Πλ.).

§. 59. Παραλείπεται δὲ καὶ ἡ δεικτική εἰς ἣν ἡ οἷος ἀναφέρεται, ὡς πκρλείπονται αὐτὴ εἰς ἃς ἀναφέρονται ἡ δε καὶ ἡ ὅστις· εἴ τις ἔστιν ἐν αὐτοῖς ἀνὴρ, οἷος ἔμπειρος πολέμου (Δ.)=τοιοῦτος οἷος ἔστιν ὁ ἔμπειρος πολέμου=εἴ τις ἔστιν ἐν αὐτοῖς ἔμπειρος πολέμου.—οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν (Πλ. Γοργ. 447)=οὐδὲν τοιοῦτον, οἷον τὸ ἐρωτᾶν αὐτόν=τοῦτό ἐστι τὸ ἄριστον.—οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκοῦειν αὐτοῦ τοῦ νόμου (Δημ. Μειδ. 529)=τοῦτό ἐστι τὸ προτιμώτερον.

§. 60. Ἡ ἀντωνυμία οἷος, τῆς τοιοῦτος προτασσομένης, συντάσσεται καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς δε καὶ ὅστις τοῦ οὕτω προηγουμένου (ἀν. §. 55)· τοιοῦτος ἦν, οἷος μὴ βούλεσθαι πολλοὺς ἀποκτινόνται (Ξ).—οὐχ ὁ Κύριον τρόπον τοιοῦτος, οἷος χρηματίζεσθαι (Ξ. Κ. Π. Η', ζ', 31).—καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλη γυ.λακή τοιαύτη, οἷα αὐτὸν τινα καλὸν κάγαθον ὑπάρχειν (Ξ. Κ. Π. Ζ', ε', 84).

§. 61. Οὐ προηγουμένης δὲ τῆς τοιοῦτος, ἄνευ μὲν τοῦ συνδέσμου τὲ ἢ οἷος μετ' ἀπαρεμφάτου τίθεται συνήθως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πρὸς τι ἐπιτήδειος· οὐ γὰρ ἦν ἡ ὄρα, οἷα ἄρδεις τὸ πεδίον (Ξ. Κ. Π. Β', γ', 13)· μετὰ δὲ τοῦ κα ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δυνατός, ὡς οὔτε γὰρ φέρειν ὀπ.λα, οὐτ' ἔρχος οἷος τ' ἦν (Εὐρ. Ἐκ. 15).—καὶ

ὕμεις τί οἶοί τε ἔσασθε ἡμῖν συμπράξειν περὶ τῆς δίδου; (Ξ. λν. Ε', δ', 9).—οὐχ οἶόν τε (Ξ. Κ. Π. Β', ε', 3)=ἀδύνατον ἢ οὐ συγχωρητόν.—οὐχ οἶόν τε μένειν (Ξ.), κτλ.

Ἡ ἀναφορική ἀντωνυμία ὁ σ ο ς.

§. 62. Ἡ ὄσος, κατ' ἀριθμὸν ἐνικὸν ἐπὶ μεγέθους τιθεμένη, ἀναφέρεται εἰς τὴν τόσος, τοσοῦτος καὶ τηλικούτος· οἷον οὗ τι τόσος γε, ὄσος Τελαμώνιος Ἀίας (Ἰλ.)—τοσαύτην εὐνοίαν εἰς τὴν πατρίδα ἐμαυτῶ νόσοιδα, ὄσης παρ' ὑμῶν εὐχομαι τυχεῖν (Δ.)· καὶ προτασσομένη, ὡς ὄσην εὐνοίαν ἔχωρ ἐγὼ διατελῶ τῆ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρχει μοι παρ' ὑμῶν (Δημ.).

§. 63. Πληθυντικῶς δὲ τίθεται καὶ εἰς ἐνδειξίν ἀριθμοῦ· οἱ γορυεῖς τοὺς παῖδας ἐποίησαν τοσαῦτα καλὰ ἰδίῃν καὶ τοσοῦτων ἀγαθῶν μετασχεῖν, ὅσα οἱ θεοὶ παρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις (Ξ.).—ὡς παρθ' οὐ' ἀν' θεοὺς θέλει χῆ τύχη κατορθοῦσθαι (Ἄρφ.) οὕτω καὶ ἡ ὀπίσσω· τὸ παρέχον πάντα ὅποσα ροητὰ ἔδω (Πλ.). Καθὼς δὲ ἡ δε καὶ ἡ οἶος, οὕτω καὶ ἡ ὄσος ἐκφέρει ἐπίστα ἔνοιαν ταιαύτην, ὅποια συνήθως ἐκφέρεται διὰ τοῦ ὥστε· κερμόμενοι τὰ ἐνυτῶν ἕκαστοι, ὄσον ἀποζῆν (Θουκ. Α', 2)=ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἀποζῆν.

Ἡ ἀναφορική ἀντωνυμία ἡ λ ί κ ο ς.

§. 64. Ἡ ἡλικός, ἐπὶ μεγέθους καὶ ἡλικίας τιθεμένη ἐν τῷ λόγῳ, ἀναφέρεται εἰς τὴν τηλικούτος καὶ τοσοῦτος· τηλικαύταις συμφοραῖς περιέπεσεν, ἡλικίαις οὐδεὶς ἄλλος οἶδε γενομένης (Ἰσ.).—τηλικαῦτα ἐψεύσατο, ἡλικία οὐδεὶς ἀνθρώπων πώποτε (Δ.). Τίθεται δὲ καὶ καθ' ἑαυτήν, ὡς ὄρας μὲν ἡμᾶς ἡλικοὶ προσήμεθα βωμοῖσι (Σ. Τ. 15)=ποῖοι τὴν ἡλικίαν, γέροντες.

§. 65. Αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι σπανίως ἀπαντῶνται κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν καὶ ὀμαλὴν σύνταξιν, πολλὰς καὶ μεγάλας ποικιλίας δεχόμεναι κατὰ πῶσιν, ἀριθμὸν καὶ γένος, δι' ὧν ὁ λόγος περιπλεκόμενος πολλάκις γίνεται ἀσαφὴς καὶ δύσκολος· χειμῶτος ὄτος οἶον λέγεις ὑβρίζον (Ξ.)=οἶον λέγεις.—τοῖς ἀγαθοῖς οἶε ἔχομεν (Ἰσ.)=ἄ ἔχομεν.—θησαυροποῖς ἀθήρ, οὐδὲ δὴ καὶ ἐπαιεῖ τὸ πλῆθος (Πλ.).—πάρεστιν αὐτῷ φόβος, ἦν αἰδῶ καλοῦμεν, κτλ. Περὶ τούτων γίνεται λόγος ἐν τῷ τρίτῳ Τμήματι.

Ἡ Ἄοριστος ἀντωνυμία τί ς.

§. 66. Ἀοριστῶδέ· τι καὶ ἀπροσδιόριστον σημαίνουσα ἡ ἀντωνυ-

μία τις, καθ' ἃ καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, ἀπροσδιόριστον ἀφίνει καὶ τὴ οὐσιαστικὴν οὐτινος τίθεται προσδιορισμός· ἀνθρωπός τις.—*γυνή τις*. ἢ *στρογγυλότης σχήμα τί ἐστίν*, οὐχ' οὕτως ἀπλῶς σχήμα (Πλ.). Τὴν αὐτὴν ἀοριστίαν μεταδίδει καὶ εἰ; τὰ *ἡμέραι εβδομήκοστά τινας* (Θ. Ζ', 87).—*ποῖόν τινα οἶμι καρπὸν θερίζεις*; (Πλ.).—*πόσον τι πλῆθος συμμάχων*; (Ξ.)=*πόσον περίπου*; ὡς *πόσον*; κτλ.

§. 67. Ὡς κατηγορούμενον τὸ τις δηλοῖ μέγας τι καὶ σημαντικόν· *ἤρχεις τις εἶναι*, τοῖσι χρήμῃσι σθένων (Εὐρ.). Ὡσαύτως καὶ ὡς ἀντικείμενον τοῦ λέγειν, ὡς *ἦν τί σοι δοκῶ λέγειν* (Εὐρ.)=*κάτι τι, σημαντικόν*. Τοῦτων δὲ τὸ ἐναντίον ἐκφέρεται διὰ τοῦ οὐδέτε, οὐδὲν καὶ μηδέν, ὡς *φροοῦσι δήμου μείζον, ὅστις οὐδέτε* (Εὐρ.).—*οὐδὲν δὲν λέγειν οἶμαί σε* (Ἀρφ.).

§. 68. Ὡς ὑποκείμενον τιθέμενον τὸ τις λαμβάνει οὐσιαστικῶς χαρακτήρα, καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ παρ' ἧμῶν *κάντις*, οἷον *ἄπου τις ἀλγεῖ, κῆσι καὶ τὸν τοῦν ἔχει* (Γν.).—*ἴτω τις ἐφ' ὕδαρ, ἐβόλα τις αχισάτω* (Ξ). Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ γαλλικὸν *QU* καὶ εἰς τὸ γερμανικὸν *man*.

Ἑρωτηματικά Ἀντωνυμῖαι.

§. 69. Εἰς τὴν εὐθείαν ἐρώτησιν, ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ γινομένην, οὐτινος ἄλλος λόγος δὲν προηγείται, τίθενται αἱ ἀντωνυμῖαι *τίς*, *πότερος*, *ποῖος*, *πόσος*, *ἀπλῆκος*.

§. 70. Ἡ *τίς* τίθεται, περὶ προσώπου, περὶ πράγματος, περὶ αἰτίας καὶ τῶν τοιούτων ὄντος τοῦ λόγου· *τίς οὗτος*; *τίς οὗτος ἐστὶ ἀδελφός*; (Σοφ.).—*τίς ἀρσ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεῶν*; (Ἀισχ. Ἐπτ. 90).—*τοῦτί τί ἦν*; (Πλ.)—*τί ποθεῖς*; (Ἀρφ.).—*τὸν τί ἤκεις*; (Πλ.) καὶ προτασσομένου τοῦ ῥήματος· *δειμαίρεις δὲ τίς*;

§. 71. Ἡ *πότερος* τίθεται ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ *τίς ἐκ τῶν δύο*; οἷον *πότερος ἀρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος Πυλάδης κέλχεται*; (Εὐρ.).—*πότερος* (δεσμὸς) *ισχυρότερός ἐστίν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία*; (Πλ.) Ὡσαύτως καὶ κατὰ διπλὴν ἐρώτησιν πλείονα ἐρωτήματα εἰς τὸ αὐτό, ἄνευ συνδέσμου, ἐνόησαν· *τίς τίτος αἰτίος ἐστι*; (Δ.).—*ἐπειδὴν τίς τίνα φιλή, πότερος ποτέρου φίλος γίγνεται, ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου ἢ ὁ φιλούμενος τοῦ φιλοῦντος*; (Πλ.) Καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδ. Α, 170) *τίς, ἄσθεν εἰς ἀνδρῶν*; γραπτέον, καθ' Ἑρμᾶν

νον, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; = τίς ἀνδρῶν καὶ πόθεν; Συνθετότερον δὲ τὸ οὐδέτερον πότερον, ἢ πότερα ἐρωτηματικῶς ἐπὶ δύο ἢ πλείονων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ ἐνὸς κώλου, ὡς πότερα δὲ καρποῦν λέγεις τῆδε; (Σ. Φ. 1235) ἐνθα παραλείπεται τὸ ἄλλο κώλον, ὡς εὐκλόως ἐννοούμενον, τὸ ἐναντίον δηλ. τοῦ καρποῦν.

§. 72. Ἢ ποῖος τίθεται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ποῖου λόγου, ὡς ποῖον καὶ τί πεπορθός; (Πλ.) — ποῖον κτήμα τῶν ἄλλων; (Ξ) = ποῖον ἄλλο κτήρα; — τίνας τε καὶ ποῖαι γένεσις ἐπιτήθειαι εἰς πόλεως φυλακῆν; (Πλ.) Μετὰ τοῦ τίς λαμβάνει τὴν ἀλλαγὴν ἐξηγηθεῖσαν ἐννοίαν (§. 66). Ἢ διαφορὰ δεικνύεται προφανῶς ἐν τῷ ἐξῆς τοῦ Πλάτωνος χωρίῳ (Γοργ. 448) καὶ αὐθεὶς ἠρώτω ποῖα τις εἴη ἢ Γοργίου τέχνη, ἀλλὰ τίς, καὶ ὅτινα θεοὶ καλεῖν τὸν Γοργίαν.

§. 73. Ἢ πόσοι τίθεται ἐπὶ πλήθους καὶ μεγέθους; πόση στρατιά; (Πλ.) — πόσοι οὐκ γίγνεται; (Πλ.) = πολλὸ ἢ ὀλίγον; — πόση πλοῦτος γίμει . . . σωφροσύνης; (Πλ.) κατὰ δὲ πληθυντικὸν καὶ ἐπὶ ἀριθμὸς γενεαῖς πόσαις; (Πλ.) — ὅποση πόσου ἀφροσύνας ὄντας ἰκανῆ τρέφειν; (Πλ.)

§. 74. Ἢ πηλίκος τίθεται καὶ αὐτῆ ἐπὶ μεγέθους, πλήθους καὶ ἐπὶ ηλικίας; πηλίκον τί ἐστὶ τὸ χωρίον; (Πλ.) — πηλίκη τις ἐκάστη ἢ γραμμῆ; (Πλ.) — πηλικὴν τιὰ φησὶ αὐτὴν εἶναι; (Πλ.) — πηλικὸς ἦθα ἐπὶ τῶν Μηδικῶν;

§. 75. Διὰ τὴν πλαγίαν ἐρώτησιν, ἐξ ἄλλης προτάσεως ἐξαρωμένην, εἶναι αἱ ὅστις, ὅποτερος, ὅποτος, ὅποσοι, κτλ., αἱ ὅποια εἶναι σύνθετοι ἐκ τῆς ἀναφορικῆς καὶ ἐρωτηματικῆς ἐκ τῆς δε καὶ τίς γίνεται ὅστις ἢ τίς εἰς λέγειν ὁ ἔχρησιν ἀντίκα μάλα (Ἄρφ.) — ἐξ ἀρχῆς αὐτὴν ἠρώτησιν ὅποτερος τοῦτον τοῖν ἀνδρῶν ἀμείνων πεποιθται τῷ Ὀμήρῳ (Πλ.).

§. 76. Πολλάκις ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὴν πλαγίαν ἐρώτησιν αἱ ἀπλᾶ ἐρωτηματικαὶ ἀντωνυμιαὶ ἠρώτων αὐτοὺς τίνας εἶεν (Ξ). — ἠρώτα τί βοόλοιτο (Ξ) ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφότεραι; οὐκ ἄρα ἡμῖν οὕτω φροντιστόν τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμῶς, ἀλλ' ὅτι ὁ ἐπαθὼν περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδικῶν (Πλ.) καὶ ἀντιστρόφως ἐνόστο αἱ σύνθετοι ἐρωτηματικαὶ ἐπὶ εὐθείας ἐρωτήσεως; ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ; ὅστις; πολλῆς χρηστός (Ἄρφ.). Ἀλλὰ περὶ τῆς ἀοριστου καὶ περὶ τῆς ἐρωτηματικῆς ἀντωνυμίας καὶ περὶ ἐρωτηματικῶν λόγων

ἐν γένει μένουσι πολλά τὰ ἐρευνητέα. Περὶ τῶν συνδυαστικῶν καὶ λοιπῶν ἀντωνυμιῶν ἴδε *Συντακτικὸν Περίοδον Δευτέραν*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ Ἄρθρου.

§. 1. Ἡ ἀρχαιοτέρα χρῆσις τοῦ ἄρθρου ἦτον ἀντωνυμική, καὶ ὡς ἀντωνυμία, δεικτική καὶ ἀναφορική, ἀπαντᾷται πάντοτε σχεδὸν παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἄρθρον, ἰσοδυναμοῦν τῷ ὄδε ἢ οὗτος, ἐκεῖνος, αὐτός, ὅς.

§. 2. Παρ' Ἀττικοῖς ἔμεινεν ἡ τοιαύτη ἀντωνυμική χρῆσις ἐπὶ ὀλίγων, ὠρισμένων περιστάσεων· αἱ ἐπὶ ἀντιθέσεων διὰ τῶν ὁ μὲν, ὁ δέ· ὁ μὲν γὰρ θνητός, ἡ δὲ ἀθάνατος (Ἰσ.) = οὗτος μὲν, αὕτη δέ. Τὰ αὐτὰ δὲ ἐκλαμβάνονται καὶ ἀοριστως· ψυχὴ ἡ μὲν τοῦν ἔχει, ἡ δὲ ἄνοια (Πλ.). Ἐπιδεικνύεται δ' ἔτι μᾶλλον ἡ ἀοριστία, προστιθεμένης καὶ τῆς ἀοριστου τις· ἡδομαι τις· αἱ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί (Πλ.)· ἔ· ἐπὶ αὐτῶν τούτων, χωρὶς ἑκατέρου τιθεμένου, τοῦ ἐνὸς δηλ. ἄνευ τοῦ ἄλλου· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει διφυξείων (Σ.). — ὁ δ' εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν (Δ.), ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ προσηγμέν. Ὁμοίως ἐπὶ τῶν πλαγίων· τῆς γὰρ πέφυκα μητρός (Σ.), — τοῖς δὲ ἄλλῃ γῆ ἐυτε (Θ. Α. 81). Μετὰ τοῦ καὶ τίθεται ἡ ὄς· καὶ ὄς εἶπεν ἐρυθρίσας (Πλ.)· οὕτω καὶ ἡ δ' ὄς λέγεται ὅμως γ'· καὶ τὸν· καὶ τὸν κελεύσαι δοῦναι (Ξ.)· ὡσαύτως δ'· τὸν καὶ τὸν, τὸ καὶ τὸ· καὶ μοι κάλει τὸν καὶ τὸν (Α.). — ἔδει γὰρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι (Δ.)· ἑξαιρέτως δέ· ἔ τὸ οὐδέτερον τὸ, εἴτε ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγούμενον· ὡς τὸ γ'· οἶμαι, οὐχ οὕτως ἔχει (Πλ.)· εἴτε προεξαγγελτικόν τοῦ ἐπομένου ὄν· τὸ γε κατανοητέον ὅτι πολιτικὴ τις αὐτῶν οὐδεμία ἐφάρη (Πλ.).

§. 3. Ὡς ἀναφορική ἀντωνυμία τὸ ἄρθρον ἔμεινε μόνον παρ' Ὀμήρῳ, παρ' Ἡροδότῳ καὶ παρ' Ἰωσὶν ἐν γένει, ἐκ δὲ τῶν Ἀττικῶν μόνον οἱ τραγικοὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ οὕτως, ἀλλὰ σπάνιος· δαιμόνων ἀγάλασθ' ἱερά. τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ ἀποστέρησ' ἐμαυτὸν (Σ Τ. 1379). — ἡ καθάρη κτείνουσα τοὺς οὐ χρῆν κτανεῖν (Εὐρ. Ἰνδρ. 811).

Ἄρθρική χρῆσις τοῦ ἄρθρου παρ' Ἀττικοῖς.

§. 4. Τοῦ ἄρθρου ὡς ἄρθρου χαρακτηριστικόν εἶναι τὸ χωρίζειν πάντως ἄλλο τὸ μὲθ' οὗ τίθεται καὶ εἰδικεύειν αὐτὸ, παριστάμενον

ὡς ὅλον ἔχον ἐνότητα, ὡς ἓν, ὡς ὠρισμένον. Ἔστι δὲ ὠρισμένον τὸ κεχωρισμένον καὶ διακεκριμένον τῶν ἄλλων ὁμοειδῶν. Λέγοντες ἄνθρωπος ἢ ἄνθρωπος τις ἐννοοῦμεν ὄριστον ἄτομον τῆς τάξεως τῶν ὄντων ἅπερ καλοῦνται ἄνθρωποι, ἀντιθετικῶς πρὸς ἄλλων ὄντων τάξεις. Λέγοντες ὁ ἄνθρωπος ἐννοοῦμεν ὠρισμένον ἄτομον διασπασθέντα τῶν ἄλλων ἀτόμων τῆς αὐτῆς τάξεως τῶν ὄντων, τῶν ἀνθρώπων.

§. 5. Ορίζεται δὲ τὸ δεχόμενον τὸ ἄρθρον κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους· ἃ ὡς γνωστὸν ἐκλαμβανόμενον· πακοῦργος καὶ δεινός ἄνθρωπος (Δ.) = ὁ ἄνθρωπος, ὁ Φίλιππος — εἰπεὶ δὲ οἱ πολέμιοι ἦλθον (Ξ.)· Ἐ' ὡς ἴδιον τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑποκειμένου· εἰς ἀλιγαρχίαν κατέστησαν τὴν πόλιν (Θ.)· ἡ πόλις ἀνήκει εἰς τοῦ, καταστήσαντας. — τυραννίδα ἔχετε τὴν ἀρχὴν (Θ.) — ἀπισθοσά προς τὸν ἄνδρα (Ξ.) = τὸν ἑαυτῆς (σ. 32. §. 30)· γ' ὡς προκείμενον τοῦ λόγου· εἰ τις οἶδα τὸν αὐτόχειρα (Σ.), τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸν ὃς ἐζητεῖται. — τοῦτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστίν (Λυσ.)· δ' ὡς προσήκον καὶ ἀπαιτούμενον εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπόθεσιν· οἱ τύραννοι τοῖς χρήμασιν ἐξωκοῦνται τοὺς κινδύνους (Λυσ.)· ε' ὡς προηγούμενος ὀνομασθέν· ἐπιπλεῖει χιῶν ἄπλετος, ὥστε ἀπέκρυψε καὶ τὰ ὄπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους κατακειμένους, καὶ τὰ ὑποζόγια συνεπέδησεν ἢ χιῶν· καὶ πολλὸς ὄγκος ἦν ἀνίστασθαι· κατακειμένων γὰρ ἄλειων ἦν ἢ χιῶν ἐπιπεπτωκυῖα (Ξ.)· ς' διὰ διαφόρων προσδιορισμῶν χαρακτηριζόμενον· Σωκράτης ὁ φιλόσοφος — ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν. — τέχνη ἢ ἡμετέρα. — περὶ τῶν νόμων οὐκ παρεγράψαμεθα (Δ.)· ζ'. παριστάμενον ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν λεγόμενον· οἱ θανειζόμενοι ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις (Δ.). Οἱ μεγάλοι τόκοι ἦσαν ὠρισμένοι ἐν Ἀθήναις, οἱ ἐπίτριτοι, π. χ. ἐν οἷς ἐπληρόνετο τόκος τὸ τρίτον τοῦ κεφαλαίου, 33 $\frac{1}{2}$ τοῖς ἑκατῶν, κτλ, ὡς καὶ οἱ μικροί, οἱ ἐπόγδοοι, (Ἴδε Εἰσαγωγὴν εἰς Πινδαρον §. 156)· ἢ ὡς ἐκάστοτε ἰδιαιτέρως ἀναφαινόμενον· ὁ βουλοόμενος. — ὁ αἰεὶ ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος (Πλ.). — ὁ Κῆρος ὑπιαχνεῖται δώσειν τρία ἡμιδρακικὰ τοῦ μηνός τῷ στρατιώτῃ (Ξ).

§. 6. Εἰς ταύτας δυνατὸν ἴσως νὰ ἀναχθῇ πᾶσα ἄλλη περίστασις· ἃ ὁ τετραγήμερος πίδος ἐστὶν ἡ τοιαύτη βοήθεια τοῖς ἀπόροις (Ἀριστοτ.)· Ἐ'. πολλοὺς ἔχομεν τοὺς ἐκοίμως συνεγανίζομενους (Ισ.). — ὄσην ἔχεις τὴν δύναμιν (Ἀρσ.). — οἶον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον

(Ἄρρ.)—Ξερίας τὰ Λύκαια ἔθυσε, καὶ ἀγῶνα ἔθηκε, τὰ δὲ δόλια ἦσαν σιληγγίδες χρυσαῖ (Ξ) γ'. ἀπέτισε τὰς πεντακοσίας δραχμάς (Δ.).—αὐθις δὲ ὁ ἠηροσόμενος ἔσται οὐδείς (Ισ.). Ὡσαύτως δ'. παρὰ τίνας τοὺς ἡμᾶς; (Πλ.).—δειὸν μὲν τοίνυν προσδοκᾶν οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμέ (Πλ.). Πρὸς ἐμπαντικὴν δὲ διάκρισιν τίθεται τὸ ἄρθρον ἐπὶ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν τὸν ἐμὸν ἑ.λου βίον (Σ.).—τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον (Σ.).

§. 7. Ὡς ὀρίζεται ἄτομον κλάσεως, οὕτω καὶ κλάσις ὀλόκληρος ὄντων ἀηδέστατα ὁ εὐρανος βιώσεται, ὁ δὲ βασιλεὺς ἡδιστα (Πλ.).—πορηρὸν ὁ σκυφάντης ἀεὶ (Δ.) καὶ εἶδος ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας (Πλ.) καὶ γένος πότερον καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῶν ζῴων ἐστὶν ἢ οὐ; (Πλ.)

§. 8. Τὰ κύρια ὀνόματα, οἰκοθεν ὄντα ὀρισμένα, οὐ χρῆζουσι τοῦ ἄρθρου. Ξεροφῶν ἐτόλμησε σχίζειν ξύλα (Ξ.).—Μίνως ναυτικὸν ἐκπέματο (Θ.). Δέχονται δὲ τὸ ἄρθρον ἂν ἐπὶ περιωνύμου τινός Ἰν' αὶ Μυκῆναι γροῖτερ, ἢ Σπάρτη θ' ὅτι γῆ Σκύροι ἀνδρῶν ἀλείμων μήτηρ ἔφν (Σ) Ἑ'. ἐπὶ ἐπαναλήψεως τοῦ προσηγηθέντος ἑαυτὸν ὁ ἐκέλευεν ἀποστείλλειν ὁ Θεμιστοκλῆς (Θ. Α', 90), ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸ προσηγηθὲν Θεμιστοκλέους γινώμη.

§. 9. Εἰς τὰ κύρια ὀνόματα κατατάσσονται ὡς πρὸς τοῦτο καὶ τὰ οὐρανός, ἥλιος, σελήνη, γῆ, ἀήρ, θάλασσα, ἄνεμος, ἄστρος, βασιλεὺς, περὶ βασιλέως τῶν Περσῶν λεγόμενον, κτλ. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον θετέα καὶ τὰ ὀνόματα τῆς συγγενείας, πατήρ, μήτηρ, ἀδελφός, γονεῖς, πρόγονοι, παῖδες, γυναῖκες, κτλ. ὅταν ταῦτα, ἰδιάζοντα εἰς τοὺς περὶ ὧν ἢ εἰς τοὺς πρὸς οὓς ὁ λόγος, οἰκοθεν χωρίζονται τῶν ἄλλων ὀμοειδῶν. Ὡσαύτως καὶ τὰ ὀνόματα πόλις, πατρις (ἴδε Συντακτικὸν Περίοδον Δευτέρου).

§. 10. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀφηρημένων ἐνοιαῶν τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν ἐκφέρονται ἐνάρθρως μὲν, ὅταν παρίστανται ὡς πρόσωπα, πρόπον τινά, ἢ ὡς πράγματα ἐκτὸς ἡμῶν ὑπάρχοντα, ὡς ὄντα ἐνότητα ἔχοντα καὶ ὀρισμένα· ἢ ἀρετὴ μάλλον ἢ ἡ φουρὴ σώζει τὰς ψυχὰς (Ξ.).—φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστὶν ὁ φθόρος (Δ.) ἀνάρθρως δὲ, ὅταν παρίστανται ὡς ἐννοιαὶ ψυχικῆς καταστάσεως σημαντικαί. κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἀναφαινομένης φύθος μνήμη ἐκπλήσσει (Θ.).—τοῦ ζῆν ἀπὸ Λύπης ἀρχόμεθα (Πλ.).—ἔρα δέος ἐῖθα καὶ αἰ-

δώς (Πλ.). Ἐνάρθρως δὲ καὶ ἀνάρθρως ἐκφέρονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν· ἄρ' οὐκ οὐ τὸ μὲν ὄλον ἢ ῥητορικὴ ἀν εἶη τέχνη; (Πλ.)—ῥητορικὴ πειθοῦς ἐστὶ δημοουργός (Πλ.). Οὕτως ἢ τεκτορικὴ καὶ τεκτοικὴ, ἢ ὄργανικὴ καὶ ὄργανικὴ.

§. 11. Καὶ τὰ ὀνόματα τῶν τάξεων, τῶν εἰδῶν, κτλ., τῶν ἐψύχων ὄντων ἐκφέρονται ὡσαύτως· ἐνάρθρως (§. 7) καὶ ἀνάρθρως· χρώνται ὡσπερ ταῖς προεβύτισιν οἱ παῖδες πρὸς τὸ ἠδέως μνησολογῆσαι (Πλ.). Ὡσαύτως λέπη παροῦσα πάντο' εἰσὶν ἢ γυνή (Πλ.).—ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθετέστιρον γυνή ἀνθρός (Πλ.).—ὁ ἀνθρώπος ἀναθρεῖ καὶ λογίζεται τοῦτο ὃ ὄλωπεν (Πλ.).—ἀνθρώπος θειώτατος, ἡμερώτατον τε ζῶον γίνεσθαι φιλεῖ (Πλ.). Ἐπὶ ἀτόμου δὲ ἀσίποτε ἐνάρθρῶν· ὁ ἀνθρώπος ἢ ἀνθρώπος, ὁ ἀνήρ ἢ ἀνήρ, κτλ.

Συγκεφαλαιωτικὴ δύναμις τοῦ ἄρθρου.

§. 12. Ἄν καὶ ἡ φύσις καὶ ἡ χρῆσις ἐν γένει τοῦ ἄρθρου περιλαμβάνεται ἐν τοῖς προηγουμένοις, διακριτέα ὅμως, τῆς ἀκριβείας χάριν, φαίνεται δευτέρα τις κατηγορία τῆς τούτου χρήσεως, καθ' ἣν χωρίζει μὲν, ὡς καὶ ἀνωτέρω, ἀλλ' ἐν ταύτῃ συγκεφαλαιῶν πολλά καθ' ἕκαστα. Οὕτω, π. γ. οἱ ἀνθρώποι δηλοῖ τὸ σύνολον τῶν ἀνθρώπων, εἴτε ὄλου τοῦ εἶδους, εἴτε ὀρισμένης τάξεως, ὀριζομένης δι' ἄλλης λέξεως, οἱ πλούσιοι, οἱ σοφοί, κτλ' ἐν ᾧ ἀνθρώποι σημαίνει πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ κεχωρισμένους· οὕτως· οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Ἕλληνας, οἱ Θράκες, οἱ εὐπατρίδαι, οἱ ἔχοντες (οἱ πλούσιοι), οἱ στρατιῶται, τὰ ἀγαθὰ, τὰ κακά, κτλ' ἐν πᾶσι τούτοις καὶ τοῖς ὁμοίοις χωρίζει τὸ ἄρθρον τὴν τάξιν ἐκάστην πάσης ἄλλης, συγκεφαλαιῶν εἰς ἐν ὅλα τὰ ταύτην συγκροτοῦντα ἄτομα· ἀνευ δὲ ἄρθρου δηλοῦνται ἄτομα τῆς τάξεως, οὐχὶ τάξις.

§. 13. Ἐνταῦθα ἀνάγεται ἡ ἑναρθρὸς χρῆσις τοῦ πᾶς τοὺς πάντας ἐυμάχους παρακαλέσαντες (Θ).—ἢ καὶ Μεσοῦνιοι ἐκλήθησαν οἱ πάντες (Θ).—ὥστε αἱ πᾶσαι ἐβδομήκοντα ἐγένοντο (Θ.)= τὸ ὄλον, τὸ κεφάλαιον=ὄλαι ὄλαι. Κατ' ἀκριβοῦς ῥημοσύνην δὲ τούτων ἐκληθέντων, τὸ μὲν τοὺς πάντας Ἀργεῖους λαβεῖν (Σ. Φ. 47) ἤθελεν ἐξηγεῖ τὴν διὰ τοῦ ῥήματος σημαυνομένην ἐνεργεῖαν ἀναφερομένην εἰς τοὺς Ἀργεῖους, συλλήθδην λαμβανομένους, εἰς τὸ σύνολον αὐτῶν· τὸ δὲ τῶν ἀγαθῶν πάντων (Ξ. Κ. Ἀν. Γ', σ', 20) ἐξηγεῖ μὲν τὸ αὐτό, ἀλλ' ἐπιμεριστικῶς. Ἄλλ' ἤθελεν εἶναι ἴσως παρα-

μεγάλη αὐστηρότης περὶ τὴν γλῶσσαν τὸ ἀπαιτεῖν ἀπαντάου καὶ πάντοτε τὴν αὐτὴν ἀμετάτρεπτον χρῆσιν.

§. 14. Καὶ ἔχει μόνον διὰ τοῦ πληθυντικοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ἐκφέρεται τὸ τοιοῦτον· τό τε πλῆθος ἀδίων οὐκ ἄγαρ δεῖ φοβεῖσθαι Θ.).—ἐπεισαν τὸν δῆμον (Πλ.). Καὶ ταῦτα μὲν κυρίως περιληπτικά, ἀλλὰ, περιληπτικὴν ἔννοιαν λαμβάνοντα, τοιαύτην ἔννοιαν ἐξηγοῦσι καὶ πολλὰ αὐδέτερα ἐπίθετα, τὸ ναυτικόν, τὸ ὀπλιτικόν, τὸ τοῦ ἀνδρός φηγορικόν, τὸ μουσικόν, ὡσαύτως τὸ ἡμέτερον—ἡμεῖς, κτλ.

§. 15. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ καλόν=τὸ κεφάλαιον τοῦ καλοῦ, ἡ ἀδικία=τὸ ὅλον τῶν ἀδίκων πράξεων, ἐν ᾧ ἀδικία εἶναι μία τῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἐκάστοτε γινομένων ἀδίκων πράξεων· φρονήματος δεῖ=χρειάζεται φρόνημα· τοῦ φρονήματος δεῖ=χρειάζεται τὸ ὅλον τοῦ φρονήματος. Οὕτω τὸ ὕδωρ δυνατὸν νὰ σημάνη ὀρισμένον τι μέρος ὕδατος, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἢ καὶ τὸ σύνολον τῶν ὑδάτων οὕτως ὁ Ἐκτωρ, λέγων οἴσεις πῦρ (Ιλ. Ο, 717), ζητεῖ μέρος ἀόριστον τῆς οὐσίας ἣτις καλεῖται πῦρ, ὃ λέγων φιλοσοφικῶς τὸ πῦρ ἐστὶ καυστικόν, κτλ, συγκεφαλαιῶν τὰ διάφορα μέρη τῆς οὐσίας ταύτης εἰς ἓν, θεωρῶν αὐτὴν ὡς οὐσίαν διακεκριμένην, ἐνότητα ἔχουσαν, κτλ.

Οὐσιαστικοποιὸς δύναμις τοῦ ἄρθρου.

§. 16. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐξηγηθείσης ιδιότητος τὸ ἄρθρον λαμβάνει τὴν ἰδιαιτέραν δύναμιν τοῦ μετατρέπειν εἰς οὐσιαστικὸν τὸ μεθ' οὗ τίθεται, μὴ ὄν ἐκ φύσεως τοιοῦτον· ἀ. ἐπὶ ἀπαρεμφάτου· ὃ λέγων αὐτὸ ρουθετεῖν ἔξεσί σε (Σ. Ἡλ. 595) δὲν σημαίνει τὸ ρουθετεῖν ὡς ὅλον καὶ κεφάλαιον, ἀλλ' ὡς μίαν περίστασιν κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀναφανισμένην, ἐν ᾧ ὃ λέγων τὸ ρουθετεῖν ἐνάρθρως, σημαίνει αὐτὸ ὡς ὅλον, ὡς πρᾶγμα ἐκτὸς ἡμῶν ὑπάρχον· τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἄτακτ' ἐνταυθ' ἐνι (Σ. Τ. 598), οἶον ἢ ἐπίτευξις. — τὸ μὲν ἐνδοσεῖν γε καὶ προσορᾶν ἄγαμαί σου (Ξ). — τὸ ἀμαρτάνειν ἀνθρώπουσ ὄντας οὐδὲν θαυμαστόν (Ξ). οὕτω καὶ ἐπὶ ὀριστικῆς· μυριάκις γὰρ εἰρήκαμεν καὶ τὸ γιγνώσκομεν καὶ οὐ γιγνώσκομεν, τὸ ἐπιστάμεθα καὶ οὐκ ἐπιστάμεθα (Πλ. Θεαιτ. 196)· β'. ἐπὶ ἐπιθέτων καὶ μεταχῶν· ὁ σοφός, ὁ πλοῦσιος, ὁ ἄρχων, ὁ βουλόμενος, οἱ ἔχοντες· πλοῦσιος δὲ νομίζομυ τὸν σοφόν (Πλ.).—οὐδὲν τὸ σοφόν μοι ἐγένετο

(Πλ.) = τὸ σόφισμα, τὸ τέχνασμα. — πολλή ἢ ἀβηθονία τῶν ἐθελοδύ-
των κινδυνεύειν (Ξ). γ'. ἐπὶ ἐπιβρῆμάτων τὸ πάσαι, τὸ πρόσθεν,
τὸ ὀπίσω, οἱ ἐγγυτάτω γένους, οἱ πάνυ τῶν στρατιωτῶν (Θ). δ'.
ἐπὶ πλαγίων ἐκ προθέσεων ἐξαρτωμένων, κατὰ παράλειψιν τοῦ οἰκείου
ὀνόματος· τὸ ἐπ' ἐμοί. — τὸ κατ' ἐμέ. — τὰ εἰς τὸν πόλεμον· εἰ ἐπὶ
ὀλοκλήρου λόγου· ἐν ἧτι λείπεται τὸ ἢν πείσωμεν ὑμᾶς, ὡς χρὴ
ἡμᾶς ἀφείναι (Πλ.). — τί σοι ἄλλο ἔρροει τοῦτο τὸ ῥῆμα, τὸ οὐκ
ἔχω ὅτι χρῆσμαι τοῖς λόγοις; (Πλ.) κτλ.

Τὸ ἄρθρον ἐπὶ κατηγορουμένου καὶ ἀντικειμένου.

§. 17. Τὸ κατηγορούμενον, χωριστὸν ὄν τοῦ συνδεδεικτοῦ, δὲν λέ-
γεται ἄρθρον, ὅταν σημαίῃ ὅτι τὸ ὑποκείμενον εἶναι ἐν τῶν ἀνη-
κόντων εἰς τὴν κλάσιν τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκφερομένην· ὁ Σιμωνίδης ἐστὶ
σοφός. — ὁ ἀνὴρ ἐστὶν ἔτοιμος. — λέγεται δέ, τοῦναντίον, τὸ ἄρθρον·
ἄ. ὅταν ἐξηγῇ ὀλοκλήρον τὴν τάξιν περιληπτικῶς, ὥστε κατηγορού-
μενον καὶ τάξιν εἶναι τὸ αὐτὸ· οἱ ἀδίκως τὰ χρήματα ἀφαιρούμενοι
καὶ τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας ἀποκτείνοντες, οὗτοί εἰσιν οἱ καὶ πολ-
λοὺς τοὺς ἐναντίους ποιοῦντες καὶ προδιδόντες οὐ μόνον τοὺς φί-
λους, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοὺς δι' αἰσχροκέρδειαν (Ξ). Ὡσαύτως καὶ ὅταν
ἐξηγῇ ὡς ὅλον εἰδικὸν τὸ κεφάλαιον προσωμασμένων ἢ προσγνωσμέ-
νων προσώπων ἢ πραγμάτων· οὗτοι οἱ ταῦτην τὴν φήμην κατασκε-
δάσαντες οἱ δεινοὶ εἰσὶ μου κατηγοροὶ (Πλ.), ἐνθα περιέχεται καὶ ἡ
ἐννοία οἱ ἄλλοι δὲ εἰσὶν οἱ μὴ δεινοὶ Ἔ. ὅ-αν, καὶ καθ' ἑνικὸν ἀρι-
θμόν, ἐξηγῇ τὸ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀνήκον εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκ-
φερομένην τάξιν· αὐτός ἐστιν ὁ μέγιστος. — οὗτός ἐστιν ὁ προδότης.
— ὁ δὲ καὶ ἐυκολαλάων εἰς δόναμιν τοῖς ἄρχουσιν ὁ μέγας ἀνὴρ
ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω (Πλ.). Ὡσαύτως ἐπὶ ἀντι-
κειμένου, μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων καλεῖται καὶ ὀνομάζειν· τὸν
καλὸν στρατιώτην ἐμὲ ὠνόμασεν (Λισχ.) — τὸν μόνον ἀδωροδόκη-
τον ὀνομάζοντες τὴν πόλει (Λισχ.). Ταῦτα παρεμφαίνουσιν ὅτι οὐδεὶς
ἄλλος προδότης, οὐδεὶς ἄλλος μέγας, καλὸς στρατιώτης, ἀδωρο-
δόκητος, κτλ. Ἐν γένει δὲ τίθεται τὸ ἄρθρον ἐπὶ κατηγορουμένου καὶ
ἀντικειμένου, ὅταν ἰδιαίτερος εἰδικεύηται τὸ ὑπ' αὐτῶν ἐξηγούμενον.

Θέσις τοῦ ἄρθρου.

§. 18. Ἐπὶ ἐνάρθρου οὐσιαστικοῦ, ἔνθεν ἐπιθέτου ἐκφερομένου, προ-
τάσσεται τὸ ἄρθρον· ὁ ἀνὴρ, ὁ στρατιώτης. Ὡσαύτως καὶ ὅταν τὸ

ἐπιθέτον προτάσσηται τοῦ οὐσιαστικοῦ· ὁ χρηστικός ἀνήρ, ἡ σώφρων γυνή, κτλ· ἐπαναλαμβάνεται δέ, ὅταν προτάσσηται τὸ οὐσιαστικόν· ὁ χρόνος ὁ πολὺς, τὴν γυναικα τὴν σώφρονα, τὰ πράγματα τὰ μεγάλα, κτλ· ὡσαύτως τὰς ἡδονὰς θήρουν τὰς μετὰ δόξης· (Θ.)=τὰς ἐνδύξους.— τὰ τεῖχη τὰ ἐαυτῶν τὰ μακρὰ ἀπειλέεσθαι (Θ). — τῷ δήμῳ τῷ τῶν γυναικῶν (Ἀρφ.), κτλ. Ἐνίοτε δὲ ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτου τόπον ἐπεχόντων προσδιορισμῶν, προτασσομένων· αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί (Πλ.).— ἐν τῇ τοῦ Διδος τῇ μεγίστῃ ἔορτῇ (Θουκ. Α, 126)· διότι ταῦτα ἐλαμβάνονται, τρόπον τινά, ἰδιαιτέρως· ἐν τῇ τοῦ Διδος, ἐν τῇ μεγίστῃ δηλ. τοῦ Διδος ἔορτῇ ἴδε περὶ τῶν λοιπῶν Σ. Π. Β'.

§. 19. Ἡ τοιαύτη θέσις τοῦ ἄρθρου διαστέλλει πρᾶγμα πρᾶγμα-τος ἢ πρόσωπον προσώπου, ἐνότητα διακεκριμένην ἄλλης ἐνότητας· τοῦναντίον δέ, ὅταν τίθηται μεταξὺ τοῦ ἐπιθέτου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ διαστέλλει τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἢ προσώπου διάφορον κατάστασιν· οὕτω διὰ μὲν τοῦ ἐπὶ τοῖς πλουσίοις πολιταῖς διαστέλλονται οἱ πλούσιοι πολῖται τῶν μὴ πλουσίων, διὰ δὲ τοῦ ἐπὶ πλουσίοις τοῖς πολιταῖς διαστέλλονται οἱ πολῖται ἐπὶ καταστάσεως πλουσίων καὶ ἐπὶ καταστάσεως μὴ πλουσίων. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ προτασσομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐν ἄρθρῳ, χωρὶς νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου· ἔχει τὸν πέλεκυν ἀξέστατος, ἐν ᾧ τὸ ἔχει τὸν ἀξέστατον πέλεκυν παρέχει ἄλλην ἐννοιαν, οὐχὶ δηλ. τὸν ἑλαττον εἶδόν, κτλ.

Παραλείψεις ἐπὶ τοῦ ἄρθρου.

§. 20. Ὅταν τὸ οὐσιαστικόν ἐννοῆται ἐκ τῆς συναφείας, παραλείπεται, ἀναπληροῦντος τοῦ ἄρθρου· ὁ ἐμὸς πατήρ καὶ ὁ τοῦ φίλου.— περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν τῶν γυναικῶν (Ἀρφ.). Συνηθέσεται δὲ κατήνησάν τινες τοιαῦται παραλείψεις, εὐνόητοι γινόμεναι, διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν· Νικίας ὁ Νικηράτου (υἱός), εἰς τὴν Φιλίππου (χώραν), τὰ τῆς πόλεως (πράγματα), τὰ κατὰ Πανσαρίαν κτλ. Τοιαῦτα δὲ καὶ, τὰ περιγραφικώτερα, τὰ τῆς τύχης, τὰ τῶν Θεταλῶν, τὰ τῶν βαρβάρων, τὰ τῆς πόλεως, τὸ τῆς πόας.

§. 21. Τὸ ἄρθρον συνδέει πολλάκις καὶ ὀλόκληρον ἀναφορικὸν λόγον μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ· ἀνόμοιόν ἐστι τῇ ἢ φῆς σὺ σκληρότητι (Πλ.). Ἐνίοτε δέ, παραλειπομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὀλόκληρος ὁ ἀναφορικὸς λόγος ἐπέχει τὸν τόπος τοῦ οὐσιαστικοῦ, ἐνότητα λαμβάνων

Α'. Ὁ τόπος ἐν ᾧ στέκει τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.

§. 3. Τοῦτο λέγεται καὶ ἢ ἐν τόπῳ στάσις, καὶ διὰ τούτου γίνεται ἢ ἀπόκρισις εἰς τὸ ἐρώτημα ποῦ. Ἐκφέρεται δὲ τὸ τοιοῦτον διὰ τῶν καταλλήλων ἐπιβρῆμάτων. Εἶναι δὲ τοιαῦτα μάλιστα τὰ ἐκ γενικῆς ἔχοντα τὴν ἀρχὴν, ὡς αὐτοῦ, ἀλλαχοῦ, ἐκασταχοῦ ὡς ἔφηλος αὐτοῦ μένε (Σ.). — ἐπὶ λαχας αὐτοῦ, ἐξέρε (Σ.). — οὐ με γρή θαι εἶν (Σ.) τὰ ἐκ δοτικῆς ὀρμώμενα, δοτικοφανῆ καλούμενα ὑπὸ τῶν γραμματικῶν οἴκοι, Μεγαροῖ, Ἰοσμῶι. Τοιαῦτα καὶ τὰ αὐτόθι, ἀλλαχόθι.

§. 4. Ὡσαύτως ἐκφέρεται ὁ τόπος διὰ τῶν πτώσεων, ἐξ ὧν ὀρμῶνται τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα. οἷον διὰ γενικῆς ἐμπροθέτου ὡς ὁ ἐπὶ σκοπῆς, οἱ ἐπὶ τῶν διὰ δοτικῆς ἥτις συνήθως μὲν εἶναι ἐμπροθέτος, ὡς ἐν τῇ Ποιδιαίᾳ, ἐν τῇ Ἀκαδημαίᾳ, ἐν τῷ ἀεὶ μενεῖτε, ἐν ᾧ καθέσαστε (Εὐρ.), κτλ. ἀπρόθετος δὲ ἐπὶ τῶν δῆμων τῆς Ἀττικῆς Μελίτη, Μαραθῶνι, κτλ. κατηγορίαι καὶ Ἀθημῶν γεγόνασιν ἐκ τῆς Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι ναυμαχίας (Σ.). Λέγεται ὅμως καὶ ἐν Μαραθῶνι, καὶ ἐν Σαλαμῖνι, καὶ αἰεῖποτε ἐν Ἀθήναις ἢ Ἀθήνησιν καὶ διὰ αἰτιατικῆς ἐμπροθέτου κατ' οἶκους μένειν. Παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ διὰ γενικῆς ἀπρόθετου οὐκ ἦεν Ἄργεος (Ὀδ. 1, 251).

Β'. Ὁ τόπος πρὸς ὃν κατευθύνεται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.

§. 5. Ὁ τόπος πρὸς ὃν κατευθύνεται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἐκφέρεται ὡσαύτως ἢ διὰ τῶν καταλλήλων ἐπιβρῆμάτων, τῶν κινήσεως σημαντικῶν ἐκείσε, χαμαῖς, πεδιονδε, Ἀθήναζε, κτλ. Ἔ. διὰ αἰτιατικῆς μετὰ τῆς εἰς, πρὸς, ἐπὶ, ἐν τῷ πίζῳ λόγῳ διέβησαν εἰς Σικελίαν (Θ.). — ἔφυγον πρὸς τὴν γῆν (Ξ.). — σέεται . . ἐπὶ οἴκους (Σ.). — εἴμ' ἐπὶ ταῦν (Σ.). Παρὰ δὲ ποιηταῖς τίθεται ἢ αἰτιατικῆ καὶ ἀπρόθετος ἔρπει στίβον (Σ.). Ἐκφέρεται δὲ καὶ δι' ἐπιθέτου Σαλασσοῖν ἐκρίψαστε (Ἀρφ.). Διὰ τούτων ἀποκρινόμεθα εἰς τὸ ἐρώτημα πῶσε.

Γ'. Ὁ τόπος ἐξ οὗ ὀρμάται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.

§. 6. Ὁ τόπος ἐξ οὗ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὀρμάται ἐκφέρεται ὡσαύτως δι' ἐπιβρῆματος καὶ διὰ πλαγίως ἀπρόθετου ἢ ἐμπροθέτου. Τὰ πρὸς τοῦτο ἐπιβρῆματα εἶναι τὰ εἰς θέν' δεῦρο ἀγίκετο οἴκοθεν (Πλ.). — τῶν Ἀθήναζε καὶ τῶν Ἀθήνηθεν συμβολαίων (Δ.). Ἐκ
(ΣΥΝΤ. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α.) 4

τῶν πλαγίων τίθεται ἢ γενικὴ ἀπρόθετος μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαίζουσι ποιηταῖς· *εἰ μὴ τὸν δε ἀγοῖντο γήσου τῆς δε* (Σοφ.), ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ μετὰ τῆς ἐκ ἢ ἀπὸ προθέσεως· *ἐξ ἄδου* (Σοφ.). — *ἐκ Λακκαδαίμορος*. — *ἐκ Τεγέας* (Ξ). — ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ (Πλ.). — ἀπὸ Συρακουσῶν. — ἀπὸ Κερκύρας (Ξ). Διὰ τούτων ἀποκρινόμεθα εἰς τὸ ἐρώτημα πόθεν.

Δ'. Ὁ τόπος δι' οὗ περᾶ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.

§. 7. Ὁ τόπος δι' οὗ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα περᾶ ἐκφέρεται παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις καὶ ἀρχαίζουσι ποιηταῖς καὶ διὰ γενικῆς ἀπροθέτου ἔρχονται πεδίοιο (Ὁμ.). — ἡμερεύοντας μακρὰς κειλεύθου (Αἰσχύλ.) Ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ ἢ διὰ γενικῆς μετὰ τῆς διὰ προθέσεως δι' οὐραίου πορεύεται (Πλ.). — ἐπορεύθησαν διὰ τοῦ πεδίου (Ξ.) ἢ δι' αἰτιατικῆς ἐχούσης τὴν κατά· *κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν*. Ἐπιρρήματα ἰδιάζοντα πρὸς τοῦτο δὲν ὑπάρχουσιν.

II. Ὁ χρόνος.

§. 8. Ὁ χρόνος, τὸ πότε δηλ. γέγονεν, ἢ γίνεται ἢ γενήσεται τι ἐκφέρεται· *ἀ. δι' ἐπιρρήματος χρονικοῦ κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ* (Πλ.). — *ἦρ οὐ τῶν λέγεις* (Πλ.) — *ἦξει δὲ αὐτίκα* (Πλ.).· *β'. διὰ γενικῆς, μάλιστα ἐπὶ φυσικῶν διαιρέσεων τοῦ χρόνου· οἱ λαγὼ τῆς νυκτὸς νέμοιται* (Ξ). — *ἡ οἰκία χειμῶνος μὲν εὐήλιος ἐστί, τοῦ δὲ θέρους εὐσχίος* (Ξ).· *γ'. διὰ δοτικῆς· μνηδὸς ἔκτη φθινορτος* (Αἰσχ.).· *δ'. δι' αἰτιατικῆς· τριτην ἡδὴ ἡμέραν* (Πλ.) = προχθές.

§. 9. Ἡ γενικὴ τίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνάρθρωτος, ὅταν ἦναι ἄνευ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ ἑσπέρας, ἡρος, ὀπώρας (Ἄρφ.)· ὁμοίως καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως· *ἐγ' ἦθες* (Ἄρφ.). — ἐπὶ Θησείως· ἐνάρθρωτος δὲ σημαίνει χρονικὸν μέτρον· *Μαγνησία προσγέρει πεντήκοντα κάλιυτα τοῦ ἐνιαυτοῦ* (Θ.) = ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. — *ὁ ὀπλιτικὸς δραχμὴν ἐλάμβανε τῆς ἡμέρας* (Θ.). Μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει τὸ ἐντός ὀρισμένης περιόδου· *οὐκ ἀγκυρεῖται ἐτῶν μυρίων* (Πλ.). Οὕτω καὶ πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ· *ἐώρακά πω* (= ἐώρακα) χρόνου (Ἄρφ.). Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐμπροθέτως διὰ πολλοῦ χρόνου. Ἄλλοι δὲ προσδιορισμοὶ ἀναρῶν τίθενται μάλιστα μετοχαί· *τοῦ ἐπιγεγρομένου θέρους*. — *τῆς ἐπιούσης ἡμέρας*, ἀλλὰ καὶ τοῦ αὐτοῦ θέρους.

§. 10. Ἡ δοτικὴ τίθεται ἀπροθέτως, ὅταν σημαίνεται μόνον ἢ

ἐποχή καθ' ἣν τὸ πρᾶγμα ἔγινε· τῇ προτεραίᾳ, τῇ ὑστεραίᾳ, κτλ. Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἀττικῶν ἑορτῶν· *Παραθηναίους, Διονυσίους, Ἐλευσινίοις* οὕτω καὶ *ναυμινίαις, τῇ δοριτῇ*, κτλ. Τίθεται δὲ ἐμπροθέτως, ὅταν δηλοῦται ἡ περίοδος ἐντὸς τῆς ὁποίας γίνεται τὸ πρᾶγμα ἐν ἑβδομηκοντα ἔτεσιν οὐδ' ἂν εἰς λάθοι πορηγὸς ὢν (Λυσ.). Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ἐμπρόθετον καὶ ἀπρόθετον τῆς ἐν τούτοις δοτικῆς ὑπάρχουσι πολλαὶ ποικιλίαι, περὶ ὧν παραπέμπω εἰς τὴν *Δευτέραν Περίοδον τοῦ Συνακτικοῦ*.

§. 11. Ἡ αἰτιατικὴ δέγεται καὶ τὴν περὶ πρόθεσιν, ὅταν σημαίνεται τὸ ὡς ἔγχετα· *περὶ δειλῆν*. — *περὶ εἴτη μάλιατα πέντε καὶ δεξήκοτα* (Πλ.), κτλ. Ὡσαύτως καὶ *ἀμφὶ μέσας πωε νύκτας* (Ξεν.).

§. 12. Ὁ χρόνος ἐκφέρεται προσέτι καὶ διὰ τῶν χρονικῶν μεταχῶν· *καὶς ὧν*. — *μαθόντες καὶ ἐθισθέντες καὶ μελετήσαντες* (Ξ). καὶ διὰ χρονικοῦ ἐπιθέτου· *σκοριαίους διελευθῆν τὸ πεδίον* (Ξ). — *τεταρταίους ἀφικεῖσθαι* (Πλ.).

§. 13. Ἡ ἄλλη σχέσις τοῦ χρόνου, καθ' ἣν δηλοῦται ὅχι πότε συνέβη τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ πόσον χρόνον διήρκεσεν, ὡς αἱ *σπονδαὶ ἐνιαυτῶν ἔσονται* (Δ.), κτλ., ἀνάγεται κυρίως εἰς τὸ ποσόν, περὶ οὗ κατωτέρω.

III. Τὸ ποιόν.

§. 14. *Ποιόν ἢ ποιότης* ὀνομάζεται ἢ ἐν τῷ πρᾶγματι σταθερῶς ἐυπαρχουσα ἰδιότης. Τοῦτο ἐκφέρεται μάλιστα διὰ τῶν ποιότητος λεγομένων ἐπιβρῆμάτων· *καλῶς ἔχειν* (Ξεν.). — *εὐδαιμόνως εἶην*. — *διάρειν πρεπόντως* (Πλ.), κτλ. — *ἀλλήλοισι ὁμοίως μάχεσθαι* (Ξ.).

§. 15. Μετὰ τούτου συνδέεται ὁ τρόπος, σημαίνων τὴν ἐν αὐτῇ τῇ πράξει ἐξηγουμένην ποιότητα· τοῦτο ἐκφέρεται· *ἀ*. διὰ τῶν τροπικῶν λεγομένων ἐπιβρῆμάτων· ὡς γὰρ οὕτως αἰ δόξαι (Πλ.). — οὕτως ὅπως ὀδύνημι λέγειν (Πλ.). — οὐδ' ἀπασσιῶν (Πλ.) = *nullo pacto*. Ὡσαύτως *ἀρετῆδόν, βοτρυδόν*, κτλ. *εἴ*. διὰ τῶν *πλαγίων πτώσεων, ἀπροθέτων ἢ ἐμπροθέτων* τούτῳ τῷ τρόπῳ (Πλ.). — *ἐν τρόπῳ βοσκήματος* (Πλ.). — *κατὰ τρόπον*. — *καθ' ἡουχίαν* (Ξ). — *σιτίου τρόπον* (Πλ.). — *κυρὸς δίκην*. Ὡσαύτως διὰ τῶν *τροπικῶν* λεγομένων μεταχῶν· *παίζων οὐδὲν ἤττον ἢ σπουδάζων* (Σωκράτης) *ἐλευσιτέλει* (Ξ.).

IV. Τὸ ποσόν.

§. 16. Καὶ *εὐπος*, καὶ *χρόνος*, καὶ *βαθμός*, καὶ *ἀριθμός*, καὶ

πάν πρᾶγμα ἐν γένει, αὐξομενιώσεως δεκτικόν, ἀνάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ποσοῦ. Ἐκφέρεται δὲ τοῦτο· ἄ. διὰ τῶν πλαγίων πτώσεων, ἀπροθέτων ἢ ἐμπροθέτων· β. δι' ἐπιρρήματων.

§. 17. Ἐκ τῶν πλαγίων πτώσεων τίθεται πρὸς τοῦτο μάλιστα ἡ αἰτιατική· ἀπέχει ἡ Πλάταια τῶν Θηβῶν σταδίου εβδομηκοντα (Θ.).—παρὰ πάντα τὸν πόλεμον.—πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχοι (Σ.).—τοσοῦτον μόνον διαφέρεις (Πλ.).

§. 18. Καὶ ἡ δοικὴ τίθεται ἐν τούτοις, τῇ παρὰ Λατίνοις ἀπνεκτικῇ ἦτοι ἀφαιρετικῇ ἰσοδυναμοῦσα, καὶ ὡς ὄργανον παριστῶσα τὸ μέτρον ἐνιαυτῷ πρεσβύτερος (Ἄρφ.).—πόλι λογισμῆ ἢ Ἑλλάς γεγορε ἀσθενεστέρη (Ἦρ.).

§. 19. Ἡ γενικὴ τίθεται εἰς δήλωσιν τοῦ τιμήματος· τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰγάθ' οἱ θεοὶ (Ξ.).—τοῦτο δ' ἐστὶν ὁ τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων πάντων Φίλιππος ὠρεῖται (Δ.).—τῶν δ' ἐμῶν παίδων θυγάς ἰνυχῆς ἀρ' ἀλλὰξαιμεθα, οὐ χρυσοῦ μόνον (Εὐρ.).

§. 20. Ἐπιρρήματα δὲ πρὸς τοῦτο εἶναι τὰ οἰκοθεν ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ ποσοῦ· ὥστε μὴ λίαν στέρε (Σ.).—σφόδρα πείθει (Σ.).—πάνυ καλῶς. Συχνότατα δὲ τὰ ἐκ πλαγίων πτώσεων ἔχοντα τὴν ἀρχήν, ὀλίγον, πολὺ, μέγα, κτλ.

§. 21. Ἡ δὲ ἰδέα τοῦ ποσῆτος ἐκφέρεται διὰ τῶν ποσότητος καλουμένων ἐπιρρημάτων, ἅπασι, δῖς, τρίς, πολλακίς, κτλ' ἢ ἅπασι ἢ καὶ πλειονακίς περιλαμβθέντα περὶ τὴν γῆν (Πλ.).—ἡ πλείων ἐλατονακίς ἢ ἐλάττων πλειονακίς (ἀριθμὸς) γίγνεται (Πλ.).

V. Τὸ κατὰ τι.

§. 22. Ἡ σχέσις αὕτη ἐκφέρεται· ἄ. δι' αἰτιατικῆς, ἀπροθέτου μὲν τὰ πολλά, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ προθέσεως· κάμνειν τοὺς ὀφθαλμοὺς (Ἦρ.).—ἀλγεῖς τοὺς πόδας (Ξ.).—διαφέρει γυνὴ ἄνδρος τὴν γῆν (Πλ.).—δεινοὶ μάχην (Λισχύλ.).—θαυμαστός τὸ μέγεθος (Πλ.), κτλ.—σοφὸς πρὸς τι.—ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικά (Πλ.).—ἐαυθός κατὰ τὴν κόμην (Πλ.). Ὡσαύτως τίθεται καὶ δοικὴ ἐν τούτοις, ἐπὶ δυναμικῆς μάλιστα ἔννοιας· ἄμαχοι καὶ πλήθει καὶ πλοῦτῳ καὶ τέχνῃ καὶ φώμῃ (Πλ.). Ἴδε σ. 22, §. 32.

VI. Τὸ αἴτιον.

§. 23. Τὸ ποιητικόν αἴτιον ἐπὶ μὲν τῶν μεταβατικῶν ῥημάτων εἶναι αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον τῆς πρῶτης· οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτεί-

χρισαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ (Θ.)' ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν εἶναι ὡσαύτως τὸ ποιῶν τὴν ἐνέργειαν αἴτιον, διὰ γενικῆς ἐμπροθέτου συνήθως ἐκφερόμενον· ὑπ' ἄλλου τιμωρηθῆναι (Πλ.).— ἀδικεῖσθαι ἐπὶ τισί.

§. 24. Τὸ πειστικόν, προτρεπτικόν ἢ ἀναγκαστικόν αἴτιον, ὑφ' αὐτοῦ κινούμενον τὸ ποιητικόν αἴτιον ἐνεργεῖ, ἐκφέρεται· ἄ. διὰ γενικῆς μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ἀνάρθρως τὰ πολλά· ὑπὸ λήτης ὀβριζεῖ· ἄ. δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς προθέσεως διὰ· διὰ τοῦτο δεσπότου ἐπικούρου προσδέονται (Ξ. Κ. Π. Ζ', ε, 61)· γ'. διὰ δοτικῆς ἀπροθέτου· γόβω ἐπράττω.— οὐκ ἀγροικία ταῦτα πράττω.— ἐνδοίκα καὶ φιλία τῇ ἐμῇ (Ξ.).— τῷ Πανσαρίῳ ἐχθεῖ (Θιουκ.). δ'. διὰ τῶν αἰτιολογικῶν μετοχῶν· δαίμων ἐμαντῶ γίγνεται γήμας πλουσία (Γν).

§. 25. Τὸ ὄργανικόν αἴτιον, γενικώτερον ἐκλαμβάνομενον, περιλαμβάνει ὕλικά τε ὄργανα καὶ ἠθικά μέσα, οἷς γινώμενον ἐνεργεῖ τὸ ποιητικόν αἴτιον· οἱ μὲν γάβω κροῦντες, οἱ δὲ καὶ βακτηρία (Ξ.).— οὐδεὶς ἐπαινον ἠδοναῖς ἐκτίσασα (Γν). Ἡ ὄργανικὴ αὕτη δοτικῆ λαμβάνει ἐνίοτε καὶ τὴν ἐν πρόθεσιν· ἐν πέλειαι, ἐν ἀκορτίαι, ἐν τόξοις διαγωνίζεσθαι (Ξ)· ἄ. διὰ γενικῆς μετὰ τῆς προθέσεως διὰ· δι' ὀφθαλμῶν ὄραν.— καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὕμων, ὡσπερ διὰ χώρας, τὰς ἀρμονίας (Πλ.)· γ'. διὰ τῶν ὄργανικῶν λεγομένων μετοχῶν· ἀκορτίσας καταβάλλει τὸν ἔλεγον (Ξ.).

§. 26. Ποιότης καὶ τρόπος (§. 14—15) τόσον εἶναι προσεχῆ ὥστε πολλάκις εἶναι δυσδιάκριτον ἂν τα πρὸς τοῦτο τιθέμενα ἐπιζήματα, καλῶς, κακῶς, κτλ, σημαίνουναι τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο· γυναικίαις εὖ καὶ πιθαῶς (Ἀρφ.). Ὡσαύτως πολλά λεπτὰ οὐσα διαφεύγει ἢ διαφορὰ τοῦ ποιητικοῦ καὶ τοῦ συνδραμόντος προτρεπτικοῦ αἰτίου· ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σέ, οὐκ ἄλλοι βροίων (Ξ).— λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περιχλέα βελτίους γιγνόμενοι (Πλ.).— τέχνη δὲ πᾶσαι διὰ σέ καὶ σοφίσματα ἐσθ' εὐρημέτα (Ἀρφ.), κτλ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει περὶ τρόπου καὶ ὄργανου· ἀκορτίζοντες—τῷ ἀκορτίζειν καὶ—διὰ τῶν τόξων.

§. 27. Τὸ τελικόν αἴτιον ἐκφέρεται· ἄ. διὰ γενικῆς μετὰ τοῦ χάριν, ἔρεκα ἢ ἐρεκεν, προθετικῶς ἐκλαμβάνομενον· χάριν πληροῦνης (Πλ.).— κοινωρίας χάριν (Πλ.).— κολακεύουσιν εἰρεκα ἀργυρίου (Ξ.).— δένδρα θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἐρεκεν (Ξ.)· ἔτι δὲ καὶ εἰρεκά τοῦ τοιοῦτου πάντες δρῶμεν χάριν (Πλ.)· ἄ. διὰ δοτικῆς μετὰ τῆς προθέσεως· ἐπί· οὐκ ἐπὶ τέχνη μαθεῖς, ὡς δημιουργός ἐσόμενος,

ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ (Πλ.) γ' δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς προθέσεως πρὸς ἄρθε ποιόν ἔργον; (Ἀρφ.) δ' διὰ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ τῶν τελικῶν μορίων ταῦτα δὲ ἐκαλλωπισάμεν, ἵνα καλῶς παρὰ καλὸν ἴω (Πλ.) ἔ. διὰ τῶν τελικῶν λεγομένων ἀπκρερφάτων δίδωσι βουκόλοιαι ἐκθεῖται βρέφος (Εὐρ. Φ. 25). — οἰκόν μοι ἐγγίχῃ πιεῖν (Ἀρφ. Σφ. 616) ε' διὰ τῶν τελικῶν λεγομένων μετοχῶν ἤκω φράσων τοῦτο ἀγγελῶν θ' ὄμην (Ἀρφ.) — ἐπιρησόμενος οὐκ ἀχόμηρ ὡς τὸν θεόν (Ἀρφ. Πλ. 32).

VII. Τὸ ἠθικόν αἷτιον.

§. 28. Οὕτως ὀνομαζόμεν ἐνταῦθα ἐκείνην τὴν περίστασιν καθ' ἣν ἐξηγεῖται ὅτι ἐκ τίνος ἐνεργείας προκύπτει τι ἠθικῶς ἐνδιαφέρον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρόσωπον. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα διὰ τῆς δοτικῆς; τῆς προσωπικῆς ἀντωνομίας καὶ τῆς ἀντωνομίας αὐτῆς. Διὰ τοῦτο πολλοὶ τῶν νεωτέρων φιλολόγων ἠθικὴν δοτικὴν ὀνομάζουσιν αὐτήν. Ἀποβλέπει δὲ ἡ χρῆσις τῆς τοιαύτης δοτικῆς τὰ ἐξῆς μάλιστα τρία: α. τὴν βούλησιν β. τὸ αἰσθηματικόν γ. τὸν νοῦν.

§. 29. Κατὰ τὸ πρῶτον σημαίνει ἡ δοτικὴ αὕτη τὸ πρόσωπον ζητοῦν ἐπιθυμίας ἐκπλήρωσιν ἢ ἀλλὰ μοι ἐσθέμεν καὶ πιεῖμεν (Ὀμ.) ὑπερ ἂν εἴη παρ' ἡμῖν γὰ μοῦ τρώγῃς καὶ γὰ μοῦ πίηῃς. — τί σοι παράσχω δῖτα τῷ τεθρησῶτι; (Εὐρ.) — ἀλλ' ἰμάτιον γόνυ χρῆσον ἡμῖν τουτοῦ καὶ στέρθιον (Ἀρφ.). Οὕτω καὶ μὴ μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου κακῶς (Αἰσχύλ.) = μή, περκαλῶ, κτλ. Αὕτη ὀνομάζεται δοτικὴ χαριστικὴ παρὰ τῶν ἡμετέρων γραμματικῶν.

§. 30. Κατὰ τὸ δεύτερον, τὸ αἰσθηματικόν, ἡ δοτικὴ σημαίνει τὸ πρόσωπον τὸ αἰσθανόμενον ἐκ τίνος ἐνεργείας εὐάρεστον ἢ δυσάρεστον αἰσθηματικόν ἢ μήτηρ εἶ σε ποιεῖν ὅτι ἀν βούλη, ἴν' αὐτῇ μακάριος ἦς (Πλ.). Τοιαῦτα ἤθελαν εἶναι τὰ παρ' ἡμῖν γὰ τῆς ζήσης, γὰ τῆς προκόψης. — ἡ γυνὴ ἀχθεῖται ὅτι οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ ἀνὴρ ἐστιν (Πλ.) = ὅτι δὲν τῆς ἐγενεν ἄρχων. — ὦ τέκνον, ἢ βέβηκεν ἡμῖν ὁ ξέρος; (Σ. Κ. 81.) — ποῦ, τέκνον, εἶ μοι (Σ. Κ. 845) = ποῦ μου εἶσαι; Πολλάκις δὲ καὶ εἰρωνικῶς οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεῖναι εἶναι (Πλ.). Ἐνταῦθα ἀνάγονται τὰ ἐστι μοι βουλομένῳ, ἠδομένῳ, ἀσμένῳ, ἀχθομένῳ, κτλ. Παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ θέλορτι θέλορτι κάμοι τοῦτ' ἀν ἦρ (Σ. Τ. 1354).

§. 31. Ὡς πρὸς τὸ τρίτον, πρὸς τὸν νοῦν, ἡ δοτικὴ δηλοῖ τὸ

πρόσωπον πρὸς τοῦ ὁμοίου τὴν κρίσιν εἶναι σύμφωνον τὸ πρᾶγμα·
τίθιγχι' ὁμῖν πάλοι (Σ. Φ. 1031) = ὡς πρὸς ὁμοίαν. — *νθρ οὐκ εἰμι σοι*
χωλός, δυσώδης; (Σ. Φ. 1032) — *ὁ θελός εὐγενής ἐμοί γ' ἀτήρ*
 (Εὐρ.). — *ἐκ τούτου τοῦ λόγου ἡμῖν πάσαι ψυχαὶ πάντων ζώων ὁ-*
μοίως ἀγαθαὶ εἶσονται (11λ.). Ἐνταῦθα ἀνάγονται τὰ *τίμιός τιμι.* —
ἄξιον τῆ πόλει (Ἀρρ.). — *ἐμοί τε εἰπεῖν καὶ σοὶ ἀκοῦσαι ἄξιον* (Πλ.)
 = πρέπον, ἀρμόζον· ἔθεν *ἄξιός τιμι τιμος* = ὡς πρὸς τινα, ἐκ μέρους
 τινός, ἄξιός τούτου· *ἄξιός θανάτου τῆ πόλει* (Ξ.) = ἄξιός θανάτου
 ἐκ μέρους τῆς πόλεως, κτλ.

*****

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Περὶ Ῥημάτων.

§. 1. Τὰ ἑλληνικὰ ῥήματα ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν δυνατόν νὰ δια-
 ιρεθῶσιν εἰς δύο τάξεις ἀνίσους, ἐξ ὧν ἡ μία περιλαμβάνει τὸ εἶ-
 και μετὰ τῶν ὀλίγων συγγενῶν αὐτῶ ῥημάτων, ἡ δὲ ἄλλη πάντα
 τὰ λοιπὰ, συγκείμενα ἐκ τῆς ἰδέας τοῦ εἶναι καὶ τῆς ἰδέας ἐνός κα-
 τηγορουμένου (σ. 2. §. 6).

Σύνταξις τοῦ εἶναι καὶ τινων ἄλλων οἷον ἰσοδυνάμων.

§. 2. Τὸ εἶναι ἐκλαμβάνεται κατὰ ἔννοιαν συνδετικὴν καὶ κατὰ
 ἔννοιαν ὑπαρκτικὴν, αἰτίνας πρέπει ἀκριβῶς νὰ διαστέλλωνται.

Τὸ εἶναι κατὰ συνδετικὴν ἔννοιαν.

§. 3. Κατὰ συνδετικὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνεται τὸ εἶναι, ὅταν χρη-
 σιμεύῃ ὡς ἀπλοῦν συνδετικῶν ἤτοι σύνδεσμος τοῦ ὑποκειμένου καὶ
 κατηγορουμένου· ὁ Ἀριστείδης ἐστὶ δίκαιος, καθ' ἃ ἐν τῷ περὶ Ἀπ. 1ης
 Προτάσεως ἐξηγήσαμεν (σ. 1).

§. 4. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης ἡ διὰ τοῦ εἶναι γινομένη κρίσις ἐμ-
 φαίνει μόνον ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑποκείμενον ἐννοεῖται μετὰ τῆς
 δεινός ἢ δεινός ἰδιότητος, οὐδεμίαν δὲ κρίσιν γίνεται περὶ ὑπάρξεως,
 ἥτις εἴτε προϋποτίθεται εἴτε καὶ ὅλως παραλείπεται· εἰς τὸ ὁ κύκλος
 ἐστὶ στρογγύλος περιέχεται ἡ ἰδέα ὅτι ὁ κύκλος δὲν ἐννοεῖται ἄνευ
 στρογγυλότητος, εἰ δὲ καὶ ὄντως ὑπάρχει ὁ κύκλος ἡ ὄχι τοῦτο
 ἀδιάφορον.

§. 5. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης τὸ εἶναι συντάσσεται μετὰ δύο ὀνο-
 μαστικῶν, ὡς μέχρι τοῦδε τὸ εἶδαμεν, ἐξ ὧν ἡ μία περιεστῆ τὸ ὑπο-

κείμενον, ἢ δὲ τὸ κατηγορούμενον, κατὰ τοὺς προεξηγηθέντας τρόπους· ὁ ἄνθρωπος ἐστὶν ἄνθρωπος.—ὁ Φαίδων ἐστὶ Φαίδων, κτλ.

§. 6. Καὶ περιγραφικῶς ἐπιτε τοῦ συνδετικῶν τοῦτο εἶναι ἐκφέρεται διὰ τῶν ῥημάτων τυγχάνω καὶ κερῶ καὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ μετοχῆς ὡς· ὁ θάνατος τυγχάνει ὡς δυοῖν πραγμάτων διάλυσις (Πλ.).—κἀν θανάτος ὡς κερῆ (Εὐρ.).

§. 7. Καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς μετοχῆς ὡς τίθεμενα ταῦτα ἐπέχουσι τὸν τόπον τοῦ εἶναι· ὁ θεατὴς τυγχάνει εἶναι (Ἄρφ.).—οὗτος ὁ τῆς Πολυεῖκουσ ἀποκασιγνήτας ἰδέμας ὁμοίωμα κερῶς; (Εὐρ. Φ. 139)=οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἀπαδέλφης τῆς γυναικὸς (γυναϊκαδέλφης) τοῦ Πολυεῖκουσ ἀλλεκτροσ ὁ ἀνὴρ; ἐνθα εἶναι καὶ ὁ προσημειωθὴς (ἀν. σ. 14. §. 4) προσδιορισμὸς προσδιορισμοῦ. Τοῦτου δὲ δυνάμει τίθενται καὶ μετ' ἄλλων μετοχῶν τυγχάνει ἔχωσ.—κερεῖ εὐθέων (Σ.).—εἰρηκῶσ κερῶς (Σ.), κτλ. ὡσ ἀν εἴη ἐστὶν ἔχωσ.—ἐστὶν εὐθέων, κτλ.

§. 8. Ἰπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ ῥήματα τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουσι κατὰ τὴν σύνταξιν ταύτην πρὸς τὸ εἶναι, διπλὴν ὀνομαστικὴν καὶ ταῦτα δεχόμενα, περὶ ὧν ἴδε Σ. Π. Β'.

§. 9. Ὡσ, κατὰ παράλειψιν τοῦ ὑποκειμένου τις, προῦκουσν τὰ ἔστιν δεσ, κτλ, (σ. 37, §. 57); κατὰ παράλειψιν τοῦ οἰκείου προσδιορισμοῦ (σ. 47, §. 20), τὰ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλιππου, Πηλεὺσ ὁ Αἰακοῦ, Περικλῆσ ὁ Κυβέλου, Ἰπαιάσ ὁ Πειλοστράτου, Διδὸσ Ἀρτεμισ, Μαιάνδρουσ Μαιάνδρου, Ἀστεῖωσ τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ Θερασάνδρου, τοῦ Πολυεῖκουσ (Ἠρ. 5', 52), κτλ· οὕτω, καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ κατηγορούμενου, ἐπὶ σαφῶν καὶ γνωστῶν, γίνονται ἄλλαι συνήθεισ παραλειπτικαὶ πλοκαὶ λόγου Νικόστρατοσ ἢ Θερασμάχου, ὡδὸσ δηλ.—Ἀἰωποσ Ἰάδομοσ ἐγένετο, δουλοσ δηλ.—Τροία ἦν τῶν Ἀχαιῶν, κτῆμα δηλ. Ὡσαύτωσ εἶναι ἀδελφῶν τυράντων, γίγνεσθαι πατρός καὶ μητρός, γῆραι, κτλ. Ἐν τοῦτοισ προστίθεται ἐπίσης καὶ ἡ πρόθεσισ ἐκ. Συχνάκισ δὲ παραλείπεται ἐπὶ τοῦ εἶναι, κτλ, τὸ ἴδιον, ἔργον, σημεῖον, καὶ τὰ ὅμοιο, κατὰ τὴν περίστασιν.

Τὸ εἶναι καθ' ὑπαρκτικὴν ἐννοιαν.

§. 10. Ἐπὶ τῆς ὑπαρκτικῆς ἐννοιασ τοῦ εἶναι, ἢ δι' αὐτοῦ γινόμενη κρίσισ ἀποβλέπει μόνον τὴν ὑπαρξιν, περὶ δὲ ἰδιότητοσ οὐδεμία κρίσισ, οὐδεὶσ λόγοσ· ἐστὶ θεόσ.—ἐστὶ δίκαιοσ.—ἐστὶ πρόφοια.

Ἡ διαφορὰ τῆς ἐννοίας καὶ συντάξεως ἀμφοτέρων δεικνύεται προφανῶς ἐν τῷ ἐξῆς τοῦ Σοφοκλέους (Κ. 386) ὅτ' οὐκέτι εἶμι, τηρικαδὲ' ἤρ' εἴμ' ἀνήρ.

§. 11. Ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης τὸ εἶναι ἀνάγεται εἰς τὸ δεύτερον εἶδος τῶν προτάσεων, τῶν συνεπιτυγμένων (σ. 3, §. 8), περιέχον ἐν ἑαυτῷ τὸ κατηγορούμενον. Δυνατὸν λοιπὸν καὶ τοῦτο νὰ ἀναλυθῆ, ὡς τὰ λοιπὰ ρήματα' ὡς τὸ σῶφρονεῖ Σωκράτης = Σωκράτης, ἐστὶ σῶφρων, ὡς τὸ ὑπάρχει τόδε = τόδε ἐστὶν ὑπάρχον, οὕτω καὶ τὸ ἔστι θεός = θεός ἐστὶν ὢν = ὑπάρχων = ὑπάρχει θεός' οὕτως ἐστι λόγος — ἦν πόλεμος, κτλ.

§. 12. Ὅταν δὲ ἡ ἐννοια τῆς ἀπολύτου ὑπάρξεως (ἐστὶ θεός) μερικεύεται, ὅταν δηλ. ἐξηγητῆται ὅτι ἡ ὑπαρξις τούτου ἢ ἐκείνου ἀρμόζει εἰς τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα πρόσωπον, τὸ πρόσωπον ἐκφέρεται διὰ δοτικῆς' ἐστὶ μοι χρήματα = ἔχω χρήματα' οὐκ ἐστὶ χρήματα ἡμῖν (Ξεν.). — ἐστὶ ἀνθρώποιον, ὧ ξένοι, κακὰ (Εὐρ.). — φύσει ὑπάρχει τοῖς παροῦσι τὰ τῶν ἀπόντων καὶ τοῖς ἐθέλουσι ποιεῖν καὶ κινδυνεύειν τὰ τῶν ἀμελούντων (Δ.).

§. 13. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας δυνατὸν νὰ ἔχη καὶ τινα προσδιορισμὸν τὸ ὑποκείμενον, συμπληρωτικὸν τῆς ἐννοίας του' ἦν ἐκεῖ πόλις μεγάλη, τὸ ὅποιον λαοδυναμεῖ τῷ ἦν ἐκεῖ μεγαλόπολις, καὶ παρέχει ἐννοίαν διάφορον παρὰ ἐὰν ἐκληθῆ τὸ μεγάλη ὡς κατηγορούμενον, ἢ ἐκεῖ πόλις ἦν μεγάλη' οὕτως ἐστὶ λευκὰ ἴα ἦτοι λευκόια, καὶ τὰ ἴα ἐστὶ λευκὰ. Ὡσαύτως ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἀλλοί ὅσοι πολέμου ἡμῖν (Θουκ, Α', 122). — πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ φίλοι ὑπάρχουσιν ἐμοί (Ξ). Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν καὶ τοιαῦται βραδυτῆτες ἐν ταῖς πράξεσι τοῦ βασιλέως ἐγείσιν (1σ Περην ΛΘ'). — εἰσὶ καὶ ἐν Μούσῃσιν' Ἐριρῆδες (Ἐπιγρ.) = καὶ μεταξύ τῶν Μουσῶν.

§. 14. Ἐπὶ τῆς ὑπαρκτικῆς ταύτης σημασίας τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ εἶναι προάσσεται τοῦ λόγου, καὶ τονίζεται ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς, ἐστὶν, οἷον ἐστὶ θεός. — ἐστὶ ἴσμος, κτλ' καὶ οὔτε ἐγκλίνεται, οὔτε παραλείπεται τοῦλάχιστον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου (ἴδε κατωτέρω), ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς συνδετικῆς σημασίας καὶ εἰς τὰ πάθη τῆς ἐγκλίσεως ὑπόκειται καὶ δυνατὸν νὰ παραλειφθῆ, καθ' ἃ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐξηγήσαμεν ὁ λόγος ἐστὶν ὁ αὐτός — τὸ τρίγωνόν ἐστὶν ὀρθογώνιον. — ἀληθές ἐστὶ τοῦτο. — ἀληθές τοῦτο τὸ δὲ ἔστι

τις λόγος δὲν γίνεται οὔτε λόγος τις ἔστιν οὔτε λόγος τις. (Ἰδε *Εἰσαγ. Ἑλλην. Συναξ.* σ. 23—).

§. 15. Ἡ παράλειψις τοῦ εἶναι ἐπὶ ὑπαρκτικῆς σημασίας γίνεται σπανίως, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν λόγων· πάντα δὲ βρώμους, οἱ κατ' Ἀδμήτου δόμον (εἰσί), προσήλθε καθέστιψε καὶ προσνήξατο (Εὐρ. *Αἰλ.* 171). Μάλιστα δὲ ἐν τῇ πλοκῇ οὐδεὶς ὄστις οὐ, ὡς *Ἑλένην γὰρ οὐδεὶς (ἔστιν) ὄστις οὐ σιυγεί βροτῶν* (Εὐρ. *Εἰ.* 931) = οὐδεὶς οὐ μισεῖ. Καὶ ἐπὶ ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως ἀπαντᾶται ἐνίοτε ἡ τοιαύτη παράλειψις ἀναφορικῶν ἢ ἀναλόγων μόνων προηγούμενων· οὕτω παρὰ Πλάτωνι (*Πολιτ.* Β', 370) ὦν ἄν αὐτοῖς χρεῖν (ἦ), παρὰ Θεόγνιδι (- 52. 370. Βεκ.) ὄφρ' ἄν γῆ τε, καὶ ἡέλιος (ἦ), κτλ.

§. 16. Τὰ ἄλλα ῥήματα δι' ὧν ἡ ὑπάρξις ἐκφέρεται εἶναι, ὡς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν εἰδομέν, κυρεῖν, τυγχάνειν, πέλει καὶ εἴ τι ἕτερον (Κεφ. Α', § 7). Αὐτοῖσι δὲ ὁσαύτως ἐσημειώσαμεν ὅτι τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐκλαμβάνονται καὶ κατὰ συνδετικὴν ἔννοιαν. Οὕτω π. χ. καὶ γὰρ εἰ γέρον κυρῶ (Σ. Κ. 726. — δε ἄν μάλιστα φίλιτος κυρῆ βροτῶν (Εὐρ. *Ἰππολ.* 142). — ἡ δι' ἀκοῆς ἡδαιή τυγχάνει καλή (Πλ. *Ἰππ.* Μ. 45). — οὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει (Σ. *Ἄντ.* 33ε). Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρόπον ἐκλαμβάνονται τὰ ῥήματα ταῦτα πρὸς μετοχὴν δηλ. φερόμενα, ἐκτὸς τῆς ὑπάρξεως, δηλοῦσι καὶ τοιάνδε ἢ τοιάνδε περίστασιν, ὡς εἰ μὴ ἐκύρουν ἐγὼ φυλάσσω (Σ. *Ἡλ.* 1320) = εἰ μὴ ἐγὼ κατὰ συγκύρησιν ἐφύλασσω· ἀλλὰ περὶ τούτου θέλομεν ὀμιλήσει πλατύτερον ἐν τῇ ἕσων οὐπω ἐκ νέου ἐκδοθησομένη δευτέρᾳ Περιόδῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΘΝ

Διαίσεις καὶ Σύνταξις τῶν ἄλλων ῥημάτων, ἐκτὸς τοῦ εἶναι.

§. 1. Ἐν γένει δυνατόν εἶπεν ὅτι τὰ διάφορα ῥήματα δέχονται τὴν σύνταξιν τῶν ὀνομάτων τῶν ὁποῖων τὴν ἔννοιαν περιέχουσιν· ἐτιμειδοῦμαι ἀρετῆς, ὡς ἐπιμειλῆς ἀρετῆς, ἀπειθεῖν τοῖς νόμοις, ὡς ἀπειθῆς τοῖς νόμοις, ὁδῶν τὸν νοῦν, ὡς ὁδῶς τὸν νοῦν.

§. 2 Ὑπάρχουσιν ἅμως καὶ διαφοραὶ διότι, ἐν ᾧ λέγεται οἰκοδόμος οἰκίας, σωτὴρ πόλεως, κτλ., λέγεται οἰκοδομῶ οἰκίαν, οὕτω

πόλις, κτλ. Τινὰ δὲ συντάσσονται μετὰ μιᾶς καὶ ἄλλης πτώσεως, ἐπιτυγχάνειν τινός καὶ ἐπιτυγχάνειν τινί, κατὰ μείζονα ἢ ἐλάττονα διαφορὰν ἔννοιας. Ἀνάγκη λοιπόν, πρὸς ἀκριβεστέρον τοῦ πράγματος ἐξέτασιν, νὰ καταταχῶσι τὰ ῥήματα εἰς τὰς προσκομισὰς τάξεις, καὶ νὰ σημειωθῶσι τὰ ἐκάστη αὐτῶν ἰδιόζοντα.

§. 3. Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, ἔστω ἡ κατάληξις ὅποιαδήποτε, τὰ ἑλληνικὰ ῥήματα διαίρουσθαι εἰς ἐνεργητικά, παθητικά καὶ οὐδέτερα. Ὀνομαζόμεν δὲ ἐνεργητικά τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν, οἷον παιζῶ, κόπτω, ἴσσημι· παθητικά τὰ σημαίνοντα πάθος, οἷον πέπαικται κόπτομαι, ἐστάθη· οὐδέτερα τὰ σημαίνοντα κατάστασιν ἢ ἰδιότητα, οἷον ζῶ, ὀργιάζω, σωφρονῶ.

§. 4. Μεταξὺ τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν κείνται τὰ μέσα, σημαίνοντα ἐνέργειαν ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου γινομένην καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐπιστρέφουσαν, ἐπομένως ἐνέργειαν μετὰ πάθους ἢ πάθος μετὰ ἐνεργείας· συνάμα, οἷον ἐκεῖνάσαστο, ἐλοῦσαστο, ἐκαλύφαστο. Ἡμιτελῆ δὲ μέσα εἶναι τὰ ἀποθετικά, ὡς ἀγροικέομαι, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, τὰ πλείστα τῶν ὁποίων κατήντησαν ὡς ἐνεργητικά εἰς μαί, οἷον ἐργάζομαι, δέχομαι, ἐπιμελοῦμαι, κτλ.

§. 5. Περὶ πάντων τούτων θέλομεν διαλάβει νῦν ἰδιαιτέρως, ἀρχίζοντες ἐκ τῶν οὐδέτερων, τῶν ὁποίων ἡ σύνταξις εἶναι ἀπλουστερά καὶ εὐκαλωτέρα, ὀλίγον μακρυνομένη τῆς τῶν συστοίχων ἢ συγγενῶν ὀνομάτων, τῶν ὁποίων περιέχουσι τὴν ἰδέαν· ἥσυχός εἰμι καὶ ἥσυχάζω, πλουτῶ καὶ πλοῦσιός εἰμι, π. λῆρές ἐσσι καὶ γέμει, κτλ.

Σύνταξις τῶν Οὐδέτερων Ῥημάτων.

§. 6. Οὐδέτερα ὀνομάσαμεν τὰ σημαίνοντα κατάστασιν ἢ ἰδιότητα μόνον, καὶ τοιαῦτα εἶναι βέβαια τὰ οὔτε ἐνέργειαν οὔτε πάθος σημαίνοντα, ὡς ἐπὶ τῶν ὀνομάτων οὐδέτερον γένος λέγεται τὸ οὔτε ἀρσενικὸν οὔτε θηλυκόν.

§. 7. Τῆς σημασίας μόνον ἐνταῦθα θεωρουμένης, ἡ κατάληξις δυνατὸν νὰ ᾖναι ὅποιαδήποτε· τὸ ζῶ, βιω, ἤρημῶ, ἥσυχάζω, εὐδῶ καὶ τὰ ὅμοια εἶναι ῥήματα οὐδέτερα· τὸ ὀργιάζω, σωφρονῶ, μαραινῶ, αἰσχηταίνω, πλουτῶ, π. λήθω, γέμω, εὐπορῶ καὶ τὰ τοιαῦτα, εἶναι ἐπίσης οὐδέτερα, καὶ οὐδὲν ἥτιον οὐδέτερα κατὰ τὴν σημασίαν εἶναι τὰ κάθημαι, κείμαι καὶ τὰ ὅμοια.

§. 8. Τῶν οὐδετέρων ῥημάτων τὰ μὲν κατάστασιν ἢ ιδιότητα ἀπύλουτον σημαίνοντα τίθενται εἰς τὸν λόγον ἄπλωτα, ἢ δέχονται τοὺς προεξηγηθέντας κοινοτέρους προσδιορισμοὺς, πού, πότε, πῶς, κατὰ τί, διὰ τί, κτλ. ζῆ ὁ δεῖτα.—ζῶμεν ἐν ταῖς πόλεσιν (Πλ.)—τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες (Πλ.).—ζῶσι κοσμίως, ἐντίμως, εὐδαιμόνως.—οἱ καλῶς καὶ ὀπίως βιώσαντες (Πλ.), κτλ. οὕτω θάλλει καὶ ἰσχύει (Σ.).—εὐήμερεῖ.—εὐδελ.—ἐργήγορεν.—πάντα εὐδαιμονεῖν.—πάντα δυστυχεῖν (Πλ.) οὕτω καὶ ζήτω ιδιότης.—ζῆ ἐλεύθερος.—μέγ' ἡσυχος (Ἀρφ.), κτλ. (σ. 6, §. 25)

§. 9. Τὰ δὲ σημαίνοντα σχετικὴν κατάστασιν ἢ ιδιότητα δέχονται καὶ πλαγίαν πτώσιν, ἥτις συμπληρεῖ τὴν διὰ τοῦ ῥήματος ἐμφανισμένην σχέσιν ἢ προξενῶ ὑμῶν αἰεῖ (Ἀρφ.)=εἰμι πρόξενος ὑμῶν.—ῥέμομεν ἐλπίδων, λόγων, κακῶν, αἰσχροβήτοιο, σωφροσύνης, κτλ. (Πλ.).—εἰπορῶ λόγων ῥημάτων, ὀνομάτων, ἀπάντων, κτλ. (Πλ.).—πειρήσας χρημῆων ἀπειλοβήσας (Ξ.).—πλουτεῖν φίλων (Ξ.).—ἀλλὰ καὶ παισι πληθεῖν (Σ.).—ὡ-αὐτως ἔοικε τῷ γρο-κίμῳ καὶ ἀγαθῷ ὁ ἄδικος;—τοῦτο ἔοικεν ἀτόπῳ (Πλ.), κτλ. ἰσχύτως δυνάμει τῶν προθέσεων ἢ πρόκειται τῆς χώρας ὄρη μεγάλη (Ξ.).—οἱ πολέμιοι ὑπερκάθηται ἡμῶν (Ξ.).—τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα ἐπίκειται (Πλ.). Ἴδε κατωτέρω, σ. 63, §. 5.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν Ἐνεργητικῶν Ῥημάτων.

§. 1. Ἐνεργητικὰ ὀνομάσαμεν τὰ ἐνέργειαν σημαίνοντα. Ἡ ἐνέργεια, τὸ ἐναντίον οὖσα τῆς ἡρεμίας, ὑποθέτει πάντοτε κίνησιν καὶ μεταβολὴν καταστάσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐνέργεια αὕτη ἦτοι μένει ἐν αὐτῷ τῷ ποιοῦντι ὑποκειμένῳ, ἢ ἐξέσχεται καὶ μεταβαίνει εἰς πρόσωπον ἢ πρᾶγμα διάφορον αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐνεργητικὰ διαίρετέζ εἰς δύο, εἰς ἐνεργητικὰ ἀμετάβατα καὶ ἐνεργητικὰ μεταβατικά· εἰς τὰ πρῶτα ἀνάγονται τὰ παίζω, πηδῶ, βαίνω, καὶ τὰ ὅμοια· εἰς τὰ δευτέρα τὰ τόπω, κρούω, πατῶ, σφάζω, κτλ.

Σύνταξις τῶν Ἀμεταβάτων Ἐνεργητικῶν.

§. 2. Τὰ ἀμετάβατα ἐνεργητικὰ ῥήματα δυνατόν νὰ ὑποδιαίρεθωσιν εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας τάξεις·

α. εἰς τὰ φυσικῆς ἐνεργείας σημαντικά, ὡς ἄδω, ἀλαλάζω βοῶ, γελῶ, θρηγῶ καὶ τὰ ὅμοια β'. εἰς τὰ τεχνικῆς ἐνεργείας σημαντικά ἤτοι ὄργανικά, ὡς κιθαρίζω, κιθαρωδῶ, κυμβαλιζῶ, σαλπίζω, κτλ γ'. εἰς τὰ μιμητικά, ὡς αἰγυπιάζω, ἀττικίζω, δωριάζω, δωρίζω, ἐλληγίζω, μηδίω, κτλ δ'. εἰς τὰ ἐφετικά, ὡς γελασεῖω, γαργητιάω, θανατῶ, κτλ ε' εἰς τὰ ὥρας καὶ χρόνου σημαντικά, ζ' διαχειμάζω, ἐαρίζω, θερίζω, ἀπειριαντίω καὶ ἀπειριαντῶ, κτλ ὡς εἰς τὰ κινήσεως σημαντικά, ὡς βαίνω, βαδίζω, περιπατῶ, πλέω, ρέω καὶ τὰ ὅμοια.

§. 3. Τὰ ῥήματα τῶν πέντε πρώτων τάξεων οἰκοῦν σημαίνουσιν αὐτοτελές τι· διότι ἄδω=ποιεῖμαι ᾤδῃν, κιθαρωδῶ=παίζων τὴν κιθάρην ἄδω, δωρίζω=λαλῶ ἢ μιμοῦμαι τὴν δωρικὴν διάλεκτον ἢ τὸν δωρικὸν τρόπον, γαργητιάω=ἐπιθυμῶ φαγεῖν, διαχειμάζω=διάγω τὸν χειμῶνα. Διὰ τοῦτο ἢ τίθενται εἰς τὸν λόγον ἀπτῶτος, ἢ δέχονται τοὺς προσήκοντας ἐκ τῶν προεξηγηθέντων κοινῶν προσδιορισμῶν.

§. 4. Οὕτω λοιπὸν λέγεται ἄδειν τε καὶ μυθολογεῖν (Πλ.).—τῶν ἀδόντων ἐν τοῖς χοροῖς (Πλ.).—γελῶσι δ' ἐχθροί (Σ.).—γελῶν ἐλευθέρως (Σ.).—εἶτε παίζω εἶτε μῆ (Πλ.).—κιθαρίζειν οὐκ ἐπίσταμαι (Ἄρφ.).—μηδίωαι ἔφυγεν (Ξ.).—μαθητιῶ γάρ (Ἄρφ.).—τὸ θύριον κλαυσιᾶ (Ἄρφ.).—ἔχει αὐτοματί.—χειμάσαι περὶ ἀφθόνῳ καὶ θερμοῖς λουτροῖς (Ξ.), κτλ.

§. 5. Ἰσοκύτως καὶ τὰ τῆς ἕκτης τάξεως· βαδίζειν καὶ τρέχειν (Πλ.).—βαίνειν ἐν ρυθμῷ (Πλ.).—ἠνεχῆ βαδίζοντες (Ξ.).—βραδέως θέειν (Πλ.).—ἡ πορηρία θάττον θανάτου θεῖ (Πλ.).—περιπατεῖ ἐν μετρίῳ στήματι (Πλ.).—ἐτυχεῖν ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐγὼ τότε περιπατῶν (Πλ.). Ἀλλὰ ὡς κινήσεως σημαντικά δέχονται ἰδιαιτέρως καὶ τοὺς προσδιορισμοὺς πόθεν καὶ πῶς, κατὰ τοὺς προεξηγηθέντας τρόπους· βαδίσας Μεγαράθεν (Πλ.).—τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν; (Πλ.).—καὶ βὰς ὑπὸ γῆς ἐνθεν εἰς Ἄργος (Σ.).—ἀποχώρησον δόμων (Ἄρφ.).

§. 6. Καὶ ἐκ τῶν τῆς πέμπτης τάξεως εἰσὶν ἃ δέχονται πτωτικὸν ἀντικείμενον δυνάμει τῆς περιεχομένης ἐννοίας· τί δ' ἐργασείεις; (Σ. Φ. 1001.).—ἀπαλλαξείοντες τοῦ μηδικοῦ πολέμου (Θ. Α. 95. Ἴδε καὶ Γ', 85).—ὄψείοντες ἀντὶς καὶ πολέμοιο (Ιλ. Ξ, 37=ὄπτι-

κῶς ἔχοντες; = ἰδεῖν ἐφιέμενοι. Παρὰ δὲ Λουκιανῷ καὶ Ἀθηναῖῳ = Ἀθηναίων ἐπιθυμῶ, ἐπὶ τὸ κωμικώτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν Μεταβατικῶν Ἑνεργητικῶν.

§. 1. Τὰ μεταβατικὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα σημαίνουσι ἐνεργεῖαν πηγάζουσαν ἐξ ἑνὸς καὶ τελευτῶσαν εἰς ἕτερόν τι διάφορον τοῦ ἐνεργούντος ὑποκειμένου σημείου ὅθεν ἀπαιτοῦσι ἀπαραιτήτως τὸ ποιοῦν καὶ τὸ δεχόμενον τὴν ἐνεργεῖαν. Τὸ πρῶτον ὀνομάζεται, ὡς εἰς πᾶσαν ἄλλην τάξιν ῥημάτων, ὑποκείμενον, τὸ δεύτερον ὀνομάζεται ἀντικείμενον· τὸ πρῶτον ἔχουσι τὰ μεταβατικὰ κοινὸν πρὸς πᾶσαν ἄλλην τάξιν ῥημάτων, τὸ δεύτερον ἔχουσι τὰ μεταβατικὰ ἰδιάζον.

§. 2. Ἐκ τῶν μεταβατικῶν ἐνεργητικῶν τινὰ μὲν ἀπαιτοῦσι ἐν μόνον ἀντικείμενον, οἷον *τορχάνει ταφῆς* (Πλ.). — *πειθαρχεῖν τοῖς νόμοις δεῖ* (Ἀρφ.). — *ὁ λαγὼς τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύνει* (Ξ). τινὰ δὲ ἀπαιτοῦσι δύο, ὡς *λύσάν με δεσμῶν* (Εὐρ.). — *αἱ σειρήνες τὰς χεῖρας σὺδενὶ προσέφερον* (Ξ). — *οἱ Πέρσαι διδάσκουσι τοὺς παῖδας δικαιοσύνην* (Ξ). Ἐκ τούτου λοιπὸν οἰκοθεν διαιροῦνται εἰς δύο κλάσεις, εἰς τὰ δεχόμενα ἐν μόνον καὶ εἰς τὰ δεχόμενα διπλοῦν ἀντικείμενον. Καλοῦμεν δὲ, συντομίας χάριν, μονόπτωτα μὲν τὰ πρῶτα, δίπτωτα δὲ τὰ δεύτερα.

§. 3. Ἐπειδὴ τὸ ἄπλοῦν ἀντικείμενον πρέπει νὰ ἐκφρασθῇ διὰ μιᾶς τῶν πλάγιων, αἱ δὲ πλάγια εἶναι τρεῖς, γενική, δοτική καὶ αἰτιατική, ἔπεται ὅτι καὶ τὰ μονόπτωτα μεταβατικὰ πρέπει νὰ ὑποδικρεθῶσι εἰς τὰ ἐκφέροντα τὸ ἀντικείμενον διὰ γενικῆς, εἰς τὰ ἐκφέροντα αὐτὸ διὰ δοτικῆς, καὶ εἰς τὰ δι' αἰτιατικῆς. Τοῦτο δὲ λέγεται, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων, ὅτι τὰ δεῖνα ῥήματα συντάσσονται μετὰ γενικῆς, μετὰ δοτικῆς, μετὰ αἰτιατικῆς.

Μονόπτωτα μεταβατικὰ ἐνεργητικὰ μετὰ γενικῆς
συντασσόμενα.

§. 4. Ἐκ τῶν μονόπτωτων μεταβατικῶν ἐνεργητικῶν, περιλαμβανομένων τυχόν καὶ ταύτοσήμων ἀποθετικῶν ἢ καὶ μέσων, μετὰ γενικῆς συντάσσονται·

α. τὰ μεθέξως καὶ μεταλήψεως σημαντικὰ μετέχειν, μεταλαμ-

θάσειν μεταλαγχάνειν, κοιωνεῖν τιος ἀμείροτος μοίρας μεταλαμβάνειν (Πλ. Φαίδρ. 248) = μετοχὴν λαμβάνειν β'. τὰ ἐπιμελείας, ἀμελείας, κτλ., σημαντικά ἐπιμελεῖσθαι, κήδεσθαι, ἀμελεῖ τιος Ὡσαύτως φροντίζειν, ἀφροντιστεῖν, ὀλιγωρεῖν τιος, κτλ' τῆς ψυχῆς οὐκ ἐπιμελεῖ οὐδὲ φροντίζει γ'. τὰ ἐπιτυχίας καὶ ἀποτυχίας σημαντικά τιμῆς τυγχάνειν, ἀτυχεῖν τῶν δικαίων, κτλ. δ'. τὰ μνήμης καὶ λήθης σημαντικά τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν. — τῆς σωφροσύνης ἐπιλαθέσθαι (Ξ.) ε'. τὰ φειδοῦς καὶ ἀφειδίας σημαντικά φείσασθέ μου (Πλ.). — ψυχῆς ἀφειδήσατε (Σ.) ς'. τὰ ἀρχικά γαστροῦ ἀρχεῖν. — ἀρχουσι γὰρ αἱ τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου οὐκ ἔρῃ εἰσι τέχναι (Πλ.). — ἄλλωρ δεσπόζειν. — πάντων κυριεύειν ζ'. τὰ παραθέσεως ἰδέαν ἔχοντα πλεονεκτεῖν καὶ μειονεκτεῖν τιος. — τῶν καθ' αὐτοὺς ἀνθρώπων ἀριστεύουσι. Ὡσαύτως καὶ τὰ ἀνάλογα τούτων Πανσατίας ὑπέρησε τοῦ Ἀνσάνθρου, κτλ. Σαλεύουσι δὲ ἀμφοτέρω παῦτα (ς'. ζ.) μεταξὺ τῶν οὐδετέρων καὶ τῶν κυρίως ἐνεργητικῶν ἢ τὰ ἐφετικά, ἐκτὸς τοῦ φιλόω τὸ ἀνθρώπιον ἀνομοίωρ ἐπιθυμεῖ (Πλ.). — γλιχόμενος τοῦ ζῆν (Πλ.) θ'. τὰ ἀπολαυστικά σχολῆς ἀπολαύμεν ι. τὰ ἐνάρξεως καὶ λήξεως σημαντικά ἀρχεῖν χειρῶν ἀδικῶν. — οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων στεγερῶν τε γῶν (Σ.) ια'. τὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐκτὸς τοῦ ὁρῶ διγγάνειν, ὀσφραίνεσθαι, ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι τιος.

§. 5. Ὡσαύτως εἰς τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα προστίθενται καὶ πολλὰ ρήματα ἐκ προθέσεων σύνθετα, καὶ ἄλλων μὲν, ὡς τῆς ἀπό, ἐκ ἢ διέ, πρό καὶ ὑπέρ, μάλιστα δὲ τῆς κατά, καὶ τούτων δυνάμει ἐνταῦθα ἀναγόμενα: οὐδεὶς χρῆ πράγματος τὸν εἶ ποροῦντ' ἀπογινῶναι ποσε (Μ.). — τῆ ἐαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν (Πλ.). — προκινδυνεύειν τοῦ πλήθους (Λυδ.). — ὑπερορᾶν τῶν καθεστῶτων (Ξ.). — χρῆ μὴ καταφρονεῖν τοῦ πλήθους (Ισ.). — οὐδεὶς αὐτοὺς αὐτοῦ καταγόρηκε πῶποτε (Δ). — μὴ μου κατείπης πρὸς τοὺς ἄλλους (Πλ.) οὕτω καταγρηγώσκει, καταδικάζειν, καταδιαίτῶν, καταψηφίζεσθαι, καταψεύδεσθαι, καταλαλεῖν, καταγελᾶν, καταπτύειν τιος, κτλ.

Μονόπτωτα μεταβατικά ἐνεργητικά μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα.

§. 6. Εἰς τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα μεταβατικά ἐνεργητικά ἀνάγονται

α. τὰ συμφωνίας σημαντικά ὁμοιοεῖν ἀλλήλοις.— ὁμοιοεῖ σοι (Ἄρφ. Πλ. 94).— τὰ ἔργα οὐ συμφωνεῖ τοῖς λόγοις (Πλ.)· β'. τὰ μέξεως καὶ ἐπιμειξίας σημαντικά μεμιγμένα ἀλλήλοις (Πλ.).— ὁ Δημοκράτης Πολυκράτει ὠμίλησε (Ἡρ.)· γ'. τὰ προσεγγίσεως σημαντικά ὁμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει· δ'. τὰ περιποιητικὰ καὶ ἀντιπεριποιητικὰ ἀρήγειν, ἀμόνειν, ἀλέξειν, βοηθεῖν, φθορεῖν, ἐπιβουλεύειν, μέμψεσθαι τινι καὶ τὰ ὅμοια· ε'. τὰ εὐπειθείας καὶ ὑποτιγῆς σημαντικά· πειθαρχεῖν πατρι (Σ.).— τιμαῖς ὑπείχειν (Σ.). Οὕτω καὶ τὰ ἐναντία· ἀπειθεῖν τῇ πόλει.— ὁ δῆμον ἔρωσ ἀντισταεῖ μοι (Πλ.)· ς'. τὰ ἐρίσεως σημαντικά· ἐρίζειν, ἀμφισβητεῖν, στασιάζειν, πολεμεῖν τινι, κτλ.

§. 7. Ὡς πολλὰ ῥήματα δυνάμει τῆς προθέσεως μεθ' ἧς εἶναι συντεθειμένα δέχονται τὴν γενικὴν (§. 5), οὕτω καὶ πολλὰ ἄλλα, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, δέχονται τὴν δοτικὴν πολλακίς ἐντετεύχηκα Ἀσπασία (Πλ.).— ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν (Ξ.).— συτυγχάνειν πρεσβυτέρῳ (Ξ.). Οὕτω καὶ ἐγκυρεῖν, ἐρχαλεῖν, ἐπιτιμᾶν, ἀντιλέγειν· οὕτως· ἐρχαιρεῖν, ἐμβάλλειν τοῖς πολεμοῖς (Ξ.).— ἐπιχειρεῖν τοῖς πράγμασιν (Ξ.).— οὕτε ἰκαρὸς ὢν εἰς πάσαν ἀγρίως ἀντέχειν (Πλ. Πολιτ. Γ', 396), κτλ.

Μονόπτωτα μεταβατικά ἐνεργητικά μετὰ αἰτιατικῆς συντασσόμενα.

§. 8. Πάντα τὰ ἄλλα ῥήματα τὰ μὴ περιεχόμενα εἰς τὰς δύο ἀνωτέρω τάξεις συντάσσονται μετὰ αἰτιατικῆς. Καὶ ἐν ᾧ τὰ ἄλλα σημαίνουσι τάσιν μᾶλλον πρὸς τὸ ἀντικείμενον, φρονεῖς τινός, φθονῶ τινι, κτλ., σαλευόντα πολλακίς μεταξὺ ἐνεργητικῶν καὶ οὐδετέρων, ὡς ἐρέχειν τινός, ἀρέσκειν τικί, κτλ., ταῦτα σημαίνουσιν, ἀπ' ἐναντίας, ἀμιγῆ καὶ καθαρωτέραν τὴν ἐνέργειαν, παρισδόντα διὰ τοῦ ἀντικειμένου ἢ ὅπως νέον τι πηραγόμενον, ὁ θεὸς ἔκτισε τὸν κόσμον, ἢ προϋπάρχον μὲν ἀλλ' οὕτως ἢ ἄλλως διατιθέμενον, βάλλω τὸν ἕβρον, πλέω τὴν θάλασσαν, κτλ. διὰ τοῦτο, εἰ μὲν οὐχὶ τὰ μόνα, ὡς παρά τινων ἐλέχθη, δυνατόν ὅμως τὰ ῥήματα ταῦτα νὰ ὀνομασθῶσι τὰ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν μεταβατικά.

§. 9. Τὰ ῥήματα ταῦτα εἶναι πολυειδῆ· σωματικῆς ἐνεργείας, γίπτω, λουῶ, σκάπτω, πατῶ· κοητικῆς ἐνεργείας, νοῶ, κρῖνω, οἶδα· ἠθικῆς διαθέσεως, τιμῶ, θαυμάζω, θεραπεύω, κτλ· νεκρῶν λουεῖν

(Πλ.).—*φράζε πᾶν ὄσον νοεῖς* (Πλ.).—*καὶ φρόνησις τὴν ἡδονὴν* (Πλ.).—*οἱ δαῖλοι τοὺς δεσπότας θεραπεύουσιν* (Πλ.).

§. 10. Καὶ τὰ πλεῖστα δὲ τῶν δίστο ἀνωτέρω τάξεων, μεταβολῇ ὀπωσθῶν σημασίας, ἔλκονται ἐπὶ τὴν μετ' αἰτιατικῆς σύνταξιν· ὥσπερ *ἄλλω κείῳ ἀνὴρ ἄλλος κρατύνει τὸν* (Σ. Φ. 365) = *ἔχει τὸ κράτος, κυριεύει, ὀρίζει ἐν τῇ συνηθείᾳ*.—*ὦ κρατύνων, Οιδίπους, χάρας ἐμῆς* (Σ. Τ. 14).—*τὸ* (= ὅπερ) *πρότερον κρατύνει* (Λίσχ. Ἰπ. 669). *κρατύνόμενοι αὐτῆν* (Ἄντιχδρον Θ. Δ', 52).—*μέμφομαι τινα* καὶ *μέμφομαι τινα* ὑπαρτιάζειν *τινὶ* καὶ *ἐνοχλεῖν τινα* ὑπαρτιάζειν *τινὶ* καὶ ὑπαρτιάζειν *τινά*, κτλ. Ἰδιώτερον κεφάλαιον περὶ τῶν ἐν τούτοις συντακτικῶν ποικιλιῶν εὐρίσκειται ἐν τῇ Σ. Π. Β'.

§. 11. Συνηθέστατον τοῖς ἀρχαίοις τὸ θέτειν σύστοιχον αἰτιατικὴν μετὰ πάσης κλάσεως ῥημάτων, εἴτε καθαρῶν μεταβατικῶν, καὶ ἄλλως αἰτιατικῶν δεχομένων *φυλάκαας φυλάττειν* (Ξ).—*δικάζειν δίκας* (Ἄρφ.), ἢ μόνον ἐπὶ τῆς τοιαύτης πλοκῆς δεχομένων αὐτῆν ὡς *ἀρχεῖν ἀρχάς* (Ξ).—*δοῦλεῖας δοῦλεῖν* (Πλ.).—*πολεμεῖν πόλεμον*.—*ζήσεις βίον κράτιστον* (Μ.).

§. 12. Ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων συντίθεται πολλάκις εἰς μίαν λέξιν προσδιορίζον καὶ προσδιοριζόμενον, οἴκου δεσπότης καὶ οἰκοδοσότης, *παχὺς τὰ σκέλη καὶ παχυσκελής, χρηστός τῷ ἦθει καὶ χρηστοθήης, οὖπω καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων τὸ ἀντικείμενον μετὰ τοῦ ῥήματος· ναυπηγεῖν, τροχοποιεῖν, σκυτοτομεῖν, κλιθουργεῖν, σκυλοδεφεῖν, κτλ. Πολλὰ δὲ τούτων, ἀποβιβασμένης τῆς ἐννοίας τοῦ πρώτου μέρους τῆς συνθέσεως, καὶ γενικώτερον ἐκλαμβάνόμενα, δέχονται νέον ἀντικείμενον· οἰκοδομεῖν πύργον, γὰρον = κτίζειν οἰκοδομεῖν οἶκον.—ὁ δεσπότης βουθνεῖ ἐν καὶ τράγον καὶ κριόν* (Ἄρφ. Πλ. 819—20) = θύει.—*ρεώκειν ρέας*.

§. 13. Ἡ σημερινὴ γλῶσσα, εὐκόλλαν καὶ σαφήνιαν διώκουσα, καὶ ἀποβιβασθεῖσα τὴν περὶ τὰς τοιαύτας διαφορὰς λεπτολογίαν, μετέφερε πάντα σχεδὸν τὰ μεταβατικὰ ῥήματα εἰς τὴν μετὰ αἰτιατικῆς σύνταξιν· ἐπιθυμῶ τὴν δόξαν, πολεμῶ τοὺς ἐναντιοὺς, κτλ. Συντάσσει μετὰ γενικῆς τὰ ἀποθνήσκει τῆς πέτρης, μυρίζει χωματίλας, κτλ. Μεταχειρίζεται δὲ αἰτιατικὴν μετὰ τῆς εἰς ἢ τῆς ὑκρωτηριασμένης μὲ (μετά· μετά· χαράς· μετ'· μετ'· ἐκεῖνον· μετ'· ἐστέρα θέλω γάραι, καὶ εἰς μιά· ῥημῶ καλῶμαι· μὲ τὸν ἀδελφόν), ὅπου παρὰ τοῖς ἀρ-

χάρις ἔχει χώραν ἢ δοτικὴ προσήλθε μητρὶ καὶ φυταλίω πατρὶ (Σ.)—ἐπλησίασεν εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὸν γεννήσαντα πατέρα.—
δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸν φρόνιμον καὶ ἀγαθὸν ὁ ἄδικος—οὐκ ἔοικε τῷ φρονίμῳ καὶ ἀγαθῷ ὁ ἄδικος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν Διπτῶτων Μεταβατικῶν.

§. 1. Τὰ διπτῶτα ἐνεργητικὰ μεταβατικὰ ῥήματα ὑποδιαίρουνται εἰς τέσσαρα τάξεις· ἁ εἰς τὰ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς συντασσόμενα· β' εἰς τὰ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς· γ' εἰς τὰ μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς· δ' εἰς τὰ μετὰ δοτικῆς καὶ γενικῆς.

ἁ. Τὰ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς συντασσόμενα.

§. 2. Μετὰ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς συντάσσονται· ἁ. τὰ πληρωτικὰ καὶ κενωτικὰ, τῆς μὲν αἰτιατικῆς σημαίνουσης τὸ λαμβάνον τὴν πλήρωσιν ἢ κένωσιν, τῆς δὲ γενικῆς τὸ ἐξ οὗ αὐταὶ γίνονται ζεύγη καὶ ὑπολόγια αἰτου γιμίσαντες (Ξ).—τούτων κενώσαντες τὴν ψυχὴν (Πλ.). Ὁμοίως καὶ τὰ τῆς αὐτῆς ἰδέας ἐχόμενα· γυνώ, ἐστιώ, τινά τιος, κτλ. ὠσχύτω, χωρίζω, λῶ, παραλῶ, ἀπαλλάττω, κωλύω, ἀποτρέπω, παύω, κτλ. ἐγὼ σε παύσω τοῦ θράσους (Ἀρφ. Π. 129).—ὄμναι τούτης ἀπαλλάξει σε τῆς ὀφθαλμίας (Ἀρφ.)· ἐμπροθέτως δὲ τὸ ἐλευθερῶ ἐπὶ προσώπων συνήθως· ἐλευθεροῦν τὰς πόλεις ἀπὸ Ἀμόντων (Ξ.)· β'. τὰ μεθέξως καὶ ἀπολαύσεως ἐν γενεῖ σημαντικά, τῆς αἰτιατικῆς ἐνταῦθα σημαίνουσης τὸ μέρος, τῆς δὲ γενικῆς τὸ ὅλον ἐξ οὗ ἢ μέθεξις· μετέχειν τόπου μέρος (Ἀσχόλ.).—μετέλαχε τόχης Οιδιπόδα μέρος (Εὐρ. Ἰκετ. 1077).—οὐκ ἐλάχιστον μέρος ἀπελάουσαρι αὐτῆς (Ἰσ.)· γ'. τὰ μνημονευτικὰ ἀγαπημῆσκει τινά τιος· δ'. τὰ ἀταλλακτικὰ καὶ τιμήματος σημαντικά· ἀμελλεῖν τινός τι.—πλείστον τιμῶν τι. Ἐνταῦθα ἀνάγονται καὶ τὰ πωλήσεως καὶ ἀγοράσεως σημαντικά, καὶ ἐν γενεῖ τὰ δεχόμενα τὴν ἔννοιαν τοῦ τιμήματος· ε. τὰ ἀπαιτοῦντα τὸ ἕνεκα τίος γίνεσθαι τι, ὑπερ ἀνάγεται εἰς τοὺς γενικωτέρους προσδιορισμοὺς (σ. 48.—)· θαυμάζειν, ἐπαινεῖν τινα τῆς ἀρετῆς, ψέγειν τῆς κακίας, κτλ.· ς'. τὰ ἐγόντα τὴν ἔννοιαν τοῦ μαρθάνειν παρὰ τινός τι· μαρθάνειν, πυρθάνεσθαι, ἀκούειν τινός τι, κτλ. Δελτίου πυρθάνει (Πλ.). Ταῦτα

δὲ καὶ μετὰ τῆς παρὰ προθέσεως ἐκφέρονται· ταῦτα παρ' αὐτῶν πυρθάνου (Πλ.).

§. 3. Πολλὰ ῥήματα ἀνάγονται ἐνταῦθα δυνάμει τῶν προθέσεων καταγνώσκεις τινός τι.—προτάσσειν τινός τι.—προτιμᾶν τινός τι, κτλ. Ὡσαύτως καὶ διὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ' ἀπέκλεισε τὸν ἀνδροφόνου τῶν ἀμφικτυροικῶν ἱερῶν (Δ.).—ἐκκέκρουκας με τῆς ἐλπίδος (Πλ.). Ἀλλ' ἐν τούτοις συνήθως ἐπαναλαμβάνεται ἡ πρόθεσις καὶ ἐπὶ τῆς πτώσεως· ἀπελάσαι Χαλδαίους ἀπὸ τῶν ἄκρων (Ξ.).—ἐξαγαγεῖν ἐκ τῆς οἰκίας τὰνδράποδα (Δ.), κτλ.

β'. Τὰ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς συντασσόμενα.

§. 4. Ἐνταῦθα ἀνάγονται α'. τὰ ἔχοντα ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἰδέαν τῆς δόσεως ἐν γένει, τῆς μὲν αἰτιατικῆς περιστώσεως τὸ διδόμενον, τῆς δὲ δοτικῆς τὸν εἰς ὃν δίδεται· τὰ ἀγαθὰ δίδουσι τοῖς δικαίοις (Πλ.).—πᾶσιν ἀνθρώποις ἐκπορίζεις ἀγαθὰ (Ἀρφ.). Οὕτω καὶ ῥέμειν, παρέχειν, κομίζεις, ἄγειν, φέρειν· δῶρα τῷ θεῷ φέρεις (Ἀρφ.). Ὡσαύτως τὰ δεικνύουσι, δηλοῦν, ἀγγέλλειν, φράζειν, λέγειν τινί τι· πάντα ταῦτα σοὶ λέγει (Ἀρφ.)· β'. τὰ ἔχοντα ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἔννοιαν τοῦ προσαρμόζειν καὶ προσάπτειν τι πρὸς τι καὶ τὰ ὅμοια· προσαρμόζειν ἕκαστον ἐκάστῳ (Πλ.).—ἐδδαιμονίαν τοῖς φύλαξι προσάπτειν (Πλ.). Οὕτω περιάπτειν, προσπαίτα· λέδεις τινί τι, κτλ. γ'. τὰ ἐναντιώσεως σημαντικὰ· ἴσους ἴσοισι πολεμίοις ἀντιτιθείς (Εὐρ.).—ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τίν'; (Ἀρφ.)· δ'. τὰ μίξεως σημαντικὰ· κόπρον ἐπὶ γῆ μινύται (Ξ.)· ε'. τὰ ὁμοιώσεως καὶ ἰσώσεως σημαντικὰ· ἐμὲ θεῷ οὐκ εἴκασεν (Ξ.).—ἀπιστοῦν δαυιδὸν τοῖς κλητήρσιν (Πλούτ.).

ζ'. Τὰ μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς συντασσόμενα.

§. 5. Μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς συντάσσονται α'. τὰ παιδευτικὰ οὐ με τοῦτο ἐπαίδευσε (Ξ.).—τὰ ἄλλα ἐπαίδευσε τὴν γυναῖκα (Ξ.)· β'. τὰ ἐκδόσεως καὶ ἐκδύσεως σημαντικὰ· ἀμφίσεας τὸ ἱμάτιον τὸ ἔμμαντοῦ τοῦτου (Πλ.).—τὴν ἐσθῆτα ἀπέδουσαν αὐτόν. Ταῦτα δὲ παρακολουθοῦσι καὶ τὰ στερητικὰ καὶ τὰ αἰτητικὰ· τὰ ἡμέτερα ἡμᾶς (Φίλιππος) ἀποστερεῖ (Δ.).—αἰτήσας ῥέας ἐβδομήκοντα καὶ στρατιὴν καὶ χρήματα τοῖς Ἀθηναίοις (Ἡρ.).—τὰ εἰς τροφὴν δόντα ἐξέτάλεσε τοὺς ἐγ' ὄμην (Ξ.).—ὁ μὲν αὐτὸν χάριν ἀπαιτεῖ (Πλ.).

γ'. τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ λέγειν ἢ ποιεῖν τι, ἀγαθόν, κακόν ἢ ἀπλῶς τι εἰς τινα' πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φύλον κακὰ πᾶσι ἀγορεύει (Ἄρφ.).— ἡ γῆ τοὺς ἀριστα θεραπεύοντας αὐτὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ (Ξ).— κακόν τι μ' ἐργάσεσθε (Ἄρφ.).— τίνα δέδρακε δῆλα ταῦτα; (Ἄρφ.).— αὐτὴν οὐτ' εἶπα οὐτ' ἐποίησα οὐδέν (Ξ). Ὡσαύτως καὶ περὶ τινός τι λέγειν· εἰ χρὴν δεσπότας εἰπεῖν τόδε (Εὐρ.)· δ'. τὰ ἰκτεντικά καὶ προτρεπτικά μετὰ τῶν ὁμοίων· ἰκτεθεώσετόδε (Εὐρ.).— τὸν ταυθ' ἡμᾶς προτρέποντα (Πλ.). Ὅπως καὶ πείθειν τινὰ τι, καὶ ἄγειν τινὰ τι· ταυθ' μὲν γάρ οὐκ ἄξει σε ταυτην τὴν ὁδόν (Ἄρφ. Εἰρ. 125). Ἀλλὰ ταῦτα συνηθέστερον ἐκφέρονται ἐμπροσθέντος· προτρέπειν τινὰ εἰς τι ἢ ἐπὶ τι, ἄγειν εἰς τι, κτλ. καὶ μετὰ ταυτην τὴν ὁδόν ἄγε (Πλ. Σοφ. 237).— εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν τοὺς λόγους (Πλ. Γοργ. 494).

§. 6. Ἄλλη σειρά φημάτων μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς συντασσομένων εἶναι τὰ διὰ μὲν τῆς μιᾶς ἐκφέροντα τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, διὰ δὲ τῆς ἄλλης προσγινόμενῃ αὐτῷ μεταβολῇ καταστάσεως, ὡς ὁ δὲ μ' ἐποίησε τυφλόν (Ἄρφ.).— χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ (τὸ θυμοειδές) ἐποίησεν (Πλ.). Ὡσαύτως στρατηγὸν ἀποδεικνύεται τινὰ, κτλ. ἢ ἀπονευόμενον αὐτῷ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον προσὸν ἢ ἔνομα· τὸ κλέπτειν ἀγαθόν εἰσμίχοι (Ξ).— τῶν ἐμῶν οἰκετῶν πιστότατον ἠγοῦμαι σε καὶ κλεπίστατον (Ἄρφ.).— τὴν τιμὴν ταυτην μισθόν καλοῦντες (Πλ.).— ὠιδμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν (Ἄρφ.).

δ'. Τὰ μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς συντασσομένα.

§. 7. Ἐνταῦθα ἀνάγονται ἑλλειπτικά τινες φράσεις καὶ φράσεις ἄλλαι συνεπτυγμέναι· α'. ἐπὶ τῶν μεταδοτικῶν, κατὰ γενικὴν μὲν τιθεμένου τοῦ ὅλου ἐξ οὗ ἢ μετάδοσις, κατὰ δοτικὴν δὲ τοῦ προσώπου εἰς ὃ, καὶ ἐξυπονοούμενου τοῦ μεταδιδόμενου μέρους· μεταδίδωμι τῷ βουλομένῳ τοῦ ἐν τῇ ἐμῇ ψυχῇ πλοῦτον (Ξ).— μεταδίδουαι τοῦ βάρους τοῖς φίλοις. Ὡσαύτως, προστιθεμένου καὶ τοῦ τιμήματος· ταυτης τῆς δραχμῆς αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κηλῶν (Ἄρφ. Ἄ, 925)· β'. ἐπὶ τῶν σημαίνοντων μετὰ τινος ἄλλου συμμεθεξίν· μὴ μετεχουσῶν ἀνδράσι γυναικῶν κοινῇ τῆς ζωῆς ταυτης (Πλ.)· γ'. ἐπὶ τῶν παραχωρητικῶν· τίς δ' ἂν οἰκέτη παραχωρήσειε πολίτης τῶν ἑαυτοῦ; (Δ.)· δ'. ἐπὶ δικαστικῶν τινῶν φράσεων· Σμίκρασι δέκα

ταλάντων ἐτιμήσατο, καὶ Σκίρτωνι τοσοῦτων δειρῶν (Δ) = τιμὴν ἦτοι τίμημα ἐποιήσατο.

§. 8. Καὶ ἐν τοῦτοις ἀπνυτῶνται παικίλιαι συντακτικαί, ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξηγήσιμοι· ἅ. τὸ αὐτὸ ῥῆμα δυνατόν, διαφορᾶ ἐννοίας, νὰ συντάσσεται μὲ ἢ δυσὶ πτώσεσιν· εἰσὶ τινὲ καὶ εἰκόλω τινὰ τινὲ προσπελάζω τινὰ τινὲ καὶ προσπελάζω τινί, οἷον προσπελάζω ἐμαυτὸν τινὲ, προσέρχομαι. — μινύειν τινὲ τι καὶ ἀρρῶσι προσέμιξαν τοῖς βαρβάροις· ἐομίξαν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ῥ'. Ὡσαύτως τὸ αὐτὸ ῥῆμα δυνατόν νὰ συντάσσεται αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ ἢ διπλῇ αἰτιατικῇ, κατὰ τὴν διάφορον ἐννοίαν· αἱ μεγάλαι μεταβολαὶ Δόπας τε καὶ ἡδορὰς ποιοῦσιν ἡμῖν (Πλ.) = ἐμποιοῦσι, φέρουσιν. — οὐκ οἶδα ὅ τι χρῆμά με ποιεῖς (Ἀρφ.) — δικαιοτέρους ἐποιεῖ τοὺς πλοσιάζοντας (Ξ).

§. 9. Καὶ ἄνευ δὲ διαφορᾶς σημασίας τὸ αὐτὸ ῥῆμα δέχεται μίαν ἢ δύο πτώσεις, κατὰ τὴν χρείαν, παραλειπομένου τοῦ μὴ ἀπαρατήτως ἀναγκαίου· ἀλλοὺς ταῦτα παιδεύειν (Πλ.) — τὴν Ἑλλάδα πεπαιδευκεν οὕτως ὁ ποιητὴς (Πλ.)· οὕτω καὶ Βάχχαις συμμασχήσω χορῶν (Εὐρ.). — ἐμμετιόχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας (Σ). Ὡσαύτως ἀπολαβεῖν τῶν ἀγαθῶν (Πλ.), καὶ ταπὶ τὰ βέλτεστα ἀπολέλανκ' Εὐριπίδου (Ἀρφ.).

§. 10. Ὡσαύτως τὸ ἀπροθέτως ἐκφερόμενον δυνατόν διὰ προθέσεως νὰ ἐκφερῆται πληρέστερον καὶ ποικιλώτερον· ποιεῖν τὴν πόλιν ἀγαθὰ, καὶ ποιεῖν πολλὰ χρηστὰ περὶ τὴν πόλιν (Ἀρφ.). — ἀλλάξασθαι τινός τι καὶ ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους, καὶ νόμισμα ἀντὶ νομίσματος (Πλ.). Ὡσαύτως πωλεῖν, πωλεῖν οὐτία, πωλεῖν ἀργυρίου, τὴν σοσίαν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλεῖν (Ξ). — μετέχειν, μετέχειν τινός, μετέχειν τι, μετέχειν τινός τι, καὶ, ἀλλοιοτρόπως· πληρέστερον, ὅπως ἀρ ἕσσι ἐκαστος ἡμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ πλοῦτου μέρος (Ἀρφ. Πλ. 225. Ἴδε καὶ 1144). Ἴδε πλείονα περὶ τοῦτου ἐν Σ. Π. Β'.

§. 11. Ἐπὶ τῶν συνθέτων ῥημάτων ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν ἐνίοτε μὲν συμπίπτει δύναμις τοῦ ῥήματος καὶ τῆς προθέσεως· ἀντῶν τινὲ καὶ ἐναρτῶν τινὲ, ὁμολογεῖν τινὲ καὶ συνομολογεῖν τινὲ, μινύειν τινὲ καὶ συμμινύειν τινὲ, ἀρρῶσι τινὲ καὶ προσαρρῶσι τινὲ. Ἄλλοτε ὑπερισχύει ἡ δύναμις τοῦ ῥήματος· κάτιπέ μοι (Ἀρφ. Πλ.

86) = εἶπέ μοι ἀκριβῶς ἐν καθ' ἐν. Ἄλλοτε δὲ ἡ δύναμις τῆς προθέσεως· μὴ πρὸς τῶν θεῶν ἡμῶν κατείπης δέσποτα (Ἀρφ. Εἰρ. 372) = εἶπης καθ' ἡμῶν, κατηγορήσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν Παθητικῶν Ῥημάτων.

§. 1. Ἐκ τῶν παθητικῶν ῥημάτων τὰ μὲν, εἰς μαὶ λήγοντα, ἔχουσι καὶ εἰς ᾧ ἐνεργητικοῦ τύπον, εἰς ὃν δύνανται καὶ νὰ τραπῶσι, πατοῦμαι, πατῶ, τύπτομαι, τύπτω, καὶ ταῦτα εἶναι τὰ πλείωσια, τὰ δὲ ἔχουσι μὲν παθητικὴν σημασίαν, ἀλλὰ, εἰς ᾧ λήγοντα, δὲν τρέπονται εἰς μαὶ, γθίρω, πάσχω. Τὰ πρῶτα, διακρίσεως χάριν, καλοῦσθαι Παθητικά Κύρια, τὰ δευτέρω Ἀυτοπαθη.

Παθητικά Κύρια.

§. 2. Ἐτεροπαθη ὄντα τὰ κύρια παθητικά αἰτοῦσιν, ἐκτὸς τοῦ ὑποκειμένου, καὶ τὸ αἷτιον τοῦ παθούς. Τοῦτο δὲ ἐκφέρεται κατὰ δύο μάλιστα τρόπους· 1. κατὰ γενικὴν συνήθειω ἐμπρόθετον· 2. κατὰ δοτικὴν συνήθειω ἀπρόθετον.

Κατὰ γενικὴν συνήθειω ἐμπρόθετον.

§. 3. Ἡ συνήθης ἐν τούτοις πρόθεσις εἶναι ἡ ὑπό· ὑπὸ τῶν σέων (=σητῶν) κατακλιπτοῦμαι (Ἀρφ.). — πατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ γέροντος (Ἀρφ.). — ὀρθοῦσθαι ὑπὸ μικροτέρων (Σ.). — οἶων ὑπ' ἀνδρῶν ἠδὲ φρουρεῖται πόλις (Σ.). — κάρῳ γὰρ ἰκαρῶς ὑπὸ σοῦ τεθεράπειμαι (Πλ.). — μεμνημένος καὶ καταπεφρονημένος ὑφ' ἀπάντων (Ἰσοκρ. Φιλ. γ').

§. 4. Εἰς δῆλωσιν τοῦ αἰτίου τοῦ πάθους ἐπὶ τῶν παθητικῶν τίθεται καὶ ἡ πρόθεσις παρά, καὶ μετ' ἄλλων μὲν ῥημάτων, ὡς γελᾶσθαι κασιγνήτου πάρα (Σ.). — παρ' ἡμῶν ἠγέεται κτήπος (Σ.). — παρ' ἡμῶν οὐδὲν ἀδικήσει (Εὐρ.). — ὀφείλεται παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ κακόν τι (Πλ.). — ἐπέμφθη ἀδιψῶ ἐπιστολὴ παρὰ Διονυσίου (Πλ.)· μάλιστα δὲ μετὰ τῶν ῥημάτων ὁμολογεῖσθαι, ἐπιδεικνύσθαι, βεβαιοῦσθαι καὶ τῶν ὁμοίων· χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται (Πλ.). — τοῦτο αὐτὸ παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω (Ξ. Κ. Π. Ε', ἐ, 20). Αἰτίποτε δὲ τίθεται ἐπὶ προσώπων ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἡ παρά, καὶ πολλή συχνή αὐτῆς ἡ χρῆσις ἐπὶ τῶν παθητικῶν παρὰ τοῖς μεταγε-

νεστέροις. Ἡ πρόθεσις αὐτὴ τίθεται καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων εἰς δῆ-
λωσιν τῆς ἕκ τινος ἀρχῆς· ἔμπορος ἦκων ἐκ Θεσσαλίας παρὰ πλεί-
στων ἀνδραποδιωτῶν (Ἄρφ.). Ἀλλὰ τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν περὶ Προ-
θέσεων λόγον.

§. 5. Σπανιώτερον τίθεται παρ' Ἀττικοῖς ἢ πρόθεσις πρὸς ἐπι-
τῶν παθητικῶν, καὶ τοῦτο ἐπὶ προσώπων· πρὸς τῆς δ' ὀβριλίαι μη-
τρὸς (Σ. Ἡ.Ι. 790).—πρὸς ἀνδρὸς ἡδικημένη (Εὐρ.)—πρὸς πάντων
ἀνθρώπων λεγομένη (Πλ.).—πρὸς τινος ἐπιτεῖσθαι, κτλ. Ἡ δὲ
ἐκ, συνηθεστέρα οὖσα πρὸς τοῦτο παρ' Ἰωσῆ, σπανίως τίθεται παρ'
Ἀττικοῖς ἐπὶ τῶν παθητικῶν, καὶ συνηθέστερον ἐπὶ τῶν δόσεως ση-
μαντικῶν· τοῦτο δέ μοι ἐκ Θεοῦ δέδοται (Πλ.), ἀλλὰ καὶ παρ' ἐκεί-
νου δίδοσθαι (Πλ.), καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου δίδοσθαι (Πλ.), κτλ. Ἡ δὲ
ἀπὸ σημαίνει τὸ πορρωτέρω αἰτιον ἐπὶ τῶν παθητικῶν (=ἐκ μέ-
ρους), καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων λέγεσθαι καὶ πράττεσθαι
ἀφ' ἑκάστων ἐλέγοντο (Θουκ Γ', 36)=ἀπὸ μέρους.

§. 6. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινὰ ῥήματα τὰ ὅποια, συγκριτικὴν ἔν-
νοιαν ἔχοντα, δέχονται τὴν γενικὴν ἀπρόθετον δυνάμει τῆς περιεχο-
μένης συγκρίσεως, ὡς ἠετᾶσθαι τινος=ἤττονα εἶναι τινός, ὄθεν=
νικᾶσθαι—ἀγροπντίας ἠετᾶσθαι.—αἰσχροῦ ἠετᾶσθαι (Ξ). Κατ' ἀνα-
λογίαν δὲ καὶ τὸ νικᾶσθαι ὁμοίως αἰσχροῦ νόμιζε, τῶν ἐχθρῶν
νικᾶσθαι ταῖς κακοποιήσιν, καὶ τῶν φίλων ἠετᾶσθαι ταῖς εὐεργε-
σίαις (Ἰσ. Δημ. 8').

2. Κατὰ δοτικὴν συνήθως ἀπρόθετον.

§. 7. Ἡ μετὰ τῶν παθητικῶν δοτικὴ ἐπὶ μὲν προσώπων δηλοῦ
τὸ ἐνεργεῖν αἰτιον τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται (Θ).—πο-
λλὰ θεραπεῖται τοῖς ἰατροῖς εὐρηγται (Ἰσ).—τείραχθω ἡμῖν ὁ τοιοῦ-
τος ἀνήρ (Πλ.). Ἐπὶ δὲ πραγμάτων πολλῶ μᾶλλον τὸ δυναμικόν
μέσον, τὸ δὲ οὐ· ἢ πλοῦτω ἢ πλῆθει ἢ ἄλλω τῷ τοιοῦτῳ ἐπαίρε-
σθαι (Πλ.).—νόσῳ ἐγθάραται Ἀθηναῖοι καὶ χρημάτων δαπάνη
(Θ).—οἱ Πλαταιῆς ἐπολιόροοντο ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων καὶ
τῶν Βοιωτῶν καὶ τῷ σίτῳ ἐπιλιπόοντι ἐπιέζοντο (Θ).

§. 8. Τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ προστιθέμενον συνήθως ὑποδεικνύει ὅτι
ἀπάντᾳται καὶ γενικὴ ἀπρόθετος, νικᾶσθαι τινος, καὶ δοτικὴ ἀπ-
ρόθετος, ὑπὸ τῷ πατρὶ τετράσθαι Ἴδε περὶ τούτων Σ. Π. Β'.

§. 9. Θέλοντες γὰρ μετατρέψωμεν τὸ ἐνεργητικόν εἰς παθητικόν

κατὰ πρῶτον τρόπομεν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐνεργητικοῦ εἰς ὑποκείμενον τοῦ παθητικοῦ κατ' ὀνομαστικὴν, δεύτερον φέρομεν τὸν ἐνεργητικὸν τρόπον εἰς παθητικόν, καὶ τὸ τρίτον τοῦ ἐνεργητικοῦ ὑποκείμενον τρόπομεν εἰς γενικὴν προθετόπρωτον ἢ δοτικὴν ἀπρόθετον· οἱ Ἑλληνας ἐμίσουν τὸν Φίλιππον, ὁ Φίλιππος ἐμίσετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.— ἐγὼ γέγραφα τὴν βίβλον, ἐμοὶ γέγραπται ἡ βίβλος.

§. 10. Ὅταν δὲ τὸ ἐνεργητικόν, ἀιαγόμενον εἰς τὰ δίπτωτα, ἔχῃ διπλὴν αἰτιατικὴν, τότε ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ τρέπεται εἰς ὀνομαστικὴν ἢ τὸ ἔμφυχον δηλοῦσα, μενούσης, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τῆς πραγματικῆς αἰτιατικῆς· τὸν ἄνδρα Λάμπρος μὲν ἐπαίδευσε μοισικὴν, Ἀρτεμῶν δὲ ῥητορικὴν, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ Λάμπρου μὲν μοισικὴν ἐπαυδέθη, ὑπ' Ἀρτεμῶνος δὲ ῥητορικὴν (Πλ.).

§. 11. Τὸ προσωπικόν ὑποκείμενον ἀρέσκει πολὺ τοῖς ἀρχαίοις· ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ προσωπικῆς δοτικῆς καὶ πραγματικῆς αἰτιατικῆς συντασσόμενων ἐνεργητικῶν, ἐν ᾧ δυνατόν νὰ τραπῇ καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰς ὀνομαστικὴν, τρέπεται χαριέστερον ἢ δοτικὴ Νικίας παρήγει τοῖς Ἀθηναίοις τοῦδε (Θ. Γ, δ). — τοῖς Ἀργείοις καὶ ἐνμάχοις ταῦτα παρημέθη (Θ. Ε', 69). — ἐπέτρψαν τοῖς ἐρνεύ ἀρχουσι τὴν φυλακὴν (Θ.). — οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν (Θ. Α', 16).

§. 12. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς συντασσόμενων· ὁ μὲν ἐνεχυράζει τὰ χρήματά μου, ἐγὼ ἐνεχυράζομαι ὑπὸ τοῦδε τὰ χρήματα, κτλ. ὑπὸ γὰρ τῶν χρημάτων τε δυσκολοτάτων ἄρομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι (Ἄρφ. Ν, 241). — ἀπὸ δὲ στεφάνου κέχαρσαι πύργου (Εὐρ.) = στεφάνη πύργου ἀποκέαρται σου, κτλ. Ἴδε Σ. Π. Β'.

Παθητικὰ Αὐτοπαθῆ.

§. 13. Οὐδὲν ἐξωτερικὸν αἴτιον τοῦ πάθους δεικνύοντα, ἀλλ' αἰθεθεν αὐτὸ σημαίνοντα, τὰ αὐτοπαθῆ παθητικὰ, παρίστανται κυρίως ὡ, ἐμπλοῦς καταστάσεως δηλωτικά. Τίθενται λοιπὸν ὡς καὶ τὰ ἀπλῶς κατάστασιν δηλοῦντα. ὡς λέγεται ὀργιστῶ, οὕτω καὶ ἰασῶ, πάσχω, ἀθυγῶ· ἐν ἑοῖς ἀσθεῖ τε καὶ φθίνει πάλην (Σ.). — φθίνει μὲν ἰαχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος (Σ). Δυνατὸν νὰ προστεθῇ καὶ τὸ μέρος εἰς ὑπερ τὸ πάθος, πίπτει ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον αὐ-

ρει (Πλ.),—*ἐν τοῖσι ροσι, κτλ.* ὡς δὲ λέγεται *κεφαλὴν ἀλγῶ*, οὕτω καὶ *κεφαλαλγῶ*, οὕτω *ποδαλγῶ* ἢ *ποδαργῶ*, κτλ.

§. 14. Ὅταν δὲ τόχη νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ δῶσαν ἀφορμὴν εἰς τὸ πάθος αἰτιον, τοῦτο ἐκφέρεται κατ' αἰτιατικὴν μετὰ τῆς προθέσεως διὰ διὰ τὸ πάθος ἀλγῆ (Πλ.), ὅπερ ἐν τοῖς μεταβατικῶς ἤθελον εἶναι τὸ προτροπικὸν αἰτιον διὰ τὸν ἔρωτα ἐποίησε ταῦτα, ἐνθα διαστέλλεται τὸ ποιητικὸν τοῦ προτροπικοῦ. Πολλάκις δὲ δέχονται τὰ ῥήματα ταῦτα τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύνταξιν τῶν κυρίως παθητικῶν. *Ἰθῆσκειν* ὑπὸ τίρος=κτείνεσθαι.—*κόσῳ, λιγῶ, ἀποβῆσκειν*, κτλ. Ἔθενται προσέτι τὰ ῥήματα ταῦτα συνεπιπυγμένως ὑπὸ τὸ εἶδος τῶν μεταβατικῶν δέδοικα τὸν νόμον (Πλ.).—*θειμαίνω τὰν σὰρ ἀλκὰν* (Εὐρ.).—*τὸ σὰρ φρίσσω στόμα* (Σ), κτλ. Ἴδε Σ Π. Β'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν Μέσων Ῥημάτων.

§. 1. Τὰ μέσα ῥήματα, σημαίνοντα ἐνέργειαν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἴτε εἰς ὁλόκληρον τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον, εἴτε εἰς μέρος εἴτε εἰς πᾶν αὐτοῦ ἐπιστρέφουσαν ὑποδιαιοῦνται εἰς τρία· α'. εἰς ἀντανακλώμενα· β'. εἰς ἀλληλοπαθῆ· γ'. εἰς διάμεσα.

Μέσα Ἀντανεκλώμενα.

§. 2. Τὰ ἀντανεκλώμενα μέσα ῥήματα, σημαίνοντα ἐνέργειαν ἀμέσως καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ἐνεργοῦν ὑποκείμενον ἐπιστρέφουσαν, ἰσοδυναμοῦσι τῷ συστοίχῳ μεταβατικῶ ἐνεργητικῶ καὶ τῇ συνθέτῳ ἀντωνομίᾳ. *λοδομαι*=*λοῦω* ἐμαυτόν=*τὸ* ἐμαυτοῦ σῶμα.—*ἐστεφανώσατο*=*ἐστεφάνωσεν* ἑαυτόν=*τὴν* ἑαυτοῦ κεφαλὴν.—*ἐκτενίζοντο*=*ἐκτένιζον* ἑαυτοὺς=*τὴν* ἑαυτῶν κόμην.—*δαπαῶνται*=*δαπανῶσι* τὰ ἑαυτῶν χρήματα. Οὕτως ἐν τῇ συνηθείᾳ *λοδοεταί*=*λοῦει* τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἢ τὴν κεφαλὴν· *ξυεταί*=*ξυει* τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἢ μέρος αὐτοῦ· *πλόεταί*, *ράπτεταί*=*πλόνει*, *ράπτει* τὰ ἑαυτοῦ ἱμάτια· *ἐξοδεύεταί*=*ἐξοδεύει* τὰ ἑαυτοῦ χρήματα, κτλ.

§. 3. Τὰ ἐκ μονοπτώτων ἐνεργητικῶν ἔχοντα τὴν ἀρχὴν ἀντανεκλώμενα μέσα ῥήματα γίνονται μάλιστα ἐκ τῶν αἰτιατικῆς συντασσομένων, καὶ ἀναφέρονται τὰ πλεῖστα εἰς τὰ σωματικὴν ἐνέργειαν δηλοῦντα· *λοδοθαι*, *ρίζεθαι* ἢ *ρίπτεσθαι*, *γυμνάζεσθαι*,

ἀπομόρφησθαι, ἀπομύττεσθαι, ἀλείφεσθαι, χρίεσθαι, καλλωπίζεσθαι, στεφανοῦσθαι, κτλ. Ὡσαύτως ἀπάργεσθαι, σγάττεσθαι, κρεμάνησθαι, κοιμᾶσθαι, τάττεσθαι, τρέψεσθαι, ἐγείρεσθαι, πορεύεσθαι, κτλ. (Εἰσαγ. Ἑλλήν. Συντάξ. σ. 246) οἱ μὲν γυμνασάμενοι καὶ χρισάμενοι, οἱ δὲ καὶ λουσάμενοι παρήλθον (Ξ.). — ἐπὶ τῆς φειδωλίας ἀπεκείρατ' οὐδέεις πώποτε' οὐδ' ἠέλθηατο (Ἄρφ. Ν. 826). — Ὀδοσεὺς φύλλοισι καλύψατο (Ὀμ.). — σείσατο δ' εἰς ἰθρόνῳ (Ὀμ.). — ἐκαλλωπισάμενη (Πλ. = ἐστολισθην. — στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ (Ἄρφ.). — διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνιπαύοντο (Ξ.). — οἱ ἐφηβοὶ κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα (Ξ. Κ. Π. Α', ε, 9). — οἱ μὲν φιλοπούντες ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ἀπαρχόμενοι (Ξ.). — ἐγχερόμενοι καὶ ἐξανιστάμενοι (Πλ.). — ἐπὶ τὰ μείλιω ἐπινοεῖς τραπέσθαι (Πλ.).

§. 4. Εἴτε διακρίσεως λόγῳ εἴτε πληρεστεράς ἐκφράσεως χάριν, πλῆθ τῶν τοιούτων φημάτων δέχονται καὶ αἰτιατικὴν, καὶ τότε τῷ μέσῳ φῆμα ἰσοδυναμεῖ τῷ συστοίχῳ ἐνεργητικῷ καὶ τῇ γενικῇ τῆς συνθέτου ἥτοι ἀντανακλωμένης ἀντωνυμίας' εἰπέσθαι τὰ σώματα = νίπτειν τὰ ἑαυτῶν σώματα. — τὰ σώματα δισωννάμεθα (Ξ.). — καθαίρεσθαι τὴν χεῖρα, κλαύσασθαι τὰ πάθη, καταρῆρησθαι, περικαταρῆρησθαι τοὺς πέλτους (Ξ.). — περισπάσατο τὴν τιάνην (Ξ.). — ἀποκρόπτεσθαι τὴν οὐσαν. — δαα εἰς ἅπαντα τὸν πρὸ τοῦ πόλεμον δεδαπάνησθε (Δημ. Φ. Α', 17). — παῖδες παιδῶν καταλείπεσθαι (Εὐρ.). — ἐν χεροῖν γέρεσθαι. — κτελλέσθαι τὰς κόμας, κτλ.

§. 5. Οὕτω δὲ συνήθως ἐκλαμβάνονται καὶ τὰ ἐκ τῶν ἠθικωτέρων ἔννοιαν ἐξηγούντων ἐπαύθα ἀναγόμενα' ἀποφαίρεσθαι, ἀποδείκνυσθαι γνῶμην, ἐπιδείκνυσθαι ἀρετὴν, παιδείαν, εὐνοίαν' δυσμεταχειρῶν ἐπεδείξατο (Δ.), καὶ ἀντιθετικῶς, ἐπιδείκνυσθαι τὴν ἰδίαν δόξαν καὶ βίαν κρείττω τῶν τῶν οὐσαν (Δ.). — μεταβάλλεσθαι τοὺς τρόπους (Ἄρφ.). — ἀποκλέεσθαι περίαν (Ἄρφ.), κτλ.

§. 6. Ἐκ δὲ τῶν διπτῶτων μεταβατικῶν τὰ μὲν ἔχοντα αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν, γινόμενα μέσα, ἢ συγχωνεύοντα ἐν ἑαυτοῖς τὴν αἰτιατικὴν κρατοῦσιν ἀμετάβλητον τὴν γενικὴν, ἢ ἀντιστρόφως, συγχωνεύουσι τὴν γενικὴν, κρατοῦντα τὴν αἰτιατικὴν μῆτε ὑπὸν μῆτε ἀφροσύνης ἐμπιπλάσθαι (Ξ.) = ἑαυτὸν ἐμπιπλάναι. — πολέμου ἐκόρεσθε (Ἄρφ.). — κακῶν ἀπέγεσθαι (Ξ.). — τολλῶ μᾶλλον ἐξόμεθά σου (Ἄρφ. Πλ. 10). Ὡσαύτως ἀπόσασθαι τὴν δουλοσύνην (Ἄρ.)

=ἀφ' ἐαυτῶν.—ἀχαριστως ἀποπέμψασθαι ἐνεργέτας (Ξ).—προσβάλλοντας τοὺς Ἀργείους ἀπεκρούσαντο (Ξ). ὡς δὲ τὸ ἀποκρούομαι=ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὕτω τὸ παρέχομαι=παρέχω ἐκ τῶν ἐμαυτοῦ ἕκαστος εἰς χίλλαν τῇ βασιλεῖ παρεχόμενῃ (Ξ). οὕτω καὶ συμβάλλεσθαι λογίζεσθαι πότερος ἀριθμῶ πλείω συμβέλλεται ἡμῶν.—οὗτος τὰ πλείονος ἄξια συμβέλλεται (Ξ).

§. 7. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ αἰτιατικὴν καὶ δοτικὴν ἔχοντα μεταβατικὰ ἐνεργητικά, μέσως ἐκφερόμενα, συγχωνεύουσιν ἢ τὴν αἰτιοτικὴν ἢ τὴν δοτικὴν Ἐρωτι οὐδὲ Ἄρης ἀνθίσταται (Πλ.).—ἀντιτάξαμενοι τούτοις πολυπλασίους ἐνίκαστε (Ξ.)=ἀντιτάξαντες ὑμᾶς αὐτούς.—οὐτε ὑπεκατήσεται σοὶ ὁ δοῦλος (Ξ. Αθ. Π. Δ', 1)=δὲν θέλει σοὶ προσηκῶσθαι. Ὡσαύτω, βίον πορίζεσθαι=πορίζειν ἑαυτῷ οὕτω προσάγεσθαι τινα, κομίσασθαι ἐπιτολήν.—ποιεῖσθαι σὺμμαχον.—εὐρίσκεσθαι τι=εὑρημα ποιεῖσθαι.—τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; (Σ.), κτλ.—αἵρωμαίτι=αἶρω ἐμαυτῷ ἦτοι ἀπ' ἐμαυτοῦ.—αἶρεσθαι πόλεμον.—οἱ παῖδες φέρονται σίτον μὲν ἄρτους, ὄψον δὲ κάρδαμον (Ξ. Κ. Π. Δ', 6', 8)=φέρουσιν ἑκαστοὶς ἕτοι μὲθ' ἑαυτῶν αὐτὸ τὸ ἀντίθετον καταλείπει.—σίτον καὶ ποτὸν προσφέρεισθαι (Ξ. Κ. Π. Δ', 6', 41)=τροφὴν καὶ ποτὴν λαμβάνειν. Αὕτη εἶναι ἡ συχνοτέρα χρῆσις τῶν μέσων τούτου τοῦ εἶδους.

§. 8. Τὰ δὲ διπλῆ αἰτιατικῆ συντασσόμενα μεταβατικὰ, μέσως ἐκφερόμενα, συγχωνεύουσι τὴν προσωπικὴν αἰτιατικὴν παιδεύεσθαι σωφροσύνην, ἐνδύεσθαι χιτῶνα, κτλ. Ἐπὶ δὲ τῶν αἰτιατικῶν καὶ ἀφαιρετικῶν δυνατὸν νὰ μείνωσιν καὶ αἱ δύο αἰτιατικαὶ Ἀριστιππος αἰτεῖται Κῦρον ξένους καὶ μισθόν (Ξ.)=αἰτεῖ ἑαυτῷ.—τὴν σὴν ἀρχὴν ἀφαιρούμεθά σε (Πλ.).

Β'. Μέσα Ἀλληλοπαθῆ.

§. 9. Τὰ ἀλληλοπαθῆ μέσα ὑποθέτουσι πλείονα ὑποκείμενα ἀμοιβαίως ἐπ' ἄλληλα ἐνεργούντα, καὶ διὰ τοῦτο κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἐξηγεῖται ἡ φύσις αὐτῶν ἐπιφανέστερον. ὡς τὸ οἱ ἄνθρωποι φιλοῦνται σημαίνει ὅτι ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων φιλεῖ ἑαυτῷ, οὕτω τὸ αὐτὸ δυνατόν νὰ σημαίνῃ φιλοῦσιν ἀλλήλους, ὅταν τὸ φιλεῖν ᾖναι ἀμοιβαίον.

§. 10. Πολλαχῶς ἀναπληρῶσα ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα τὸ ἀμοιβαίον τοῦτο τῆς ἐνεργείας δὲν ἔχει παραπολλὰ τοιαῦτα μέσα, ὡς ἐν τῷ πρώ-

τω εἶδει, τῶν ἀνταρᾶλαιμῶν κατηγοροῦσιν ἀλλήλων, περιέβαλλον ἀλλήλους, πληγὰς ἐπέτειραν ἀλλήλοισι, ἀλλήλοκτονεῖν, κτλ.

§. 11. Ἐκφέρονται δὲ οὕτω συνηθεστέρον ἂν τὰ ἀμοιβαίαν μίξι καὶ συμπλοκὴν σημαίνοντα ἐπεμήνυτο ἐν αὐταῖς (Θ). — ελοιδοδοῦμεθα (Ἄρφ.). — ὡσιζόμεθα (Ἄρφ.), καὶ προστιθεμένης τῆς ἀλλήλοπαθοῦς ἀνιωνυμίας ἐπιμήνυτο ἀλλήλοισι (Ξ). — ἐπιμήνυτο παρ' ἀλλήλου (Θ). Ὅτι δὲ εἶναι ἡ ἀμοιβία μίξι, οὕτω καὶ ὁ ἀμοιβαῖος χωρισμὸς διελέθησαν κατὰ πόλεις (Θ). — διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων (Θ). Ἐ' τὰ ἐρίσεως σημαντικά, οἴκισθεν δηλοῦνται ἐνέργειαν ἀμοιβαίαν διαφέρεσθαι, διαφέρεσθαι ἀλλήλοισι, κτλ. γ'. τὰ συμβιβασμοῦ σημαντικά συνεβιάσθησαν ἐπιτότοις (Θ). οὕτω καὶ διαλύεσθαι πόλεμος, ἔχθραν, κτλ. δ' τὰ σημανόντα διανομὴν πρὸς ἀλλήλους διακείμεντο τὴν ἀρχὴν (Πλ.). — μερισάμενοι τὸ ἕμῳ χωρίον.

γ'. Μέσα Διάμεσα.

§. 12. Οὕτως ἐνυμάζομεν τὰ σημανόντα ἐνέργειαν ὑπὸ ἄλλου μὲν, ἀλλὰ δι' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος τοῦ ὑποκειμένου γινόμενῃ καὶ εἰς αὐτὸ ἐπιστρέφουσαν. ἔχει δὲ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ὀλίγα τοιαῦτα μέσα, διὰ τοῦ συστοίχου μεταβατικῆς ἐξηγοῦσα τὰ ἄλλα ὀικοδομοῦμαι=διὰ τοῦ οἰκοδόμου οἰκοδομῶ, ναυπηγεῖμαι=διὰ τοῦ ναυπηγοῦ ναυπηγῶ, ἀλλὰ καὶ ἐναυπήγει Ἀθηναῖος (Ξ), ἀντὶ ἐναυπηγεῖτο. Ἰσαύτως δὲ καὶ τὰ κατ' ἀνοχὴν τοῦ ὑποκειμένου ἐπ' αὐτοῦ γινόμενα ἐπίπτομαι (Ἄρφ. Neg. 494)=je me laisse battre.

§. 13. Τὰ ἐξῆς παραδείγματα δεικνύουσι τὴν δύναμιν καὶ χρῆσιν τῶν τοιούτων ῥημάτων ἐκέλευον ἀπογράφεσθαι πάντας (Ξ)=διὰ τοῦ γραμματέως ἀπογράφειν τὸ ἑαυτῶν ἔνομα. — οὐδὲ δαρεῖσασθαι οὐδαμῶθεν ἐστὶν ἀργύριον (Ξ). — εἴ τις βούλοιο σκυτεῖα διδάξασθαι τινα (Ξ). — ἢ αὐτὸς μαθεῖν τὸ δίκαιον, ἢ νιδὸν ἢ οἰκέτην διδάξασθαι (Ξ). — σώματος εἰκόνα στήσασθαι (Ξ). — μήτε ἀνευ πόδου σῖτον παράθησθε (Ξ).

§. 14. Ἡ φύσις καὶ ἡ δύναμις τῶν ῥημάτων τούτων ἐπιδεικνύεται ἐναργέστερον, ἀντιπαράθεμένων τῶν συστοίχων ἐνεργητικῶν, ἀπογράφειν, δαρεῖζειν, διδάσκειν, παρατιθέναι, κτλ. ἐξ ὧν τὰ μὲν ἐνεργητικὰ δεικνύουσιν ἀλλήλων ποιεῖν τὸ πλὸ τοῦ ῥήματος σημαίνοντες, τὰ δὲ μέσα δι' ἄλλου τοῦτο ποιεῖν τῷ ὑποκειμένῳ.

ὡσαύτως μισθοῦν καὶ μισθοῦσθαι, ἐγγυᾶν καὶ ἐγγυᾶσθαι, κτλ. Ἰδε Σ. Π. Β'.

§. 15. Ἡ ἐξακριβώσις τῶν μέσων ξηράτων ἀπαιτεῖ μεγάλην σπουδήν· διότι οὔτε ἀπανταχοῦ ἐπιδέχεται ἡ φύσις τοῦ πράγματος τοιοῦτον βῆμα, ὡς ἐσθίω, πίνω, περιπατῶ, πνέω, πεινῶ, θυγῶ, βλασταίνω, εἶδω, κτλ' οὔτε, καὶ ὅπου οὐδὲν τοιοῦτον κώλυμα ὑπάρχει, δοκιμάζει αὐτὸ πανταχοῦ ἢ χρῆσις τῶν ἐνδόξων συγγραμμάτων. Οὕτω λέγεται π. χ. ἐκιδιδόναι, φιλεῖν, ἀναλαμβάνειν, φιλάειν, λυπεῖν, εὐφραίνει· ἑαυτὸν, κτλ' ἀλλὰ καὶ γάργε καὶ εὐφραίνου.

§. 16. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ περιστάσεων ἔνθα τὸ μέσον συνεθίζεται τίθεται πολλάκις ἐνεργητικόν, εἴτε διότι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ δειχθῇ ἐπιφανέστεραν ἢ μεσότης, εἰσπράττειν ἀντὶ εἰσπράττεσθαι, προσπορίζειν ἀντὶ προσπορίζεσθαι, κτλ' εἴτε πρὸς εὐκολωτέραν ἀνάδειξιν τῆς ἀντιθέσεως τίθεται, ὡς ἀνωτέρω (§. 15), τὸ ἐνεργητικὸν μετὰ τῆς συνθέτου ἀντιωνυμίας· γυμνάσαι ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους (Ξ.). Ἄλλοτε δὲ μετὰ τοῦ μέσου προστίθεται, ὡς ἐκ περισσοῦ, κατὰ τὸ φαινόμενον, καὶ ἡ σύνθετος ἀντιωνυμία· οἱ στρατιῶται προθύμους αὐτοὺς ἐν τοῖς κινδύνοις παρείχοντο (Πλ.), καὶ τοῦτο πάλιν πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως.—οἱ δὲ (φασίν) ἑαυτὸν ἐπισφάκασθαι, σπασάμενον τὸν ἀκινάκην (Ξ. Ἰν. Δ', ἡ, 29).

§. 17. Ἐκτός δὲ τούτων τὸ αὐτὸ μέσον δυνατὸν νὰ ἀνάγηται εἰς ἓν ἢ ἄλλο εἶδος διδάσκειν τὸν παῖδα· ἄ.—ἐγὼ αὐτὸς διδάσκω τὸν ἑμαυτοῦ παῖδα· ἄ.—διὰ διδασκάλου ποιῶ τὸν ἑμαυτοῦ παῖδα διδάσκεισθαι· ἢ εἰς μίαν ἢ εἰς ἄλλην τάξιν τοῦ αὐτοῦ εἶδους· προσφέρωμαι=προσφέρω ἑμαυτὸν καὶ=προσφέρω ἑμαυτῶ. Μόνον ἐκ προθέσεως περὶ τούτων πραγματεία δυνατὸν νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ τοιαῦτα. Ἰδε ἐν τούτοις Σ. Π. Β', καὶ Εἰσαγ. Ἑλλην. Σορτάξεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν Ἀποθετικῶν Ῥημάτων.

§. 1. Ὡς αὐτοπαθῆ ἑνομάζονται τὰ πάθος μὲν σημαίνοντα, ἀλλὰ εἰς ὧ λήγοντα καὶ μὴ ἔχοντα τύπον παθητικὸν εἰς μαῖ, ὡς πάσχω, φθίω, κτλ' οὕτως ἀποθετικὰ καλοῦνται τὰ εἰς μαῖ λήγοντα, ἐνεργεῖαν σημαίνοντα καὶ μὴ ἔχοντα τύπον εἰς ὦ, ἀκροῶμαι, ἀσπάζομαι, κτλ. εἶναι λοιπὸν ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν ὡς ἐνεργητικὰ εἰς μαῖ.

§. 2. Ἐκ τῆς παραθέσεως πρὸς τὰ μέσα, ἐκ τῆς παραθέσεως πρὸς ἄλλων γλωσσῶν παρόμοια ῥήματα, καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων τεκμηρίων εἰκάζεται ὅτι τὰ ἀποθετικά ῥήματα ἀνέκαθεν ἦσαν πλήρη καὶ ἐντελῆ μέσα, ἔχοντα καὶ τύπον εἰς ᾧ ἐπὶ μεταβατικῆς σημασίας, αἰθέσθαι καὶ αἰδέσθαι, ἀσφρήσασθαι καὶ ἀσφρήσῃσαι, ἀπολογησάσθαι καὶ ἀπολογῆσαι, κτλ. Μετέπειτα δὲ, ἀποβαλλόντα τὸν ἐνεργητικὸν τύπον, ἔγιναν ἀποθετικά.

§. 3. Ἐπὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης τινὰ μὲν τούτων διέσωσαν μάλλον ἢ ἔλαττον προφανῆ τῆς ἀρχαίας μεσότητος ἴχνη, καυχᾶμαι, προφασίζομαι, κτλ. τινὰ δὲ ἄλλα, διὰ τῆς τριβῆς καὶ τῆς φορᾶς τῶν χρόνων, μετέπεσαν κατὰ μικρὸν εἰς τοσοῦτον διάφορον σημασίαν, ὥστε δυσκόλως τὰ νῦν γνωρίζονται τοιαύτης μεσότητος ἴχνη, δέχομαι, ἀκέομαι, κτλ.

§. 4. Καὶ τὰ πρῶτα δὲ καὶ τὰ δευτέρη συντάσσονται κατὰ τὰ ἀνάλογα μέσα καὶ ἐνεργητικά ἢ καὶ κατὰ τὰ οὐδέτερα καὶ παθητικά, εἰς ἅπερ κατὰ τὴν σημασίαν ἀντιστοιχοῦσι. Τὰ καυχᾶσθαι, καρῆσθαι, ἀκρίβειάζεσθαι, σκέπτεσθαι καὶ τὰ ὅμοια ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ ἐπαινεῖσθαι, ἐπιδείκνυσθαι, καλύπτεσθαι· τὸ προφασίζεσθαι εἰς τὸ προβαλέσθαι, τὸ προκαθέζεσθαι εἰς τὸ προῖστασθαι, τὸ ἀποδιπομπεῖσθαι εἰς τὸ ἀποπέμπεσθαι καὶ ἀπωθεῖσθαι· τὰ κτήνυσθαι, λήσασθαι, κτλ. εἰς τὰ πορῆσθαι, προαγαγεῖσθαι, κτλ.

§. 5. Οὕτω δὲ καὶ τὰ ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι, πληκτεῖζεσθαι, κτλ. ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ μίγνυσθαι, συμπλέκεσθαι, κτλ. τὰ ἐπικηρυκείσθαι, διακηρυκείσασθαι, κτλ. εἰς τὰ ἀπογράφεσθαι, οἰκοδομεῖσθαι, κτλ. ἕως καὶ τὰ ὠροῦμαι καὶ πρίαμαι εἰς τὰ μισθοῦμαι καὶ τὰ ὅμοια.

§. 6. Ἀφ' ἑτέρου μέρους τὰ κεῖσθαι, καθῆσθαι, κτλ. ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ οὐδέτερα μένειν, ἠρεμεῖν, κτλ. τὸ πέγεσθαι τιος, εἰς τὸ ἀπορεῖν τιος· τὰ φθέγγεσθαι, αἰγυπτιάζεσθαι (Ἁρφ. Θ. 922), ὀρχεῖσθαι, κτλ. εἰς τὰ βοᾶν, ἐλληγίζεω, σιριτᾶν, κτλ.

§. 7. Τὰ ἐπιμελεῖσθαι καὶ κηδεσθαι τιος ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ φρονεῖν τιος· τὸ γλίχεσθαι τοῦ ζῆν εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν τοῦ ζῆν· τὸ καταιτιῶμαι τιος (Ξ. Κ. Π. Σ', α, 24) = κατηγορῶ τιος· τὸ μέμψεσθαι τινι εἰς τὸ ἐπιτιμᾶν τινι· τὸ μμεῖσθαι τινα εἰς τὸ ἰηλοῦν τινα· τὸ δέχεσθαι τιος ἢ παρὰ τιος τι εἰς τὸ λαμβάνειν

τινός ἢ παρὰ τινός τι· καὶ πυνθάνεσθαι τινός τι εἰς τὸ μανθάνειν τινός ἢ παρὰ τινός τι τὸ χαρίζεσθαι τινί τι εἰς τὸ δίδόναι ἢ παρεχεσθαι τινί τι ἐκ τῶν ἰδίων· τὸ ἐργάζεσθαι τινα κακὰ εἰς τὸ ποιεῖν τινα κακὰ· τὸ ἐπεξέρχεσθαι τῷ πατρὶ φόρου εἰς τὸ τιμᾶν τινί θανάτου.

§. 8. Ὡς δὲ τῶν μέσων, οὕτω καὶ τῶν ἀποθετικῶν ἀπέκλιναν τινα πρὸς τὰ παθητικά κατὰ τε δύναμιν καὶ σύνταξιν· ἀπεχθάνεσθαι τι-
 ρι, βεβιάσθαι, ἀποκεκρίσθαι, δεχθῆναι, ἐωνῆσθαι, τῆς κεκτημένης
 = κατεχομένης (Θουκ. Ζ', 70) καὶ κεκτημένης = κατεχούσης, τῆς
 δεσποίνης, κτλ. Περὶ τούτων, περὶ τῶν τύπων τῶν ἀποθετικῶν, ὡς
 καὶ τῶν μέσων, κτλ; ἴδε Σ. Π. Β' καὶ Εἰσαγ. Ἑλληγ. Συνατά.

○○○○○○○○○○

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ Ἐγκλίσεων.

§. 1. Ἐκ τῶν ἐγκλίσεων τοῦ ῥήματος αἰτινες ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰς πτώσεις τοῦ ὀνόματος ἡ ὀριστική, ὑποτακτική, εὐκτική καὶ προσ-
 τακτική, ὀρισμένον πρόσωπον καὶ ἀριθμὸν παρεμφαίνουσαι, καλοῦν-
 ται *παρεμφατικά*, ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν ἀόριστόν τι, οὔτε πρόσω-
 πον δηλ. οὔτε ἀριθμὸν οἴκοθεν παρεμφαίνουσιν ἀπαρέμφατον, κα-
 ταχρηστικῶς ὀνομαζομένην *ἐγκλίσει*, ὡς καὶ ἡ ὀνομαστική κατα-
 χρηστικῶς ὀνομάζεται πτώσις.

Αἱ Παρεμφατικαὶ Ἐγκλίσεις.

§. 2 Ἡ χρῆσις τῶν παρεμφατικῶν ἐγκλίσεων εἶναι διττή· α. ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ· β. ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσεσι.

Α'. Αἱ Παρεμφατικαὶ Ἐγκλίσεις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

1. Ἡ Ὄριστικὴ Ἐγκλίσις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

§. 3. Ἡ ὀριστικὴ ἐγκλίσις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, καθ' ἑαυτὴν δηλ. τι-
 θεμένη καὶ ἔνευ ἀμέσου συνδέσεως πρὸς ἄλλον, παριστᾷ τὸ ὑπὸ τοῦ
 ῥήματος σημαζόμενον *ῥητικόν* καὶ ὄντως ὑπάρχον ἢ μὴ ὑπάρχον,
 ἢ ὡς τοιοῦτον τοῦλάχιστον.

§. 4. Τίθεται λοιπὸν εἰς τὸν λόγον· α. ἐπὶ ἀπολύτου καταφάσεως
 ἢ ἀποφάσεως· ἔστι ταῦτα.—ὅσα ἔστι ταῦτα· β. ἐπὶ ὑποθετικῆς πε-
 ριστώσεως, ὡς *ῥητικῆς ἐκλαμβανομένης*· καὶ δὴ καὶ ἀποβαλνομένη
 (Ξ) = ὡς ὑποθέσωμεν ὅτι, κτλ· γ. ἐπὶ ἐρωτήσεων ὡσαύτως *ῥητικῶν*

δι' ὧν ἐρωτᾶται περὶ τοῦ ὄντος ἢ μὴ ὄντος, περὶ τοῦ γενομένου ἢ μὴ γενομένου, περὶ τοῦ ἐσομένου ἢ μὴ ἐσομένου· *ζητήσῃς*; (Σ) ἐνταῦθα ζητεῖται ἀπόκρισις *ναὶ ἢ οὐ*.—*ἄρ' ἔσται κακός*; (Σ).—*ποιήσῃς ἢ οὐ*; ἢ περὶ τῶν διαφόρων παρεπομένων τοῦ ὑπάρχοντος· *τίς*; *ποιός*; *πότε*; *πῶς*; *πότε ἔσει οἶκος*; (Ξ).—*πῶς ἔχεις*; (Πλ.) *δ'*, ἐπὶ ἐρωτήσεων διὰ τοῦ μέλλοντος μετὰ τοῦ οὐ μὴ, αἰτινες, ἐξηγουσιν αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν οὐ μὴ *λαλήσῃς*; (Ἄρφ.)=μὴ *λαλήσῃς*· ἐ. ἐπὶ ἐγγῆς περὶ πραγμάτων παρελθόντων· *εἶθε σοὶ τότε συνιγενόμην* (Ξ), ἐπὶ ἀπευχῆς δὲ μετὰ τοῦ μὴ· *μήποτ' ὄψεται λιπεῖν τὴν Σκῆρον* (Σ).

2. Ἡ Ὑποτακτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

§. 5. Ἡ ὑποτακτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, καθ' ἑαυτὴν δηλ. τιθεμένη παριστᾷ τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημαίνόμενον ὡς βεβαίως μὲν οὐχ ὑπάρχον, ἀλλὰ προετοιμαζόμενον, τείνων εἰς πραγματοποίησιν καὶ τρόπον τινὰ προσδοκώμενον.

§. 6. Τίθεται εἰς τὸν λόγον· *ἄ*, ἐπὶ τῶν ἀδθυποτάκτων λεγομένων· *ἴωμεν*.—*μὴ φοβώμεθα*· τούτων δὲ πολλάκις προτάσσονται τὰ *ἴθι*, *ἄγε*, *γέρε*· *ἴθι ἀναλογωώμεθα* (Πλ.).—*ἄγε σκοπώμεν*.—*γέρε σκεψώμεθα* (Πλ.). Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τίθεται καὶ τὸ πρῶτον ἐνικὸν πρόσωπον, ἀλλὰ σπανίως ἄνευ τοῦ *γέρε*, ἄγε ἢ τοιούτου τινός· *γέρε δὴ τὰς μαρτυρίας ἡμῶν ἀναγνῶ* (Δ).—*γέρε δὴ εἴπω πρὸς ὑμᾶς* (Δ).—*γέρε κομίσω* (Ἄρφ.).—*γέρε καταχέω* (Ἄρφ.).

§. 7. Τίθεται *εἴ*, καθ' ἑαυτὴν ἢ ὑποτακτικὴ ἐγκλισις ἐπὶ ἐρωτήσεων περὶ τοῦ δέοντος γενέσθαι. Τοῦτο δὲ παρίσταται ὑπὸ διαφόρων εἰδῶς· 1. ὡς *ἄδεια ἢ γνώμη περὶ τοῦ πρακτέου*· *εἴπω τι τῶν εἰωθῶτων*; (Ἄρφ.)—*δέξασθε ἡμᾶς ἢ ἀπίωμεν*; (Πλ.) μετὰ τοῦ *βούλει ἢ βούλειθε* πολλάκις· *βούλει θῶ*;—*βούλειθε ἀφώμεν*; 2. ὡς ἀπορία περὶ τοῦ δέοντος γενέσθαι· *τί γῶ*; *τί δρῶ*; *πῶς λέγωμεν*;—*πῶς ποιῶμεν*; (Πλ.)—*ποῖ φύγωμεν*; (Ἀσχ.) 3. ὡς ἀγανάκτησις· *σοὶ γ' ἐγὼ σιωπῶ*; κτλ.

§. 8. Διὰ τὴν συγγένειαν τῶν ἐννοιῶν, τὸ δέον γενέσθαι παρίσταται ὡς *γενησόμενος*, ἐπομένως τίθεται καὶ μέλλον τῆς ὀριστικῆς πολλάκις ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐρωτήσεων· *τί οὖν ποιήσομεν*; *πότερον εἰς τὴν πόλιν πάντας τούτους παραδεξόμεθα ἢ τοὺς μὲν, τοὺς δ' οὐ*; (Πλ.) Ἄλλοτε δέ, ὅταν συμβουλευθῆται τις καθ' ἑαυτὸν ἢ μετ'

ἄλλω περὶ τοῦ εὐθέως πρακτέου, τίθεται ἐνεστῶς ὀριστικῆς πῶς οὐδ' ὦ Ἀλκιβιάδῃ ποιούμεν; (Πλ.).

§. 9. Τίθεται γ' ἡ ὑποτακτικὴ καθ' ἑαυτὴν ἐπὶ ἀρίστου κατὰ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον μετὰ τοῦ μὴ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, ἀντιπροστακτικῆς μὴ εἴληε.—μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίδω δ' διὰ τοῦ οὐ μὴ, ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐννοίας· οὐ μὴ σε καταλίπω (Πλ.)=οὐδέοι μὴ σε μόνον καταλίπω=οὐκ ἐγκαταλείψω σε, ὅπερ διάφορον τοῦ ἀνωτέρω (§. 4) οὐ μὴ λαλήσεις;

3. Ἢ Εὐκτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

§. 10. Ἢ εὐκτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ τίθεται ἂ εἰς ἐξήγησιν εὐχῆς, ἥτις δυνατὸν νὰ πληρωθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἢ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἢ καὶ νὰ μείνῃ ἀνεκπλήρωτος· ξυνηγῆται ταῦτα (Θ.).—ἀλλὰ βουληθείης (Πλ.).—ἐκτελεῖτο δὴ τὰ χρηστά.—μὴ ζῶν μετ' ἀμουσίας (Εὐρ. Ἡρ. Μ. 676).—μὴ μοι γένοιθ' ἂ βούλομαι, ἀλλ' ἂ συμγίρει (Μ.). Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας προτάσσονται καὶ τὰ μέρια εἰ, εἰ γάρ, εἴθε (αἰ, γάρ, αἴθε, παρ' Ὀμήρω)· εἰ γὰρ γένοιτο (Ξ.).—εἴθε μὴ ποτε γροῖης δε εἰ (Σ. Τ. 1068). Ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ οὕτως, ἐν εἴδει ὅρκου, τρόπον τινά· οὕτως θναισθε τῶν ὄντων ἀγαθῶν ἡμῖν (Δ. Κατὰ Ἀφόβου, Β', 842)=νὰ χαρῆτε τὰ ἀγαθὰ σας.

§. 11. Τίθεται Ἑ' ἡ εὐκτικὴ καθ' ἑαυτὴν, μετὰ τοῦ μορίου ἄν, εἰς ἐνδειξιν τοῦ δυνατοῦ γένεσθαι· γένοιτ' ἄν.—δύναιο ἄν. Ταῦτο δεῖ καλεῖται λόγος δυνατικός, καὶ εἶναι κυρίως ὑποθετικοῦ λόγου ἀπόδοσις κατὰ παράλειψιν τοῦ ἡγουμένου μέρους=εἰ ἐξείη, γένοιτ' ἄν, καὶ=δύναιο ἄν, εἰ βούλοιο.—ἄψαιτό τις ἄν=εἰ τύχοι, ἄψαιτό τις ἄν· οὕτω βουλοίμην ἄν, ἐροίμην ἄν, κτλ. Ὁ αὐτὸς δὲ λόγος εἰκασίαν καὶ δισταγμῶν ἐξηγῶν, καλεῖται εἰκαστικός καὶ διστακτικός· ἔως ἄν τις ἐπιτιμήσει τοῖς εἰρημέτοις (Ισ.).

§. 12. Τίθεται γ' ἡ εὐκτικὴ ἐγκλίσις ἐπὶ ἐρωτήσεων δι' ὧν ἐρωτᾶται, οὐχὶ τὸ ἐσόμενον, ὡς διὰ τῆς ὀριστικῆς, οὐχὶ τὸ θῆλον γένεσθαι, ὡς διὰ τῆς ὑποτακτικῆς, ἀλλὰ τὸ δυνατόν γένεσθαι· ἄρα ἐβελήσειεν ἄν Γοργίας ἡμῖν διαλεχθῆναι; (Πλ. Γοργ. 447) ὅπερ προσεγγίζει εἰς ἰκεσίαν· εἶναι δὲ φανερὸν ὅτι ταῦτο οὐδὲν ἕτερον ἢ ὁ ἀνωτέρω δυνατικός λόγος ἐν ἐρωτήσει. Ταισῶτον καὶ τὸ πῶς ἄν ἀλοίμην; (Εὐρ. Μ. 97) ὅπερ προσεγγίζει εἰς εὐχὴν.

§. 13. Τίθεται δ' ἡ εὐκτικὴ ἐγκλίσις καθ' ἑαυτὴν πρὸς μετρω-

τέραν ἐξήγησιν τῶν τῆς ὀριστικῆς ἐπὶ συμπερασμάτων' αὐκοῦν ἢ ῥητορικῆ δημογορία ἂν εἴη (Πλ.)· ἢ ἐπὶ γραμμικῶν ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη θυογενῆς (Γν.)· ἔ. πρὸς μετριωτέραν ἐξήγησιν τῆς προστακτικῆς χωρεῖτε ἂν εἰπω (Σ. Π. 1491). Εἶναι δὲ καὶ ταῦτα (δ'. ἔ.) διάφορα εἶδη τοῦ δυητικοῦ λόγου. Ἡ εὐκτική ἐγκλίσις εἶναι ἰδιαιτέρον πλεονέκτημα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης δι' ἰδιαιτέρου τύπου ἐξηγούσας καὶ ἄλλο τι, μάλιστα δὲ καθαρὰν εὐχὴν.

Ἡ Προστακτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

§. 14. Ἡ προστακτικὴ ἐγκλίσις τίθεται ἄ. ἐπὶ προσταγῆς· ἴπτε, παῖ, ἄρχιον, κάκφερε τὸ γραμματεῖον (Ἄρφ. Ν. 18) — δεῦρ' εἰθέ (Ἄρφ. Ν. 58)· ἔ. ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, ὅ ἐστιν ἐπὶ προσταγῆς τοῦ μὴ ποιῆσαι τι· καὶ τὰ μὲν ποιεῖ, τὰ δὲ μὴ ποιεῖ (Πλ. Πρωτ. 325). Καὶ συνήθως μὲν τίθεται προστακτικῆ, ἐνεστώτος ὄντος τοῦ χρόνου, ὑποτακτικῆ δὲ ἐπὶ ἀορίστου (ἀν. § 9). Ἀπαντᾶται δέ, ἀλλὰ σπανιώτερον, καὶ ἄριστος προστακτικῆς· καὶ οὐ μὴ πρότερον ἐμβαλε τοῖς πολεμίοις (Ξ. Κ. Π. Ζ', ἄ, 17). Ὡς ἐπὶ δευτέρου, οὕτω τίθεται προστακτικὴ καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου· εὐγε μέντοι ἐπιστάσθωσαν (Ξ. Ἀν. Ἀ, δ', 8). — ἱερὰ μηδὲ εἷς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκτήσθω (Πλ. Ν. 1, 907).

§. 15. Τίθεται γ'. ἢ προστακτικὴ ἐπὶ συμβουλῆς· τοὺς μὲν θεοὺς φοβαῦ, τοὺς δὲ γουεῖς τιμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου, τοῖς δὲ νόμοις πείθου (Σ. Δημότ. δ'). Ὡσαύτως καὶ περὶ τοῦ μὴ πρακτέου· μὴ κατόκει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς διδάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελιομένους (ἴσ. ἐνθ. ἀν.)· δ'. ἐπὶ προτροπῆς· θάρσει εἰπίετε — ἄσπον τε (Ἰλ. Α, 335). — ἦ παῖδες· Ἐλλήνων τε, εἰλευθεροῦτε πατρίδα, εἰλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναικας θεῶν τε πατρῶων ἔδη, θήκας τε προγόνων (Λισχόλ Πέρσ. 402). Τοιαῦτα καὶ τὰ ἀναπαύου, γάγε, πῖε, εὐφραίνου (Λουκιαν.)· ἔ. ἐπὶ εὐχῆς καὶ κατάρας· χαῖρα, εὐτύχει, ἐξήωσο· ταῦτα χάρισαι μοι (Ξ.). — ἐρρ' εἰς κόρακας (Ἄρφ. Π. 604)· ἔ. ἐπὶ ἰκεσίας· ῥῆγιν, ἀεῖδε, θεά (Ἰλ. Α, 1).

§. 16. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται δῆλον ὅτι συνέθη καὶ εἰς τὰ ὀνόματα τῶν ἐγκλίσεων ὅ τι καὶ εἰς τὰ τῶν πτώσεων· ὀνόμασαν δηλ. οἱ γραμματικοὶ ἀμφοτέρας ἔκ τινος σημασίας ἤνπερ ἐνόμισαν μόνην, ἢ, τοῦλάχιστον, κυριωτέραν, ἐν ᾧ παρὰ ταύτην ἔχουσι καὶ ἄλλας. Οὔτε ἢ γενική, π. χ. μόνον γένη ἐξηγεῖ, οὔτε ἢ δοτική μόνον

δόσει, ἀλλὰ καὶ, τὰ ἐναντίον, ἀφαίρειν τοιαύτη ἀρείδετο νόστιμον ἡμῶν (Ὁδ. Α, 9. Ἴδε Εἰσαγ. Ἑλλήν. Συγτάξ. σ. 199. §. 47). Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὰ ἄνόματα Ὀριστικῆ, Προστατικῆ, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Αἱ Παρεμφατικαὶ Ἐγκλίσεις ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσῃ.

§. 1. Ἐν συνδέσει λόγου αἱ παρεμφατικαὶ ἐγκλίσεις φυλάττουσιν ὡς ἔγγιστα τὴν αὐτὴν χρῆσιν ἣν καὶ καθ' ἑαυτὰς τίθενται. Αἱ δὲ διάφοροι αὐτῶν ποικιλίαι προκύπτουσι καὶ ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς φύσεως τῶν δι' αὐτῶν ἐκφερομένων λόγων.

Ἡ Ὀριστικὴ Ἐγκλίσις ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσῃ.

§. 2. Ἡ ὀριστικὴ ἐγκλίσις τίθεται ἐν συνδέσει λόγου, εἰς τὰ ἐξαρτώμενα κῶλα ἅ. ἐπὶ τῶν γνωστικῶν, εἰκαστικῶν, λεκτικῶν, ἐκθετικῶν, ἀγγελτικῶν καὶ τῶν τιοθτων λόγων, ἐν οἷς τὸ δευτέρον κῶλον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς' ἐκεῖνο χρῆ γινῶναι ὅτι κερδαλιώτερόν ἐστι (Ξ).—γινῶσι κακοῦ θυμοῦ τελευτήν ὡς κακὴ προσγίγνεται (Σ).—λέγουσιν ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἔρχονται (Ξ), κτλ.

§. 3. Γενικώτερον μὲν ἰσχύει τοῦτο, ὅταν ἐν τῷ κῶλῳ τῆς κυρίας προτάσεως ὑπάρχῃ ἐνεστώσ ἢ μέλλων, παρωχημένου δὲ ἡγουμένου ἢ καὶ ἱστορικοῦ ἐνεστώτος, τίθεται εὐκτικὴ ἐπεὶ ταῦτα ἐκρηγῆθη, ἔγνωσαν οἱ στρατιῶται ὅτι κερδὸς ὁ φόβος εἶη (Ξ).—οἱ Ἴνδοι ἔλεξαν ὅτι πέμφσει σπαῖς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς (Ξ. Κ. Π. Β'. δ', 7). Ἀλλὰ πολλάκις, παραμελουμένης τῆς τιοαύτης ἐξαρτήσεως ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, τίθεται ὀριστικὴ καὶ παρωχημένου ἡγουμένου, ὡς εἰ προσηγῆτο ἐνεστώσ ἢ μέλλων ἢ δειν ὅτι ἐψεύδου.—ἤκειν ἀγγέλλων τις ὡς Ἐλάτεια κατελήθηται (Δ. Στεφ. 284).—ἤδει Ἄσφοδος ὅτι ἐξελεγχθήσεται (Δ.), κτλ. Ἴδε κατωτέρω ἐν τῷ περὶ Εὐκτικῆς.

§. 4. Τίθεται β'. ἡ ὀριστικὴ ἐν συνδέσει λόγου, εἰς τὰ ἐξαρτώμενα κῶλα, ἐπὶ ὑποθέσεως, ὅταν τὸ ἐπόμενον παρίσταται ὡς ἀνεπιτόρητος συνέπεια τοῦ ἡγουμένου' εἰ θεοὶ εἰσιν, ἐστι καὶ ἔργα θεῶν.—εἰ μὲν θεοῦ υἱὸς ἦν Ἀσκληπιός, οὐκ ἦν αἰσχροκερδής, εἰ δὲ αἰσχροκερδής, οὐκ ἦν θεοῦ (Πλ.). Ἄσαυτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου μέρους τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου τίθεται ὀριστικὴ, ὅταν οὐδεμία ἀμφι-

βουλία παρεμφάνηται εἰ θεοὶ εἶσι.—εἰ τοῦτο πεποίηκα.—εἰ γένησεται.—εἴ τι ἔσται, κτλ.

§. 5. Τίθεται γ'. ἡ ὀριστικὴ ἐγκλίσις ἐν συνδέσει λόγου εἰς τὰ ἐξαρτώμενα κώλα, ἐπὶ ἀναφορᾶς, ὅταν ὁ ἀναφορικὸς λόγος ἀναφέρηται εἰς ὠρισμένον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἢ εἰς χαρακτῆρα ὠρισμένων ἰδιοτήτων· Ζεὺς δὲ ἐφορᾷ πάντα (Ξ.).—ἡ χρηστὸς ἀγῆρ ποιητής ἐστίν ἄπαισι, ὅστις γ' ἐστὶ τοιοῦτος (Ἄρφ. Εἰρ. 909).

§. 6. Τίθεται δ'. ἡ ὀριστικὴ ἐγκλίσις ἐν συνδέσει λόγου εἰς τὰ ἐξαρτώμενα κώλα, ἐπὶ χρόνου, ὅταν ὁ λόγος ἀναφέρηται εἰς ὠρισμένου χρόνου σημεῖον τότε ἠρίκα ἡμῖν ὠμιλόγουν (Πλ.).—ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ δὲ γένη οὐκ ἦν (Πλ. Πρωτ. 320).—νῦν δὲ τε βεβηκώς τυγχάνεις (Σ.)· ἐπὶ αἰτίας· ποιητέα ταῦτα, ἐπεὶ ὕμῃν δοκεῖ.—ἰδεῖν ἐλεθθῆμι, ὅτι ἤκουε καλὸν κἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι (Ξ.).

§. 7. Τίθεται ε'. ἡ ὀριστικὴ ἐν συνδέσει λόγου ἐπὶ θετικῶν ἐρωτήσεων, ἐπὶ τῶν αὐτῶν δηλ. περιστάσεων καθ' ἑς καὶ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ· πόθεν ἦκει; ἐρωτῶ σε πόθεν ἦκει.—τί ἐστὶ τοῦτο; λέγον μοι τί ἐστὶ τοῦτο.—μή μ' ἀρέσῃ τίς εἰμι (Σ.).—ὄρα τί ποιεῖτε, ὦ παῖ (Σ.).—ὅστις ποθ' ὕμῶν Λάϊον κάτουδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, τοῦτοσ κελεύω κτλ. (Σ. Τ. 225).

Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσεται.

§. 8. Ἡ ὑποτακτικὴ καὶ ἡ εὐκτικὴ, ὁμοιάζουσαι καθ' ὅτι ἀμφότεραι δὲν περικτυῶσιν ὡς θετικῶς ὑπάρχον τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημεινόμενον, καθάπερ ἡ ὀριστικὴ, διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων καθ' ὅτι ἡ μὲν ὑποτακτικὴ περισταῖ αὐτὸ ὡς ἐκ τῆς πείρας προσδοκώμενον, ἡ δὲ εὐκτικὴ ὡς ἐν τῷ λογισμῷ ὑπάρχον.

§. 9. Ἀμφότεραι αὗται αἱ ἐγκλίσεις τίθενται ἐν συνδέσει λόγου· 1. ἐπὶ ὑποθέσεως· 2. ἐπὶ ἀναφορᾶς· 3. ἐπὶ χρόνον· 4. ἐπὶ τέλους· 5. ἐπὶ ἐρωτήσεων. Ἡ δὲ εὐκτικὴ ἰδιαιτέρας προσέτι καὶ ἐπὶ τῶν ἐκθετικῶν καὶ διηγηματικῶν λόγων, ὅπερ ἔχει κοινὸν μετὰ τῆς ὀριστικῆς (§. 3).

1. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ ὑποθέσεως.

§. 10. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται ἐπὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων μετὰ τῶν μορίων, εἰάν, ἂν, ἤν, ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ, ὅταν ἡ ὑπόθεσις

παρίσταται ὡς δυνατὴ καὶ προσδοκωμένη, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἢ μέλλοντος. Καὶ τότε ἐν τῇ ἀποδόσει τίθεται ὀριστικὴ μὲν, εἰάν παρίσταται ὡς θετικὴ, εὐκτικὴ δὲ μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν παρίσταται ὡς ἀμφίβολος ἢ συνέπεια· εἰάν γινώσκῃ ὡς δεῖ, ἀγαθὸς ἂν εἴη προστάτης (Ξ). — ἅπας λόγος, ἂν ἀπὴ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν (Δ). — οὐκ ἀποδέχομαι σου, εἰάν τοιαῦτα γ. ἰθαίης (Πλ.). Ἡ διαφορὰ τοῦ εἰ γράφει καὶ εἰάν γράφῃ πολλάκις γίνεται ἀνεπαίσθητος· εἰάν γῆ. — εἰ δ' αὖ φῆσει (Δ).

§. 11. Ἡ εὐκτικὴ δὲ τίθεται ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου μετὰ τοῦ εἰ καὶ ἄνευ τοῦ ἄν, ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἦσι προβληματώδης καὶ ἐν τῷ λογισμῷ, μὴ προσδοκωμένη ἐκ τῆς πείρας· εἰ τοῦτο εἴη, ὅπερ ἴσα δύναται τῷ τεθέντος εἶη ἠθέλει εἶναι τοῦτο· ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει τίθεται εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄν· εἰ ἅπαντες μιμηταίμεθα τὴν Λακεδαιμονίων ἀρχὴν καὶ πλοεξίαν, ἅπαντες ἄν ἀπολοίμεθα (Ισ). Ἀλλὰ ἡ ἀπόδοσις ποικίλλει πολυειδῶς.

2. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ ἀναφορᾶς.

§. 12. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται ἐπὶ ἀναφορᾶς μετὰ τῶν πρωτικῶν τε καὶ μοριακῶν ἀναφορικῶν, ἐχόντων τὸν σύνδεσμον ἄν, δε ἄν, δε τις ἄν, οἶος ἄν, ὅσοι ἄν, ὡς ἄν, ὅπου ἄν, κτλ, ὅταν ὁ λόγος ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος, ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὄντος, ἀναφέρηται εἰς μίαν μόνην ἀόριστον περίστασιν ἐκ τῶν πολλῶν δυνατῶν τοῦ παρόντος ἢ μέλλοντος· συμμαχεῖν τοῦτοις ἐθέλουσι ἅπαντες, οὗτοι ἄν ὀρώσι παρεσκευασμένους καὶ πρᾶττειν ἐθέλουσας ἢ χρῆ (Δ). — ἄντ' ἄν σοι λογιζομένῳ φαίνεται βέλτεστα, ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει (Ισ). οὕτω καὶ ὅσοι ἄν, ὅσοι ἄν, καθ' ὅσον ἄν δύνωμαι, ὅπου ἄν ἡγήται, κτλ. Ἡ ἀοριστία ἐπιδεικνύεται ἐναργέστερον διὰ τοῦ δε ἄν, κτλ, ἢ διὰ τοῦ ἀπλοῦ δε. Πολλάκις δὲ ἡ διαφορὰ κατανατῆ πολλὰ μικρά· ὡς λέγει, ἄν ἄν εἴη (Δ).

§. 13. Ἡ εὐκτικὴ τίθεται ἐν συνδέσει λόγου ἐπὶ ἀναφορᾶς, παρωχημένου χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὄντος, μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἀναφορικῶν ἄνευ τοῦ ἄν, προσέτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν ὁ λόγος ἀναφέρηται εἰς πρόσωπα ἢ πράγματα πολλάκις ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἐπαναληφθέντα, ὁσάκις ἢ περίστασις ἔφερον. Οὕτω λοιπὸν τὸ ὅσοι εἶδεν = ὅσοις εἶδεν ἅπασι. — ὅσοις ἴδοι = ὅσοις κατὰ διαφόρους

καιρούς, εἶδεν.—*ὄσους ἄν ἴδῃ* = ὄσους ἴδῃ εἰς τὸ ἐξῆς· καὶ οὕτως μὲν ἴδου... ἐπὶ γὰρ εἰ δέ τις αἰσθητο (Ξ). — *ὅν ἔλοιεν τῶν ταύρων ἔσφαττον* (Πλ.). — καὶ οἱ μὲν θνοί, ἐπεὶ τις θνώκοι, προσδραμόντες ἄν εἰσθήκεσαν καὶ πόλις, ἐπεὶ π.ησιάχοι ὁ ἵππος, ταῦτά ἐποιούσι (Ξ Ἄν. Α, ε, 2).

3. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ χρόνου.

§. 14. Περὶ τῶν χρονικῶν λόγων ἰσχύουσι τὰ περὶ τῶν ἀταγορικῶν. Τίθεται ὑποτακτικὴ ἐν τῷ χρονικῷ λόγῳ μετὰ τῶν χρονικῶν μορίων ὅτε, ὅποτε, ἐπει, κτλ, προσλαμβάνοντων τὸν ἄν, καὶ γινομένων ὅταν, ὅπταν, ἐπὰν, ἕως ἄν, ὅταν, ἀρκτηκοῦ χρόνου ὄντος ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὁ λόγος ἀναφέρεται εἰς τὸ παρὸν ἢ μέλλον· ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν ὅταν λιπῶν τις δρῶ τὰ μὴ προσήκοντα (Σ). — τοῦτο καὶ γὰρ ποιούσιν οἱ βάρβαροι βασιλεῖς, ὅπταν στρατοπεδεύονται (Ξ). — ἕως ἄν σώζηται τὸ σκάφος, τότε χρῆ καὶ ταύτην καὶ κυβερνήτην καὶ πάντ' ἄνδρα ἐξῆς προθύμους εἶναι· ἐπειδὴν δὲ ἡ θάλασσα ὑπέροχη, μάταιος ἡ σπουδὴ (Δ.).

§. 15. Τίθεται δὲ εὐκτικὴ, παρεχόμενου χρόνου ἡγουμένου, μετὰ τῶν αὐτῶν χρονικῶν μορίων, ἄνευ τοῦ ἄν, ὅταν ὁ λόγος ἀναφέρεται εἰς πράξιν πολλάκις ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἐπαναληφθεῖσαν, ὁσάκις ἢ περίστασις ἔφερεν, καὶ ὄχι εἰς ὄρισμένον σημεῖον χρόνου ὅτε ἀφίκετο = ὅτε ἔφθασεν. — ὅποτε ἀφίκοιτο = ὅτε καὶ ὅτε, κατὰ διαφόρους καιροὺς, ὁσάκις ἔφθασεν. — ὅταν ἀφίχεται = ὅταν φθάσῃ ὅποτε εὐ πράσσει πόλις, ἔχαιρε, λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυστυχῶσι (Εὐρ. Ἰκ. 897).

4. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ τέλους.

§. 16. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται ἐπὶ τῶν τελικῶν λόγων, μετὰ τῶν μορίων ἴνα, ὡς (καὶ ὅφρα παρὰ ποιηταῖς), ὅπως, ἴνα μὴ, ὡς μὴ, ὅπως μὴ, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ μόνου τοῦ μὴ, ἐνεατώτος ἢ μέλλοντος χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὄντος· βασιλεὺς αἰρήσεται, οὐχ ἴνα ἐαυτοῦ καλῶς ἐπιμελήσεται, ἀλλ' ἴνα καὶ οἱ ἐλθόμενοι δι' αὐτὸν εὖ πράττωσι (Ξ). — ἄν τις σοὶ κάρην τῶν οἰκετῶν, παρικαλεῖς ἰατρον, ὅπως μὴ ἀποθάῃ (Ξ). — δεησόμεθα ὡς μάλλον δεῖλοι γέ-

ηται (Ξ). Εἰς τὸ ὡς καὶ ὅπως προστίθεται ἔνδοτε καὶ ὁ ἄρ, οὔτε ὅμως εἰς τὸ ἵνα οὔτε εἰς τὸ μόνον μή.

§. 17. Ἡ εὐκτική τίθεται μετὰ τῶν αὐτῶν μαρίων, παρωχημένου χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἄντος: *Μένων ἐπεθόμισι ἄρχειν, ὅπως πλείω λαμβάνοι, ἐπεθόμισι δὲ τιμᾶσθαι, ἵνα πλείω κερδαίνοι φίλος ε' ἐβούλετο εἶναι τοῖς μέγιστα διαγμένοις, ἵνα ἀδικῶν μὴ διδοίη δίκην* (Ξ *Αρ. Β', ζ', 21*).—ὅπως ἀσφαλῶς θηρήσῃ, ἐκπίας τε προσέλυθε πολλοὺς καὶ πελαστὰς (Ξ).

§. 18. Πολλάκις δέ, καὶ παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου, ἔπεται ὑποτακτική, ἥτοι διῦτι, καὶ τοὶ πωσάσης τὸς πράξεως, ὁ σκοπὸς ὅμως, δι' ἣν ἡ πράξις ἔγινεν, εἶναι εἰσέτι ἐκτελέσιμος, ἢ ἀπλῶς παρεμειλουμένη; τῆς τοιαύτης συνδέσεως καὶ μεταφερομένου τοῦ λόγου ἐκ τοῦ παρελθόντος, ὅπερ ἐκφέρεται διὰ τῆς εὐκτικής, εἰς τὸ διὰ τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφερόμενον ἐνεστῶς καὶ μέλλον· οὕτω κατὰ τὸ πρῶτον· *παρήλθομεν, ὅπως μὴ ραδίως περὶ μεγάλων πραγμάτων χεῖρον βουλευσῶμε* (Θ *Α', 73*)· κατὰ τὸ δεύτερον· *ταῖσθαι σε οὐκ ἤγειρον, ἵνα ὡς ἡδιστα διάγῃς* (Πλ.).—*Ἄβροκόμας τὰ πλοῖα κατέκαυσε, ἵνα μὴ Κῦρος διαβῇ*. ἔνδοτε δὲ τίθεται ἀμφότεραι εἰς τὸν λόγον· *Τιμόθεος δαρεῖσται* (ἱστορικὸς ἐνεστῶς) *γυλίας δραχμὰς παρ' Ἀρτιφάνου, ἵνα διαδοῖται τοῖς Βουιωτίοις τριηράρχοις καὶ παραμένωσιν, ἕως ἄρ' αὐτῶ ἢ χρεῖσι γένηται* (Δ.)· εἰς οὗ φαίνεται ὅτι ἐν τούτοις ἡ μὲν ὑποτακτικὴ τίθεται, ὅταν τὸ τέλος θεωρῆται ὡς μέλλον εἰς τὸ βέβαιον προσεγγίζον, ἢ δὲ εὐκτικὴ ὅταν ἐννοῆται ὡς ἀμφίβολον. Ἴδε περὶ τούτων Σ. Π. Β', καὶ Εἰσαγωγὴν Ἑλληνικῆς Συντάξεως.

§. 19. Πρὸς τοὺς τελικοὺς λόγους συγγενέουσιν οἱ τροπικοί, ὅταν δηλ. τὸ ὅπως σημαίη τὸ τίμη τρόπον, ὁποῖα ἦτον ἢ ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῦ σημασία καὶ τότε ἐλόκληρος ὁ δι' αὐτοῦ ἐκφερόμενος λόγος ἐπέχει τόπον ἀντικειμένου· *Σεύθης κελεύει Ξενοφῶντα προθυρεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στρατεύμα* (Ξ).—*ἐπεμείλειτο Κῦρος ὅπως μήποτε ἀνιδρώται οἱ στρατιῶται ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσίοισιν* (Ξ).

§. 20. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα μετὰ τῶν ἑρημάτων ἕτινα τάσιν καὶ σπουδῆν πρὸς τι σημαίνουσιν, *βουλευέσθαι, ἐπιμελεῖσθαι, σπουδάσειν, παρασκευάζειν, πράττειν, μηχανᾶσθαι, κτλ.* Ἐν τούτοις

τίθεται ὁ μέλλων τῆς ὀριστικῆς συνηθέστερον βουλευέται (Κύριος) ὅπως μήποτε εἶτι ἔσται ἐπὶ τῶ ἀδελφῶ, ἀλλ', ἢν δύνηται, βασιλεύσει ἀγ' ἐκείνου (Ξ Αἰ. λ, α, 4). — οὐ μικρὰν πρόνοιαν ἔχειν δεῖ, ὅπως κύριος ἔσται ὁ νόμος καὶ μήτε συγχυθῆσεται μήτ' αὐ μεταποιηθῆσεται (Δ. Ἀριστοκρ. 640). Μετὰ τὸν μέλλοντα ἔρχεται εἰς χρῆσιν ὁ δεύτερος ὀριστικός, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ πρῶτος ὀριστικός, ἐνεργητικὸς τε καὶ μέσος, τῆς ὑποτακτικῆς.

§. 21. Καὶ τὰ γόβου σημαντικὰ ῥήματα τὴν αὐτὴν σύνταξιν δέχονται· δέδοικα μὴ ἐπιλαθῶμεθα τῆς οδοῦ (Ξ). — ἔδωκαν οἱ Ἑλληες μὴ οἱ Πέρσαι προσαγάγοιεν πρὸς τὸ κέρας. Ἀλλὰ, ὡς λέγεται Ἀριστοεὺς συνεβούλευε τοῖς ἄλλοις ἐκπεῖσθαι, ὅπως ἐπὶ πλείον ὁ αἶτος ἀντιση (Θ). κτλ. (§. 18), οὕτω καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Συρμάτους ἐδεδίκασι σφῶν μὴ ἀποσιῶσι (Θ). Εἰς γενόμενον δὲ ἀναφερομένου τοῦ φέβου, τίθεται ὀριστικὴ φεβόμεθα μὴ ἀμφοτέρων ἡμερτήκαμεν (Θ) Περὶ τῶν ἐν ταῦτοις παραλείψεων ἴδε Σ.Π.Β'.

5. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ Ἐγκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ ἐρωτήσεων.

§. 22. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται ἐπὶ ἐρωτήσεων ἐν ταῖς αὐταῖς περιστάσεσιν ἐν αἷς καὶ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ· ὡς τί εἶπω; πῶς εἶπω; πῶς ἀποδρῶ; κτλ. (σ. 80 §. 7), οὕτω καὶ τί βούλει ἴνα εἶπω; Ἐπειδὴ δὲ μόνον οἱ ἀπορρῶντες ἐρωτῶσι, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπορηματικοί, οἱ διαβουλευτικοί καὶ οἱ τοιοῦτοι λόγοι, καίτοι ἄνευ τοῦ ἐρωτηματικοῦ τύπου, εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ἀνάγονται καὶ τὴν αὐτὴν δέχονται σύνταξιν· ἀπορῶ τὴν τ' ἀδελφῆν ὅπως ἐκδῶ καὶ τὰλλα ὁπόθεν διοικῶ (Δ). — οὐκ ἔχω ὅπως σοι εἶπω ἂ τοῦ (Πλ.). — βουλευόμεαι πῶς σε ἀποδρῶ (Ξ). — οἱ κάπηλοι φροντίζουσι ὅτι ἐλάττωτος πριάμενοι πλείωτος ἀποδῶνται (Ξ). — οὐδὲν Σωκράτει διοίσει, ἐὰν μόνον ἔχη διω διαλέγηται (Πλ.) = μετὰ τίνος νὰ διαλέγηται. Ἐνίστη τίθεται καὶ μέλλων τῆς ὀριστικῆς, παριστῶν τὸ πρᾶγμα ὡς γειησόμενον· οὐκ ἔχετε ὅ τι ποιήσετε (Δ.), ὡς καὶ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

§. 23. Καὶ ἡ ἐγκτικὴ ὁμοίως τίθεται ἐπὶ ἐρωτήσεων ἐν ταῖς αὐταῖς περιστάσεσιν, ὡς ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου οἱ Ἐπιδάμιοι τὸν ἐν δελφοῖς θεῶν ἐπιρρώτων εἰ παραδοῖεν Κορινθίους τὴν πόλιν (Θουκ. Α', 25) Τοῦτο, ἐνεστῶτος ἡγου-

μένου, ἤθελεν εἶναι καθ' ὑποτακτικὴν ἐρωτώμεν εἰ παραδώμεν, ἕ, κατὰ μέλλοιτα τῆς ὀριστικῆς, παραδώσομεν. — Ἀλκιβιάδης ἠπόρει ὅτι χρήσαιτο τοῖς παροῦσι πράγμασιν (Ισ.), κτλ.

Ἡ Εὐκτική ἐπὶ τῶν ἐκθετικῶν καὶ διηγηματικῶν λόγων.

§. 24. Ἀνωτέρω παρετηρήσαμεν ὅτι οἱ διὰ τοῦ ἴτι καὶ ὡς μετὰ τῶν λεκτικῶν, διηγηματικῶν καὶ ἐν γένει ἐκθετικῶν ῥημάτων ἐξηγούμενοι λόγοι, ἐνεστώτος μὲν ἡγουμένου καὶ μέλλοιτος, ἐκφέρονται καθ' ὀριστικὴν λέγουσι ὅτι τέθηκε· παρωχημένου δὲ ἡγουμένου, κατ' εὐκτικὴν· ἔλεγον ὅτι εἴη. Παρετηρήσαμεν προσέτι ὅτι ἐνίτε, καὶ παρωχημένου ἡγουμένου, ἐκφέρονται ὡσαύτως καθ' ὀριστικὴν ἠγγελλεν ὅτι Ἐλάτεια κατελήπται (Δ. Στεφ. 284. Ἴδε ἀν. §. 3). Ἐνίοτε δὲ τίθενται καὶ ἀμφότεραι αἱ ἐγκλίσεις αὐταὶ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἔλεγον ὅτι Κῦρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ πεπερωγῶς εἴη (Ξ.).

§. 25. Ἐπειδὴ ἡ εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου ἀναφέρεται συνήθως εἰς τὸ παρελθόν, ἔπεται ὅτι ἡ τῆς ὀριστικῆς χρῆσις ἐν τούτοις εἶναι ὡς ἐξαιρέσις. ἔχει δὲ ἡ ἐξαιρέσις αὐτὴ τὸν αὐτὸν λόγον ὃν ἔχει ἡ χρῆσις τῆς ὑποτακτικῆς, παρωχημένου ἡγουμένου, ἐπὶ τῶν τελικῶν λόγων, ἐπὶ τῶν γόθου σημαντικῶν, ἐπὶ ἐρωτήσεων, κτλ. Παραμελεῖται δηλ. ἡ σχέσις τῆς συνδέσεως, καὶ ὁ λόγος θεωρεῖται ὅχι ὡς ἐξερτώμενος, ἀλλ' ὡς αὐθιπόστατος.

§. 26. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λέγεται τῇ ὑστεραίᾳ ἦκεν ἄγγελος λέγων ὅτι Δελοῖπῶς εἴη Σύνενοις τὰ ἄκρα (Ξ. Ἀν. Α', 6', 21), καὶ ἦλθον ἄγγελοι ὅτι (οἱ Ἐπιδάμνιοι) πολιορχοῦνται (Θ. Α', 26). — ἀνέκραγον οἱ παρόντες ὅτι ἔη ὁ ἀνὴρ (Ξ. Ἀν. Ε', 4, 10), καὶ τοῦτον μὲν ἀνέκραγον πάντες ὡς Ὀλλγας παῖσειεν (αὐτόθι, 12). — Κόρος ἔλεγεν ὅτι ἡ ὁδὸς ἔσονται πρὸς βασιλεῖα μέγαν εἰς Βαβυλῶνα (Ξ. Ἀν. Α', 8', 11)· καὶ ἔγνω ὁ Ἀρχίδαμος ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν πῶ ἐδώσουσιν (Θουκ. Β', 12).

§. 27. Μεταφερόμενος ὁ λόγος ἐκ τῆς εὐκτικῆς εἰς τὴν ὀριστικὴν καὶ ζωηρότερος γίνεται καὶ ὡς βεβαιότερος· ἐκφέρεται τῇ Σύνενοις Δελοῖπῶς εἴη εἶναι ἀγγελία τοῦ ἀγγέλου, διὰ τοῦ Ξενοφώντος· διαβιβάζομένη, τὸ ὅτι πολιορχοῦνται εἶναι οἱ λόγοι τῶν ἀγγέλων· τὸ ὅτι ἔη ὁ ἀνὴρ εἶναι ἡ αὐτὴ φωνὴ τῶν ἀνακραγόντων, οἵτινες παρίστανται ὡς αὐτοπροσώπως λέγοντες ἔη ὁ ἀνὴρ· καὶ ὡς εἰ μὴ ὑπῆρχε τὸ ὅτι· ἐγὼ εἶπον ὅτι ἀληθῆ λέγεις (Πλ. Χαρμ. 106).

§. 28. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον λέγεται οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐνυμμάχουσι ἐδεδίεσαν σφῶν μὴ ἀποσιῶσιν (Θ. Ε', 14) = οἱ Ἀθηναῖοι ἐδεδίεσαν περὶ τῶν συμμάχων μὴ ἀποσιῶσιν = ἐδεδίεσαν μὴ ἀποσιῶσιν οἱ σύμμαχοι ἔνθα οἱ Ἀθηναῖοι χωριζόμενοι ἐκ τῆς ἱστορικῆς διηγήσεως, παρίστανται εἰς τὸ μέσον, ὡς φοβοῦμενοι μὴ ἀποσιῶσιν οἱ σύμμαχοι. Ὡσαύτως εἰς τὸ ἠπόρουσι τί ποτε λέγει ὁ Θεός (Πλ.) παρίσταται ὁ Σωκράτης περιερχόμενος καὶ ἀπορῶν τί λέγει ὁ Θεός, κτλ. ὁμοίως εἰς τὸ οἱ Πλαταιῆς ἐθουλεύοντο εἴτε κατακαύσουσι (κατακαύσουσι παρ' ἄλλοις) τοὺς Θηβαίους (Θ. Β', 4), οἱ Πλαταιῆς παρίστανται βουλευόμενοι εἰς τὴν ἡρόμηρ Ἀφροδίτην εἴ τινας παρήσασιν (Δ.) παρίσταται ὁ Δημοσθένης ἐρωτῶν τὸν Ἀφροδίτην παρήσασιν τις;

§. 29. Οἱ δὲ χρόνοι ἐν τούτοις ζυθρίζονται κατὰ τὸ ὑποτιθέμενον χρονικὸν σημεῖον τῆς ὑπάρξεως τῶν τοῦ λόγου κώλων ἐκπερομένων. Εἰς τὸ ἦδειν ὅτι ἐφέδου ἀναφέρονται ἀμφότερα ὀριστικῶς εἰς τὸ παρελθόν καὶ σύγχρονα· εἰς τὸ ἐπάλλα (Ἀνδροτίων) λέγει ὡς ὑπὲρ ὑμῶν καὶ δι' ὑμᾶς ἐχθροὺς ἐφ' ἑαυτὸν εἰλικυσε, καὶ τῶν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἐστὶ κινδύνοις (Δ.), τὸ μὲν εἰλικυσε ἀναφέρεται εἰς τὸ παρελθόν, τὸ δὲ ἐστὶν, εἰς τὸ ἐνεστώς. Ὡσαύτως εἰς τὸ Σιμμίου λέγοντος, πάντῃ ἐθαύμαζον εἴ τι ἔξει τις, κτλ. (Πλ.), ὁ λόγος ἐκ τοῦ παρελθόντος μεταφέρεται εἰς τὸ μετέπειτα μέλλον.

§. 30. Καὶ ὁ ὀνητικὸς λόγος τίθεται πολλάκις ἐν συνδέσει ἀπαρλλάκτως μεταφερόμενος ἐκ τοῦ ἀπολύτου λόγου· ἀπεκρίνατο Κλεάνωρ δι προσθεῖν ἄν ἀποθάνοιεν ἢ τὰ ὅπλα παραδοῖεν (Ξ.), ὅπερ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, ὅχι ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ Ξενοφῶντος, ἀλλὰ κατ' εὐθείαν ἐκ προσώπου τῶν διὰ τοῦ Κλεάνωρος ἀποκρινομένων, ἤθελεν εἶναι προσθεῖν ἄν ἀποθάνοιεν ἢ τὰ ὅπλα παραδοῖεν· οὕτω καὶ ἐπὶ ἀναφορᾷ· χρὴ τοὺς μέγα φρονοῦντας μὴ τοῖς τοιοῦτοις ἐπιχειρεῖν, ἀ καὶ τῶν τυχεύων ἄν τις παταπράξοιεν (Ισ.) ἐπὶ ὁμοίῳ ὁμοίῳ· Μαρία καὶ τὸν Μειδιάρ ἠσπάζετο, ὡπερ ἄν γυνὴ γαρβρὸν ἀσπάξοιτο (Ξ. Ἑλλην. Γ', 4, 14). Ἀλλὰ ἡ ἐξακρίβωσις τῶν τοιοῦτων ἐκβαίνει τῶν ὀρίων τοῦ πονήματος· τοῦδε. Περὶ Προντακτικῆς ἐν συνδέσει λόγῳ ἴδε Σ. Π. Β'.

Περὶ Ἀπαρεμφάτου καὶ Ἀπρὸσώπων Ῥημάτων.

Περὶ Ἀπαρεμφάτου.

§. 1. Καὶ ἡ ἀπαρεμφάτος ἦτοι τὸ ἀπαρεμφάτου δυνατόν νὰ θεωρηθῆ, ὡς καθ' ἑαυτὸ τιθέμενον εἰς τὸν λόγον, καὶ ὡς ἐν συνδέσει καὶ ἐξαερώμενον, οἷον τὸ ἀιδεῖσθαι ἐν ταύτοις οὐκ ἐγίεστιν, καὶ δέομαι συγγνώμην ἔχειν, κτλ. Ἀλλὰ καὶ ὡς εὐκολώτερον καὶ ὡς συμφωνότερον πρὸς τὰ ἐν τῇ Β'. Π. θέλομεν θεωρήσει τὸ ἀπαρεμφάτου ἄ. ὡς ἔγκλιον ῥήματος Β'. ὡς ὄνομα.

Α'. Τὸ Ἀπαρεμφάτου ὡς Ἐγκλισις Ῥήματος

§. 2. Ὡς ἔγκλισις ῥήματος τὸ ἀπαρεμφάτου συντάσσεται μετὰ τῶν ἰδιαιτέρων κλάσεων ῥημάτων, δέχεται ὑποκειμενὰ ἄπερ προσδιορίζει τὴν ἀόριστον αὐτοῦ φύσιν, κατηγορούμενον ἐπὶ τοῦ εἶναι καὶ τῶν ὁμοίων, ἀντικείμενον καὶ προσδιορισμὸς.

Κλάσεις τῶν Ῥημάτων μεθ' ὧν τὸ Ἀπαρεμφάτου συντάσσεται.

§. 3. Αἱ κλάσεις τῶν ῥημάτων μεθ' ὧν τὸ ἀπαρεμφάτου συντάσσεται εἶναι μάλιστα

α. Τὰ ἐφετικά καὶ τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα ὀ ἀγαθοὶ ἐπιποκεῖν ἐθέλουσιν (Ξ.). Οὕτω καὶ αἰροῦμαι, προθυμοῦμαι, κελεύω, κτλ. παρακαλῶ, προτρέπω, ικετεύω, πείθω, κτλ. ἐπιτοῶ, λογίζομαι, βουλεύομαι, κτλ. Ὡσαύτως καὶ τὰ ἐναντία τούτων κωλύω, ἀποτρέπω, κτλ. β. Τὰ σημαίνοντα φύσιν, δύναμιν, ικανότητα, ἔθος πρὸς τι καὶ τὰ ὅμοια ἄνευκεν ἄνθρωπος ὑπερφηροεῖν ὁδῶ δύναμαι, τολμῶ, ἀναγκάζω, διαπράττομαι, εἴωθα, κτλ. Ὡσαύτως καὶ τὰ ἐναντία τούτων ἀδυνατῶ, δίδοικα, ἀσχύνομαι, κτλ. γ. Τὰ δοξασίας, εἰκασίας καὶ τῶν τοιοῦτων σημαντικά νομίζω, συμφέρειν (Πλ.).— τοὺς ἄλλους ἠρεῖται πολιτικοὺς ποιεῖν (Ξ.).— πιστεύω διαλύσειν τὴν διαβολήν, κτλ. δ. Τὰ λεκτικά μετὰ τῶν ὁμοίων ἔφασαν κατέρειν αὐτοῦ (Ξ. Κ. Π. Α', δ', δ).— εὐ πεπονθέην ὡμολόγηεν (Ξ).— ὠμόμοχε δικάσειν κατὰ τοὺς νόμους (Πλ.), κτλ.

§. 4. Ἐν πᾶσι τούτοις δυνατόν νὰ θεωρηθῆ τὸ ἀπαρεμφάτου ὡς ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως ἐξ οὗ κρέμαται ἐπιθυμῶ ἀτοκράτωρ γίγνεσθαι (Ξ.)=ἐπιθυμῶ τῆς ἀτοκρατορίας.

— βούλομαι ἀναγνῶναι = βούλομαι τὴν ἀνάγνωσιν. — ἔγνω τὸν ποταμὸν διαβῆναι = τὴν τοῦ ποταμοῦ διάβασιν. — ἀπαλλάττειν τιὰ ὀφθαλμίας καὶ ἀπαλλάττειν τιὰ (τοῦ) ἔην. — παραινῶ σοι ταῦτα καὶ παραινῶ σοι πείθεσθαι, κτλ. Ἀλλὰ οὔτε ἡ σημασία εἶναι κατὰ πάντα ἢ αὐτή, οὔτε ἡ χρῆσις ἀνθίκετος.

§. 5. Ὡς τὰ ἀνωτέρω ῥήματα, οὕτω καὶ τὰ τοιαύτην ἔννοιαν ἐξηγουῦντα ἐπίθετα συντάσσονται μετ' ἀπαρεμφάτου ὀνομαστικῆς εἰπεῖν. — δευρὸς λέγειν. — Θεμιστοκλῆϊ ἰκαρώτατος ἦν εἰπεῖν καὶ γινῶναι καὶ πράξει (Λυσ.). — ἐπιπέθειος ταῦτα παθεῖν (Δ.). — ταπεινὴ ἡμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἢ ἐγνώσε (Θ.). — μαλιχὸς καρτερεῖν πρὸς ἠδονάς. — ἄξιος θανατοῦ = ἄξιος θανάτου. Ἐν τούτοις τὸ ἀπαρέμφατον ἐκπληροῖ τὰ τῆς αἰτιατικῆς (σ. 22, §. 32). Οὕτω δὲ καὶ ὁ χρόνος βραχὺς ἀξίως διηγήσασθαι τὰ πραχθέντα (Πλ.) = ὡς πρὸς τοῦτο. ἄλλαχού δὲ τὰ τῆς γενικῆς ἄξιος τιμᾶσθαι (Πλ.). — τὴν βουλὴν κυρίαν ἐποίησαν τῆς σὺνταξιας ἐπιμελεῖσθαι (Ισ.). Ὁμοίως τὸ ῥήμα μείζον ἢ φέρειν (Σ.), κτλ.

§. 6. Δυνατὸν δὲ καὶ μετὰ πάσης ἄλλης κλάσεως ῥημάτων νὰ συνταχθῇ τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ ἄνευ τούτου πλήρη σύνταξιν δεχομένων καὶ μάλιστα μετὰ τῶν σημασιότων διδόναι ἢ προσφέρειν τι ἐπὶ τινι σκοπῷ παρέχω ἐμμαντὸν τέμνειν καὶ κατεῖν (Πλ.). — οἱ Φιλιάσιοι τὴν πόλιν φυλάττειν τοῖς Λακεδαιμονίοις παρέδωκαν (Ξ.). — ὅσοι περιῆσαν τῶν Θηβαίων παρέδωσαν σφᾶς αὐτοὺς τοῖς Πλαταιεῦσι χρῆσασθαι, ὅτι ἄν βούλωται (Θ. Β', 4).

§. 7. Εἰς ταῦτα τὰ τελευταῖα κυρίως ἀρμόζουσα ἡ προσηγορία τελικὰ ἀπαρέμφατα ἐφηρησῶσθαι ἔπειτα γενικώτερον καὶ εἰς πάντα τὰ ἄλλα, ὅσα ἡ σημερινὴ γλῶσσα διὰ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ τοῦ μορίου νὰ συνήθως μεθερμηνεύει (§. 3. α. β'), ὡς εἰδικὰ καλοῦνται τὰ διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῖς ὅτι ἐρμηνευόμενα (§. 3. γ'. δ').

Τὸ Ὑποκείμενον τοῦ Ἀπαρεμφάτου.

§. 8. Ὄταν τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ἦναι τὸ αὐτὸ πρόσωπον ὅπερ καὶ εἰς τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφατον ἐξαρτᾶται, καλεῖται ταῦτοπροσωπία ὅταν δὲ ἄλλο ἦναι τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου καὶ ἄλλο τὸ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, τότε καλεῖται ἑτεροπροσωπία. Ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας τίθεται

τὸ ἀπαρεμφάτον ἔννευ ἰδιαίτερον ὑποκειμένου· ὁμοιογῶ ἀδικεῖν — σὸ μὲν ἔλλου ξῆρ, ἐγὼ δὲ καταθαίειν (Σ). Μόνον δὲ ἐν συνεπείᾳ λόγου τίθεται ἰδιαίτερον ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου, διὰ τινος ἀντωνυμίας, ἀνανεούσης τὸ ἐν τῷ ῥήματι τῆς κυρίας προτάσεως, καὶ τοῦτο κατ' ὀνομαστικὴν· ἐγὼ ἤθελον τοῦτω ταύτην ἦτις εἶη μεγίστη πίσις δοῦναι, ἢ μὴν ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἀκούειν (Δημ. πρὸς Κάλιππον, 1239).— φασί τινας οὐκ ἐρούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφείς ἐπιτιθέσθαι (Πλ.).

§. 9. Γίνεται δὲ μάλιστα τοῦτο, ὅταν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἐξαρτῶνται δύο ἀπαρεμφάτα διάφορον ἔχοντα ὑποκείμενον, καθ' ἑτεροπροσωπίαν καὶ ταῦτοπροσωπίαν· ἄε (δραχμας Τιμόθεος) ἰδίᾳ ἔφη δαρεῖσθαι τὸν πατέρα Ἀγτιμάχῳ καὶ οὐκ αὐτὸς λαβεῖν (Δημ. πρὸς Τιμόθ. 1197).— εἰ αἰεσθε Χαλκιδέας τῆν Ἑλλάδα σώσειν ἢ Μεγαρίδας, ὅμοις δ' ἀποδράσεσθαι τὰ πράγματα, οὐκ ὀρθῶς οἰεσθε (Δημ. Φιλ. Γ', 130). Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ Θουκυδίδη (Δ', 28) οὐκ ἔφη αὐτὸς (στρατηγεῖν), ἀλλ' ἐκείνον στρατηγεῖν. Ἴδε καὶ κατωτέρω §. 12.

§. 10. Ἄλλως δὲ ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας. Αὕτη ὑποδιαιρεῖται εἰς δύο περιστάσεις. Ἡ πρώτη περίστασις εἶναι ὅταν τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ἦναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, καὶ τότε δὲν τίθεται ἰδιαίτερον ὑποκείμενον, ἐπὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου ὡς καὶ ἀνωτέρω (§. 8)· δέομαί σου παραμεῖναι.— ἐπέταξεν τῷ Θηραμῖναι ἀνελεῖσθαι τοὺς ναυαγούς (Ξ).— πείθω σε λέγειν.

§. 11. Ἡ δευτέρα περίστασις εἶναι ὅταν ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ἦναι πάντῃ διάφορον καὶ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως. Τότε τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου τίθεται κατ' αἰτιατικὴν· ἀξιώ ὅμας ἀλλήλους διδάσκειν (Πλ.). — ἠῦχοντο Ξενίαν καὶ Πανσίωνα ὡς δολοῖους ἀφθῆναι (Ξ). — ἰδεῖν σε βούλομαι καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον (Ἀρφ. Πλ. 249) = θέλω νὰ σὲ ἴδῃ καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὁ μόνον γενῆς υἱός μου.

§. 12. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας ἐνίοτε τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου κατ' αἰτιατικὴν, ὅταν διακρίνη αὐτὸ ἑαυτὸ ὡς θεωροῦν καὶ θεωρούμενον, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀντιθέσεων· οἶμαι ἐμὲ παρὰ σοῦ πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας πληρωθῆσθαι (Πλ.).— φημί

δειν ἐκείτους μὲν ἀπολέσθαι, ὅτι ἠσέθησαν, ἐμὲ δὲ σώζεσθαι, ὅτι οὐδὲν ἠμάρτηκα (Δνδ).

Τὸ Κατηγορούμενον καὶ οἱ Προσδιορισμοὶ τοῦ Ἀπαρεμφάτου.

§. 13. Χωριστὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον τίθεται, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἐπὶ τοῦ εἶναι, γίγνεσθαι καὶ τῶν ὁμοίων. Τίθεται δὲ κατ' ὀνομαστικὴν ἢ αἰτιατικὴν, καθάπερ εἶναι ἢ ὑποτίθεται καὶ τὸ ὑποκείμενον· τομιζῶ οὐδὲν χεῖρων εἶναι τῶν ἄλλων.— αἰτίαν ἔγω μισόδημος εἶναι (Πλ.).— οὐδεὶς ὑστεροὶ γρόμη (ἔφασαν) φατῆραι (Θ.).— ἐγὼ γὰρ Ἀθηναίους φημί σοφοὺς εἶναι.— ἀνάλλικιδας ἠγεῖτο εἶναι αἰετοῦς (Ξ.).— τὴν πόλιν ὄντως ἠγήσω πολέμου ἐργαστήριον εἶναι (Ξ.).— οὐκίτες αὐτόχθορες εἶναι φασίεν (Ισ. Συμμ. 14').

§. 14. Ὅταν δὲ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ᾖ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος τῆς κορίας προτάσεως (§. 10), τότε, ἔλξεως καὶ ἀφομοιώσεως νόμῳ, τίθεται συνήθως τὸ κατηγορούμενον ὁμοιοπτῶτως αὐτῷ· ἰδέοντο Κύρου ὡς προθυμοτάτου γενέσθαι (Ξ), καὶ πάντοτε σχεδὸν οὕτως, ὅταν προηγήται γενικὴ μετοχῆς δοξαστικοῦ, λεκτικοῦ ἢ τοιούτου τινὸς ῥήματος· τῶν δοκούντων σοφῶν εἶναι (Πλ.).— τῶν φασκόντων δικυστῶν εἶναι (Πλ.). Μένει δὲ ὡς ἀμετάβλητος φράσις τὸ εἶναι τι τῶν δοκούντων τι εἶναι (Πλ. Γοργ. 4²).— ἀνδρὶ οἰομένῳ τι εἶναι (Πλ. Μερξ. 247).

§. 15. Οὕτω καὶ ἐπὶ δοτικῆς· ἐδδαίμοσιν ἐμῖν ἔξεστιν γίγνεσθαι (Δ.).— Κύρος ἀνεγέλασεν ἐπὶ τῷ κρείττορι τοῦ Ἐρωτος φάσκοντι εἶναι (Ξ).— Ὡσαύτως καὶ μὴ ἀναγκάσῃ ἐμὲ κακὴν γενέσθαι (Εὐρ.), ὑπερ συμπίπτει τῷ ἀνωτέρῳ γενικῷ κανόνι, ὅτι τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας τίθεται κατ' αἰτιατικὴν (§. 11).

§. 16. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν προσδιορισμῶν· ἐψηφίσασθε εἰεῖθεῖν βοηθήσοντες (Δ.).— ἄνευ ἐκείτων ἔφασαν γρόντες το. λιησαι (Θ.).— οὐ τοῦ βελτίουτος σώματος ἐστὶν ἐκόντος τὰ σχήματα σχηματίζειν; (Πλ.).— συνέθη τῷ Χαβρία ἐκπλεῖν μίαν ναῦν ἔχοντι (Δ.).— ἄλλως πως πορίζεσθαι τὰ ἐπιτήδεια ἢ ἀνομύμενους ὄρκοι ἢδη κατέχουσιν ἡμᾶς (Ξ.).

§. 17. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κατηγορουμένου καὶ ἐπὶ προσδιορισμῶν, τῶν μετοχικῶν μάλιστα, ποικίλλει πολλάκις ἐν τούτοις ἡ χρῆσις. Δυνατὸν π. χ. καὶ γενικῆς ἡγουμένης νὰ ἔπηται κατ' αἰτιατικὴν τὸ κατηγορούμενον ἢ ὁ προσδιορισμὸς· ἰδέοντό μου προτάτην γενέσθαι

(Ξ.). — δέομαι ὑμῶν καταψηφισαῖσθαι Θεομητόσιν ἐνθυμουμένους, κτλ. Ὡσαύτως καὶ δοτικῆς ἡγουμένης· συμφέρει αὐτοῖς φίλους μάλλον ἢ πολεμίους εἶναι (Ξ.). — ἔξεστιν ὑμῖν, λαβόντας ὄπλα, κτλ. (Ξ.). — καὶ Ξενία τῷ Ἀρκάδι ἤκειν παραγγέλλει λαβόντα τοῦς ἀνδράς (Ξεν. Ἀν. Α', 6, 1).

Τὸ Ἀντικείμενον τοῦ Ἀπαρεμφάτου.

§. 18. Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου τίθεται κατὰ τὴν φύσιν τῆς τῶν ῥημάτων τάξεως εἰς ἣν ἀνήκει· ἐπιθυμεῖν ἀρετῆς. — χρῆσθαι βιβλίοις. — πατεῖν τὴν θίαν. — παραλύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς. — δίδωαι τινὶ χρήματα, κτλ. Περὶ ἄλλων χρήσεων τοῦ ἀπαρεμφάτου καὶ περὶ τῶν εἰς αὐτὸ προστιθεμένων μορίων ἴδε Σ. Π. Β'.

Β'. Τὸ Ἀπαρέμφατον ὡς Ὀνομα.

§. 19. Εἰ μὲν τὸ ἀπαρέμφατον διὰ τοῦ ἄρθρου δὲν γίνεται τέλειον οὐσιαστικὸν ὄνομα, πλησιάζει ὅμως τοσοῦτον εἰς τὴν τούτου φύσιν, πάσαν αὐτοῦ χρῆσιν, κατὰ πάσαν πτώσιν καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐκπληροῦν, ὥστε δυσκόλως διακρίνεται. — τὸ λέγειν, ὁ λόγος· τὸ ἄρχειν, ἡ ἀρχή.

§. 20. Ὡς τοιοῦτον ἐκλαμβάνομενον τὸ ἀπαρέμφατον τίθεται εἰς τὸν λόγον ὑποκείμενον, κατηγορούμενον, ἀντικείμενον, προσδιορισμός. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὡς ὄνομα τιθέμενον τὸ ἀπαρέμφατον δὲν ἀποβάλλει τὴν ῥηματικὴν αὐτοῦ φύσιν, διὰ τοῦτο, καὶ ἐπὶ τῆς ὀνοματικῆς χρήσεως δέχεται ἴδιον ὑποκείμενον, κατηγορούμενον, κτλ.

Τὸ Ὀνοματικὸν Ἀπαρέμφατον ὡς Ὑποκείμενον καὶ Κατηγορούμενον τοῦ λόγου.

§. 21. Τὸ ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον τίθεται ὑποκείμενον καὶ κατηγορούμενον εἰς τὸν λόγον, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ὄνομα· οὐχ οὕτως ἠδὲ ἐστὶ τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν (Ξ.). — τοῦτο ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν τὸ πλεον τῶν ἄλλων ζητεῖν ἔχειν (Πλ.). — τὸ δίκην δίδωαι πρότερον πάσχειν τί ἐστὶν ἢ ποιεῖν; (Πλ.).

Τὸ Ὀνοματικὸν Ἀπαρέμφατον ὡς Ἀντικείμενον.

§. 22. Τὸ ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον τίθεται ἀντικείμενον εἰς τὸν λόγον, ὡς καὶ τὸ ῥηματικόν, κατὰ τὴν φύσιν τῆς τῶν ῥημάτων τάξεως εἰς ἣν ἀνήκει· τοῦ διαλέγεσθαι ἀμελεῖν (Πλ.). — πιστεῦω τῷ κοσμίως ζῆν (Δ.). — τὸ τελευτῆσαι πάντων ἢ πεπρωμένη κατέκρηε

τὸ δὲ καλῶς ἀποθαεῖν ἴδιον τοῖς σπουδαίοις ἢ γούσι ἀπέτιμεν (1σ.).—τὸ ἀρχικοὺς εἶναι ἀνθρώπων παιδεύεισ αὐτοῦς; (Ξ.).

Τὸ Ὀνοματικὸν Ἀπαρέμφατον ὡς Προσδιορισμὸς.

§. 23. Καὶ ὡς παντοῖος προσδιορισμὸς τίθεται εἰς τὸν λόγον τὸ ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον, ἀπροθέτως τε καὶ ἐμπροθέτως ἀθήσης τοῦ κατακοῦειν τιθέν (Ξ.).—οἱ ἔμποροι τὰ πέλῃη διατεροῦσιν ἔνεκα τοῦ πλεῖω ποιῆσαι τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν (1σ.).—αἱ καλῶς πολιτευόμεναι δημοκρατίαι προέχουσι τῷ δικαιοτέραι εἶναι (Δ.).—Σωκράτης ἐθανμάζετο ἐπὶ τῷ εὐδθμῶς ζῆν (Ξ.).—τὸ προσταλαίπωρεῖν τῷ δόξαντι καλῶ οὐδεὶς πρόθυμος ἦν (Θ. Β', 53).—Κῦρος πάντων τῶν ἡλικῶν διαφέρων ἐφαίνετο εἰς τὸ ταχῶ μανθάνειν ἀ δέοι (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 1).

Τὸ Ὑποκείμενον καὶ Κατηγορούμενον τοῦ Ὀνοματικοῦ Ἀπαρεμφάτου.

§. 24. Καὶ ἐπὶ τῆς ὀνοματικῆς χρήσεως δέχεται τὸ ἀπαρέμφατον ἴδιον ὑποκείμενον καὶ κατηγορούμενον, κατὰ τοὺς προεξηγηθέντας κανόνας, κατ' ὀνομαστικὴν μὲν ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας, κατ' αἰτιατικὴν δὲ ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας ἀρτὶ τοῦ ἐπελθεῖν αὐτοῖ (Θ.).—τὸ εἶναι Φίλιππον πάντων, ἕνα ὄντα, κέρσιον πολλῶ προέχει (Δ.).—διὰ τὸ τοὺς πολεμικοὺς προεἰσεληλυθέναι (Δ). ὡσαύτως ἢ πόλις σφῶν τετελείχεται, ὥστε ἰκανὴ εἶναι, κτλ. (Θ. Α', 91).—ἡ τῆς ψυχῆς φιλλία διὰ τὸ ἀγνή εἶναι καὶ ἀκορεστοτέρα εἶσιν (Ξ. Συμπ. Η', 15).—διὰ τὸ ξένος εἶναι, οὐκ ἄρ' εἴη ἀδικηθῆναι; (Ξ. Ἀπομν. Β', α', 15).

Περὶ Ἄρθρου ἐν τῷ Ἀπαρεμφάτῳ.

§. 25. Ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς τίθεται συνήθως τὸ ἄρθρον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον, ὡς μετὰ τῶν ἀνωτέρω πολλὰ ἄλλα δεικνύουσι παραδείγματα· τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς οἱ δεσπότες τοὺς οἰκέτας εἰργουσι (Ξ.).—πρὸς τὸ μετρίων δεῖσθαι πεπαιδευμένους (Ξ. Ἀπ. Α', β', 1). Ἐπὶ ὀνομαστικῆς δὲ, ὑποκειμένου τόπον ἐπέχοντος τοῦ ἀπαρεμφάτου, καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς, ἀντικειμένου τόπον ἐπέχοντος, δυνατόν νά τεθῆ ἢ νά παραλειφθῆ τὸ ἄρθρον.

§. 26. Τίς ἡ διαφορὰ τῆς ἐνάρθρου καὶ ἀνάρθρου χρήσεως ἐν τούτοις τοῦ ἀπαρεμφάτου εἶναι δυσσαποφάσιστον (Ἴδε Εἰσαγ. Ἐλλην. Συγγράζ. σ. 484). Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄρθρον, τὰ τοῦ

ἄρθρον ἐκπληροῦν, ἀναδεικνύει τὸ ἀπαρέμφατον ὡς τὸ κύριον μέρος τῆς προτάσεως, περὶ οὗ καταφάσκειται ἢ ἀποφάσκειται τι· τὸ *ἔστιν*, τὸ *διαλέγεσθαι*, τὸ *θάνατον διδόναι*, κτλ. Ὡσαύτως κατ' αἰτιατικὴν πειρῶν κατεργάσασθαι τὸ εἰδέναι ἢ βούλει πράττειν (Ξ. *Ἀπομν.* Γ', ζ', 18).

§. 27. Παρὰλείπεται δὲ τὸ ἄρθρον ἐπὶ ἀπαρεμφάτου, ὅταν ᾖναι ὑποκείμενον τῶν ἀπροσώπων ρημάτων· δεῖ λέγειν.—οὐ δεῖ ἀταδικεῖν (Πλ.), κτλ. (Ἰδε κατωτέρω), καὶ ἔνθα ὡς κυριώτερον μέρος τοῦ λόγου ἀναφάνεται πολλῶ μᾶλλον τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ἔστιν, συμπληρούμενον διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου· οἰκονόμου ἀγαθῷ ἔστιν εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον (Ξ. *Οἶκον.* Α', 25). Τοῦτο δὲ παραγγίλλει εἰς τὴν ἰδέαν τῶν ἀπροσώπων, ὡς εἰ ἦν προσηκεί ἢ προσήκόν ἔστι τῷ ἀγαθῷ οἰκονόμῳ, εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. Οὕτω καὶ οὐχ ἠδὲ πολὺ ἴσως ἐχθροῦς ἔχειν (Δ.)=δυσχερσεῖ (Ἰδε κατωτέρω §. 30), κτλ. Ὡσαύτως παραλείπεται τὸ ἄρθρον ἐπὶ ἀπαρεμφάτου καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς, καὶ τότε τὸ ἀπαρέμφατον ἀναλαμβάνει τὴν καθαρὰν ρηματικὴν αὐτοῦ φύσιν· βούλομαι δηλώσαι, κτλ. (σ. 91, §. 4).

Περὶ Ἀπροσώπων Ῥημάτων.

§. 28. Ἀπρόσωπα ρήματα ὀνομάζονται τὰ μόνον κατὰ τὸν τύπον τοῦ τρίτου προσώπου σχηματιζόμενα, ἢ ἐν χρήσει ὄντα τοῦλάχιστον, προσωπιλὸν δὲ ἦτοι ἐμψοχον ὑποκείμενον οὐ δεχόμενα. Τὰ ρήματα ταῦτα εἶναι ἐκ τῆς φωνῆς ᾧ καὶ ἐκ τῆς φωνῆς ματ'. Ἐκ τούτων δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐξηγουσιν ἔννοιαν τοῦ πρέποντος ἢ μὴ πρέποντος, τοῦ ἀναγκαίου ἢ μὴ ἀναγκαίου, κτλ· δεῖ, προσηκεί, χρή, κτλ· τὰ δὲ δευτέρω ἐξηγουσιν ἔννοιαν λεγομένου, ὀριζομένου, ἀποφασισμένου εἰνός, κτλ· λέγεται, ἄδεται, ἐνδέχεται, πέπρωται, κτλ.

§. 29. Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τὰ ρήματα ταῦτα δυνατόν να θεωρηθῶσιν ὑπὸ δύο ἐπόψεως· Α. ὡς ἔχοντα ὑποκείμενον τὸν ἐξ αὐτῶν ἐξαρτώμενον λόγον· Β. ὡς ἔχοντα ὑποκείμενον τὴν ὑψηρημένην ἔννοιαν τῆς αὐτῶν σημασίας.

Α'. Τὰ Ἀπρόσωπα Ῥήματα ἔχοντα ὑποκείμενον τὸν ἐξ αὐτῶν ἐξαρτώμενον λόγον.

§. 30. Ἐπὶ τῆς πρώτης ταύτης περιστάσεως λόγος ἐκ τῶν ἀπροσώπων ἐξαρτώμενος εἶναι τὸ ἀπαρέμφατον, ἐπομένως τὸ ἀπαρέμφατον εἶναι αὐτῶν ὑποκείμενον· δεῖ λέγειν, οἷον εἰπεῖν τὸ λέγειν (ΣΥΝΤ. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α.)

εστί δέον. — τὸ φέρον ἐκ Θεοῦ καλῶς χρῆ φέρειν. Καὶ τὰ εἶδος, ἀναγκαῖον, γαλεπὸν, κτλ, μετὰ τοῦ εἶναι, ἰδέαν ἀπροσώπου ἐξηγοῦσιν (Ἰδε Σ. Π. Β' σ 315), ὅθεν καὶ δέχονται τὴν σύνταξιν αὐτῶν (Ἰδε ἀνωτέρω §. 27): οὕτω καὶ λέγεται βροντῆσαι, πέπρωται Φαρεῖν, κτλ.

§. 31. Καὶ ὑποκείμενον δὲ ὄν τοῦ ἀπροσώπου τὸ ἀπαρέμφατον δέχεται ἴδ' οὐ ὑποκείμενον. Τοῦτο δὲ τίθεται κατ' αἰτιατικὴν δει αὐτοῦ παρεῖναι (Ξ.) = τὸ αὐτοῦ παρεῖναι = ἡ αὐτῶν παρουσία ἐστὶ δέον. — χρῆ ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφαίνεσθαι (Πλ.). Ὡσαύτως καὶ ὅταν τὸ ἀπρόσωπον, ἀπ' ἄλλου ῥήματος ἐξαρτώμενον, ἐκφέρηται καὶ αὐτὸ κατ' ἀπαρέμφατον δι' Ἰνσοιδιῆ καὶ πρῶτον γαμεν ἕκαστοτε εἶναι δεῖν τὸν ἀγαθόν (Πλ.): αὐτῷ δὲ ἐκφερόμενον τὸ ἀπρόσωπον καὶ ὑποκειμέου τὸν ἐπέχον τίθεται καὶ ἐνάρθρως ὀρθῶς ἔχει τὸ δεῖν εἶναι τοιοῦτον (Πλ.).

§. 32. Ὅταν δὲ μετὰ τὰ ῥήματα, φημί, ἠγοῦμαι, οἴμαι, ἔπωνται τὰ ἀπαρέμφατα χρῆναι, δεῖν, κτλ, ταῦτα ἀποτελοῦσιν ὡς ἓν ῥῆμα, ἠγοῦμαι-χρῆναι, οἴμαι-δεῖν καὶ τότε ἡ δύναμις τοῦ προσωπικοῦ ἔλκει τὴν τοῦ ἀπροσώπου, καὶ τὸ ὑποκείμενον καὶ κατηγορούμενον πῖθενται κατ' ὀνομαστικὴν, ὡς ἤθελεν εἶναι καὶ λείποντος τοῦ ἀπροσώπου εἰ οἴεσθε χρῆναι ὑμεῖς ἀπολέσαι (Λυσ.) = εἰ οἴεσθε ἀπολέσαι. Οὕτω καὶ ἐπὶ κατηγορουμένου: Ἀλκιβιάδης ὑβριστῆς ᾤετο δεῖν εἶναι (Δ.).

§. 33. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ῥήματα τὰ ὅποια, ὡς προσωπικὰ καὶ ὡς ἀπρόσωπα ἐκλαμβάνόμενα, δέχονται τὴν τῶν προσωπικῶν καὶ τὴν τῶν ἀπροσώπων σύνταξιν, κατὰ ταυτοπροσωπίαν δηλ. ἢ ἑτεροπροσωπίαν: ἐδόκει Ξενοφῶντι, βροντῆς γενομένης, σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρίαν οἰκίαν (Ξ Ἀν. Γ', ἀ, 7). — δοκεῖς ἂν ἢ πόλις ἢ σιραισιπίδος ἢ λησιὰς ἢ κλέπτας πρᾶξαι ἂν τι δύνασθαι, εἰ ἀδικότερ Ἀλλήλους; (Πλ. Πολ. Α', 351) — ὁμολογῆται ὁ ἰατρὸς σωματικῶν εἶναι ἄρχων (Πλ.). — ὁμολογῆται τοῦ ἀπὸ Διὸς εὐγενεστάτους τῶν ἡμεθῶν εἶναι (Ἰσ.).

Β'. Τὰ Ἀπρόσωπα Ῥήματα ἔχοντα ὑποκείμενον τὴν ἀφρημένην ἔννοιαν τῆς αὐτῶν σημασίας.

§. 34. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως ταύτης τὰ ἀπρόσωπα συντάσσονται κατὰ τὴν ἐν αὐτοῖς περιεχομένην ἔννοιαν: δεῖ χρημάτων = ἔστι δεῖα

(=ἔλλειψις) χρημάτων.— *ἐνδεὶ μοι χρημάτων* = ἔστι μοι ἔνδεια χρημάτων.— *μεγάλου τιδὸς ἔδει σωτήρος τε αὐτῇ* (Πλ.). — *μεταμέλει μοι τούτου* = γίγνεται μοι μετάμελος τούτου, κτλ.— *αὐτὸν γὰρ σε δεῖ Προμηθέως* (Δισχύλ. Προμ. 86) = σὲ αὐτὸν ἔχει χρεῖα Προμηθέως· οὕτω παρὰ Σοφοκλεῖ (Φ. 646) *οἶου σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει*. Ἐν τοῖς προηγουμένοις ἡ γενικὴ γίνεται καὶ ἑνομαστικὴ· τῶν τοίνυν ἡμῖν μελεσάτω τῶν πεπραγμένων (Λυσ. κατὰ Νικομ. §. 30) καὶ ἐμοὶ μελήσει τούτο (Ἄρφ. Πλ. 229)· τὸ πρῶτον = ἔστι μοι μέλησις ἤτοι φροντίς τούτου ἢ περὶ τούτου, τὸ δεύτερον = τούτο ἔστι μοι φροντίς, κτλ. Ἴδε πλείονα περὶ Ἀπροσώπων ἐν Εἰσαγωγῇ Ἑλληνικῆς Σοφίας, σ, 557.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΩΘΟΝ.

Περὶ Μετοχῆς καὶ τῶν εἰς τὸς καὶ τέ ος Ῥηματικῶν.

Περὶ Μετοχῆς.

§. 1. Δυνάμει τῆς ῥηματικῆς φύσεως συντάσσεται ἡ μετοχή, ὡς καὶ πᾶσα ἐγκλισις ῥήματος, κατὰ τὸ ἴδιον ῥῆμα· *ἴδων ἐπὶ γῆς*. — *φοιτῶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα*. — *ψόγον ἀφροτιστῶν*. — *πολεμῶν τῇ κυκίᾳ*. — *λέγων ταῦτα*. — *ὥσπερ ἐὶν ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγείς* (Πλ.). — *λουόμενος τὴν κεφαλὴν*. — *δύναμιν κεκτημένοι* (Δημ.), κτλ.

§. 2. Δυνάμει τῆς ἐπιθετικῆς φύσεως τίθεται εἰς τὸν λόγον ἡ μετοχὴ τριχῶς· μάλιστα· ἀ· ἐπιθετικῶς· β'. κατηγορηματικῶς· γ'. παρθετικῶς.

Α'. Ἡ Μετοχὴ ἐπιθετικῶς.

§. 3. Ἐπιθετικῶς τίθεται εἰς τὸν λόγον ἡ μετοχὴ συμπλεκομένη μετα τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς καὶ πᾶν ἐπίθετον· ὁ *Φερμαίωνων ἥλιος*, ἡ *λάμπουσα ἀκτίς*, τὸ *καῖον πῦρ*.

§. 4. Ὡς δὲ τὰ καθ' αὐτὸ ἐπίθετα λαμβάνουσιν ἐνίοτε οὐσιαστικοῦ χαρακτῆρα, οὕτω καὶ ἡ μετοχὴ, ἐνάρθρως μὲν μάλιστα, ὡς ὁ *διώκων*, ὁ *τυχῶν*, οἱ *ἐχούτες*, οἱ *πολιτευόμενοι*, κτλ'· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνάρθρως· *ἐρών* ἐρωμένη ἀπειλεῖ. — διαφέρει μαθῶν μὴ μαθόντος. Συχνότατα δὲ οὐσιαστικῶς ἐκλαμβάνεται ἡ μετοχὴ ἐπὶ τῶν ἑτέρου γένους, ἀφρημένην ἔννοιαν ἐξηγοῦντος· τὸ *δεδιδασκόμενος φόβος*, τὸ *ποθοῦν* = ὁ πόθος, τὸ *βουλούμενον* = ἡ βούλησις, κτλ.

§. 5. Ως τὸ ἀπαρέμφρατον καὶ ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς χρήσεως δὲν ἀποβάλλει τὴν φηματικὴν αὐτοῦ φύσιν, οὕτω καὶ ἡ μετοχή· ὅθεν λέγεται ὁ τῆς ἀρετῆς ἐπιμελόμενος, ὁ τοῦ θάνατος ποιῶν, ὁ γράμματα εἰδώς, οἱ τὸν θάνατον δεδιότες ἄνθρωποι, ὡς ἤθελεν εἶναι καὶ τὸ τοῦ ἀιθρώπου τὸν θάνατον δεδιέναι, κτλ.

§. 6. Δέχεται δὲ ἡ μετοχή ἐνίοτε καὶ ὀνομαστικὴν σύνταξιν παρὰ ποιηταῖς· ὁ κείνου τεκῶν (Εὐρ.)=τοκεύς, κτλ. Τοιοῦτον παρὰ πεζοῖς τὸ οἱ προσήκοτες=οἱ συγγενεῖς, καὶ μάλιστα τὸ ἀνωτέρω (§. 4) σημειωθὲν οὐδέτερον γένος τῆς μετοχῆς· τὸ ἀποδοῦ τῆς ζευγοῦρᾶς (Θ. Β', 87).—τὸ τοῦ κρείττορος συμφέρον (Πλ.).

Β'. Ἡ Μετοχή κατηγορηματικῶς.

§ 7. Ως κατηγορηματὴ ἢ κατηγορούμενον τίθεται εἰς τὸν λόγον ἡ μετοχή, κατὰ πρῶτον, μετὰ τοῦ εἶναι καὶ τῶν συγγενῶν φημάτων· εἰμὶ τυράννης ἑοικώς.—τόμος ἐστίν ὁ βροχῶν.—οὐδαμοῦ τὰ μὴ ὄντα ὄντα ἐστίν (Πλ.).—ἐν γὰρ εὐτοχοῦσα τυγχάνεις (Σ. Ἡλ. 794).—λαθάρει ὦν.—εὐλαβοῦ μὴ φαιῆς κακὸς γηγῶς=μὴ κτεῖνα· γένῃ (Σ. Τραχ. 1129).

§. 8. Τίθεται, δεύτερον, ὡς κατηγορούμενον ἡ μετοχή μετὰ τινων ἰδιαιτέρων κλάσεων φημάτων, αἵτινες αἰτοῦσι τὴν μετοχὴν, ὡς αἱ προσημειωθεῖσαι αἰτοῦσι τὸ ἀπαρέμφρατον (σ. 91, §. 3). Εἶναι δὲ τοιαῦτα φήματα μάλιστα· α'. τὰ ἐνέργειας, λήξεως καὶ συνεχείας σημαντικά· ἠρχόμεθα πρῶτον ἀβροίζοιτες (Ξ.).—οὐ ποτε λήγει κειτούμενον (Πλ.).—πολιμοῦσα τὸν αἰεὶ χρόνον διάγει (Πλ.). β'. τὰ καρτερίας, ἀτοχῆς καὶ ψυχικοῦ παθήματος σημαντικά· εἰ τις καρτεροῦ ἀναδίσκων ἀργύριον φρονίμως (Πλ.).—οὐ γὰρ ἄν ἀνασχολῆται πλεονεκτοῦντας ὄρων τοὺς ἀτακτοῦντας (Ξ. Κ. Π. Ζ', 6', 6).—ἤδεται λέγων αἰεὶ (Εὐρ.).—ὅστις ἰσχυρῶς χρήμασιν ἤδεται, εὐλαθὶ τοῦτον καὶ δαπανῶντα ἰσχυρῶς ἀνιάσθαι (Ξ. Κ. Π. Η, γ', 44).

§. 9. Εἶναι προσέτι τὴν μετοχὴν αἰτοῦντα φήματα· γ'. τὰ αἰσθησεως, γνώσεως καὶ κατανοήσεως σημαντικά· ἐν δ' οὐκέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρῶν ὄρω Λυκεδαίμονιους ἠκοντας (Ξ.).—πληγὰς οἶδα λαμβάνων (Ξ.).—κατενόησαν οὐ πολλοὺς τοὺς Θηβαίους ὄντας (Θ. Β', 3). δ'. τὰ δεξιῶς, δηλώσεως καὶ τῶν τοιούτων σημαντικά· ἀναδρόμιας ἐνεκα δειχθήσεται τοῦτο πελοποννησικῶς (Δ.).—τοῦτο τὸ γράμμα δηλοῖ ψευδῆ τὴν διαθήκην οὖσαν (Δ.). ε'. τὰ ἔγοντα τὴν

ἐνοιαν τοῦ ἀγγέλλειν· ποῦ δὴτα τῶν ζῶν ἢ θανῶν γ' ἀγγέλλεται; (Σ. Τρ. 73). Σπανιώτερον δὲ τὰ ἔχοντα τὴν ἐνοιαν τοῦ νομίζειν, λέγειν καὶ τῶν τοιούτων· πᾶσι ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε (Πλ. Πολιτ. Ε', 450).—πότερόν σε γῶμεν τῶν σπουδάζοντα ἢ παιζόντα; (Πλ.)· οὕτω καὶ τίθημί σε δημολογοῦντα, κτλ.

§. 10. Πολλὰ τῶν προηγουμένων ῥημάτων δέχονται καὶ ἄλλην σύνταξιν, καὶ μάλιστα τὴν μετ' ἀπαρτημάτων καὶ τὴν μετὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι οὕτω π. χ. τὰ γνωστικά· οἶδα μαρτυρησεσθαι μοι (Ξ.);—οὐκ οἶδα ὅτι καὶ ὅσοι σκαρδαμύντω χρόνον πάνη πόλις μοι δοκεῖ εἶναι; (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 28)· οὐχὶ δὲ ἀδιαφόρως ὡς πρὸς τὴν ἐνοιαν. Περὶ τούτων παραπέμπω εἰς τὴν Σ. Π. Β', σ. 415· μάλιστα δὲ εἰς τὴν Εἰσαγ. Ἐλλην. Συγγ. σ. 605—609, ἐνθα κατὰ Πλάτος περὶ τούτου γίνεται λόγος.

Γ'. Ἡ Μετοχή παρενθετικῶς.

§. 11. Παρενθετικῶς ἢ μᾶλλον παραθετικῶς καὶ παρατακτικῶς τίθεται εἰς τὸν λόγον ἡ μετοχή μετὰ πάσης κλάσεως ῥημάτων, ὅταν μετὰ τοῦ ῥήματος μὲν τῆς προτάσεως ἀποτελῆ ἓνα λόγον πλήρη, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὴν λαμβανομένη ἀποτελῆ ἀνεξάρτητον λόγον, χρῆσιμύοντα εἰς πληρέστερον προσδιορισμὸν τῆς κυρίας προτάσεως.

§. 12. Τίθεται δὲ ἡ μετοχή κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· α' εἰς δήλωσιν ἀναφορᾶς· δοῦλος ὢν ἔφρασκε εἶναι δεσπότης—σὺ ἄς εἰ δοῦλος—σὺ εἰ δοῦλος, καὶ ἔφρασκε εἶναι δεσπότης. Αὕτη καλεῖται ἀναφορικὴ μετοχή· β' εἰς ἐξήγησιν χρόνου· ταῦτα ποιήσαντες ἐπὶ τὰς ἄλλας ρήσεις· δριάπορος (Ἡρ.)· χρονικὴ μετοχή·—ἐπεὶ ἐποίησαν ταῦτα· γ' εἰς δήλωσιν αἰτίας· ὀλέσθε δ' ἡδικηκότες τὸν ἄνδρα τόνδε (Σ. Φ. 1035)· αἰτιολογικὴ μετοχή· τὸ τελικὸν αἰτιον δηλοῦται διὰ τοῦ μέλλοντος, καὶ μάλιστα μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων· ἦκε δουλωσόμενος (Θ. Α', 48).—καὶ κατῆρχεν ἦδη (Κῦρος) ἀναπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἢ διατοξευόμενος ἢ διακονιούμενος ἀπὸ τῶν ἵππων (Ξ. Κ. Π. Α', ιδ', 5), κτλ· τελικὴ μετοχή· δ' εἰς δήλωσιν τοῦ πόρου καὶ τρόπου· ληϊζόμενοι ἕασιν (Ξ. Κ. Π. Γ', ε', 25).—ἀλλὰ θαρρήσας λέγε (Πλ.), κτλ· τροπικὴ μετοχή·—μετὰ θαρρήσας εἰπέ· ε' εἰς δήλωσιν ὑποθέσεως· ταῦτ' ἔχων ἄλλατ' ἔχω (Σ.)· ὑποθετικὴ μετοχή· ς' εἰς δήλωσιν ἐναντιώματος· τινος πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως ἐκφερόμενα·

πολλοὶ μὲν ὄντες εὐγενεῖς εἰσι κακοί (Εὐρ.)=καίπερ ὄντες ἐναντιωματικὴ μετοχή.

§. 13. Πολλὰ τῶν τοιούτων μετοχῶν, πρὸς ἀνάδειξιν μεζονατῆς ἐννοίας αὐτῶν, παραλαμβάνουσι καὶ διάφορα κατάλληλα μόρια ἢ χρονικὴ τὰ ἐνταῦθα, δὴ, εἰτα, κτλ. ἢ αιτιολογικὴ τὰ ἄτε, οἶα, κτλ. ἢ ἐναντιωματικὴ τὰ καί, καίπερ, κτλ. Ἴδε περὶ τούτων Σ. II. Β' καὶ Εἰσαγ. Ἐλ. ἰην. Συντάξεως.

Περὶ Ἀπολύτων Μετοχῶν.

§. 14. Κατὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἐξηγηθεῖσαν χρῆσιν ἡ μετοχὴ συμφωνεῖ πάντοτε πρὸς τὸ ὑποκείμενον, καιηγορούμενον, αντικείμενον, κτλ., εἰς προσδιορισμὸν τῶν ὁποίων τίθεται, ἢ τῶν ὁποίων τὸν τόπον ἐπέχει· βουλευσας καὶ τὸν βουλευτικὸν ὄγκον ὁμῶσας (Σωκράτης) οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι Ε. Ἀπ. Α', α, 18).—ἦδυσαν αὐτὸν τεθνηκότα (Ξ).—ἦδει ἑαυτὸν ἥτιστα ὄντα (Ξ), κτλ.

§. 15. Ἄλλ' ἐκτὸς ταύτης ὑπάρχει καὶ ἕτεροία τις χρῆσις τῆς μετοχῆς, ἐν ᾗ λείπει πᾶσα τοιαύτη συμφωνία· σημασιῶς γενομένου, διελύθησαν.—ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθέν, τὰ κάρνα μουξέπιπτεν (Ἄρφ. Ἀποσπ.). Ἐπὶ τῆς τοιαύτης χρήσεως αἱ μετοχαὶ καλοῦνται ἀπόλυται.

II Ἀπόλυτος Γενική.

§. 16. Εἰ καὶ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν τίθεται ἀπολύτως ἡ μετοχὴ, ἡ ἀπόλυτος ὁμῶς γενικὴ εἶναι ἢ συχνοτέρα καὶ περιφημοτέρα παρὰ γραμματικοῖς, ὡς κανόνες περὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἀπολύτου γενικῆς ὀρίζονται· ἀ. τὸ διὰ τῆς μετοχῆς σχηματιζόμενον κῶλον, ὑπερ σῶγκειται ἐκ διπλῆς γενικῆς, πρέπει κατὰ τι νὰ προσδιορίζη δλόκληρον τὸ κῶλον τῆς κυρίας προτάσεως· β'. πρέπει νὰ ᾖ ἕτεροπροσωπία ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου τῶν δύο κῶλων· θεοῦ θέλοντος οὐδὲν ἰσχύει γῆθρος (Γν.). Ὡσαύτως τούτων λεχθέντων (ὑπ' ἄλλου προσώπου), ἀπῆλθον ἐγώ· τοῦτο δὲ εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀναφερόμενον πρέπει νὰ γένη ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθον ἐγώ.

§. 17. Ἐκ τῆς χρονικῆς σημασίας ὀρμηθεῖσα ἡ χρῆσις τῆς ἀπολύτου γενικῆς ἐπέξετάθη καὶ εἰς ἄλλας σχεδὸν τὰς ἄλλας ὄσων ἡ μετοχὴ εἶναι δεκτικὴ, καὶ μὴ ἀπόλυτος οὖσα· ἀναχωρησάντων τῶν Πελοποννησίων, οἱ Σπαρτιῶται ἐβοήθησαν (Θ Δ', 7).—τούτων οὕτως ἐχόντων (Πλ.)=ἐπεὶ.—ροσήματος μὴ ὄντος, οὐδὲν δεῖ φαρμάκου (Πλ. Ἀδσ. 228)=ἐὰν ἢ ὅταν μὴ ᾖ.

§. 18. Εἰ καὶ ἀνωτέρω παρατηρήσαμεν ὅτι ὡς κανὼν περὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἀπόλυτου γενικῆς ἔρίζεται ὅτι πρέπει νὰ ἦναι διάφορον τὸ ὑποκείμενον τῆς κυρίας προτάσεως καὶ τὸ τῆς μετοχῆς, φηματικῶς ἐκλαμβανόμενης, πολλάκις ὅμως ἀπαντᾶται ἀπόλυτος, γενικὴ ἔχουσα ὑποκείμενον τὸ τῆς κυρίας προτάσεως ἢ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς· βοηθησάτων ὑμῶν προθύμως πόλις προσλήψεσθε (Θ.).—καὶ εἰς αὐτὴν διαβεβηκότος ἤδη Περικλέους ἠγγέλθη αὐτῷ (Θ. Α', ριδ'), κτλ.

Ἡ Ἀπόλυτος Δοτικῆ.

§. 19. Σπανιωτέρα εἶναι ἡ χρῆσις τῆς ἀπόλυτου δοτικῆς. τίθεται δὲ καὶ αὕτη μάλιστα· ἄ. εἰς δήλωσιν χρόνον περιϊόντι τῷ ἴσχει οἱ Κορίνθιοι στρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτιῶν (Θ. Α', 30).—περιϊόντι δὲ τῷ ἐνιαυτῷ, χαίρουσι πόλις οἱ ἔθροισι φρουρῶν (Ξ. Ἐ. Ι. Διη. Γ', 6', 24)· Ἐ. εἰς δήλωσιν τοῦ δι' οὗ Ἑλλησποριον ἴκοντο τρίτῳ τρίτου ἡμῶν ἀέρι (Θεόκρ.).

§. 20. Ἐκ τῆς ὀργανικῆς ταύτης σημασίας φαίνεται ὅτι ἔλαβε τὰς πρώτας ἀρχὰς ἡ ἀπόλυτος δοτικὴ διὸτι ὅχι μόνον τὸ Κύρος ἐξελθόνει συντεταγμένῳ τῷ στρατόματι παντί (Ξ. Ἀ. Α', ζ', 14)· τὸ ἠδύκεσθε ἐγκεχαλιωμένοι τοῖς ἵπποις (Ξ. Ἀ. Ζ', ζ', 6), κτλ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνωτέρω περιϊόντι τῷ ἐνιαυτῷ, κτλ, ἐνταῦθα κυρίως ἀνάγεται—τῷ τελευτῶντι ἐνιαυτῷ, καὶ, χυδαϊκώτερον, μὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Ἀλλαχού δὲ ἡ μετοχικὴ δοτικὴ τίθεται δυνάμει τοῦ ῥήματος· ἀπορομένοις προσελθῶν (Ξ.).—ἡμέραι ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἐαλωκυῖα ἐπτά, ὅτε, κτλ (Θ. Γ', 29)—εἶχε τρεῖς ἡμέρας ἀφ' οὗ.

Ἡ Ἀπόλυτος Αἰτιατικῆ.

§. 21. Ἡ ἀπόλυτος αἰτιατικὴ ἐκ προσωπικῶν ῥημάτων γινόμενη, μετὰ τῶν μορίων ὡς καὶ ὡσπερ τίθεται, κατὰ πρότον, εἰς δεῖξιν ἀληθείας· ἢ ὡς ἀληθείης αἰτίας· ὡς οὖν τὰ μὲν οἴκοι στρατείαν οὖσαν, εἴθε δὲ δορτήν, ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ διαλύειν τὴν δε τὴν παρήγουρι (Ξ. Κ. Π. ζ', α, 10).—τούτων δὲ γαρέντων, οὐδὲν ἔτι ἄλλο οἰωμίζομενοι ἐπορεύοντο, ὡς οὐδένα λήσοντα τὰ τοῦ Θεοῦ σημεῖα (Ξ. Κ. Π. Α', σ', 1).—πολλοὶ τῶν ἀδελφῶν ἀμελυῶσιν, ὡσπερ ἐκ πολυτιμῶν μὲν γιγνομένοις γίλουσ, ἐξ ἀδελφῶν δὲ οὐ γιγνομένους (Ξ. Ἀπ. Β', γ', 3)—οὕτως ὡς εἰ, κτλ.

§. 22. Τίθεται, δεύτερον, ἡ ἀπόλυτος αἰτιατικὴ, γινόμενη ἐκ τῶν προσεξηγηθέντων ἀπροσώπων ῥημάτων, ἐπὶ τῶν αὐτῶν περιστάσεων,

ἐν αἷ· ἐκ τῶν προσωπικῶν συνειθίζεται γενικὴ οὐχ οὗτοι ἱκανοὶ εἶ-
 σιν ἀγωνιστάι οἵτινες, ἀγρυπνήσαι δέος, ἠτιῶνται τούτου (Ξ. Κ.
 Π. Α', ε', 7) = τοῦ ἀγρυπνήσαι. — τοὺς ἀκόπειν δοταμένους εὐφρεῖς
 καλοῦσι, προσήκον τῆς προηγορίας ταύτης τογχαρεῖν τοὺς ἀρίστα
 πρὸς ἀρετὴν πεφυκότας (Ισ.).

§. 23. Ὡςὸύτως ἀμοτέρους μὲν δοκοῦν ἀναχωρεῖν, κερῶν δὲ
 οὐδὲν, οἱ Μακεδόνες ἐχώρουν ἐπ' οἶκον (Θ. Δ', 125) ἀλλ' ἐπὶ τού-
 των, τῶν ἐκ τῆς παθητικῆς φωνῆς, συνθέσπερος ὁ παρακείμενος
 προσεταγμένον, ἐπιεταγμένον, εἰρημίνον, κτλ. ἀλλὰ καὶ ὡς ἐξε-
 σόμενος, παρὰ Αυσία. Ἴδε καὶ περὶ τούτων Εἰσαγ. Ἑλλλην. Συναξ.

Ἡ Ἀπόλυτος Ὀνομαστική.

§. 24. Ἡ ἀπόλυτος ὀνομαστικὴ τίθεται μὲν καὶ κατ' ἕλλον τό-
 πον, μάλιστα δὲ ὅταν δι' αὐτῆς ἀρχίζων ὁ λόγος διακόπτεται μετέ-
 πεπτα διὰ τινα αἰτίαν καὶ τρέπηται εἰς ἄλλην σειράν. Ἄλλὰ πάσαι
 δὴ ἂ ἐξερωτηθῆαι θέλω ἀρχίζῃ ἀπειρεργε (Ἔρ. Ἀποσπ.). — ἐκεῖ οἱ
 δὲ εἰσελθόντες οὐκ τοῖς ὑπηρεταῖς, εἶπεν ὁ Κριτίας (Ξ). Ἡ ἀπόλυτος
 ὀνομαστικὴ εἶναι ἢ κυρίως καὶ κατ' αὐτὴν ἀπόλυτος μετοχή, ἀναγο-
 μένη εἰς τὰ ἀνακόλουθα, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰσὶν οἷον προσδιορισμοί.

Περὶ τῶν εἰς τὸς καὶ τέος ῥηματικῶν.

§. 25. Ἐκ τῶν εἰς τὸς καὶ τέος ῥηματικῶν ἅπερ προσεγγίζουσιν
 εἰς τὸν μετοχικὸν χαρακτήρα, τὰ μὲν εἰς τὸς, δηλοῦντα μάλιστα τὸ
 δυνατὸν γενέσθαι, ἐκφέρουσι τὸ αἴτιον τοῦ πάθους κατὰ δοτικὴν ἀ-
 πρόθετον ὡς καὶ τὰ παθητικά, καὶ μάλιστα ὁ παθητικὸς παρακείμενος
 ἀλωτὰ γίνεσθαι ἐπιμελεῖσθαι καὶ πόμφ ἅπαντα (Μ.). — οὐκ οὐκ δεῖ προ-
 θεῖται εἰλεῖδα οὐτε λόγῳ πιστὴν, οὐτε χρήμασιν ὠνητὴν (Θ. Α', ρμ').

§. 26. Τὰ δὲ εἰς τέος, δηλοῦντα τὸ θεῖον γενέσθαι, ὡς αἱ παρὰ Ῥω-
 μαίοις μετοχαὶ εἰς ndus, δέχονται διπλὴν τινα σύνταξιν, ὁμαλὴν καὶ
 ἀνώμαλον. Κατὰ τὴν πρώτην συντάσσονται, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἐπί-
 θετον· τιμητέος ὁ ἀνὴρ. — ἢ γε σιωπὴ ἀσκητέα καὶ ἡ τάξις διαγυ-
 λακτεία, κτλ. Κατὰ τὴν δευτέραν τὴν, φαινομένην τοῦλάχιστον ἀ-
 νόμαλον σύνταξιν, τίθενται κατ' οὐδέτερον γένος καὶ ἰσοδυναμοῦσιν
 ἀπροσώπῳ μετ' ἀπαρεμφάτου πρακτέον, παρασκευαστέον = δεῖ
 πράττειν, παρασκευάζειν· οὕτω νευστέον (= καλυβητέον), πειρα-
 τέον, εὐκτέον, κτλ. ἰτέον ἢ ἰτητέον, πλευστέον, πλουτητέον, οὐκ
 ἀποδειλιαιτέον (Ἡλ.) γειστέον, κτλ.

§. 27. Ἐπειδὴ τὰ κατ' οὐδέτερον γένος τιθέμενα ταῦτα ρηματικά ἰσοδυναμοῦσιν ἀπροσώπῳ μετ' ἀπαρεμφάτου, ἔπεται ὅτι δέχονται καὶ τὴν τούτων σύνταξιν. Αἱ μετ' αὐτῶν λοιπὸν τιθέμεναι πτώσεις εἶναι ἀντικείμενα, τιθέμενα κατὰ τὴν φύσιν τοῦ περιεχομένου ῥήματος· ἀντιληπτέον τῶν πραγμάτων.—ἐπιχειρητέον τῷ ἔργῳ (Ξ).—οἰστέον τὴν τύχην (Εὐρ. = δεῖ φέρειν τὴν τύχην, κτλ.

§. 28. Ἡ δὲ τὸ ὑποκείμενον παριστώσα πτώσις ἐν τούτοις τίθεται ἅ. κατὰ δοτικὴν, δυνάμει τοῦ περιεχομένου ἀπροσώπου· οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον (Θ.) = οὐ προσήκει αὐτοῖς ταχέως βουλευσασθαι· ὅθεν καὶ φημὶ δὴ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ὑμῖν (Δ. Ὀλ. Γ', 14) = προσήκει ὑμῖν βοηθῆσαι τοῖς πράγμασιν· ἅ. κατ' αἰτιατικὴν, δυνάμει τοῦ περιεχομένου ἀπαρεμφάτου· οὐ δουλευτέον τοὺς τοὺν ἔχοντας τοῖς κακῶς φρονοῦσιν (Ισ. Εὐαγ. 6') = οὐ δεῖ τοὺς νουνεχεῖς δουλεύειν τοῖς ἄφροσιν.

§. 29. Τὰ εἰς τέον ρηματικά, ὡς καὶ τὰ εἰς τόσ, ἐκφέρονται πολ- λάκις κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον· ἐπιχειρητέα, παραδοτέα, διακριτέα, τιμωρητέα, κτλ. (Θ.)· συνεκποτέ· εἰσὶ σοὶ καὶ τὴν τρύγα (Ἄρφ. Π.Ι. 1086). Ἀλλὰ καὶ περὶ τούτου καὶ περὶ ἄλλων συντακτικῶν ποικιλιῶν τῶν ῥηματικῶν τούτων ἴδε πλατύτερον Σ. Π. Β', σ. 438—445, καὶ Εἰσαγωγήν Ἑλληνικῆς Συντάξεως, σ. 568—574.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Περὶ Χρόνων τοῦ Ῥήματος.

§. 1. Χρόνοι τοῦ ῥήματος ἐν τῇ γραμματικῇ ὀνομάζονται οἱ ἰδιό- ζοντες αὐτῷ σχηματισμοὶ πρὸς δήλωσιν τοῦ τμήματος τοῦ φυσικοῦ χρόνου, τοῦ παρόντος, τοῦ παρελθόντος, ἢ τοῦ μέλλοντος, καθ' ὃ ὑποτίθεται τὸ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος σημαίνόμενον· γράφω, ἔγραψα, γράψω. Εἶναι δὲ οἱ χρόνοι ἐκ τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστι- κῶν τοῦ ῥήματος· ὅθεν παρὰ Γερμανοῖς χρόνον σηματικὴ λέξις ὀ- νομάζεται τὸ ῥῆμα (Zeitwort).

Χρόνοι τῆς Ὀριστικῆς Ἐγκλίσεως.

Ὁ Ἐνεστῶς.

§. 2. Ὁ ἐνεστῶς δηλοῖ ἐν γένει, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δεικνύει, τὸ πα- ρόν ἢ ὡς παρὸν παριστάμενον

§. 3. Τίθεται λοιπὸν ἅ. εἰς δήλωσιν καταστάσεως ἢ πάθους.

ἢ ἐνεργείας συγχρόνῳ τῇ στιγμή καθ' ἣν ὁ λαλῶν ἢ γράφων ἐξηγεῖται. Καὶ ἡ κατάστασις λοιπὸν καὶ ἡ ἐνέργεια παρίσταται ἢ ὡς ἀρχομένη ἀνατίλλει ὁ ἥλιος ἢ ὡς ἤρχισμένη, ἀναπτυσσόμενη, διαρκούσα καθ' ἣν στιγμήν ὁ λόγος γίνεται καὶ οὕτω παύσασα" ζῆ, εὐδαι, γράφει, κινεῖται" οὕτω καὶ πιέζεται, τήκεται, κτλ. β'. εἰς δὴλωσιν τοῦ ἀπολύτως, αἰωνίως καὶ ἀπεριορίστως ὑπάρχοντος, συνεχομένου καὶ τοῦτου πρὸς τὴν στιγμήν τοῦ παρόντος ἔστι θεός.— ὁ θεός τε καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντα ἄρματα ἔχει (Πλ.); γ'. εἰς δὴλωσιν τοῦ καθ' ἑθὺς ἐπιωρισμένου χρόνου ἐπαγαλαμβανόμενον πλοῖον εἰς ἀήλῳν οἱ Ἀθηναῖοι πέμπονται (Πλ.), καθ' ἔτος δηλ. δ'. εἰς δὴλωσιν τοῦ πρὸ πολλοῦ μὲν γεγομένου, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ζωηρότερον ὡς παρόντος παριστάμενον. Τισσφέρτης διαβάλλει τὸν Κύρον πρὸς τὸν ἀδελφόν ὃ δὲ πείθειται τε καὶ συλλαμβάνει τὸν Κύρον ὡς ἀποκτενῶν (Ξ. Ἄρ. Α', α, 7). — Διόνυσος δὲ τίχει ποθ' ἢ Κάδμου κόρη (Εὐρ.). Οὗτος καλεῖται ἱστορικὸς ἐνεσῶς ε'. εἰς δὴλωσιν τοῦ ἀνεκδιόμιστως προϋνομένου γίγναι γὰρ ἀνὴρ μέγιστος (Ἄρρ. Ἰπ. 178) ἢ τοῦ ἀφενέως καὶ πάραυτα γενησομένου" εἴ γησι τοιοῦτον τι εἶναι, δεξιῶ καὶ παρασχέσθω, κἀγὼ καταβαίω (Δ. Παρατρ. 251) ζ'. εἰς δὴλωσιν τοῦ σκοπομένου παιδ' ἀποκτείνεις (Θμ.) οὕτω πείθω = προσπαθῶ πείσαι" διδόναι = προσφέρειν, μάλιστα ἐπὶ μετοχῆς" Ἀσκιδαιμόνιοι διδόντες εἰρήνην καὶ συμμαχίαν (Θ.). Περὶ τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἥνω, οἴχομαι, κτλ. ἴδε κατωτέρω ἐν τῷ περὶ Παρακειμένου.

Ὁ Παρατατικός.

§. 4. Ὁ παρατατικός εἶναι πρὸς τὸ παρελθόν ὃ τι ὁ ἐνεσῶς πρὸς τὸ παρόν, κατὰ πάσιν ὡς ἔγγιστα χρῆσιν αὐτοῦ τιθέμενος" α. σημαίνει κατάστασιν ἧς ἤρχισεν ἢ ὑπῆρχεν, ἢ ἐνεργεῖαν ἧς ἐγίνετο κατὰ τι σημεῖον τοῦ παρελθόντος κατὰ συνέχειαν ἀδιάσπαστον καὶ ἀνεπέσαστο συγχρόνως πρὸς τινα ἄλλην" ἀτίελλεν ὁ ἥλιος ἐπὶ Κέκροπος καὶ τῶν πρώτων βασιλέων ἢ Ἀιτική κατὰ πόλεις ὤκειτο καὶ αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο (Θ. Β', 15) β'. τὸ ὡς σταθερὸν ἔθος καὶ ὡς εἷς πρόσωπον τινὸς ἐπὶ τινος χρόνου τοῦ παρελθόντος παριστάμενον" ὅτις ἀφικνεῖτο τῶν παρὰ βασιλέως πρὸς Κύρον, πάντας οὕτω διατιθεῖς ἀπεπέμπειτο, ὥστε, κτλ. (Ξ. Ἄρ. Α', α, 5) γ'. τὸ πολλάκις ἐπαγαλαμβανόμενον" Σωκράτης ὡσπερ ἐγίγνωσκεν, οὕτως εἰλεγεν (Ξ). — καὶ

αὐτῷ προορίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο, ὅτε πόλεμος καταλάβοι (Θ.).
 — Σόλων ἐν ἅπασιν οἷς εἶθει νόμοις (Δ.). — τὰ πολλὰ διημε-
 ρέβομεν μετ' αὐτοῦ (Ηλ.). — nous passions ordinairement le jour
 avec lui δ'. εἰς δὴλωσιν τοῦ σκοπομένου Φίλιππος Ἀλόννησον
 ἐδίδον (Αἰσχ.) = ἔβούλετο διδόναι· ἐ εἰς διήγησιν ἱστορικῶν γέγο-
 νότων ἐνθα κυρίως ἀρμόζει ὁ ἀρίστος· ἐπεμπον ἀγγελῶν (Θ.). —
 παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιαύδε (Θ.), κτλ. Ἴδε κατωτέρω
 ἐν τῷ περὶ Ἀορίστου.

Ὁ Παρακείμενος.

§. 5. Ὁ παρακείμενος παριστᾷ τὸ τετελεσμένον ὡς πρὸς τὸ πα-
 ρόν, καὶ συνήθως ὡς σωζόμενον ἀποτέλεσμα εὐρήκαμεν ὃ πάσαι
 ἐζητοῦμεν. — τῶν ποιητῶν τινες τῶν προγεγενημένων ὑποθήκας ὡς
 χρῆ ζῆν καταλελοιπασιν (Ισ.) = ἔχουσιν ἀρσιμένας. — οὐλήματα ὠ-
 κοδοῦνται (Ξ.). — ἀριστᾶν ἐστεφανωμένους (Ξ.). Ἴδε καὶ κατωτέρω
 ἐν τῷ περὶ Ἀορίστου.

§. 6. Ὡς δὲ πολλοὶ ἐνεστῶτες προσέλαβον καὶ παρακείμενων ση-
 μασίαν, οἷον φεύγω = φεύγω καὶ = εἰμι φυγὰς ἦτοι ἐξόριστος, νικῶ =
 νικῶ καὶ = νενίκηκα ἦτοι εἰμι νικητής· καθ' αὐτὸ δὲ παρακείμενου ἔλα-
 βον τὰ ἦκω = εἰλήλυθα, οἴχομαι, κτλ. οὕτως, ἀπ' ἐναντίας, πολλῶν
 ῥημάτων παρακείμενοι μετέπεσαν εἰς σημασίαν ἐνεστῶτος. Τούτων
 δὲ τῶν ῥημάτων οἱ ἐνεστῶτες ἦτοι εἶναι ἄχρηστοι, τοῖς Ἀττικαῖς, παρ'
 οἷς λέγεται δέδοικα καὶ δέδια, ἐγρήγορα, εἴωθα, κτλ. ἀντιδεῖδω, κτλ.
 ἢ ἔχουσιν ἄλλην σημασίαν ἴσιμι = σταίνω, ἔστηκα = στέκω· κτῶμαι
 = ἀποκτῶ (acquérir), κέκτημαι = ἔχω ἰδιοκτησίαν (posséder)· κέ-
 κτησὸ τε αὐτὸς τάπερ αὐτὸς ἐκτήσασο, κτλ. (Ἦρ. Ζ', 29) = jouissez
 donc vous seul du bien que vous avez acquis· etc.

Ὁ Ὑπερσυντελικός.

§. 7. Ὁ ὑπερσυντελικὸς παριστᾷ κατάστασιν ἢ ἐνέργειαν τελειω-
 μένην ἐν τῷ παρελθόντι πρὸ τινος ἄλλης· ἐδήλωσεν τῆς Ἀττικῆς τὰ
 τε πρότερον τετημημένα καὶ εἰ τι ἐθεβλασθήκει, καὶ ὅσα ἐν ταῖς
 πρὶν ἐσβολαῖς παρελείπετο (Θ Γ', 26)· καὶ περιφραστικῶς· οὐπω
 δύο ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθὸς ἦσθην, καὶ εἰσέρχεται Κλειίας
 (Ηλ. Εὐθυσθ. 273). Ἐν τῷ ἐξῆς παραδείγματι ἐναργέστατα δεικνύε-
 ται ἡ διαφορὰ τοῦ παρακείμενου καὶ ὑπερσυντελικοῦ· ἢ γε μὲν θόρα

ἡ ἐμὴ ἀνέφοκτο μὲν δήπου καὶ πρόσθεν εἰσιέναι τῷ δεομένῳ τι ἐμοῦ, ἀνέφοκται δὲ καὶ νῦν (Ξ. Ἑλλην. Ἑ, α, 14).

§. 8. Οἱ ὑπερσυντελεικοὶ τῶν προσεσημειωμένων ἔξημάτων, τῶν ὁποίων οἱ παρακείμενοι κατήντησαν ὡς ἐνεστώτες, ἐκλαμβάνονται, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ὡς παρατατικοί· ἐδεδοίκειν—ἐφοβούμην.—αὐτόθι ἔωθέρ τι εἰσθίκει σκοπῶν (Πλ.).—ἀεὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας εἰώθημεν φοιτᾶν (Πλ. Φαίδ. 59) — ὁ θυρωρὸς ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν (Πλ. αὐτόθι)= le jeûlier qui nous introduisait ordinairement.

Ὁ ἄοριστος.

§. 9. Ὁ ἄοριστος τίθεται εἰς διήγησιν παρελθόντων πραγμάτων, εἴτε καθ' ἱστορικὴν συνάφειαν, εἴτε καὶ καθ' ἑαυτὰ θεωρουμένων, ἀσχέτως πρὸς τὸ παρὸν ὡς ἠθροίσθη Κύρω τὸ Ἑλληνικόν, ὅτε ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξην ἐστρατεύετο, καὶ ὅσα ἐν τῇ ἀρσῶ ἐπράχθη καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγένετο καὶ ὡς ὁ Κύρος ἐτελεύτησεν, ἐν τῷ ἐμπροσθεν λόγῳ δεδήλωται (Ξ. Ἄρ. Β', α, 1).—οἶμος πατὴρ Κέφαλος ἐπέισθη μὲν ὑπὸ Περιλέου εἰς ταύτην τὴν γῆν ἀφικέσθαι, ἔτη δὲ τριάκοντα ἔζησεν (Λυσίας).—ὡς τὸ ἀρχαῖον ἐκτίσθησαν αἱ πόλεις (Πλ.).

§. 10. Ἐκ τοῦ πρώτου παραδείγματος τοῦ προηγουμένου παραγράφου δεικνύεται, ὅτι ἐν τῇ διηγήσει μεταξὺ τῶν ἀορίστων παρεμβάλλονται καὶ παρατατικοί. Ἄλλ' ἕκαστος τούτων φυλάττει τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, ὁ μὲν ἀοριστὸς παριστῶν τὸ πρᾶγμα συνεπτυγμένον καὶ ὡς ἅπαξ τελεσθὲν, ἄνευ διουρκείας, ὁ δὲ παρατατικὸς κατὰ παράτασιν, πλατύτερον καὶ περιγραφικώτερον, οὕτω πάντῃ τετελεσμένον, ἀλλ' ἐν παρατάσει· τὸ ἐστρατεύετο δηλοῖ τὴν στρατείαν ἀκόμη ἐν κινήσει, τὸ δὲ ἐγένετο, ἐτελεύτησε, κτλ. παρίστανται ὡς εἰς ἐν σημείον συγκεντρωμένα, ὡς γενόμενα. Ἐν τῷ ἀορίστῳ θεωρεῖται τὸ πρᾶγμα ὡς ἐκ τοῦ τέλους τῆς χρονικῆς γραμμῆς, ἐν δὲ τῷ παρατατικῷ ὡς ἐκ τῆς ἀρχῆς· ἐτελεύτησεν ὁ Σωκράτης, ἐτελεύτα ὁ Σωκράτης.

§. 11. Θαυμασίως ἀναφίνεται ἡ διαφορὰ τοῦ παρατατικοῦ καὶ ἀορίστου ἐν τῷ ἐπομένῳ παραδείγματι τοῦ Θουκυδίδου· τὰς τε οὖν προσβολὰς ἠδερειλίζοντο, καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον περὶ αὐτὴν (Θ. Β', 18). Οὕτω καὶ (Θουκ. Α', 94)· Πανσαρίας ἐκ Λακεδαιμονίας τῶν Ἑλλήνων στρατηγὸς ἐξεπέμφθη μετὰ εἰκοσι νεῶν ἀπὸ

Πελοποννήσου· ξυπέλεον δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τριάκοτα ναυόν, καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων πλήθος· ἔνθα παρεντίθεται καὶ ὁ παρατατικός, σημαίνων τὴν διαρκούσαν ἐνέργειαν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς στραταίας τῶν Λακεδαιμονίων. Ἰσαύτως δὲ αὐτόθι, ἐν τῇ συνεχείᾳ τῆς διηγήσεως, μεταξὺ πολλῶν ἀόριστων παρεντίθενται παρατατικοὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ· εἰσράτευσαν, κατεστρέψαντο, ἐξεπολιόρκησαν, ἤχθηοντο, ἤξιοντο, μετεπέμποντο, ἐπυρθάοντο.

§. 12. Ἄλλ' οὐδὲν ἦστον τίθεται ὁ παρατατικός καὶ καθ' ἑαυτὸν ἔνθα κυρίως ἤρμυζεν ἀόριστος· ἀδιδῶς καὶ γενναίως (Σωκράτης) ἐτελεύτα (Πλ.). Γίνεται δὲ τοῦτο συνηθέστερον ἐπὶ τῶν ἀπλοῦντων ἐναρξιν πράξεως ἢ πράξεων, καὶ μάλιστα ὅπου ἀπαιτεῖται χρονοτριβὴ καὶ κόπος· διέβαινον τὰ ὄρια (Ξ Κ. Π. Β', 4, 1). — τοῦτο ποιήσαντες οἱ Πλαταιῆς ἐξ τε τὰς Ἀθήνας ἀγγελῶν ἔπειπον καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδωσαν, τὰ ἰ' ἐν τῇ πόλει καθίστατο (Θ. Β', 6). — παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἐλεγον τοιαύδε (Θ. Α', 72)· τὸ αὐτὸ δὲ ἀλλαχοῦ κατ' ἀόριστον παρελθόντες δὲ οἱ Κορινθιοὶ εἶπον τοιαύδε (Θ. Α', 67).

§. 13. Καὶ κατὰ τοῦτο μὲν διαφέρει ὁ ἀόριστος τοῦ παρατατικού. Σημαίνων δὲ τὸ γενόμενον μόνον ὡς πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ ἀσχετῶς πρὸς τὸ παρὸν ὁ ἀόριστος διαφέρει καὶ τοῦ παρακειμένου ὅστις φέρει τὸ γενόμενον εἰς τὸ παρὸν, ὡς ἀποτέλεσμα σωζόμενον συνήθως θεωρῶν αὐτὸ· ἐκίσταται ἡ οἰκία καὶ ἐκτίσθη ἡ οἰκία. — ἐφοδοῦμαι καὶ ἐφοδομήθη — πάντα πέφρακται, κτλ. (Ἄρφ. Σφ. 351) = tous les trous sont bouchés.

§. 14. Ἀλλά, παρακειλουμένης ἐνίοτε τῆς ἀκριβολογίας ἢ τοιαύτη διαφορὰ δὲν τηρεῖται, τιθεμένου καὶ ἀόριστον ἔνθα κυρίως ἤρμυζε, κατὰ τὰ προηγούμενα, παρακειμένου. Οὕτω, π. χ. παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγινώσκειται (Α', 93) τοῖσι τῷ ἔρπῳ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, καὶ ἔμως τὰ τεῖχη, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τειχίζειν, ἐσώζοντο ἐπὶ Θουκυδίδου, ὅστις παρακατιῶν λέγει· καὶ δήλη ἡ οἰκονομία ἔτι καὶ νῦν ἔστιν ὅτι κατὰ ἀπουδίην ἐγένετο· εἰ γὰρ θεμέλιοι παρτοίων λίθων ὑπόκεινται. — Ξηραυροὺς κατέλιπον (Ξ. Ἀπ. Α', 7, 14). — φανήσομαι οὐδένα μὲν πώποτε ἀδικήσας, πλείους δὲ καὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὐπεποιηκῶν ἢ σύμπαντες οἱ πρὸ ἐμοῦ βασιλεύσαντες (Ισ.). Ἰσαύτως καὶ

ἐκ τοῦ ἐναντίου' τίθεται δηλ. παρακείμενος σημαίνων τὸ προφανῶς οὐ σωζόμενον' ἄ σοι τύχη κέχρηκε, ταῦτ' ἀφίλετο (Μέν.).

§. 15. Τίθεται προσέτι ὁ ἀόριστος, κατὰ τινα ἀνώμαλον φαινομένην χρῆσιν' ἄ. εἰς δῆλωσιν τοῦ συνήθως γινομένου ἐπὶ τοιοῦτων περιστάσεων ὅποιας ἐξηγεῖ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἅπας γενόμενον ἐκφερόμενον' τὰς τῶν γαύλων συνουσίας ὀλίγος χρόνος διέλυσε (Ισ.), κτλ' ἐν τῷ ἐπομένῳ παραδείγματι δεικνύεται ἡ χρῆσις αὕτη ἐπιφανέστερον, παρατιθεμένου καὶ τοῦ ἐνεστώτος' ὁ τύραννος ταῖς μὲν πρώταις ἡμέραις προσελάττε καὶ ἀσπάζεται πάντας, ὑπισχρεῖται τε πολλὰ καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, χρεῶν τε ἠλευθέρωσε καὶ γῆν διέριψε δῆμῳ τε καὶ τοῖς περὶ ἐαυτὸν καὶ πάνσι ἕλεός τε καὶ πρῶτος εἶναι προσποιεῖται (Πλ. Πολιτ. Η', 566).

§. 16. Τίθεται' β'. ὁ ἀόριστος, οἷον κατ' ἀνώμαλον χρῆσιν, ἐπὶ πρώτου προσώπου εἰς δῆλωσιν ὅχι προγενεστέρας ἐνεργείας ἢ καταστάσεως, ἀλλὰ διαθέσεως ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ παρόντος ἀναφαινομένης' ὦ γαθέ, καὶ αὐτὸς ἔραυτοῦ νῦν δὲ κατεγέλασα (Πλ.)=καταγελάσαι με δεῖ. Ἀλλ' ἡ διάθεσις αὕτη νοεῖται ὡς πρόωγν ἐτοιμαζομένη' οὕτως ἐγέλασα, ἐπήνεσα, ἠόθην, ἐδεξάμην, ἀπέπεισα, κτλ, παρὰ δραματικοῖς. Τοιοῦτόν τι φαίνεται καὶ τὸ παρ' ἡμῖν παρὰ τινων ἐν τοῖς χαιρετισμοῖς ἐθιζόμενον, σ' ἐπροσκόνησα, ὅπερ οἷον τετελεσμένον ἐκφέρει τὸ νῦν γινόμενον.

§. 17. Τίθεται' γ'. ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐρωτήσεως διὰ τοῦ τί οὐ; ἤτις, Ὀχυμασμήν δηλοῦσα διὰ τί μέχρι τούδε δὲν ἔγινε τὸ περὶ οὐ ὁ λόγος, παρεμφαίνει προσταγὴν ἔντονον ἵνα γένη' τί οὐχί καὶ ἐμοὶ αὐτῷ ἐφρασαί; (Πλ.)=φράσον.—τί οὐκ ἀπεκρίνατο; (Πλ.)=ἀποκρινάσθω.—εἰ οὐκ ἐκαλέσαμεν;=καλέσωμεν. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ δι' ἐνεστώτος; ἐνόστο' τί οὐ καλοῦμεν; (Ἀρφ.)—τί οὐ βαδιζόμεν παρ' αὐτῶν; (Πλ. Πρωτ. 316).

§. 18. Ὁχι ἀνώμαλος, ἀλλὰ κανονικὴ φαίνεται ἡ χρῆσις τοῦ ἀορίστου ἐν τοῖς ἐβασίλευσεν, ἴσχυσεν, ἐτυράνησεν, ἐβούλευσεν, ἠγήσατο, κτλ' διότι, εἰ καὶ τὸ ἐβασίλευσε δὲν σημαίνει ἐτελειώσε τὸ βασιλεύειν, ὡς τὸ ἐτελεύτησε σημαίνει ἐτελειώσε τὸ ζῆν, σημαίνει ὅμως ἐτελειώσε τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ μετέβη εἰς τὸν βασιλικόν' κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν Ἀρταξέρτης (Ξ. Ἀρ. Α', ἀ, 3), κτλ'

ὑπερ εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀορίστου ἀνάγεται. Ἴδε πλατύτερον περὶ τούτου *Εἰσαγ. Ἑλλ. Συνατάξ.* σ. 523—524.

Ὁ Μέλλον.

§. 19. Ὁ μέλλον σημαίνει ἀπλῶς μέλλουσαν ἐνέργειαν ἢ κατὰ-στασιν· εἰ τοῦτο ποιήσωμεν, ῥαδίως τὰ ἐπιτηδεια ἔχομεν, ὅσον χρόνον ἐν τῇ πολεμῖα ἐσόμεθα.—ἔσται ποτέ, ὅτε δεήσει (Ξ).—ἀπολώ τον ἄνθρωπον (Ἄρφ. *Π.Ι.* 68).—τί διαφέρουσιν, . . . εἰ γε πεινήσουσι καὶ διψήσουσι καὶ ξιγώσουσι καὶ ἀγρυπνήσουσι καὶ μοχθήσουσι ἐκόντες (Ξ. Ἄρ. Β', α, 17)—χρηστικός ἔσει, ἐὰν κέρδη τομίχης δι' ὧν εὐδοκίμησεις, ἀλλὰ μὴ δι' ὧν εὐπορήσεις (Ισ.).

§. 20. Ὁ μέλλον τῆς ὀριστικῆς ἐκπλήρου πολλάκις τὰ τῆς προστακτικῆς, ἐκφέρων ὡς ἀφεύκτως γεινησόμενον τὸ δεόν γενέσθαι πρὸς ταῦτα πράξεις, οἷον ἄρ θέλῃς. Κατὰ ἀποφατικὴν ἐρώτησιν ἐκφέρει ἔντονον καὶ αὐστηρὰν προσταγήν· παῖδες οὐ σκίψετε; (Πλ.)—οὐκ ἀποδειώξεις παντὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας; (Ἄρφ. *Ν.* 1298). Ἀπαγόρευσις ἐκφέρεται ὡσαύτως διὰ τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ ὅπως μὴ σκόπει ὅπως μὴ ἔξαρτος ἔσει θ νῦν λέγεις (Πλ. *Εὐθουδ.* 283) καὶ διὰ τοῦ οὐ μὴ (σ. 79, §. 4).

Ὁ Περιφραστικός Μέλλον.

§. 21. Διὰ τοῦ ῥήματος μέλλω καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου κατὰ μέλλοντα, ἐνεστώτα, σπανίως δὲ κατ' ἀόριστον, σχηματίζεται περιφραστικός μέλλον, δηλῶν τὸ νῦν μελετώμενον ἵνα τελεσθῇ οἴσθα οὐδ' ὁ μέλλεις νῦν πράττειν; (Πλ. *Πρωταγ.* 312)—ὡς ἐγὼ ἄρα ἐξαπατήσας ὑμᾶς μέλλω ἄγειν εἰς Φᾶσιν (Ξ. Ἄρ. Ε', ζ, 7).—μέλλω ὑμᾶς διδάξειν (Πλ.).—εἰ μέλλει κακὸς γενέσθαι (Πλ.). Τὸ μέλλοντελεστον τοῦτο, διὰ τοῦ παραιατικοῦ ἢ ἀορίστου τῆς ὀριστικῆς ἐξηγούμενον, μεταφέρεται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος εἰς τὸ παρελθόν· ἐνεθεμοῦντο οἱ Ἑλληγες ὅτι ἀγορὰν οὐδεὶς ἔτι παρέξειν ἡμέλλεν (Ξ. Ἄρ. Γ', α, 2).—ἐμέλλησαν ἐκπλεῖν (Ισ.). Ἐκ τούτου δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τοῦ θέλω ἐπὶ μελλοντικῆς ἐννοίας λαμβανόμενου, θέλω λέγει, θέλω εἰπεῖ, θέλω τρώγει, θέλω φάγει. Προφανῶς δὲ διάφορος ἡ βουλευτικὴ ἐννοία· θέλει γὰρ φάγη.

Ὁ μετ' ὀλίγον μέλλον.

§. 22. Ὁ μετ' ὀλίγον μέλλον, εἴτε διὰ μετοχῆς καὶ τοῦ ῥήμα-

τος είναι, εἴτε διὰ τύπου ἰδιαίτερου σχηματιζόμενος, οἷον πεποιηκὼς ἔσομαι, ἐπὶ τῶν ἐνεργητικῶν, εἰργασμένος ἔσομαι ἐπὶ τῶν ἀποθετικῶν, διεγερμένος ἔσομαι, τετελειωμένος ἔσται, πεπράξεται, λελύσεται, κτλ., ἐπὶ τῶν παθητικῶν σημαίνει· ἄ. τὸ ἐν τῷ μέλλοντι τελειωμένος καὶ ἔτοιμος, ὡς ἄμεσον συνέπειαν προγεγομένης πράξεως· παρὰ τούτων δίκην εἰληφότες ἔσασθε (Λυσ.).—εἰ παρελθὼν εἰς ὁτιωσὺν δύναται διδάξαι καὶ πείσαι τίς παρασκευὴ χρήσιμος ἔσται τῇ πόλει, πᾶς ὁ παρῶν φόβος λελύσεται (Δ. περὶ Συμμορ. 178)· ῞. προγεγεστέρας πράξεως διαρκοῦν ἀποτέλεσμα· τῆς δυνάμεως ἡμῶν ἐς ἀλλοίω τοῖς ἐπιγιγνομένοις μῆμη καταλείψεται (Θ. Β', 64)· Ἐνίοτε δὲ φαίνεται παριστῶν ὁ χρόνος οὗτος τὸ πάραυτα πραχθησόμενον· φράζε καὶ πεπράξεται (Ἀρφ. Πλ. 1027). Ἄλλὰ περὶ τούτου ἴδε Σ. Π. Β'. σ. 464, §. 65.

Οἱ χρόνοι τῶν ἄλλων Ἐγκλίσεων.

§. 23. Οἱ χρόνοι τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων φιλάττουσι μὲν ἐν γένει τὸ ἐν τῇ ὀριστικῇ αὐτῶν σημαίνόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν φύσιν τῶν διαφόρων ἐγκλίσεων. Τὸ ἄγωμεν, π. χ. σημαίνει κίνησιν κατὰ διάρκειαν, ὡς καὶ τὸ ἄγομεν, ἀλλ' εἰς προσδοκώμενον χρονικὸν σημεῖον· τὸ πίνωμεν σημαίνει διάρκειαν πόσεως, οὐχὶ δὲ γινομένην, ἀλλὰ γενησομένην· τὸ πίνωμεν σημαίνει πόσιν κατὰ συντέλειαν οὐχὶ κατὰ διάρκειαν, ἀλλ' εἰς χρονικὸν σημεῖον ἐσόμενον καὶ οὐχὶ ὑπάρξαν ὡς εἶναι τὸ ἐπίομεν. Ἐσαύτως ἐὰν κάμη καὶ ἐὰν κάμη. — ὅπως μὴ κωλυώμεθα, καὶ ὅπως μὴ κωλυθῶμεν, κτλ.

§. 24. Οὕτω λοιπὸν ἡ ὑποτακτικὴ ἐγκλίσις, ἐξ ἰδίας φύσεως εἰς τὸ μέλλον ἀναφερομένη, καὶ οὐ χρῆζουσα διὰ τοῦτο οὔτε ἱστορικῶν οὔτε καθ' αὐτὸ μέλλοντων χρόνων, καὶ τὸν ἴδιον ἐρεστώτα καὶ ἀόριστον εἰς τὸ μέλλον ἀναφέρει, τὸν μὲν κατὰ παράτασιν καὶ διάρκειαν, τὸν δὲ κατὰ συντέλειαν καὶ ὡς ἐν ὀρισμένῳ σημεῖῳ, εἰ καὶ πολλάκις, συμπιπτούσης τῆς χρήσεως, ἀναιρεῖται πᾶσα σχεδὸν διαφορὰ. Ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιον παρακείμενον εἰς τὸ μέλλον ἐφέλιγεται ἡ ὑποτακτικὴ, τὸ τέλειον ἐν τῷ μέλλοντι δι' αὐτοῦ σημαίνουσα· ἄτ' ἄν κεκλήρωσά μου (Ἀρφ. Ἰππ. 1148) = ὅσα θέλουσι μοῦ ἔχει κλεμμένα.

§. 25. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει, κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον, καὶ περὶ ἐνεστώτος καὶ ἀόριστου τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων· εἴθε λαμβάνοιμι καὶ εἴθε λάβοιμι, ὅπως λαμβάνοιμι καὶ ὅπως λάβοιμι, φράζε καὶ φρά-

σιν, γράφειν καὶ γράψαι' ὡσαύτως καὶ περὶ μετοχῆς, ὁ γράφων, ὁ γράψας, κτλ. Ἀλλὰ, εἰ καὶ ἀπανταχοῦ τηρεῖται ἡ διαφορὰ τοῦ ἐνεστώτος καὶ ἀορίστου ὡς πρὸς τὸ διαρκές τε καὶ μὴ, ἐπὶ μὲν τῆς εὐκτικῆς ἀναφέρονται εἰς τὸ παρελθόν, ὡς καὶ ὁ μέλλων' οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκ ἔφασαν παραμερεῖν, εἰ μὴ τις αὐτοῖς τὴν καθ' ἡμέραν τροφήν δώσοι (Δημ. πρὸς Τιμόθεον, 1188)—ἐμελλε δώσειν, ὅπερ ἐπὶ ἐνεστώτος ἤθελεν εἶναι οὐ φασὶ παραμερεῖν, εἰ μὴ τις δώσει' ἐπὶ τῆς προστακτικῆς ἀναφέρονται εἰς τὸ οὐπω μὲν ὄν ἀλλὰ γενησόμενον ἢ τὰ νῦν ἢ μετέπειτα' ἐπὶ ἀπαρεμφύτου συμμεταφέρονται κατὰ τὸ ῥῆμα τῆς κυρίως προτάσεως, ἐξ οὗ αὐτὸ κρέμαται' βούλομαι γράφειν ἢ γράψαι, βουλήσομαι γράφειν ἢ γράψαι, ἠβούλετο γράφειν ἢ γράψαι, ἐβουλήθη γράφειν ἢ γράψαι, κτλ. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μετοχῆς' ἐργαζόμεναι ἡρίστων, ἀριστώσιν, ἀριστήσουσιν' ἐργαζάμεναι ἡρίστων, ἀριστώσιν, ἀριστήσουσιν. Ἀλλὰ περὶ τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἴδε Σ. Π. Β', καὶ Εἰσαγωγὴν Ἑλληνικῆς Συντάξεως.

§. 26. Ὁ δυνατικὸς σύνδεσμος ἄν, ἔχει μόνον ἐπὶ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς τιθέμενος αὐξάνει τὴν ἀοριστίαν τῶν ἐγκλίσεων τούτων, ὅπως ἄν εἰδῆς (Λίσχυλλ.). ὡς ἄν ποταθῆιν (Σ. Ἀποσπ.), κτλ' ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὀριστικῆς μετατρέπει τὴν θετικὴν εἰς ὑποθετικὴν ἔννοιαν' ἔλεγον—ἔλεξα, ἔλεγον ἄν = ἠθέλω λέγει' ἔδωκεν ἄν = ἠθελε δώσει. Ὡσαύτως ἐπὶ ἀπαρεμφάτου δυναθῆναι καὶ δυναθῆναι ἄν. πολεμήσαι καὶ πολεμήσαι ἄν' καὶ ἐπὶ μετοχῆς' ὡς ἀλόρεος ἄν τοῦ χωρίου (Ξ.). — ὡς ἐν ἄλλοις οὐκ ἄν δηλώσαντες τὴν γνώμην (Θ. Γ', 37). Ἀλλὰ τὰ περὶ τοῦ ἄν εἶναι τοσοῦτον πολύπλοκα ὥστε ὁ περιώνυμος Ἑρμῆνος δὲν ἐδίστασε τέσσαρα διόκλητρα βιβλία νὰ συγγράψῃ περὶ τοῦ μορίου τούτου, οὐδὲ καὶ ταῦτα ἱκανὰ φανέντα. ἴδε ἐν τούτοις Σ. Π. Β', καὶ Εἰσαγ. Ἑλλ. Συντάξεως, σ. 428.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ.

Περὶ Ἐπιρρήματων καὶ Ἐπιφωνημάτων.

Περὶ Ἐπιρρήματων.

§. 1. Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τὰ ἐπιρρήματα δυνατὸν νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τὰς ἐξῆς πέντε ἐπόψεις· α'. ὡς κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ ἐπιρρήματα β'. ὡς ἄλλων ἐπιρρημάτων προσδιοριστικά γ'. ὡς τῶν (ΣΥΝΤ. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α.) ρικῆ Βιβλιοθήκη Ὀστιλῆνης

επιθέτων προσδιοριστικά δ' ὡς τῶν οὐσιαστικῶν προσδιοριστικά
 εἰ ὡς μετὰ πίπτειως αὐταυσόμενα.

Α'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ ἐπιρρήματα.

§. 2. Τὰ ἐπιρρήματα ὡς κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ ἐπιρρήματα προσ-
 διορίζουσι τὰ ῥήματα, καθάπερ τὰ ἐπίθετα προσδιορίζουσι τὰ οὐσα-
 στικά. Προσδιορίζουσι δὲ αὐτά: I ὡς πρὸς τὸν τόπον· ἄ. ἐν στάσει·
 οἴκοι μέγειν (Ξ). — οἴκοι καθῆσθαι (Ξ). — ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ ἦσαν. — τῆσε
 Ἀθήνησιν οὔσαι (Ξ). Β'. ἐν κινήσει πρὸς τι ἄλλοσε ἄγειν (Ξ). —
 μήπω ἐκίσεσ ἔωμεν (Πλ.). — ὅποτε ἔλθοι Ἀθήναζε (Ξ). Γ'. ἐν κινή-
 σει ἐκ τινος· ἐκίθευ ἐπανήχθησαν ἐς τὴν Αἴον (Ξ). — ἐνδιεγρό-
 μενοι ἄλλοι ἄλλοθεν (Ξ). — Ἀθήνηδεε εἰς Ὀλυμπίαν ἀφικέσθαι
 (Ξ). — ἐμπόρων ἀφικνουμένων πάντοθεν (Πλ.). II, ὡς πρὸς τὸν χρό-
 νον· εἴτε τήμερον εἴτε αὔριον δοκεῖ ὑπερβάλλειν τὸ ὄρος (Ξ). — χθὲς
 αὐτὸν διέφυγον (Πλ.). — τότε μὲν ἐξέφυγεν, ὕστερον δὲ συνήγαγεν
 ἐκκλησίαι (Ξ). — ἀφ' ἐ κοιμηθῆναι καὶ πρῶτ' ἀναστῆναι (Ξ. Ἀπ. Ἁ, α, 3).

§. 3. Τὰ ἐπιρρήματα προσδιορίζουσι III. τὰ ῥήματα ὡς πρὸς τὸ
 ποιῶν καὶ τὸν τρόπον· καλῶς χρώεται (Ξ). — κακῶς καὶ σιατιστι-
 κῶς ἔχειν (Δ). — τὸ καροῦν δ' ὃ παῖς περιεσι τηιάλωε ἔχων
 (Φιλ.) = τὴν ἄλλωε φέρουσαν ὀδόν = ματαίωε. — ἀνιέβαιεν ἐκείνωε
 (Δ). — ἠγοῦ τῷ στρατῷ ἠρέμα (Ξ). — ἠονχῶ βαδίζοντεε (Ξ). — ἄν-
 τειε ἐπισταμένωε τολεφ πρᾶντη (Ξ). — διατρώεσμαι οὐδ' ἄε τὸ δίκετοον
 (Ἄρφ. Σφ. 164). — πύξ πατάξασ (Ἄρφ. Β', 548). — λαξ ποδι κινή-
 σασ (Πλ. κ, 158) IV. ὡς πρὸς τὸ ποσόν· σφόδρα πειθεισθαι (Ξ).
 — ἴαν δευδοκέσαι (Ξ). — ὀλίγον ἐπιωχόντεε (Πλ.). — οὐ πολὺ τε
 διαγέρειν (Πλ.). Ὡσαύτωε πολλάκιε συνερχόμεθα (Πλ.). — ἀκήκοασ
 μεριάκιε ἀγῶ βοῦλομαι (Ἄρφ. Ν. 728).

Β'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς ἄλλων ἐπιρρημάτων προσδιοριστικά.

§. 4. Τὰ ἐπιρρήματα τίθενται ὡσαύτωε καὶ εἰς ἄλλων ἐπιρρη-
 μάτων προσδιορισμόν· κἄσ' οὐχ ἐκάε που (Σ). — ἄλλοθί που εἶναι
 τὴν ψυχῆν (Πλ.). — ἐνταυθά που (Πλ.). — ἔξω μέ που καλῶφατε
 (Σ). — ἄλλοθίεν ποθεν (Πλ.). — οὐδαμόθεν ἄλλοθεν (Πλ.). — ἤδη ποτέ
 (Σ). — εἰ ποτέ (Σ). — πάλαι ποτέ (Ἄρφ.). — ἄε ποτε (Ξ). — τότε
 πρῶτον (Ξ)· καὶ τὸ μὲν τότε ἀναφέρεται εἰς ὠρισμένον (παρελθόν ἢ
 μέλλον) χρόνον σημειον, τὸ δὲ ποτέ εἰς ἀόριστον· πάλαι αὐθιε (Ἄρφ.).
 — ὀλίγον ὕστερον (Ξ). — οὕτω πρῶτ' (Ξ). — οὕτω δυνακόλωε (Ξ). —

πάνυ βραδίως (Ξ.).—οὕτω παραταχῶς (Πλ.).—ταχὺ πάνυ, ταχὺ πάνυ-
 παρ (Ξ.).—λίαν ταχὺ Ξ.).—ὡμῶς ἄγαν (Ξ.).—τοσοῦτον μόνον
 (Ξ.), κτλ. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω δὲ χρονικὰ εἶναι καὶ τὰ ἐν τὰδε (Ἱερ.
 Ζ', 104)=ἀκριβῶς τῶρα.—εὐτυχεῖς τὰ νῦν τὰδε (Εὐρ. Ἡρακλ.
 641).—τοῦτ' ἐκεῖ νῦν (Εὐρ. Ἰ. 554)=ἀκριβῶς ἐκεῖ, ὡς λέγεις.

Γ'. Τὰ Ἐπιβρῆματα ὡς τῶν ἐπιθέτων προσδιοριστικά.

§. 5. Ἀπαραλλάκτως τὰ ἐπιβρῆματα προσδιορίζουσι τὰ ἐπίθετα,
 καθάπερ καὶ τὰ ἐπιβρῆματα παρτελιῶς κεραί (Ξ. Ἑλλήν. Β', α, 28).
 —παρτελιῶς λευκά (Ξ.).—ἡ τραγωδία ὄλιως σοφὸν εἶναι (Πλ.).—
 πάντη ἀνοσιώτατον (Πλ.).—πάντη πάντως αὐτοῖς ὁμολογούμενοι
 λόγοι (Πλ.).—πάνυ ἄλιχοι (Ξ.).—πάνυ ταπεινοί.

Δ'. Τὰ Ἐπιβρῆματα ὡς τῶν οὐσιαστικῶν προσδιοριστικά.

§. 6. Ὡς προσδιορίζουσι τὴν τῶν ἐπιθέτων ιδιότητα, οὕτω προσ-
 διορίζουσι καὶ τὴν οὐσίαν τῶν οὐσιαστικῶν τὰ ἐπιβρῆματα αἱ λίαν
 ἀρεπισιοτημοσύνη (Ξ. Οἰκ. Κ. 21).—ἡ ἄγαν ἐλευθερία εἰς ἄγαν δου-
 λειαν μεταβάλλει καὶ ιδιώτη καὶ πόλει (Πλ. Πολ. Β, 564).—διὰ
 τῆς ἄγαν ἀναρχίας (Πλ.).—ἦν χιῶν πολλή καὶ ψέχος οὕτως ὥστε
 τὸ ὕδωρ ἐπήγγυτο (Ξ.).—τὴν οἴκοι πολιτείας (Πλ.).—διατρίβομεν
 τὴν τήμερον ἡμέραν (Ξ.).—οἱ πάλαι πρόγονοι (Ξ.).—οἱ πάλαι σο-
 φροί.—τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν=τῶν παλαιῶν σοφῶν.

§. 7. Ἐν τούτοις τὰ ἐπιβρῆματα ἐπέχουσι τὸν ἐπιθέτων ἀκλί-
 των. Γίνονται δὲ οὐσιαστικά, ὅταν, παραλειπομένου τοῦ προσδιορι-
 ζομένου οὐσιαστικοῦ, καταλαμβάνωσι μετὰ τοῦ ἄρθρου τὸν τόπον
 αὐτοῦ αἱ ἐκεῖ, τὰ ἐκεῖ (Ξ.), τὰ οἴκοι (Πλ.), οἱ πάλαι, οἱ πάνυ.—
 τῶν νῦν οἱ τότε μνηστῶν πρὸς εὐδαιμονίας διεφέρον (Πλ. Πολιτικ.
 272). Ὡσαύτως ἐνθουσιαστικῶς ποιεῖ ἡ φρυγιστὶ ἀρμονία (Ἀριστοτ.),
 καὶ ἡ μιξολυδιστὶ καὶ ξυρτολυδιστὶ... ἡ ἰαστὶ καὶ λυδιστὶ...
 ἡ δωριστὶ καὶ φρυγιστὶ (Πλ. Πολιτ. Γ', 398). Οὕτω καὶ τὸ ἄνω, τὸ
 κάτω, τὸ πέραν, τὸ σήμερον, τὸ αὔριον, τὸ λίαν, τὸ φανερώς, κτλ.

§. 8. Ὡς δὲ ἐν τοῖς προηγουμένοις τὰ ἐπιβρῆματα, μετὰ τῶν
 οὐσιαστικῶν τιθέμενα, ἐπέχουσιν ἐπιθέτων τόπον, οὕτως ἐν ἄλλοις,
 ἀντιθέτως, τὰ ἐπίθετα ἐκπληροῦσι τὰ τῶν ἐπιβρῆμάτων θαλάσσιον
 ἐκρήφατέ με (Ξ.).—ὄρθιος ἦκων (Πλ.).—ἦδε μοι (νόσος) ὀξεία γοι-
 τὰ καὶ ταχεῖ ἀπέρχεται (Σ. Φ. 808). Ὡσαύτως καὶ πότερον ἐκῶν

ἢ ἄκων περὶ αὐτῶν λέγει (Πλ.)—εἰ μὴ ἄσμετοι ἐκεῖσε τοῖσι (Πλ.)
—μὴ φεύγειν τοὺς πόρους, ἀλλ' ἐβελουτήν ὑπομένειν (Ξ.).

Ε'. Τὰ Ἐπιβρῆματα ὡς μετὰ πτώσεως συντασσόμενα.

§. 9. Κατὰ τρεῖς τρόπους ἀπαντῶνται τὰ ἐπιβρῆματα μετὰ πτώσεως συντασσόμενα· ἄ. δυνάμει τῆς ἐπιθετικῆς αὐτῶν ἀρχῆς· ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν (Δ.).—πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων, τυχερῶς δὲ ἡμῖν αὐταῖς (Ἄρφ. Θ'. 304).—ὕγιεινῶς ἔχει τὰ σώματα (Πλ.). Οὕτω καὶ ὁμολογοῦμεὶ ὡς τοῖς εἰρημέροις (Ξ.)· β'. κατὰ προθετικὴν δόναμον· εἴσω τοῦ ἐρύματος ἤλθεν (Ξ.).—ἐκτός τῶν ὄρων (Πλ.).—πρὶν ὥρας (Πίνδ.)· γ'. κατὰ συνεπτυγμένην ἔννοιαν· εἴμι δὲ ποῖ γῆς; (Ἄρφ. Π.λ. 605)=εἰς ποῖον μέρος γῆς;—πανταχοῦ τῆς γῆς (Πλ.).—ἢ ἕκαστος ἐτύγγατε τοῦ νότου ὡν (Ξ. Ἀρ. Σ', ε, 22).—ὄψε τῆς ὥρας (Λ.).—ὡς ἔχει τάχος (Ξ.).—ἄνδρες χρημάτων εἰς ἡχορτες (Ἡρ.).—πολλὰκις τοῦ μηρός (Ξ.), κτλ.

Περὶ Ἐπιφωνημάτων.

§. 10. Τὰ ἐπιφωνήματα δυνατόν νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο· ἄ. εἰς τὸ κλητικόν ὦ· β'. εἰς τὰ πάθημα ψυχῆς ἐξηγουντα, λύπη, χαράν, κτλ. τὰ παθητικά.

Α'. Τὸ κλητικόν ὦ.

§. 11. Τὸ κλητικόν ὦ τίθεται μετὰ τῆς κλητικῆς ἐπὶ τακτικῆς καὶ ἀταράχου διαιτίας, εἰς ἐνδειξίν τοῦ πρὸς ὃν ὁ λόγος ἀποτείνεται, καὶ συνήθως μὲν ἐπὶ ἐμψύχων· ἔστι τὸ τοῖμαρ, ὦ γλῆ, ἄνδρος οὐ σοφοῦ (Γν.).—ὦ μῶρε, θυμὸς ἐν κακοῖς οὐ ἔμφορον (Ξ.). Ὁ λεξικογράφος ῥέιμερος τὸ παρβάλλει κατὰ τοῦτο πρὸς τὸ γαλλικὸν monsieur. Ὅταν δὲ ὁ λόγος ἐκφέρηται ἐπὶ τὸ ἐμπαθέστερον, τίθεται τὸ κλητικόν ὦ καὶ ἐπὶ ἀψύχων· ὦ γῆ καὶ ἤλιε καὶ οὐνεσις (Δίσιχ.).—ὦ γῆρας, ὡς ἐπαχθές ἀνθρώποισι εἶ (Γν.).

§. 12. Ἡ θέσις τοῦ κλητικοῦ ὦ ποικίλλει. Ἐπὶ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ προτάσσεται τοῦ ἐπιθέτου ἐπὶ μείζονος ἐμφάσεως· ὦ καλοὶ παῖδες. — ὦ χάριστε ἀνθρώπων, κτλ. Ὡσαύτως καὶ ὅταν προστίθεται εἰς τὸ σὺ ὁ χρυσοῦς, ὦ σοφὲ σὺ, καλὰ ποιεῖ γαίρεσθαι (Πλ.). Προτάσσεται τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐπὶ ἐλάττονος ἐμφάσεως· ὦ γάος ἀγρόν· ἢ ἐνθα οὐσιαστικόν καὶ ἐπίθετον ἀποτελοῦσι, τρόπον τινά, μίαν λέξιν· ὦ Ζεῦ πατρί. — ὦ δαίμον ἀγαθὲ (Ἄρφ.)=ἀγαθοδαί-

μον. — ὦ παῖ καλέ (Πλ.)· οὕτω φαίνεται καὶ τὸ ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Τίθεται προσέτι καὶ ἐν τῷ μετὰξὺ· πάτερ ὦ ξείρε (Ὀμ.) — ἔρεβος ὦ φαιερρότατον (Σ.). — Μυκηρίδες ὦ γέλοι (Εὐρ.) — θανμάσι ὦ Κρίτων (Πλ.), κτλ. Ὡσαύτως ὦ πρὸς θεῶν (Πλ.). — ὦ πρὸς Διός (Πλ.). Ἴδε Εἰσαγωγὴν Ἑλληνικῆς Συντάξεως, σ. 769.

§. 13. Εἰς κλητικὴν μετὰ τοῦ ὦ δυνατὸν νὰ προστεθῇ καὶ ὀνομαστικὴ ἔναρθρος ὡς προσδιορισμὸς· ὦ ἄνδρες οἱ παρόντες (Πλ.). Ὡσαύτως καὶ διὰ τοῦ καὶ ὦ Κύρε καὶ οἱ ἄλλοι Πέρσαι (Ξ.) = καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι Πέρσαι.

§. 14. Ἡ δὲ κλητικὴ, ἄνευ τοῦ ὦ, τίθεται ἐπὶ κελεύσεως· καὶ λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε (Πλ.)· ἐπὶ παραιτάκως· γύναι, γυναῖξιν κόσμον ἢ σιγὴ φέρει (Σ.)· ἐπὶ θανατοῦ, ἄνθρωπε τί ποιεῖς; (Ξ.)· ἐπὶ ἀγαπητικῆς· ἐμβρόντητε, εἶτα κῦν λέγεις; (Δ.). Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ ὦ τίθεται ἡ κλητικὴ ἐπὶ ὕβρει ἢ ἐπιπλήξει· ἀγαθὴς γυναικὸς ἐστίν, ὦ Νικοστράτη, μὴ κρείττον' εἶναι τῶνδ' ἄνδρος, ἀλλ' ὑπήκοον (Γν.). — ὦ βλασφημῶν περὶ ἐμοῦ (Δ.). Τιθεμένου δὲ ἢ ἐννοουμένου τοῦ σὺ ἢ ὑμεῖς, τίθεται καὶ ὀνομαστικὴ ἔναρθρος ἐπὶ προστακτικῆς· ἴθι μὲν οὖν σὺ ὁ πρεσβύτατος (Πλ.). — ὁ παῖς ἀκολούθει (Ἄρφ.). — παρατηρεῖτε τοῦτον οἱ πλῆσιον (Ξ. Ἀπομν. Γ', ιδ', 4).

§. 15. Τὸ ἐπικρατῆσαν ἔθος τοῦ δι' ὑποστιγμῆς χωρίζειν τὴν κλητικὴν τοῦ λοιποῦ λόγου, οὕτως, ὦ παῖ καλέ, ἐννόησον (Πλ.), ἀποδοκιμάζεται παρὰ τινῶν νεωτέρων φιλολόγων· διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, λέγουσι, πρέπει νὰ χωρισθῶσι τὰ φύσει ὄντα ἡνωμένα, ὡς εἶναι τὰ ἐγκλινόμενα πρὸς τὰ ἐγκλιτικά· ἴθ', ὦ τέκνον, μοι σπεῦθε (Εὐρ. Ὀρ. 124) — σὺ δ' ὦ τέκνον, μοι λείπε πωλικὸς ὄχρου (Εὐρ. Ἰφ. Αἰδ. 613). Ἀλλ' οὐδὲν καλύει νὰ συμπεριληφθῇ καὶ τὸ ἐγκλινόμενον ἐντὸς τῆς παρενθέσεως· σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, κτλ.

§. 16. Κατόπιν τοῦ κλητικοῦ ὦ δυνατὸν ἴσως νὰ ταχθῶσι τὰ ἐκ φημάτων ἔχοντα τὴν ἀρχὴν παρακλιευστικά· ἄγε, φέρε, κτλ' ἄγε κῦν, ἄγε πᾶς (Ἄρφ. Εἰρ. 50^α). — φέρε, τί οὖν; (Ἄρφ. Πλ. 94) — ἄγε δὴ πειθώμεθα (Πλ.). Ῥηματικῆς φύσεως εἶναι προφανῶς καὶ τὸ ἀμίλει· ἀ=θάρξει· Ἔ=ὄντως, βεβαίως· ἀμίλει οὐδὲν ἀν γένοιτο θανατοῦν (Πλ.). Τοιοῦτον καὶ τὸ πρ' ἦρ' ἐλα, ὡς ἐλα=ἐλθέ, καὶ ἐλ' ἄς ὑπάγωμεν. — ἐλα ἄμετε· τοῦτου τὸ ἐναντίον ἀπίλα ἀπαντάται παρὰ Ξενοφῶντι (Κ. Π. Η, γ', 32), οἶον ἔλα (ἐλάων) ἄλυ=

ἄπειθε. Παρὰ δὲ Πινδάρῳ (Ἴσθμ. Δ', 38) καὶ ἔλα τῶν μοι πεδόθεν, ὕπερ, εἰ μὲν δὲν εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ παρ' ἤριν ἔλα (= ἔλθέ), οὐδὲ ὅμως παραπολὺ ἀπέχει. Ἰσως δὲ καὶ τὸ χυδαῖκόν ἐστι παρεμorfώθη ἐκ τοῦ ἔασι, κατ' ἀμυδρὸν ἀναλογίαν πρὸς τὸ ἔουκε, ὡς ἡ μυλίσκη ἔγινε μολίσσα (Κορ. Ἄτ) καὶ ἡ κορίσκη, κορίτσα, καὶ ἡ σκιρίσκη ἰσως τοιρίτσα, κτλ. (Ἴδε Ὄρθογραφικοῦ σελ. 83).

Β'. Τὰ Παθητικὰ Ἐπιφωνήματα.

§. 17. Παθητικὰ ἐπιφωνήματα εἶναι τὰ πάθημα ψυχῆς σημαίνοντα, ἐπιβρήματα παρὰ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν καλούμενα, σχετ. λιασμοῦ, ὦ, ἰώ, ἰού, οἰμοί· θασμασμοῦ, φεῦ, βαβαί, παπαί· ἱκπιλήξεως, ἄ, αἰ· θειασμοῦ, ἐνοί, ἐνάι, κτλ.

§. 18. Πολλὰ τῶν τοιούτων ἐπιφωνημάτων χρησιμεύουσιν εἰς πλειόνων ψυχικῶν παθημάτων δήλωσιν· τὸ ἄ, π. χ. εἶναι θασμαστικόν· ἄ, μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο (Ἐπίγρ.)· ἐπιτιμητικόν ἢ μεμπτικόν· ἄ, ἄ, ἄδικος, ἄδικα τοῖ ἄρ' ἔλακεν (Ἐρ. Ὀρ. 162). Ἰσχυρῶς δὲ καὶ χαρᾶς σημαντικόν· εἶπε δὲ τοι χαίρων ὁ γεωπόνος ἄ, κτλ. (Ἐπίγρ.)· ἐνεκτικόν ἢ κωλυτικόν· ἄ, ἄ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν βέλος ἀφῆς (Σ). Τὸ ὦ εἶναι θασμαστικόν· ὦ, τί λέγεις; (Πλ.)—ὦ, τίς ὁ τεχνίτης τοῦ ἀνεπλάσειν; (Ἐπίγρ.) σχετ. λιαστικόν· ὦ, πόδι' ἐγὼ μοχθηρὸς (Σ)· καὶ χ. λιαστικόν· ὦ, γενναῖος, κτλ. (Πλ.). Τὸ οἰμοί ἐκλαμβάνεται σχετ. λιαστικόν· οἰμ' ὡς τεθνήξει (Ἀρφ. Ἀχ. 565)· χαρᾶς σημαντικόν· οἰμ' ὡς ἦδομαι (Ἀρφ. Ν. 763). α· Τὸ οἰμοί καὶ ὦμοί ποτὲ μὲν ἐπ' εὐφροσύνη κείμενον εὐρηται, ποτὲ δὲ ἐπὶ λύπης· καὶ ἐπ' εὐφροσύνη μὲν ὦ, ἐνταῦθα· ἐπὶ δὲ λύπης ὡς τὸ οἰμοί τάλας· κτλ. (Σχολιαστ. αὐτόθι). Ἰσχυρῶς τὸ αἰ αἰ καὶ αἰ αἰ εὐρίσκεται σχετ. λιαστικόν, δυσγορικόν, μεμπτικόν, ἱκπιλητικόν, κτλ. Οὕτω καὶ φεῦ, ὡς εὐ λέγεις (Πλ.).

§. 19. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ἐκδόνται ἐν πολλοῖς τούτων ἠλλασσαν καὶ τόνον καὶ πνεῦμα, κατὰ τὴν διάφορον σημασίαν. Οὕτω, π. χ. ἔγραψαν ἄ ἐπὶ σχετ. λιασμοῦ (Πλ. Ρ, 443. Ἀρφ. Πλ. 1052), καὶ ἄ ἐπὶ θασμασμοῦ (Ἀρφ. Πλ. 127)· τὴν σήμερον ὅμως γράφουσι καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν χωρίων ἄ. Τὸ αὐτὸ δὲ ἄ ἢ ἄ ἐκλαμβάνεται καὶ ἐπὶ χ. λιασμοῦ· θασμόμενον δὲ ἄ ἢ ἄ ἢ ἄ ἢ ἐπὶ γέλωτος, γ. λιαστικόν=χά· χά. Ἴδε καὶ κατωτέρω §. 22 περὶ τοῦ ὦ καὶ ὦ.

§. 20. Τὰ ἐπιφωνήματα ταῦτα, ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἢ, μᾶλλον εἶπειν, ἐκ τῶν πρωτογόνων λέξεων τῆς γλώσσης ὄντα, ἰσοδυναμοῦσι δλοκλήρῳ προτάσει· βαβαί=θαυμάζω=ἐγὼ εἶμι θαυμάζων· οἱμοί=ἀλγῶ, κτλ.

§. 21. Τοιαῦτα δὲ ὄντα τίθενται, κατὰ πρῶτον, τὰ ἐπιφωνήματα ταῦτα εἰς δήλωσιν τοῦ παθήματος, ἀλλ' ἀσκέτως πρὸς τὸν λοιπὸν λόγον, ὅστις ἀκολουθεῖ ὡς εἰ οὐδὲν τοιοῦτον προὔπηρχε, καθάπερ ἐν τῇ ποιήσει τίθενται πολλάκις μὴ ἀποτελοῦντα μέρος τοῦ στίχου· βαβαί, καλὸς γε καὶ φοινικιοῦς (Ἄρφ. Ὀρ. 272 Ἴδε καὶ Εἰρ. 248'. — ἰού, ἰού, ἐξουεῖτε μ' ἄνδρες (Ἄρφ. Εἰρ. 318). — γεῦ, ὡς εὐ λέγεις (Πλ.). Ὡσαύτως τίθενται ἐπιφερομένης ὀνομαστικῆς ἢ κλητικῆς, ἐξηγούσης τὸν οἰκτειρόμενον, ταλανιζόμενον, κτλ' οἱμοί τάλας (Ἄρφ.), ὦμοι ἐγὼ παράπομος (Ὀμ.). — γεῦ, γεῦ, μήτηρ ἀθ.ἡα, γεῦ τέκνον (Σ. Ἀντ. 1299). — ὦ ε.λήμων ἐγὼ (Ἄρφ. Πλ. 777).

§. 22. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον ὅτι, διακρίσεως χάριν τοῦλάχιστον, ἀπαιτεῖται διάφορος γραφή εἰς τὸ κλητικὸν ὦ χρυσέ, ὦ πλουτέ, κτλ, καὶ εἰς τὸ ὦ χρυσός, ὦ ἔθνος, κτλ. Ἐν πολλοῖς ὅμως τοσοῦτον συμπίπτει ὁ θανασισμός καὶ ἡ ἐπίκλησις ἢ προσφώνησις, ὥστε ἀποβαίνει δυσσπράσιτος ἡ γραφή· ὦ τάλας καὶ ὦ τάλας, κτλ οὕτως ὦ πρὸς θεῶν καὶ ὦ πρὸς θεῶν (Ξ Ἀν. Ζ', 6', 15. Βουτυρ. Διεξοδ. Γραμματ. Β', σ. 303).

§. 23. Τίθενται προσέτι τὰ παθηματικὰ ἐπιφωνήματα γενικῆς ἐπιφερομένης ἧτις ἐξηγεῖ τὸ τίτος δνεκα τὸ ψυχικὸν πάθος προξενεῖται, κατὰ τὰ ἀλλαγῶς ρηθέντα (σ. 66, §. 2)· οἱμοί τῶν κακῶν (Ἄρφ.). — ἰού ἰού τῶν ὀνείρων, ἰού τῶν κοφίλων (Ἄρφ. Ὀμ., 305). — γεῦ τῆς ἀνάλας (Σ. Ἡλ. 2· 0). — ὦ τῆς τύχης, ὦ τῆς μοῆρας, κτλ. Τίθενται δὲ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Ἴδε περὶ τῶν Ἐπιφωνημάτων Σ. Π. Β', σ. 516 Εἰσαγ. Ἐ.ἡην. Συντάξεως, σ. 765, καὶ Κοραῖ Πρῆδρομον, σ. λθ'.

§. 24. Οἱ Ῥωμαῖοι γραμματικοί, ἀποσπᾶντες· τὰ ἐπιφωνήματα ἐκ τῶν ἐπιβρήματων μεθ' ὧν οἱ Ἕλληνες τὰ συγκληθηθησαν, τὰ κατέταξαν εἰς χωριστὸν μέρος· λόγου, interjectionem αὐτὸ καλέσαντες· « sed accedit superioribus interjectio » (Ruinitil.). Τούτους ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ νεώτεροι φιλόλογοι, εὐρίσκοντες αὐτὰ διαφόρου φύσεως παρὰ τὰ ἐπιβρήματα. Ὁ μακαρίτης Κοραῖς μετέφρασε (ἐ.θκ

ἀνωτέρω) τὴν interjectionem παρέμβλημα. Ἦθελε φανῆ κατ' ἀρχὰς ὅτι, ὡς ἡ præpositio λέγεται πρόθεσις, οὕτω καὶ ἡ interjectio κατ' ἀναλογίαν ἔπρεπε νὰ λέγηται παρέθεσις. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ jacio εἶναι βάλω καὶ οὐχί τίθημι, ῥοπο, καὶ ἐπειδὴ αἱ μὲν προθέσεις τίθενται εἰς τὸν λόγον ἡσυχῶς καὶ ἀταράχως, ὡς παρατίθεται εἰς τὸν ἄνθρωπον κοσμίως ἢ τράπεζα, τὰ δὲ ἐπιφωνήματα παρεβάλλονται, ὅπως τὸ πάθος φέρει, καθάπερ παραβάλλεται καὶ παραβρίπτεται εἰς τὰ θερία ἢ τροφή, διὰ τοῦτο καταλληλότερον φαίνεται τὸ παρέμβλημα ἢ καὶ παρεμβολή.

*****

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ τῶν Ἀποφατικῶν Μορίων.

§. 1. Περὶ τῆς ἐν τῇ συντάξει χρήσεως τῶν ἀποφατικῶν μορίων, οὐ καὶ μή, ὡς γενικῶς κανὼν ἐπικρατεῖ ὁ ἑξῆς. Τίθεται μὲν τὸ οὐ ἐν γένει ὅπου ἡ ἀπόφασις ἦτοι ἄρνησις οὐκ ὄθεν ἐνυπάρχει εἰς τὸ πρᾶγμα, τίθεται δὲ τὸ μή ὅπου αὐτὴ ἔρχεται ἕξωθεν. Τὸ μὲν οὐ ἀναιρεῖ πραγματικῶς τὸ μὲν οὐ τίθεται, τὸ δὲ μή ἦτοι διὰ τοῦ λογισμοῦ ὑποθέτει τὸ ἀνυπαρκτὸν τοῦ πράγματος, ἢ τείνει εἰς ἀναιρέσιν ἢ κώλυσιν αὐτοῦ· οὐκ ἔστιν.—οὐκ ἐγένετο.—μή τι ἀληθὲς ἦ (Πλ.).—μή τι νεώτερον ἀγγέλλει.—μή λέγε.—μή ψεύσῃς.—μή γένοιτο. Τὸ περὶ τῶν ἀπλῶν μορίων λεγόμενον ἐννοεῖται καὶ περὶ τῶν ἐκ τούτων γινομένων, οὔτε, οὐδέ, μήτε, μηδέ, οὐδεῖς, μηδεῖς, κτλ. μετὰ τῆς προστιθεμένης σημασίας τῶν προσλαμβανομένων μορίων.

§. 2. Τίθεται λοιπὸν τὸ οὐ' α. ἐν ἀπολύτῳ ἀποφάσει ἧτις εἶναι ἀντίθετος τῇ ἀπολύτῳ καταφάσει· οὐ δύναμαι.—οὐκ ἀξίω.—οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα (Ἀρφ.).—οὐχ ἠγοῦμαι.—ἡμῖν δ' οὐχί συγχωρητέα (Σ.).—οὐδ' ἀμαρτεῖν οἶόν τ' ἦν αὐτῶν (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 11).

§. 3. Τίθεται β'. τὸ οὐ ἐπὶ ἀνεξαρτήτων ἐρωτήσεων αἰτινες, θετικὴν ἀπόκρισιν ἀπαιτοῦσαι μάλιστα καὶ ἀποκρούουσαι διὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ τρόπου τὴν ἀπόφασιν, περιέχουσιν ἐν ἑαυταῖς ἀπολύτου καταφάσεως στοιχεῖα· οὐχί αἱ γε αὐτεῖκα μάλα ἐνδαιμῶν δέγνου; (Ξ. Κ. Π. Η, γ', 46)—οὐ καὶ σὺ αὐτὸν ὁμολογήσεις μηδὲν ἄλ' ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι; ἀλλ' ἀνάγκη ἔσθι (Ξ. Κ. Π. Ε, ε, 13). Οὐδὲν ὅμως τὸ κωλύον ὥστε καὶ παρ' ἐλπίδα τοῦ ἐρωτῶντος νὰ ἦναι ἐν τούτοις καὶ

ἀποφατικῆ ἀπόκρισις· οὐκ αἰσχροὺν ἤγει δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; οὐκ (Σ. Φ. 108).

§. 4. Τίθεται γ'. τὸ οὐ ἐν τῇ παρ' ἐπικαίς συνήθει χρήσει τῆς ὑποτακτικῆς καθ' ἣν προσεγγίζει εἰς τὸν μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς· οὐπω τοίους ἴδωρ ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι (Ἠλ. Α, 262) = οὐδὲ ἴδειν δυνήσομαι = οὐδὲ ὄψομαι.

§. 5. Τίθεται δ'. τὸ οὐ ἐν τῇ ἀπολύτῳ χρήσει τῆς εὐκτικῆς, τῇ προσεγγιζούσῃ εἰς τὴν σημασίαν τῆς ὀριστικῆς· οὐκ ἂν γένοιτο ταῦτα = οὐκ ἔστι γενέσθαι. — οὐκ ἂν διείπομι (Σ. Τρ. 22), κτλ. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὅταν, περὶ παρελθόντος τοῦ λόγου ὄντος, τίθωνται παρωχημένοι τῆς ὀριστικῆς· οὐκ ἂν τὰδ' ἔσται τῆδε, μὴ θεῶν μέγα (Σ. Α' 950)· καὶ ὡς ἐν τῷ οὐκ ἂν γένοιτο ταῦτα περιέχεται ἡ ἔννοια οὐ γενήσομαι, οὕτως ἐν τῷ οὐκ ἂν ἔσται περιέχεται ἡ ἔννοια ἔσται. Ἴδε περὶ Ὑποθετικῶν Λόγων. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ κατ' ἐρώτησιν.

§. 6. Ἐν ἀπολύτῳ ἀποφάσει δὲν τίθεται οὐδέποτε μὴ ὅθεν δὲν λέγεται μὴ λέγω, ὡς λέγεται οὐ λέγω. Τίθεται δὲ μὴ ἐπὶ ἐρωτήσεως, ὅταν περιμένηται ἀποφατικῆ ἀπόκρισις· μὴ καὶ οὐ ἠδία ἅτα καλλιῶς κακὰ καὶ ἀνταρὰ ἀγαθὰ; (Πλ.) Σπανίως δὲ καταφατικῆς ἀποκρίσεως περιμενομένης· πῶς μὴ ψεύσομαι; = ἀνάγκη ψεύσασθαι. Τίθεται, δεύτερον, μὴ ἐπὶ ἀπευχῆς περὶ πραγμάτων παρελθόντων· μὴ γῆς ἐπὶ ξένας θαλαῖν ἔχρηξες (Σ. Κ. 1712). — μὴ ποτ' ὄφελον λιπιδν τὴν Σχῦρον (Σ. Κ. 969) — οὐ μὴ ποτ' ἐγὼ τάλας ἐπωφέλησα πόλεως ἐξέλθεσθαι (Σ. Κ. 540) = εἴθ' ὄφελον μὴ δέξασθαι = εἴθε μήποτε ἐδεξάμην παρὰ τῆς πόλεως.

§. 7. Ἐπὶ ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, ἐξαιρουμένων τῶν προσεσημειωμένων περιστάσεων (§. 4—5), τίθεται πάντοτε μὴ ἐπὶ αὐθυποτάκτων· μὴ φοβηθῶμεν' ἐπὶ ἐρωτήσεως· μὴ λάβω; μὴ εἶπω; ὡσαύτως μὴ γένοιτο. — μὴ ζῶην μετ' ἀμουσίας (Εὐρ.). — πῶς μὴ τὸ οὐ λέγοι; (Πλ.) κτλ.

§. 8. Ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, ἀποτροπῆς καὶ τῶν τοιούτων τίθεται πάντοτε μὴ· μὴ ποιεὶ τάδε, μὴ βούλου, κτλ. ὡσαύτως μὴ φοβήσῃς, μὴ θανατώσῃς, μὴ δίκην δικάσῃς, κτλ. Οὕτω καὶ μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, μὴ κλέπτειν, μὴ ἀρπάζειν, κτλ.

§. 9. Ἐν δὲ συνδέσει λόγου τίθεται τὸ οὐ ὅπου ἢ σύνδεσις εἶναι μόνον ἐξωτερικὴ καὶ συμπλεκτικὴ. Οὕτω, π. γ. ἐπὶ τῶν διηγημα-

τικῶν καὶ ἐκθετικῶν ἐν γένει λόγων, ἐν οἷς τὸ ὅτι καὶ ὡς χρῆσαι-
 μέλουσι μόνον εἰς ἐπιπλοκὴν τῶν δύο κώλων, ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶται
 ἀναγκάτως ἐκ τοῦ πρώτου τὸ δεύτερον, ἔστω τὸ τελευταῖον τοῦτο
 καθ' ὀριστικὴν ἢ εὐκτικὴν, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἄν, ὅπως ἡ ἔννοια ἀπαι-
 τεῖ. Λέγουσιν ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἔρχονται (Ξ). — λέγων ὅτι οὐπῶ δὴ
 πολλοῦ χρόνου ἡδίστοι οἴῳ ἐπιύχοι (Ξ). — καὶ οὐχὶ τοῦτο λέγω ὡς
 οὐ δεῖ εἶναι (Ξ). — μέγα τεκμήριον ὡς οὐκ ἄν ἀπέκτεινε Φρόνιχον
 (Λυσ.). — Ἡράκλειτος λέγει ὡς δις εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἄν
 ἔμβαίης (Πλ.). Οὕτως οἶδα ὅτι οὐ, μανθάνω ὅτι οὐ, κτλ.

§. 10. Πολλῶ μᾶλλον ὡς αὐθυπόστατος θεωρηθεὶς ὁ λόγος ἐπὶ
 ἀντιθέσεως, ἐνθα ἔπεται τὸ δεύτερον κῶλον διὰ τοῦ οὐ, ὡς εἰ καθ'
 ἑαυτὸ ὑπῆρχε' οὐκ ἄρα ταῦτον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται (Σ). — ἐγὼ,
 σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος (Σ). ἐπὶ ὁμοιώσεως' οὐ δὲ ταύτης ἄπειρος
 εἶναι φαίνεται, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ἔμπειρος (Πλ.) καὶ ὑπονοουμένου τοῦ
 ἑνὸς κώλου' καὶ παράδειγμα τῶδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστόν ἐστι
 (Θ. Α', 2) (ἀλλὰ μέγιστον). — καὶ οὐχ οἱ ἀσθενέστατοι (Θ. Σ', 10).
 — οὐ περὶ βραχέων (Θ. Α', 78) ἐπὶ συνεπειᾶς' συνέθισθε ἡδὴ
 τὰδικήματα αὐτοῦ ἀκοῦσιν, ὡσ' οὐ θαυμάζετε (Λισχ.) ἐπὶ ἀπο-
 κρίσεως δι' αὐτοῦ τοῦ περὶ οὐ ὁ λόγος μορίων' οὐκ αἰαχρόν ἤρει δῆ-
 τα τὰ ψευδεῖν λέγειν; οὐκ κτλ. (Σ).

§. 11. Τίθεται, δεύτερον, ἐν συνδέσει λόγου τὸ οὐ, αἰτίας ἐπι-
 φερομένης διὰ τοῦ ὅτι, ὡς, διότι, ἐπεὶ τοῦ πο. λ. ὁδ. ἁ. λ. ἔθεν, ὅτι
 οὐκ ἴσασιν τὴν οὐσίαν ἐκάστου (Πλ.). — καὶ (εἰς λέγειν) ὡς Λακε-
 δαιμόνιοι διὰ τοῦτο πο. λεμήσειαν αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἐθεθήσιαν μετ'
 Ἀθηναίων εἰθεῖν ἐπ' αὐτόν. — δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ διότι (Πλ. Πρωτ.
 353). — ἐπὶ οὐ μοι ἴσῳτι γ' αὐθις ἔξέτωρ (Σ). Τίθεται δὲ μὴ, ὅ-
 ταν ἡ ἔννοια τοῦ αἰτιολογουμένου κώλου κρέμαται ὅπως διόλου ἐκ
 τοῦ τὸ αἴτιον ἐξηγουμένου' ἐπεὶ μηδὲν ἀντιπίπτει (Πλοῦτ.). Ἀλλὰ
 περὶ τούτου ἴδε Εἰσαγωγὴν Ἑλληνικῆς Συντάξεως, σ. 786.

§. 12. Ἐπὶ ὑποθετικῶν καὶ τελικῶν λόγων τίθεται μὴ εἰ μὴ
 πᾶσι κηρύξῃς τῶδε (Σ). — εἰ μὴ φυλάξεις μέγρ', ἀπολεῖς τὰ μείζονα
 Ξ). — ἵνα μὴ ἐπιζώμεθαι (Πλ.). — παρήθησθαι ὅπως μὴ χειρὸν βου-
 λεύσησθε (Θ). — ὅπως τὰ ὄπλα μὴ αἰσθηοῦν παρέχοι (Θ. Γ', 22).

§. 13. Ἀπόβροια τῶν ὑποθετικῶν λόγων εἶναι οἱ περιορισμοὶ καὶ
 ὑπεξαίρεσις σημαίνοντες' εἰ μὴ κωφός γ' εἰμί (Πλ.). — εἰ μὴ εἰ οὐ

ἄλλο λέγεις. Εἰρωνικῶς δὲ τίθεται πολλάκις τὸ εἰμή· εἰμή ἀδικῶ (Πλ.)· ὡσαύτως καὶ τὸ εἰμή ἄρα. Κατὰ παράλειψιν τοῦ προηγηθέντος ῥήματος προῦκυψε τὸ εἰδὲ μὴ ὄψον ἔχουσαι, εἰδὲ μὴ (ἔψον ἔχουσαι), κάρδαμον. Ἐκ τούτου δὲ ἀπεξέστη καὶ τὸ ἡμῖν οὐδὲν ἄλλο ἔστιν εἰμή ὅπλα (Ξ.)=παρὰ ὅπλα.

§. 14. Κατὰ τὴν ἐξηγουμένην δὲ ἔννοιαν βυθιάζονται καὶ οἱ ἀναφορικοὶ λόγοι εἰς ὠρισμένον τι καὶ βέβαιον ἢ ὡς τοιοῦτον ἀναφερόμενοι δέχονται τὸ οὐ· Πρωταγοῖρα, ὅτι οὔτε γιγνώσκεις, κτλ. (Πλ.). — ὅτι οἰαυτὰ λέγῃς, ἃ οὐδεὶς ἄν γήσκειν ἀνθρώπων (Πλ.). Πάντοτε δὲ οὕτως, ἀρήσεις ἡγουμένης, ὡς ἐπὶ τῶν οὐδαίε ἔστιν ὅς, οὐκ ἔστιν ὅς, οὐκ ἔσθ' ὅπως, κτλ. Δέχονται τὸ μὴ εἰς ἀόριστόν τι, ἀβέβαιον καὶ ὑποθετικὸν ἀναφερόμενοι χωρὸς ἀνήρ τις, ὅς Ἡρακλεῖ σόμα μὴ παραβάλλει (Πίνδ.)=εἰ μὴ τις παραβάλλει. — βουληθεὶς τοιοῦτον μνημεῖον καταλιπεῖν ὃ μὴ τῆς ἀνθρωπίνης φρόσεως ἔστιν (Ἰσ. Πανηγ. ΚΕ). ἔνθα διὰ τοῦ μὴ ἐξηγεῖται ὁ σκοπὸς τοῦ μέλλοντος καταλιπεῖν τὸ μνημεῖον Ξέρξου, διὰ τοῦ οὐ ἤθελεν ἐξηγεῖται ἡ ὑπαρξίς τοῦ πράγματος, βεβαιουμένη καὶ παρὰ τοῦ διηγουμένου Ἰσοκράτους.

§. 15. Ὡσαύτως καὶ οἱ χρονικοὶ λόγοι· ὅτ' οὐκέτι εἰμι, τηρῖκαθ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ; (Σ.)—ὅτε οὐδὲν ἦν, ἐρσυνῶσι πλέον (Σ.)—εἰ τότε δωροῖθ' ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέρει (Σ.). — ὅποτε μὴ γαδερ (ἀγαθὸν τι δεδρακέναι), ἀπάγοντες ἀπέκτεινον (Θ. Γ', 59). — ἐπεὶ μὴ ἀνταράγοις, ἀναχωροῦντες ἡσυχάζον (Θ. Η', 38). Ὡσαύτως Ζητὸς δ' οὐκ ἄν θῆγως Κρονίονος ἄσπον ἐκοιμηθῆν, ὅτε μὴ αὐτὸς γε κτελέοι (Ἰλ. Ε', 247)=εἰ μὴ, κτλ.

§. 16. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν ἐξαρωμένων ἐρωτήσεων· δέχονται μὲν τὸ μὴ, ὅταν ἀναφέρωνται εἰς ἀόριστόν τι, τὸ δὲ αὐ, ὅταν, εἰς ὠρισμένον, ὡς ἤθελεν εἶναι ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ· ὅσκις Ἀθήναζε ἀγικολήμην, ἐπατηρώτων Σωκράτην ὃ μὴ ἐμνημήρην (Πλ. Θεαιτ. 143) — ἐρήσονται εἰ οὐκ ἐναρτιώτατος ἐχθρῶς γυλία (Πλ.). — ὅτε τις βροῖτο ὅτε οὐκ ἀπέρχεται (Θ.), κτλ.

§. 17. Ὡς ἐξαιρέσις τῶν προηγουμένων φαίνεται χωρὶς τινὰ τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ἐν οἷς ἀπαντᾶται οὐ· ἀντι μὴ εἰ τοῦδε θαρόντις οὐκ ἔας θάπτειν (Σ. Αἰ. 1131). — ἐὰν δ' οὐ φάσκη (Λυσ.) Ἄλλ' ἐν τούτοις τὸ οὐ, τὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλλα ἐμπληροῦν, ἀποτελεῖ μίαν

ἔνοιαν μετὰ τοῦ ῥήματος· οὐκ ἔῃς=κωλύεις, οὐ γάσκη=ἀρνήται, ὠσαύτως τὸ θαυμάζω εἰ οὐ, κτλ.=θαυμάζω ὅτι οὐ, κτλ. οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τελικῶν. Ἴδε Σ. Π. Β', σ. 527.

§. 18. Ἐπὶ τοῦ τελικοῦ ἀπαρεμφάτου λεγόμενου, ὡς ἐξαρτωμέ-
νου ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, τίθεται μὴ ἑδέομαι μὴ
περιορᾶν (Θ).—προσιπὼν μὴ ναυμαχεῖν (Θ).—μὴ ὀκνεῖν δεῖ (Θ).
—χρῆν ὑμᾶς ἢ μὴ κακῶς λέγειν ἢ μὴ ξυγεῖναι (Λυσ).—ἐν τῷ
ἀσφαλεῖ ἤδη κείσομαι, ὡς μηδὲν ἄν εἴη κακὸν παθεῖν (Ξ). ὠσαύ-
τως δὲ τὸ μὴ δέχεται τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ὅταν, καθ' ἑαυτὸ διὰ
τοῦ ἄρθρου ἐκφερόμενον, ποριστᾶ ἔνοιαν αὐθυπόστατον· τὸ μὴ ἄλ-
λοθι διατρέθειν ἄλλ' ἐν τούτῳ εὐ ἔχει (Πλ)· τὸ μὴ πυθέσθαι,
τοῦτο μ' ἀλύγνευσεν ἄν (Σ)· οὕτω καὶ τοῦ μὴ καταπερωθῆναι
(Ξ).—διὰ τὸ μὴ εἶναι (Θ).—ἐπὶ τὸ μὴ λυπεῖν καὶ μὴ βλάπτει-
σθαι (Θ). ὠσαύτως καὶ ἀνάρθως· τίνα δ' αἰσχίον μὴ φιλεῖν ἢ τὸν
ἀδελοφόν; (Ξ).

§. 19. Ἐπειδὴ τὸ εἰδικὸν ἀπαρέμφατον λεγόμενον (σ. 92, §. 7)
ἰσοδυναμεῖ ὀριστικῆ μετὰ τοῦ ὅτι, λέγουσιν εἶναι=λέγουσιν ὅτι
ἐσίν, ἢ δὲ ὀριστικῆ μετὰ τοῦ ὅτι δέχεται ἐπὶ ἀρνήσεως τὸ οὐ §. 9),
τούτοις ἐπόμενον ἦτον ὥστε καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἐπὶ τῆς αὐτῆς πε-
ριστάσεως νὰ δέχεται ὠσαύτως τὸ οὐ· λέγουσιν ὅτι οὐκ ἔστι καὶ
λέγουσιν οὐκ εἶναι. Καὶ ὅμως, ἂν καὶ δὲν λείπουνσι τοιαῦτα παρα-
δείγματα (Ἴδε κατωτέρω §. 22), ἢ συχνότερα καὶ ἢ συνήθως χρῆσις
ἐκφέρει τὸ ἀπαρέμφατον ἐν τούτοις διὰ τοῦ μὴ· λέγουσι μὴ εἶναι.

§. 20. Οὕτω μετὰ τὰ ῥήματα λέγειν, γάται, εἰδέναι, ἐπίστα-
σθαι, ὄραν, δοκεῖν, νομίζειν, οἰεσθαι, μετὰ τὰ ῥήματα δεικνύναι,
δηλοῦν, ὄραν, πυνθάνεσθαι, ὀπιπχεῖσθαι, ἀπειλεῖν, βουλεύεσθαι,
μιταγγινώσκειν, μετὰ τὰ ὀμνύναι, ὁμολογεῖν, ἀρνεῖσθαι, μετὰ τὰ
χρῆ, ἀνάγκη, εἰσός, ἀδύνατος, δίκαιόν ἐστι, κτλ., ἐπὶ τοῦ ἐκ τού-
των ἐξαρτωμένου ἀπαρεμφάτου τίθεται μὴ πῶς ἄν τολμῶμεν λέ-
γειν τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; (Πλ.)—ἔργασαν μὴ ἀδικήσεσθαι
(Ξ).—ἐπιστάμεθα μὴ πάποι' αὐτὸν ψεῦδος λακεῖν (Σ).

§. 21. Ὡς λόγος τῆς τοιαύτης διαφορᾶς ἐπιφέρεται ὅτι ἐπὶ μὲν
τοῦ ἀπαρεμφάτου ἢ ἔννοια κρέματαί πάντῃ πάντως ἐκ τοῦ ῥήματος
τῆς κυρίας προτάσεως, ἢ ἐστὶν ἐκ τῆς γνώμης τοῦ λέγοντος, νομι-
ζοντος, κτλ., ἐπομένως ἢ ἄρνησις ἔρχεται ἑξωθεν (§. 1)· ἐπὶ δὲ τῆς

οριστικῆς μετὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς θεωρεῖται ὡς ἀδυσπόστατος καὶ ἀνεξάρτητος ἐκ τοῦ ἡγουμένου κώλου, χρησιμεύοντος τοῦ μορίου μόνον εἰς ἐπιπλοκὴν καὶ σύνδεσιν τῶν δύο λόγων, ἐπομένως ἡ ἄρνησις ἐνυπάρχει εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (§. 1). Οὕτω λοιπὸν, κατ' ἀκριβοῦς ἐρησύνην, τὸ μὲν *φημί ταῦτα μὴ οὕτως ἔχει* ἐκφέρει τὴν περὶ τοῦ προκειμένου κρίσιν ἐπὶ τὸ μετριώτερον, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ λέγοντος, τὸ δὲ *φημί ὅτι ταῦτα οὐχ οὕτως ἔχει* ἐξηγεῖ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐπὶ τῇ βεβαιώτερον, ὡς ὄντως ὑπάρχουσιν καὶ οὐδαμῶς ἐκ τοῦ ἡγουμένου ἐξερτωμένῃν—ταῦτα οὐκ ἔχει οὕτω, καὶ λέγει τοῦτο.

§. 22. Ἄλλ' οὐδὲν ἦτον καὶ μετὰ τὰ ἀνωτέρω ρήματα ἀπαντῶνται ἀπαρέμφατα τὸ οὐ ἔχοντα· ἡγοῦμαι γὰρ αὐτοὺς οὐτι διαπράξασθαι (Πλ. Πρωτ. 317)—οὐδ' ἀνθρώπων τομίσαιμι ἐμαυτὸν εἶναι (Πλ.).—*κινδυνεύει οὐχ οὕτως ἔχει* (Πλ.)· μάλιστα δὲ μετὰ τὰ λεκτικά· *φημί δ' οὐ σε μακθάνει* (Σ. Φ. 1389).—*φημί αὐτὸν οὐ διαμενεῖν* (Σ.). Ἴδε περὶ τούτων *Εἰσαγ. Ἑλλ. Συστ. σ. 791*—.

§. 23. Εἰ μὲν οὐχὶ ἅπαντα, τὰ πλεῖστα τοῦλάχιστον τῶν τοιοῦτων χωρίων δυνατόν ἴσως νὰ ἀναχθῶσιν εἰς δύο γενικωτέρας περιστάσεις τὰς ἐξῆς· α. ὅταν ὁ διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου λόγος ἀποφάσκηται ἐπὶ τὸ βεβαιώτερον καὶ ἀνεκδοιάτως, ἐπομένως ἰσοδυναμῆ τῷ διὰ τῆς οριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι (§. 21)· *φημί δεῖν οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ σαρκάφῳ* (Πλ. Φαίδ. 63).—*μηδὲν δύσει'* οὐ πολεμίους δρᾶσαι τάδε (Εὐρ. Π. 805)· οὕτως ἴσως καὶ τὸ *αὐθόμητος οὐκ ἂν πείθει* (Θ. Ἐ. 4).

§. 24. Τίθεται β. οὐ ἐπὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὅταν ἡ ἄρνησις πίπτῃ εἰς μίαν μόνην ἔννοιαν. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπὶ ἀντιθέσεων, ὅταν εἰς κῶλον ἀποφατικὴν ἀντιτιθῆται κῶλον καταφατικὸν ἰσοδύναμον· *κοῦτε ἀπόρρητα ἔγη αἰετὰς (τὰς γυναῖκας) ἐκφέρειν, σὲ δὲ καμὲ τοῦτο δρᾶν αἰεὶ* (Ἀρρ. Ἑκκλ. 442), ἢ καὶ ἀντιστρόφως· *καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν* (ἔρη) πάντα κοῦκ ἀποστερεῖν (αὐτόθι 449).—*ᾧμοσε δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πειλάγου πόδα θεῖται, ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γῆς* (Θεόκρ. κἀ, 59). Ἐνίοτε δὲ, τιθεμένου τοῦ ἐνός μόνου κώλου, ἐξυπονοεῖται τὸ ἄλλο (ἀν. §. 10)· *ἐγὼ ὀδομαι σὺν ἡμῖν ὡς πιστοῖς βουλευόμενος οὐκ ἂν ἐξαμαρτάνειν* (Σ. Κ. Π. Ἐ, 23).—*ἠγησάμενος οὐκ ἔτι ἐμὸν ἔργον εἶναι παρῆναι ἐν ταῖς συνουσίαις* (Πλ. Πρωτ. 335), κτλ. Ἴδε κατωτέρω ἐν τέλει τοῦ κεφαλαίου.

§. 25. Ἡ μετοχή δέχεται τὸ μὴ ἄ. ἐπὶ πλοκῆς λόγου οἰκοθεν ἀπαιτούσης τὴν τοιαύτην ἄρνησιν, ὡς ἐπὶ προστακτικῆς ὑψηλάσθε τὸν πόλεμον μηδὲν φοβηθείτετε (Θ.). ἐπὶ ἀπαρεμφάτου ἀπαιτουμένου τὸ μὴ εἰ ἔστιν, εἰ χρὴ μὴ κελευθεῖσθαι λέγειν· Ἔ. ὅταν ἐξηγῆ ἔννοιαν ὑποθετικὴν· φησὶ γὰρ οὐκ ἂν εἶεν μὴ περὶ πολλοῦ ποιούμενοι δαντοῦς (Πλ.). = εἰ μὴ. — οὐκ ἔστι μὴ ρικῶσι σωτηρία (Πλ.), κτλ.

§. 26. Δέχεται, τοῦνοντίον, τὸ οὐ, ὅταν ἐξηγῆ ἔννοιαν θετικὴν, οἷος οἰεσθαι τοῦν εἰχει ποιεῖ τῶν πιόντων τοῦ πολλοῦ οὐκ ἔχοντας (Πλ.) = ἐν ᾧ οὐκ ἔχουσι. — εἰ ταῦτ' αἰτιᾶς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη; (Σ) — καὶ γὰρ ἐμοὶ πολέμιός ἐστιν οὐκ ἐμὲ μισῶν, ἀλλ' οἰόμενος· κτλ (Ξ). — οἱ οὐ δυναμένοι (Θ. Β', 25). — οἱ οὐτε ἀγαθοὶ οὐτε κακοὶ πως ὄντες (Πλ.).

§. 27. Τα ἐξῆς παραδείγματα σαφηνίζουσι τὸ πρᾶγμα καλλιώτερον· ὁ μὲν λαβῶν ἀργύριον ὑπερλήκεσεν, ὁ δ' οὐ λαβῶν, κτλ. (Ἄρφ. Ἐκκλ. 186). — εἰδότες τὰ οὐκ ὄντα λογοποιοῖεν ὡς ἔστιν ἡμῖν ἔτοιμα (Ἄνδ.). — οὗτος γὰρ ἐδόκει καὶ πρότερον πολλὰ εἶδη ἀληθεῦσαι τοιαῦτα, τὰ ὄντα τε ὡς ὄντα καὶ τὰ μὴ ὄντα ὡς οὐκ ὄντα (Ξ. Ἄρ. Δ', δ', 15).

§. 28. Πολλὰ τῶν ἀνωτέρω σημειωμένων ῥημάτων (§. 20) συντάσσονται καὶ μετὰ μετοχῆς, καθάπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν παρατηρήσαμεν, κατηγορουμένου τόπον ἐπεχούσης (σ. 100, §. 7. σ. 101, §. 10). Καὶ τότε δέ, ἰσχύοντος τοῦ ἀνωτέρω κανόνος δέχονται οὐ, ἐπὶ θετικῆς, καὶ μὴ, ἐπὶ ὑποθετικῆς ἔννοιας· φανερόν γέγονεν οὐ συγκριτικῆς ὦν (Ξ). — καὶ οὐτ' ἐπιχειρήσας οὐτ' ἐπιθυμήσας οἶδα διου ητόχησα (Ξ. Κ. Π. Η', 7). — ἵστε μὲν με οὐδένα πω κινδύνον προξερήσαντα ὑμῖν ἐθελοῦστων (Ξ. Ἄρ. Σ', ε', 14). — ὀρώ οὐ δυναμένους (Ξ). — ἤγγειλε τὴν πόλιν οὐ πολιορκηθεῖσθαι (Ξ). Ὡσαύτως εὐ ἴσμεν μὴ ἂν ἦσσαν ἡμᾶς λυπηροῦς γενομένους τοῖς ἐνυμμάχοις (Θ). — ὡς μηκέτ' ὄντα κείνον ἐν φάσει νόει (Σ). = ὡς εἰμὴ ἦν. — ὡς μηδὲν εἶδότε ἴσθι μ' ἂν ἀκιστορεῖς (Σ).

§. 29. Ἡ αὐτὴ χρῆσις τῶν δύο ἀποφατικῶν μορίων οὐ καὶ μὴ ἐπικρατεῖ ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν, ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων, ἐπὶ τῶν ἐπιρρημάτων καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπροθέτων πτώσεων· τίθεται δηλ. μὴ ἐπὶ ὑποθετικῆς καὶ οὐ ἐπὶ θετικῆς ἔννοιας· δευτὸν δ' ἔστιν ἢ μὴ ὑπεριβία (Ἄρφ. Ἐκκλ. 115). — γράψας τῆν τῶν γεφυρῶν οὐ διάλυσιν (Θ. Α,

137).—κατὰ τῆς οὐκ ἐλευσίαν τῆς ἀγωνίσεως (Θ. Ε', 50).—οὗτοι γίλα τὰ μοι γίλα (Εὐρ. Τρ. 467).—οὐ δικαία δρᾶς (Σ.).—οὐ φίλα τοι ἐρέω (Ἡρ.).—μὴ ἐμποδῶν (Θ.).—μὴ καλῶς (Εὐρ.).—οὐκ εἰκότως (Θ.).—οὐκ εὐκείως (Ισ.).—ἀ μὴ μετὰ νόμων ἡμαρτεν (Θ. Γ', 62).—ἐπὶ κακούργια καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπειθήθευσαν (Θ. Α', 37).

§. 30. Οὕτω λοιπόν, δεχόμενοι τὰς ἀνωτέρω ἐξαιρέσεις καθ' ἃς ἐν τῷ ἐξαρτωμένῳ λόγῳ τίθεται οὐ ἀντὶ μὴ, δεχόμεθα φαινομένας μόνον ἐξαιρέσεις διότι, εἴτε τὸ οὐ, τὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλλα ἐκπληροῦν, ἀποτελεῖ μίαν ἔννοιαν μετὰ τῆς ἀποφασκομένης λέξεως (§. 17), εἴτε ἐκφέρει τὸν δι' ἀπαρρηφάτου λόγον ἰσοδύναμον τῷ διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι (§. 23), εἴτε τελευταίον ἀποφάσκει ὅχι ὅλον τὸν λόγον, ἀλλὰ μίαν μόνην ἔννοιαν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων (§. 24), πάντοτε ἀποφάσκει κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φύσιν, οἰκοθεν, οὐχὶ ἐξωθεν καὶ δυνάμει ἐξαρτήσεως.

§. 31. Δεχόμενοι δὲ ἀφ' ἐτέρου ὡς ἄλλειπτικές τὰς φράσεις ἐν αἷς, ἐπὶ τοῦ ἀπολύτου λόγου τίθεται μὴ εἰπω, = βούλει ἵνα εἰπω; μὴ γένοιτο = βουλομένη ἵνα μὴ γένοιτο, κτλ. ἐλευθεροῦμεν διὰ τοῦτου παντελῶς τὸν καθ' αὐτὸ ἀπόλυτον λόγον ἀπὸ τοῦ μορίου μὴ, ὡς διὰ τοῦ προηγουμένου (§. 30) ἐλευθεροῦμεν τὸν ἀληθῶς καὶ ἄντως ἐξαρτῶμενον λόγον ἀπὸ τοῦ μορίου οὐ. Καὶ οὕτως εὐρίσκεται κατὰ πάντα ἰσχύον ἔν ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου τοῦδε τῆς κανῶν, ὅτι τὸ μὲν οὐ ἐν γένει τίθεται ὅπου ἡ ἀπόφασις ἐνυπάρχει οἰκοθεν εἰς τὸ πρῶγμα, τὸ δὲ μὴ ὅπου ἐρχεται ἐξωθεν (§. 1).

§. 32. Ταύτας τὰς ἀρχὰς ἀποδεχόμενοι δυνάμεθα, μετὰ μείζονος ἢ ἐλάττονος ἰσχυρίσεως, πολλὰ τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων χωρὶα νὰ προσελκύσωμεν εἰς ταῦς ἀνωτέρω τύπους· πῶς διέεχε ἢ πόθεν μῆδὲν ποῶν;—(Ἄρφ. Π.Ι. 906)=εἰ, ὡς λέγεις, μὴδὲν ἐποίησι = ἐποίησι; τὸ οὐδὲν ποιῶν ἤθελεν εἶναι = ὅς ἢ ἐπεὶ οὐδὲν ἐποίησι. —Ἄουτε δὲ οὐδὲ τὰς Λακεδαιμονίων σπονδάς, δεχόμενοι ἡμᾶς μηδετέρων ὄντας ἐχημάχου (Θ. Α', 35)=ὡς εἰ μηδετέρων εἴημεν σύμμαχοι, ἐπὶ ταύτῃ τῇ ὑποθέσει; τὸ οὐδετέρων ὄντας ἤθελεν εἶναι = οἵτινες ἢ ἐπεὶ οὐδετέρων ἐσμὲν σύμμαχοι.

§. 33. Δυσκολώτερον τὸ πάσαι δὲ μὴ παρῶν θανατίζεαι (Σ. Τ. 289), ἐν ᾗ ἔπρεπε νὰ ἦναι οὐ παρῶν. Ἀλλ' ἴσως καὶ τοῦτο=θαυμάζεται εἰ μὴ οὗτος πάρεσσι. Τὸ τοῦ Θουκιδίδου καὶ ἐς μὲν ἀρῶν

αιρ τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν ἀτερπέστερον φανεῖται (Θ. Α', 22) = ἀτερπέστερον φανεῖται τοῖς ἀναγινώσκουσιν, ὅταν μὴ εὐρωσι τὸ μυθῶδες, ὡς ἤλπιζον, καὶ, κατὰ τὸν Ἄρτουγγ = τοσοῦτον μᾶλλον ἀτερπές, ὅσον ἕλαττον μυθῶδες· τὸ οὐ μυθῶδες ἤθελε φανερώσει τὸ ἀπολύτως καὶ καθ' αὐτὸ ἀψευδές, ἀπ' οὐδεμιᾶς τοιαύτης ἐξωτερικῆς σχέσεως ἐξαρτώμενον. Τὸ τοῦ Ἡροδότου (Α', 32) ἢ δὲ ἡμετέρη εὐδαιμονία οὕτω τοι ἀπέρριπται ἐν τὸ μηδέν, κτλ = εἰς τοσοῦτον ὥστε μηδέν εἶναι.

§. 34. Τὰ τελεῖκᾶ ἀπαρέμματα δέχονται τὸ μὴ (§ 18), ἐπομένως καὶ ὅταν σημάινωσι συνέπειαν τῶν προηγουμένων τοσοῦτον προβιβηκεν ὥστε μὴ ζητεῖν αὐτὴν ἐν αἰσθήσει (Πλ. Θεαιτ. 187). Καὶ ὅμως παρ' Εὐριπίδῃ ἀπαντᾶται οὐμός γάμος ὤρησεν 'Ελλάδ' οὐ κρατεῖσθ' ἐκ βαρβάρων (Εὐρ. Τρ. 9. 2). Φαίνεται ὅτι ἐνταῦθα ἐτέθη τὸ οὐ εἰς ἔνδειξιν ὅτι ἡ συνέπεια δὲν ἀφίεται ἀμφίβολος, ἀλλ' ἐκφέρεται ὡς γενόμενον = ἠνῆσεν εἰς τὸ ἀκράτητον ὑπὸ τῶν βαρβάρων τὴν Ἑλλάδα εἶναι = διὰ τὸν ἐμὸν γάμον ἢ Ἑλλάς οὐ κρατεῖται ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Ἄλλο τοιοῦτον παράδειγμα ἐκ τοῦ Πλάτωνος ἴδε ἐν Εἰσαγωγῇ 'Ελληνικῆς Συντάξεως, σ 794.

§. 35. Καὶ τούτου ὅμως τεθέντος, εἶναι ὀδύνατον νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ χωρὶα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀφεθῶσιν εἰς δευτέρας φροντίδας. Ἰσως δὲ καὶ ζήτημα δυνατὸν νὰ κινήθῃ. Ἄν παρὰ τὴν ἐπίπικον κατάταξιν πασῶν τῶν ἐξαιρέσεων εἰς ἐλάττονας ἢ πλείονας περιστάσεις (Σ. Π. Β', σ. 527. σ. 531) καὶ τὴν εἰς τὸν προσήκοντα τόπον, πιθανῶς ἢ ἀπιθάνως, ἄνευ ἢ μετὰ βίας, ἀναγωγὴν τῶν διαφόρων χωρίων, δὲν εἶναι ὀρθότερον νὰ δεχθῶμεν καὶ ἐν τούτοις, ἐπίτινων τοῦλάχιστον, ἐξαιρέσεις, ὁποῖας ἀπανταχοῦ ἅπανα γλώσσα ἔχει. Περὶ ἄλλων πικρομένων τῶν ἀποφατικῶν μορίων, περὶ τῶν συνδυασμῶν αὐτῶν οὐ μὴ καὶ μὴ οὐ, κτλ, ἴδε Σ. Π. Β', καὶ Εἰσαγωγὴν 'Ελληνικῆς Συντάξεως.

*****

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ Προθέσεων.

§. 1. Ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτῶν θεωρούμεναι αἱ προθέσεις ἦσαν τοπικὰ ἐπιρρήματα. Ὡς πρὸς τὴν ἐν συντάξει χρῆσιν, ἀναπληροῦσι

τὰ τῶν πτώσεων, ἐξηγοῦσαι σχέσιν ὀνόματος πρὸς ὄνομα· *videt* μετὰ πατρὸς. — *βελτίους ἐποίει τοὺς πολίτας ἀντὶ χειρόνων* (Πλ. Γοργ. 515). Ἐὰν λοιπὸν ὑποθέσωμεν γλῶσσαν δεκατρεῖς πτώσεις ἔχουσαν, ὡς ἡ *Φινική*, αὐτὴ ἔχει μικροτέραν χρείαν τῶν προθέσεων, δι' ἰδιαιτέρου τύπου ἐξηγοῦσα ὅτι ἄλλαι διὰ προθέσεως. Ἐτι ὀλιγώτερον χρήζει τῶν προθέσεων γλῶσσα εἴκοσι πτώσεις ἔχουσα. Ἐὰν δὲ, τοῦναντίον, ὑποθέσωμεν γλῶσσαν ὅλως ἄπτωτον, ἢ γλῶσσα αὕτη δὲν δύναται σχεδὸν νὰ κινηθῆ ἄνευ προθέσεων, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς πλείσταις γλώσσαις τῶν νεωτέρων ἔθνῶν.

§. 2. Τίθενται δὲ αἱ προθέσεις εἰς τὸν λόγον κατὰ δύο τρόπους, ἐν συντάξει, χωριστὰ δηλ. τοῦ ὀνόματος πρὸς ὃ φέρονται, ὡς ἐπὶ γῆς, ἐπὶ τῶν ὠῶν, ἐν οὐρανῷ, κτλ, καὶ ἐν συνθέσει, κατ' ἐπιβήματικὴν ἔννοιαν, *ἀπείροτος, ἐπιβάσειν, ἐνουράριος*, κτλ· πολλάκις δὲ καὶ προθετικὴν ἀποσιχτιῶν τιος. — *ἀρὰ ἐνεχέσθω* (Πλ.). — ὁ ποταμὸς διαρρέει τὴν πόλιν. Συνήθως δὲ προτάσσονται ἐν συντάξει ὤσαι, καὶ πάντοτε ἐν συνθέσει, καὶ ἐν τούτῳ τὸ ὄνομα πρόθεσις, ὅπερ ἐν ἄλλαις γλώσσαις δὲν ἀληθεύει.

§. 3. Ὡς πρὸς τὰς πτώσεις μεθ' ὧν συντάσσονται, αἱ προθέσεις διαιροῦνται εἰς μονόπτωτους, μετὰ μιᾶς μόνης πλαγίας συντασσομένης, εἰς διπτῶτους μετὰ δύο πλαγίων συντασσομένης, καὶ εἰς τριπτῶτους, καὶ μετὰ τῶν τριῶν συντασσομένης.

Προθέσεις Μονόπτωτοι.

§. 4. Προθέσεις μονόπτωτοι εἶναι ἐπτά, ἢ ἀντί, ἢ ἀπὸ, ἢ ἐξ ἢ ἐκ, ἢ πρό, μετὰ γενικῆς συντασσομένηι, ἢ ἐν ἢ σὺν καὶ ἢ ἐν, μετὰ δοτικῆς συντασσομένηι, καὶ ἢ εἰς ἢ ἐς μετὰ αἰτιατικῆς.

I. Ἡ Πρόθεσις ἀντί.

§. 5. Ἡ πρόθεσις ἀντί σημαίνει· 1. ἀνταλλογήν· *πέζην δύναμις ἔχων, ἀνθ' ἧς ἄλληλιν οὐκ ἀν δέξαιτο* (Ξ. Κ. Π. Α', ζ', 10)· 2. ἀντικατάστασιν· *βουλεύεται ὅπως βασιλεύσει ἀντ' ἐκείνου* (Ξ. Ἀν. Α', α', 4). — *ἀντί μὲν δούλου πολίτης γεγένηται, ἀντί δὲ πτωχοῦ πλούσιος, ἀντί δὲ ἀπογραμματέως νομοθέτης* (Λυσίας)· 3. ἀμοιβήν· *ἀντί τῶν πολλῶν πόρων σμικρὰ ἀπολαῦσαι* (Πλ.). — *ἀντί τοῦ κακοῦ ἔργου τιμῆς ἀξιοῦν* (Ξ. Κ. Π. Δ', ζ', 15)· 4. προτιμησιν· *τὸν καλὸν θάνατον ἀντί τοῦ αἰσχροῦ βίου ἀφρεῖσθαι* (Ξ)· 5. αἰτίαν· *τὸν Μίνων τιμωροῦμεθα, ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἠνάγκασε τοὺς δασμοὺς τε-*

(Ξ). ιά. ἐπὶ ἕλης· ἀπὸ κέδρου' (Ἡρ.)· ἕ'. ἐπὶ πόρου καὶ μέσου· ἀπὸ σιδηρίας ὁ βίος (Ξ). — ἀπὸ τοῦ συκοφαντεῖν ζῆρ (Ἠλ.). — ἀπ' ἐλαχίστων ὀρμαῖσθαι (Ξ.). — ἀπὸ σμικροῦ ἐθέλω διαπραῖσαι (Λροφ.).

§. 8. Ἐν συνθέσει ἡ πρόθεσις ἀπὸ σημαίνει μάλιστα χωρισμός, ἀπομάκρυναι καὶ ἀποβολήν· ἀπέρχεσθαι, ἀποσκιρτῆν, ἀπομανθάνειν· αἰτῆσαι δέ, δόσειν καὶ λήγειν ὀφειλομένου δηλοῖ ἐν ταῖς ἀπαιτεῖν, ἀποδιδόναι, ἀπολαμβάνειν· ἀπανταχοῦ δ' ἐπικρατεῖ, διαφόρως τρεπομένη, ἡ ἔννοια τοῦ ἐξ ἄλλων χωρισμοῦ. Ἐκ ταύτης δὲ προήλθεν ἡ σημασία τῆς τελειώσεως· ἀποτελεῖν, ἀπεργάζεσθαι, ἀπερνημοῦν, ἀποδεικνῶναι = ἀπεργάζεσθαι, παρασκευάζειν, παρέχειν (Ξ. Κ. Π. Α', 6', 5. Β', 4, 23. Η', 4, 35)· οὕτω δὲ καὶ ἀπαριθμεῖν = τελευτᾶν τὴν ἀρίθμωσιν· τὰ δὲ χρήματα ὡς εἶπεν ὁ Κύριος διπλάσια ἀπὸ ἀρίθμωσεν Ξ. Κ. Π. Γ', 4, 42) = ἐπλήρωσεν, κυρίως δὲ = ἐμέτρησεν· οὕτω δὲ καὶ ἀπογεγραμμένοι ἢ = τελέσαντες τὸ ἀπογράφεσθαι, ἢ = διὰ τῆς ἐν καταλόγῳ ἀπογραφῆς κεχωρισμένοι τῶν ἄλλων. Τὰ μετ' αὐτῆς συντιθέμενα συντάσσονται ἢ δυνάμει τῆς προθέσεως, ὡς ἀπέχειν τινός, ἀποχωρεῖν ἀπὸ τινος καὶ ἔκ τινος, ἢ δυνάμει τοῦ ῥήματος· ἀπέρχεσθαι εἰς Λακεδαιμόνα, ἀποδιδόναι τινὶ τι, ἀπαιτεῖν τινὰ τι. Δυνάμει τῆς τῶ ῥήματι διδομένης σημασίας συντάσσονται καὶ τὰ παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς· Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος (Πρ. Ἀποστ. ΙΙΙ, 18) = ἀποχωριστάμενος καὶ χαίρειν εἰπών. — ἀποτάσσει τῷ σαταρᾷ; τὸ ἐναντίον τοῦ συντάσσεσθαι τῷ Χριστῷ.

3. Ἡ Πρόθεσις ἐξ ἢ ἔκ.

§. 9. Ἡ πρόθεσις ἐξ ἢ ἔκ σημαίνει ἐν γένει τὴν ἔκ τινος περιφρασίας, πλεονετέρας ἢ στενωτέρας, ἐξαγωγῆν· ἄ. ἐπὶ τόπον· ἐξίθναι ἐκ γῆς εἰς γῶς (Ἠλ.)· ἅ'. ἐπὶ προσώπων· ἐξ ἐμοῦ· γ'. ἐπὶ ἀποστάσεως· ἐκ βελίων, ἐκ ποδῶν, ἐξ ὀφθαλμῶν, ἐξ ἀνθρώπων ἐγένετο = ἐξηράνισται· δ'. ἐπὶ ἕλης· ἐκ πέτρας. Ὡσαύτως τίθεται ἢ ἔκ, ὡς ἢ ἀπὸ, εἰς δῆλωσιν τοῦ τῆς ἀρχῆς σημείου· τοπικῶς, χρονικῶς, αἰτιολογικῶς, μεταβολικῶς, ἐκ προηγουμένης συμφωνίας, ἐκ κανόνος, κτλ. ἐκ δεξιῶς, ἐξ ἀριστερᾶς, ὁ τόπος ἀπότομος ἐκ Φυλάκτης, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, ἐκ παιδῶν, ἐκ πολλοῦ, ἐκ τούτου = ἐκ τούτου τοῦ χρόνου = ἐκ τούτου τοῦ αἵτιου, ἐκ πολλοῦ = ἀπὸ πολλοῦ χρόνου καὶ ἐκ πολλοῦ προορᾶν = ἐκ μακροῦ τόπου = μακρόθεν, ἐκ πένητος, πλούσιος, ἐκ τῶν πρόσθεν δακρῶν γελᾶν, ἐκ τῶν ἐνοχλημένων

ποιεῖν, ἐκ τῶν ἔργων κρίνειν. Οὕτω λοιπὸν ἐκ τῆς τοπικῆς προκώπται ἡ χρονικὴ, ἐκ τῆς χρονικῆς ἡ αἰτιολογικὴ σημασία, κτλ.

§. 10. Ἐν ταῖς συνθέσει τῆς προθέσεως ἐξ ἢ ἐκ ἐπικρατεῖ μάλιστα ἡ ἔννοια τοῦ ἔξω ἐκδημος, ἐξίεναι, ἐκβάλλειν, ἐκπέμπειν ἡ ἔννοια τῆς ἀποστάσεως, ἐκ ποδῶν. Ἐκ ταύτης δὲ ἀνεπτύχθη ἡ σημασία τοῦ *Μαν'* ἐκπεπταμένως εὐφραίνεσθαι (Ξ. Κ. Π. Η', ζ', 7) τοῦ ἐπιτελῶς ἐξοπλιζέσθαι, ἐκπληροῦν, ἐκπονεῖν, ἐκπλέωσις ἡ σημασία τῆς καταγωγῆς, ἔρχομαι. Ὡσαύτως καὶ ἡ τῆς μεταβολῆς ἐν ταύτῳ ἐξελληνίζω, ἐκδιρραβάρω, κτλ. Καίτοι δὲ ὁμοιάζει ἐν πολλοῖς τῇ ἀπό, διαφέρει ὅμως ἐν ἄλλοις ἐκμαρθάνειν=ἐντελῶς μαρθάνειν, καὶ ἀπομαρθάνειν=λησμονεῖν, οὐπερ ἡ σημερινὴ γλῶσσα ἔχει τὸ ἐναντίον ἀπέμαθεν=ἐτελείωσε τὸ μαρθάνειν, ἐξέμαθεν=ἐλησμόνησεν.

4. Ἡ Πρόθεσις πρὸ.

§. 11. Ἡ πρόθεσις πρὸ σημαίνει 1. τὸ ἐμπρός πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεται (ἀισχύλ.).— πρὸ ποδῶν (Πλ.).— φροῦριον τὸ πρὸ τῆς χώρας (Ξ.). 2. τὸ πρότερον οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες (Ισ.).— πρὸ ἡμέρας (Πλ.). 3. υπεράσπειν πρὸ δεσποτῶν θνήσκειν (Εὐρ.). πρὸ τιος βουλεύεσθαι 4. προτίμηναι πρὸ τούτου τεθῆναι ἄρ πολλάκις ἔλοιτο (Πλ.).— κάλλιον πρὸ τοῦ φεύγειν ὑπέχειν τὴν δίκην (Πλ.).— τοῦδε ἐπαινοῦντος πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν (Πλ.).

§. 12. Καὶ ἐν ταῖς συνθέσειν ἐπικρατοῦσι τὰ αὐτὰ σημαίνόμενα, ἅπερ οὐδὲν ἕτερον ἢ ποικιλίαι τοῦ πρώτου, προάβλιον, πρόθυρον, πρόδομος, πρόστωρον, πρόλογος, πρόρρησις, προστασία, προτίμησις, πρόκειμαι, προσέρχομαι, προτάτω, προαγορεύω, προασπίζω, προαιροῦμαι, προκοῶ ἑαυτοῦ τε κήδετα ὁ προκοῶν ἀδελφοῦ (Ξ. Κ. Π. Η', γ', 15). Οὕτω καὶ ἐν τοῖς προβαλή, πρόγονος, πρόεδρος, πρόβατον ὡσαύτως καὶ πρόθυμος, προπετής τοιοῦτον βέβαια καὶ τὸ προδότης. Καὶ τὸ τῆς σημερινῆς δὲ γλώσσης πρὸ τῆς συγκομιδῆς τοῦ καρποῦ συμφωνητικὸν προστοίχιον μᾶλλον ἢ προσεύχιον ἐννοητέον.

5. Ἡ Πρόθεσις ἐν.

§. 13. Ἡ μετὰ δοτικῆς συντασσομένη πρόθεσις ἐν σημαίνει τὸ ἐν τιμὴ περιγερεῖσθαι εἶναι, πλατυτέρα ἢ στενωτέρα ἐν οὐρανῷ, ἐν γῆ, ἐν Σπάρτῃ, κτλ. Τοῦτο δὲ, διαφόρως ποικίλλον, ἐξηγεῖ ἄ. τὸ ἐν-

τός ἐν οἴκῳ β'. τὸ ἐπάνω ἐν ἄρισταιν γ', τὸ κάτω ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδροισιν (Πλ.) δ'. τὸ μεταξύ ἐν γήλοισ' ε. τὸ ἐνώπιον ἐν δῆμῳ ζ'. τὸ πλησίον ἢ ἐν Μυκάλη μάχῃ ζ'. τὸν χρόνον ἐν ἡμέρῃ, ἐν θέρει, ἐν τῷ παρόντι, ἐν τῷ τοιοῦτῳ=ἐν τοιαύτῃ πραγματικῶν καταστάσει.—ἐν τοιοῦτοις ὄντες πράγμασιν (Ξ. Ἀν. Β', α, 3). Ὡσαύτως καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους τρόπους, κυριολεκτικῶς τε καὶ τροπικῶς ποικίλλον, ἐξῆγει διάφορον ὑπάρξεως κλάσον, πολιτικόν, ἐπιστημονικόν, τεχνικόν, ἠθικόν, κτλ' ἐν ὀλιγαρχία, τῶν ἐν τέλει, ἐν φιλοσοφία, ἐν ἀρετῇ, ἐν τέχνῃ, ἐν ἐλπίσιν, ἐν χρηστικῷ τρόπῳ, κτλ. Παραλειπτικά δὲ εἶναι τὰ ἐν ἄδου τόπῳ δηλ. ἐν Ἀρίφρονος οἴκῳ δηλ. Ὡσαύτως ἐν Κλωπιδῶν (Ἀρφ), δῆμῳ, κομικῶς, ἀντὶ Κρωπιδῶν.

§. 14. Ἡ πρώτη σημασία, τὸ ἐν τινὶ εἶναι, ἐπικρατεῖ καὶ ἐν ταῖς συνθέσει τῆς προθέσεως ταύτης κατὰ διαφόρους τροπὰς: ἐνοικεῖν, ἐμμένειν, ἐνδύειν, ἐναυλιεῖν, ἐργομος, ἐκτιμος, ἐναντίος, κτλ' οὕτω καὶ ἐνθα (ἐν θά=θα γεωμ.). Ἡ σύνταξις τούτων βάλνει κατὰ τὴν ἐν συνθέσει ἐπικρατοῦσαν ἔννοιαν ἐμφερῆς τινὶ=ὄμοιος.—ἐγγελαῖν ἐμοί (Σ. Ἡ. 270).—οὐ γὰρ ἂν τσαντοῖ ἐρέκραγες ἡμῖν (Ἀρφ Π. 224).—ἐμπίπτειν τινί, ἐμπίπτειν ἀλλήλοισ.—ἐρίστασθαι τοῖς ποιουμένοις (Θ. Ἡ, 39)=ἀνθίστασθαι ἢ δυνάμει τοῦ μετ' αὐτῆς ὀνόματος ἢ ῥήματος, ἀνευ βοήθης τῆς προθέσεως ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν ἐμπειρος γεωμετρίας (Πλ. Πολιτ. Ζ'. 529)=ἐν πείρᾳ γεωμετρίας.—ταῦμαλεν ὧν βούλονται (Ξ. Κ. Π. Η', δ', 32)=τὸ ἐναντίον τῶν ἀ βούλονται.—ἐνθυμεῖσθαι, ἐννοεῖν τι=ἐν θυμῷ, ἐν νῷ τιθέναι τι.—ἐμπεδοῦν ὄρκους (Ξ. Ἀν. Γ', β', 10)=βεβαιοῦν, κυροῦν.—τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐρίστασθαι (Πλ.)=εἰσερχεσθαι. Ὡσαύτως ἐμψυγεῖν καὶ ἐμπιεῖν.—ἐρέβαλεν εἰς τὴν πολιτείαν (Ξ.)=εἰσέβαλεν, κτλ.

6. Ἡ Πρόθεσις ξὺν ἢ σὺν.

§. 15. Ἡ μετὰ δοτικῆς, ὡς ἡ ἐν, συντασσομένη πρόθεσις ξὺν ἢ σὺν σημαίνει σύνθεσιν καὶ συνάγειαν τῆς γῆς σὺν ἀνδράσι κάλλιον ἢ κερῆς κρατεῖν (Σ.).—σὺν τοῖς ὅπλοισ.—σὺν τῷ σὺν ἀγαθῷ ἢ σὺν τῇ σὺν ζημίᾳ (Ξ. Κ. Π. Γ', α, 13). Ἐκ ταύτης προκύπτει ἡ σημασία τῆς συμφωνίας σὺν τῷ ῥόμφ (Ξ.) καὶ ἡ τῆς βοηθείας σὺν θεῷ, κτλ. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ξὺν συγγενὲς τῷ ξυρός=κοινός: ὡς

δὲ τὸ πὺν προῦκυψεν, ἀφαιρεθέντος τοῦ κ (ζὼν=κσύν, σύν), οὕτως, ἀφαιρεθέντος τοῦ σ, προῦκυψε τὸ λατινικὸν cum, οἷον κόν.

§. 16. Ἡ σημασία τῆς συναφείας, ἐνώσεως καὶ συμπλοκῆς ἐπικρατεῖ καὶ ἐν συνθέσει συμπορευεσθαι τιμ, σύμπλουε τιμ. — ὁ ἴππος τοῦτο (τὸ ὄπλον) συμφέρει (Ξ. Κ. Π. Δ', γ', 17). = φέρει ἑμοῦ. — συγκρατεῖν τὰ χεῖρε. ἰσαύτως καὶ ἡ τῆς βοηθείας συμπράττειν, συνεργεῖν, συνήγορος, σύμφορος, κτλ. Ἐκ τῆς πρώτης προκύπτει καὶ ἡ σημασία τῆς ἐν τάξει καὶ ἀρμονίᾳ πλοκῆς συντάττειν, συντιθέσθαι, συγγράφειν, ἄθεν καὶ συγγραφή τὸ ἔγγραφον συμφωνητικόν, syngrapha· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ=document, Urkunde γερμανιστί.

7. Ἡ Πρόθεσις εἰς ἢ ἔς.

§. 17. Ἡ πρόθεσις εἰς ἢ ἔς, μετὰ αἰτιατικῆς συντασσομένη, εἶναι ἡ ἀντίθετος τῆς ἐξ ἢ ἐκ· διότι ἡ μὲν ἐξ ἢ ἐκ σημαίνει τὴν ἐκ τινος ἀρχήν, ἡ δὲ εἰς ἢ ἔς σημαίνει τὸ εἰς τι τέρμα· ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν (Ξ). Ἐκ ταύτης προκύπτει ἡ σημασία τοῦ τέλου· πολὺ δὲ μοχθεῖν τὸν ἦφορ' εἰς ἔλαιον εὐκλεῶς (Γν.) ἢ τοῦ ἐναρτίου στρατεία εἰς Ποτίδαμν (Πλ.) ἢ τοῦ ἔσω· εἰς φρέαρ ἐμβάλλειν (Πλ.) ἢ τοῦ ὡς πρὸς· εἰς χρήματα. — εἰς γε τὸ ἴδιον (Ξ).

§. 18. Ἐκ τῶν ἀψόχων μεταφέρεται ἡ πρόθεσις αὕτη εἰς τὰ ἔμψυχα, ὅταν μετὰ τοῦ προσώπου ἐννοῆται καὶ ὁ τόπος· εἰς Λαγοῦς (Λαφ.). — εἰς ὑμᾶς εἰσελθῶν (Λυσ.)=εἰς ὑμᾶς τοὺς δικαστάς, εἰς τὸ δικαστήριον. — εἰς Πέρσας πορευέσθαι (Ξ)=εἰς τὴν χώραν τῶν Περσῶν. Ἐπὶ προσώπων δέχεται πολλὰς ποικιλίας· εἰς τοὺς πρόωτους ἄγειν, ἀληθῆς εἰς φίλους, λέγειν εἰς ἅπαντας, κτλ.

§. 19. Τὸ προμνημονευθὲν τέρμα σημαίνει ἡ πρόθεσις αὕτη, διαφύως τρεπόμενον· ἐπὶ ἀριθμῶν· ἐς εἴκοσι μάλιστα (Θ)=οὐ πλείονες πῶν εἴκοσι. — εἰς δώδεκα τὸ βάθος (Ξ). — εἰς τοὺς τριακοσίους (Ξ). ἰσαύτως ἐπὶ χρόνου· ἤκειτε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν (Ξ)· τοῦτο εἶναι τὸ τέρμα τῆς προθεσμίας. — εἰς δύναμιν=ὅσον ἐκτείνεται ἡ δύναμις. — εἰς ἀργύριον λογιζέσθαι=ὡς ἀργύριον, ὡς νόμισμα λογαριάζεσθαι. — εἰς καιρὸν=ἐγκαίρως. — εἰς κάλλος ζῶν.=εὐπρεπῶς.

§. 20. Κατὰ βραχυλογίαν δὲ εἶναι, μετὰ τῶν ὁμοίων, τὸ ἐς τὴν Σαλαμίνα ὑπέκκειται ἡμῖν τέκτα τε καὶ γυναικες (Ἱβ. Η', 60)=εἰς Σαλαμίνα ἀχθέντα ὑπέκκειται ἐν Σαλαμίνα. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἀν-

τίθετον τοῦ κάππεσον ἐν Ἀήμω (Ιλ. Α, 593) = εἰς Ἀήμνον πεσῶν ἐκείμην ἐν Ἀήμω· οὕτω καὶ εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον παρεῖναι (Ξ.)· ἐν δὲ τῷ (Ξ. Κ. Π. Β', 4, 9) γέγγρον δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν κοπίς δὲ ἢ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν, ἢ εἰς = ἐν, ἢ πολλῶ μάλλον = διά, διὰ τὴν ἀριστερὰν, καὶ διὰ τὴν δεξιάν. Παραλειπτικά δὲ τὰ εἰς διδασκάλου, εἰς παιδοκριβου, κτλ.

§ 21. Ὡς ἐν ταῖς συνθέσει τῆς δὲ ἢ ἐκ ἐπικρατεῖ ἢ ἔννοια τοῦ ἔξω, ἐξάγω, ἐκπίπτω, κτλ, οὕτως ἐν ταῖς συνθέσει τῆς εἰς ἢ ἐς ἐπικρατεῖ ἢ ἔννοια τοῦ εἰσω ἢ ἔσω· εἰσάγω, εἰσπίπτω, ἐξοικίζω καὶ εἰσοικίζω, ἐξαγαγκάζω καὶ εἰσαγαγκάζω· οὕτως ἐκπλους καὶ εἰσπλους, εἰσοδος καὶ ἐξοδος, κτλ· οὕτως εἰσορῶ, εἰσδύομαι, κτλ.

Προθέσεις δίπτωτοι.

§. 22. Προθέσεις δίπτωτοι, μετὰ δύο πτώσεων συντασσόμεναι, εἶναι τέσσαρες, ἡ ἀνά, ἡ διὰ, ἡ κατὰ καὶ ἡ ὑπέρ. Ἐκ τούτων δὲ ἡ μὲν ἀνά συντάσσεται γενικῆ καὶ δοτικῆ, ἡ δὲ διὰ, κατὰ καὶ ὑπέρ γενικῆ καὶ αἰτιατικῆ.

1. Ἡ Πρόθεσις ἀνά.

§. 23. Αἰτιατικῆ συντασσομένη ἡ ἀνά πρόθεσις σημαίνει· 1. τὸ ἐπάνω, ἐπὶ μεγάλης ἐκτάσεως· ἀνά τὰ ὄρη πλανᾶσθαι, τρέχειν (Ξ). — ἀνά πάσας γῆν καὶ θύλασσας εἰρήνη ἔσται (Ξ.)· τὸ δὲ ἀνά τὸν ποταμὸν πλέειν (Ἡρ.) = πρὸς τὰς πηγάς· 2. χρόνον· ἀνά πάσας ἡμέρας (Ξ.)· 3. διανεμήσιν· ἀνά ἕκαστον ἔτος (Πλ.)· ἐκ τῆς ἔννοιας τῆς τοπικῆς ἐκτάσεως προκύπτει ἡ τῆς δυναμικῆς· ἀνά κράτος = ὅσον φθάνει ἡ δύναμις = ὅλαις δυνάμεσιν.

§. 24. Ἡ μετὰ δοτικῆς σύνταξις τῆς προθέσεως ἀνά, ἐπὶ τῆς σημασίς τῆς ἐν, ἀπαντάται μόνον παρ' ἐπικούς (Ιλ. Α, 14) καὶ παρὰ λυρικοῦ (Ἠνὸδ. Π. Α', 6)· ἐκ τούτων δὲ μετεφέρθη καὶ εἰς τὰ λυρικά τεμάχια τῶν ἀττικῶν τραγικῶν· ἀνά τε ναυσὶν καὶ σὺν ὄπλοις (Εὐρ. Ἴφ. Αὐλ. 754).

§. 25. Ἐν συνθέσει ἡ ἀνά πρόθεσις σημαίνει· 1. τὸ ἐπάνω· ἀναπηδᾶν ἐπὶ τὸν ἵππον· 2. τὸ ὀπίσω· ἀναποδίξειν, ἀναχωρεῖν, ἀνατίθεσθαι = ἀποσύρειν, ἀλλάσσειν θέσιν τοῦ λίθου ἐπὶ τῆς παιδείας, καὶ = ἀλλάσσειν γνώμην, rétracter· 3. τὸ πάλιν· ἀναμάχεσθαι, ἀναβιώσκεισθαι, ἀναδιδάσκειν τὰ δράματα = ἐκ νέου παριστᾶν, κτλ· 4. ἐπίτασιν· ἀναβοᾶν, ἀναγελαῖν, ἀνακαλεῖν = μεγαλοφώνως καλεῖν,

προτρέπειν ἀνακαλείσθαι κύρας = καλεῖν ὀπίσω. Ἐκτασιν δὲ σημαίνει ἐν τοῖς ἀνοίγειν, ἀναπεταγῆναι, κτλ. οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀναστομοῦν = ἀνοίγειν στόμα ἢ δίοδον (Ξ. Κ. Π. Ζ', ιέ, 15)· οὕτω παρ' ἱετροῖς ἀναστομωτικά, τὰ δύνανται τοῦ ἀναστομοῦν ἦτοι ἀνοίγειν ἔχοντα.

2. Ἡ Πρόθεσις διὰ.

§. 26. Ἡ πρόθεσις διὰ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει τὸ διὰ μέσου· τοπικῶς διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται (Λ.)· ἐπὶ προσώπων· διὰ βασιλέων πεφυκῶς = καταγόμενος, οἷον διακῆς ὀργανικῶς· διὰ τινος διαγινώσκειν· χρονικῶς· διὰ βίου εὐτυχεῖν· τροπικῶς ἢ ἀρετῇ βραίνει διὰ μόχθων (Εὐρ.). — διὰ πένθους τὸ γῆρας ἄγων (Ξ.).

§. 27. Ἐκ τούτου προκύπτει ἡ σημασία τοῦ μετὰ τοσοῦτον διάστημα τοπικὸν ἢ χρονικόν· διὰ δέκα ἐπάλλεων (Θ. Γ', 21). — διὰ τετρακοσίων ἐσῶν = μετὰ τετρακόσις ἔτη διὰ χρόνον· διὰ τέλους = μέχρι τέλους. ἴσασάτωσ καὶ ἡ τοῦ ἀγράφου καὶ μέσου, ἐπὶ ἐμφύγων τε καὶ ἀψύγων. Λέγειν δὲ ἐρμητέως (Ξ Α', Β', γ', 19). — δι' εὐαιτῶν κτάσθαι (Ξ. Κ. Π. Ἀγ. α, 6). — διὰ λόγου μαρθάνειν (Ξ.). — αὐτὰ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι (Ξ.).

§. 28. Μετὰ αἰτιατικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις διὰ σημαίνει τὸ αἴτιον· διὰ τοὺς ἀδίκως πολιτευομένους ἐν τῇ ἀλιταρχίᾳ δημοκρατία γίγνεται (Λυσ.) — διὰ τὴν ἀμετρον ἔξιν (Πλ.). — διὰ τὸ ἐρᾶν τοῦ ἔργου· παρὰ δὲ ποιηταῖς σημαίνει καὶ τὸ διὰ μέσου, ὡς μετὰ γενικῆς φεῖναι διὰ κῆρ' ἄλιον (Δίσχυλ.). — διὰ πόρτιον κῆρ' ἄλιμας ἐπόρευσαι ἐμὰν ἄρασσαρ (Εὐρ. Ἰππολ. 753). — διὰ τοὺς εὐμαχομένους αὐτὰ μάχαι κρῖνονται (Ξ. Κ. Π. Ε', β', 35) = οἱ εὐμαχομένοι κρῖνουσι τὰς μάχαι.

§. 29. Ἐν συνθέσει ἡ πρόθεσις διὰ σημαίνει 1. διάβασιν· διέρχεται, διατρέχειν, διαγγέλλειν· 2. διάρκειαν μέχρι τέλους· διαμένειν, διατελεῖν, διαβιοῦν, διαγιγνέσθαι· 3. χωρισμὸν καὶ ἀποστασιν· διαβάλλειν, διέχειν· 4. διαμορφήν καὶ σκορπισμὸν, διαδιδόναι, διαπέμπειν, κτλ. Ἐξαιρουμένων τῶν λαμβανόντων τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐρίζειν, δοτικῆς συντασσομένων, ὡς διαφέρεσθαι τιτι, διαπολιτεύεσθαι τιτι, κτλ, καὶ τῶν λαμβανόντων τὴν ἔννοιαν τῆς διαφορᾶς καὶ ἀποστάσεως, γενικῆς συντασσομένων, διαφέρειν τιτός, καὶ διέχειν τιός, κτλ, ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπικρατεῖ ἡ κατ' αἰτιατικὴν σύντα-

ξίς διάγειν, διαιρείν, διακριβοῦν, κτλ, ὡς καὶ τὸ διαδέχεσθαι. Ἐν δὲ τῷ (Ξ. Κ. Π. Η, ζ', 18) τῷ *ρυκτερινῷ ἀγγίλῳ τὸν ρυκτερινὸν διαδέχεσθαι*, παθητικῶς, καθ' Ἑρμᾶνον ἔστι δ' ὁμοίως καὶ ἔπιεσθαι ἐκλαθεῖν τὸ διαδέχεσθαι τὰ δὲ διαμάχεσθαι, διαμιλλᾶσθαι, κτλ, δέχονται δοτικὴν δυνάμει τῆς αὐτῶν σημασίας.

3. Ἡ Πρόθεσις κατὰ.

§. 30. Ἡ πρόθεσις κατὰ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει, κατὰ πρῶτον, τὸ ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω, ἐξηγούμενου ἢ τοῦ ἑνὸς σημείου, ὡς *ἐρρίπτειτορ ἑαυτοῦ κατὰ τοῦ τειχεοσ κάτω* (Ἡρ. Η, 53) = *en se précipitant du haut du mur.* — *τὸν νέκρον κατὰ τοῦ τειχεοσ κατακρεμάσαι* (Ἡρ. Β', 121), ἢ τοῦ ἄλλου, ὡς *μόρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέειν* (Πλ.). — *ἐλείβετο ὑπὲρ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν* (Ξ. Κ. Π. Ψ', δ', 3), ἢ καὶ ἀμφοτέρων, *χειμαρῶν κατ' ὄρεσφι βέοντες ἐς μοιγάρκειαν συμβάλλετορ ὕδωρ* (Ἰλ. Δ, 452).

§. 31. Ἐκ τούτου προκύπτει ἡ σημασία τοῦ ἐπάνω κατὰ πολλοὺς τρόπους, κυριολεκτικῶς τε καὶ τροπικῶς, ἐνοουμένου κατὰ κόρης τύπειν. — *καθ' ἑρῶν ὀμνύμαι.* — *μὴ κατ' ἀνθρώπων σκόπει μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν* (Πλ.). — *κατὰ σκοποῦ τοξοῦειν* = ἐπάνω. — *ψεύδεσθαι κατὰ τοῦ Θεοῦ* (Ξ.) = περὶ. — *καθ' ὀμῶν ἐγκώμιον* (Δ. Ψ. Β', 68). — *οἱ κατὰ Δημοσθένους ἐπαιροί* (Δίσχ. Κτησ. 60), μάλιστα μετὰ τῶν λεκτικῶν ῥημάτων τοῦτο. Συνήθως δὲ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐναντίον *κατ' ἐμοῦ μάρτυρας παρρασχέσθαι* (Πλ.), κτλ. ἰσαύτως καὶ ἡ τοῦ κάτω ἀφανίζεσθαι κατὰ τῆς θαλάσσης (Ἡρ.). — *κατὰ τῆς γῆς δεῖναι ἢ καταδύναι* (Ξ. Κ. Π. Ε, ε, 9). — *τὸν κατὰ γῆς* (Ξ. Κ. Π. Δ', ε, 5) = τὸν ὑπὸ γῆς, τὸν τεθαμμένον.

§. 32. Μετὰ αἰτιατικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις κατὰ σημαίνει 1. *διατριβὴν ἐν τιε ἢ περὶ τι* κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀφευθεῖν νόμος γέγραπται (Δ. Λεπτ. 459) 2. *διεόθεναι πρὸς τι* παρῆσοι αἱ παρθένοι κατὰ πατέρας (Ἡρ.). — *οἱ Ἕλληες ἐνίκων τὸ καθ' αὐτούς* (Ξ.) = τὸ καθ' αὐτοῦ βλέπον, τὸ καταντικρῶ των.

§. 33. Ἐκ τῆς πρώτης σημασίας, τῆς τοπικῆς, τῆς *ἐν τιε* διατριβῆς, προκύπτει ἡ χρονικὴ σημασία κατὰ τὸν πρότερον πόλιμον (Ἡρ.). — *οἱ καθ' ἑαυτοῦσ ἀνθρώποισ* (Ξ.) = οἱ σύγχρονοισ. Ἐκ δὲ τῆς σημασίας τῆς διευθέσεως προκύπτει ἡ τῆς *συμφορίας* κατὰ μοδ-

σαν, κατὰ τοὺς νόμους, κατὰ τὸ εἶδος, κατὰ Πλάτωνα· ἐκ τούτου δὲ κατὰ κράτος=συμφώνως τῇ δυνάμει=ὅσον δυνατόν· κατὰ χώραν=ἐκαστον ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ. Ἐκ ταύτης δὲ ἡ σημασία τοῦ καθ' ὃ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ· κατὰ τὴν τροφήν τῶν παιδῶν τοσαύτη ἐλεγον (Ἡρ.) καὶ τῆς συγκρίσεως· κρείττων ἢ κατὰ ἄνθρωπον (Ξ)· ἐκ ταύτης δὲ ἡ σημασία τοῦ χωρισμοῦ, μετὰ τῶν ἀντανακλωμένων ἀντωνυμιῶν· αὐτὸ καθ' ἑαυτό (Ἰσ.)=καθ' ἑαυτὸ καὶ τῶν ἄλλων κεχωρισμένον θεωρούμενον. Ἐκ τῆς τοῦ χωρισμοῦ προκύπτει ἡ τῆς διακρίσεως σημασία· κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνειν (Δ).

§. 34. Ἐκ τῆς αὐτῆς σημασίας τῆς διευθύνσεως προκύπτει καὶ ἡ τῆς προσεγγίσεως· ἐπὶ ἀριθμῶν· κατὰ δεξήκοιτα ἑξα καὶ χίλια (Ἡρ.), πρὸς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν ἐκλίναν. Ὡσαύτως καὶ ἡ τοῦ σκοποῦ· κατὰ θέαν ἤκειν (Θ. Γ', 31).—κατὰ τίς;=πρὸς τίς; διὰ τί;

§. 35. Ἐν συνθέσει ἡ πρόθεσις κατὰ σημαίνει· 1. τὸ κάτω· καταβάλλειν, καταπηδᾶν, κατακλίθειν· ἐπιστροφήν δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπάροδον ἐν τῷ κάθοδος ἢ κήθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν· 2. τὸ ἐναντίον· καταφύδομαι· 3. τὸ ἐξ ὁλοκλήρου· καταπιμπύρειν, κατασθενεῖν, καταφαγεῖν· κατακλεισάμενος (Ξ). Οὕτω καὶ καταβύστρυχος=πλήρης βυστρύχων, κατάδρυμος=πλήρης δρυμῶν.

§. 36. Εἰ καὶ πολλὰ ῥήματα ἐκ τῆς προθέσεως ταύτης σύνθετα συντάσσονται συνήθως μετὰ γενικῆς προσώπου καὶ αἰτιατικῆς πράγματος, κατηγορεῖν τιος, καταδικάζειν τιός τι, κτλ, ἰπαντώνται ὁμοίως καὶ ἄλλως συντασσόμενα· καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὕδα (Εὐρ. Βάκχ. 503. Θ. Γ', 34. Η', 82).—οὐχ ἠδομένως πράττοιτά με κατέργως (Ξ. Κ. Π. Η', δ', 9. Ἴδε καὶ Ἄρφ. Ἰπ. 46)=ἐφώρασας.—ὕμας ἐνιοι καταπολιτεύονται (Δ. περὶ τῶν ἐν Χερῶν. 102).—οὐκ ἴσαστε καταγελάσαι ἡμῖν (Ἡρ. Ζ', 9. Ἴδε καὶ Γ', 155).—καθουβρίζει τιτί (Σ. Αἰ. 153).—τοῖσι μὲν κατωκέκριτο θάνατος (Ἡρ. Ζ', 146).

4. Ἡ Πρόθεσις ὑπέρ.

§. 37. Ἡ πρόθεσις ὑπέρ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει· 1. τὸ ὑπεράνω, ἐπὶ τοπικῆς θέσεως· ὃ θεὸς ἔθηκε τὸν ἥλιον ὑπὲρ γῆς (Πλ.).—ὑπὲρ τῆς κόμης γήλοφος ἦν (Ξ).—ὑπὲρ τῶν πρόσθεν διακοτιάζειν (Ξ. Κ. Π. Γ', γ'. 34)· 2. ὑπεράσπιον· ἀποθήσκειν ὑπὲρ τῶν δικαίων (Ἰσ.).—ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ (Ξ)· 3. τὸ περὶ οὗ ὃ λόγος· δικάσαι ὡμομόχαιτε ὑπὲρ ὧν ἡ δίκαια=περὶ.—ὑπὲρ τιος

Δαρῖεϊν (Ξ.)=περί τινος· 4. *εις τόπον τινός· ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινοῦμαι* (Πλ.)=ἀντί.

§. 38. Μετὰ αἰτιατικῆς δὲ συντασσομένη σημαίνει τὸ ἐπέκεινά τινος ὄριον, καὶ τοῦτο μᾶλλον ἐπὶ κινήσεως· ὑπὲρ γῆς ὄρους ἀφανισθεῖς (Πλ.). Συνηθέστατα δὲ τίθεται ἢ ὑπὲρ μετὰ αἰτιατικῆς· ἐπὶ ὑπερβάσεως μέτρον καὶ ἀριθμοῦ· ὑπὲρ τὰ ἐκαυμένα.—ὑπὲρ ἄνθρωπον (Πλ.).—ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους (Πλ.)=ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν κατάληψιν.—τοὺς ὑπὲρ τριάκοντα ἔτη γεγονότας (Πλ.).—ὑπὲρ τὸ ἡμῖν (Ξ.).—ὁ δεῖνα ἐδαίμων ὑπὲρ τὴν πόλιν (Δημ. Σουτάξ. 172).

§. 39. Ἐν συνθέσει ἢ πρόθεσις ὑπὲρ σημαίνει· 1. ὑπεροχὴν· ὑπερέχειν, ὑπερβαίνει· 2. ὑπερβολὴν· ὑπεράγασθαι, ὑπερμισεῖν, ὑπερεμπίπρασθαι, ὑπέρπλουτος, ὑπέρραυχος, ὑπερβαλλόντως· 3. καταφρόνησιν· ὑπεροχάν, ὑπεροχία· ἀπανταχοῦ δὲ ἀναφαίνεται ἢ ἔννοιαι τοῦ ἐπάνω.

Προθέσεις Τρίπτωτοι.

§. 40. Προθέσεις τρίπτωτοι, καὶ μετὰ τῶν τριῶν πλαγίων συντασσομένοι, εἶναι αἱ ἐπόμεναι ἐπτά, ἢ ἀμφί, ἢ περί, ἢ ἐπί, ἢ μετά, ἢ παρά, ἢ πρός, ἢ ὑπό.

1. Ἡ Πρόθεσις ἀμφί.

§. 41. Ἡ πρόθεσις ἀμφί, μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς συντασσομένη, σημαίνει σχεδὸν τὰ αὐτά· ἄ. τὸ περί· τοῖς ἀμφί ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλεως (Ἠρ.)· Ἐ. τὸ ἔρενα· οἱ πολέμιοι προσήεσαν ἀμφί ὧν εἶχον διαφερόμενοι (Ξ.)· γ'. τὸ περί οὗ ὁ λόγος· πυσθεῖσθαι δεόμενος τὰ τ' ἀμφί σοῦ, τὰ τ' ἀμφ' Ὀρέστον (Εὐρ. Ὀρ. 865).—ὅπως ἀκούσης τῆς δίκης τῆς ἀμφί τοῦ πατρὸς (Ξ. Κ. Π. Γ', ἄ, δ).—ἀμφί φαιδέμοις ὄροις ἔχωρ (Ξ Ἀποσπ.).—θανάτου ἀμφιγούθῳ (Εὐρ.).—ἀμφί κώστῳ τῷ βασιλείῳ (Λισχύλ.).—ἀμφί τῷ θανάτῳ αὐτῆς διέδε λέγεται λόγος (Ἠρ.)· Ἡ μετὰ γενικῆς σύνταξις τῆς ἀμφί δὲν εἶναι πολλὴ συχὴ παρ' Ἀττικοῖς· ἢ δὲ μετὰ δοτικῆς εἶναι ἄχρηστος παρά τοῖς πᾶσι· αὐτῶν.

§. 42. Μετὰ αἰτιατικῆς ἢ ἀμφί σημαίνει τὸ περί· τοπικῶς· ἀμφί Τροίαν (Ξ.).—ἀμφί τὸν ποταμόν (Ξ)· τὸ περίπον, ἐπὶ χρόνον· ἀμφί δόρυιστον, ἀμφί μέσον ἡμέρας (Ξ)· ἐπὶ ἀριθμοῦ· ἀμφί τοὺς δισχιλίους (Ξ), κτλ. Μετὰ τῶν ῥημάτων εἶναι καὶ ἔχειν σημαίνει ἀσχο-

Λίσσθαι περί τι ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν. — οἱ πολλοὶ εἶχον ἀμφὶ τὰ αὐτῶν (Ξ.).

§. 43. Τὸ οἱ ἀμφὶ τινα, ἐπὶ κυρίου ὀνόματος, ἐννοεῖται τριχῶς· ἅ. ἐννοεῖται δι' αὐτοῦ ὁ ὀνομαζόμενος, ἐπίσημόν τι πρόσωπον, μετὰ τῶν περὶ αὐτόν, ὑπ' αὐτόν, ὁπαδῶν, ὁμοίων, κτλ· οἱ ἀμφὶ Σωκράτη, οἱ ἀμφὶ Κῦρον, οἱ ἀμφὶ Ζήνωα, οἱ ἀμφὶ Εὐθύβορα, κτλ. β'. μόνον τὸ ὀνομαζόμενον πρόσωπον, ἄνευ ὁπαδῶν, κτλ. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον παρὰ γραμματικοῖς καὶ σχολιασταῖς, οἱ περὶ Ζήθον καὶ Ἀμφίπορα = ὁ Ζήθος καὶ ὁ Ἀμφίων, οἱ περὶ Ὀρφίτην καὶ Πυλάδην, κτλ. Τὰ παρὰ τοῖς ἐνδόξοις τοιαῦτα χωρὶά δυνατὸν ἀπαραιτήτως νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὴν ἁ. κατηγορίαν· γ'. μόνον οἱ περὶ τὸ ὀνομαζόμενον πρόσωπον, ἄνευ τούτου, ὡς οἱ ἀμφὶ Ὀρφεία = οἱ Ὀρφικοί. Ἀλλὰ καὶ τούτων τὰ πλεῖστα χωρὶά δυνατὸν νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὴν ἁ. κατηγορίαν. Συνηθεστέρα ἐν τούτοις εἶναι ἡ πρόθεσις περὶ.

§. 44. Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ πρόθεσις ἀμφὶ συνήθως τὸ ἐκατέρωθεν, ἀμφιφορετὴς, ἀμφίβιος, ἀμφιδέξιος, ἀμφίστομος· οὕτω καὶ ἀμφίβουλος καὶ ἀμφίλογος· ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ ἀπυρταχόβητ, ἀμφιάλλος, ἀμφιέντυμι, κτλ' τὸ δὲ (Πλ. Τιμ. δ6) πυρετοδὸς ἀμφημερινοῦς = καθημερινοῦς.

2. Ἡ Πρόθεσις περὶ.

§. 45. Ἡ πρόθεσις περὶ ἔχει τὰ αὐτὰ σημαίνόμενα τῇ ἀμφὶ, τῆς ὁποίας ὅμως εἶναι συνηθεστέρα εἰς τὸν πεζὸν λόγον.

§. 46. Μετὰ γενικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις αὕτη μόνον παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷται ἐπὶ τῆς κυριολεκτικῆς σημασίας τοῦ περίξ· τείχη περὶ Ἀρδαρίας (Εὐρ.) παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς τίθεται εἰς δήλωσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος θέματος· περὶ τε τῶν νοσηρίων χωρίων καὶ τῶν ὄψιμων λόγοντες (Ξ. Κ Π. Α, ς', 13). — γοβεῖσθαι περὶ τιος. — τὸ περὶ ἡμῶν δίκαιον (Ἰσαίος) = τὸ ἡμέτερον δίκαιον· ἐν τοῖς περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, κτλ, ἡ περὶ = ὑπὲρ (Σ. Η. Β', σ. 576).

§. 47. Μετὰ δοτικῆς συντασσομένη ἡ περὶ σημαίνει τὸ περίξ· περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν (ἔχειν) δακτύλιον (Πλ. Πολιτ. Β', 359)· εἶναι δὲ τοῦτο ὅχι τοσοῦτον συχνόν. Συχνότερον τίθεται μετὰ τῶν γόβου καὶ θάρρους σημαντικῶν ῥημάτων· δεδιδότες περὶ τῶν χωρίων (Θ. Α, 60). — θάρρει περὶ σεανιῶ (Πλ. Θεαιτ. 148).

§. 48. Μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις περὶ σημαίνει, τὸ περίξ· κυ-

ριστολεκτικῶς περὶ τὸν οὐρανόν. περὶ τὴν γῆν, περὶ τὴν θάλατταν (Πλ.)· τροπικῶς περὶ θεοῦ καὶ περὶ ἀνθρώπου (Πλ. Γοργ. 765). — τὰς περὶ τὰ μαθήματα ἡδονάς (Πλ. Φιλ. 52). Ὡσαύτως περὶ ἔτη πέντε καὶ ἐξήκοστα (Πλ.) — περὶ τοὺς τριακοσίους, οἱ περὶ τὸν Ἀρματόν (Ξ) — οἱ περὶ Ἀρχίδαμον (Ξ) = οἱ ὑπαδοὶ τοῦ Ἀρχιδάμου, κτλ. Ἴδε τὰ περὶ τῆς ἀμφὶ ῥηθέντα.

§. 49. Ἐν συνθέσει ἐπικρατεῖ 1. ἡ ἔννοια τοῦ περίη· περιάγω, περιπέττω, περίβολος, περίοικος· περιδρομος = gallerie. Ἐκ τούτου ἡ ἔννοια τοῦ περιδρομεῖσθαι, περιέπω = περιποιούμαι· 2. ἡ τῆς εἰς τὸ ἐναντίον τροπῆς· περιπέτεια· περιτρέπω = εἰς τὸναντίον τρέπω. 3. ἡ τοῦ Ἰαν· περιβλετοσ, περιαλεγειν· ἐκ τούτου ἡ ἔννοια τοῦ περιπτῶς, ματαῶς καὶ ἀπεριωκέπτως· περιεργάζομαι· 4. ἡ τῆς καταφρονησεως· περιορᾶν· τὸ δὲ περιφρονεῖν· ἀ· = ἴαν σοφὸν εἶναι· οὐ περιφρονοῦσαν ἡλικίαν ἔχει (Πλ. Ἀζιόχ. 365)· Ἐ· = καταφρονεῖν· ἡδη περιφροῶ τοῦ ζῆν (Πλ. αὐτόθι 372).

3. Ἡ Πρόθεσις ἐπὶ.

§. 50. Ἡ πρόθεσις ἐπὶ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει τὸ ἐπάνω, κυριολεκτικῶς τυγχάνει τὰ ἐπὶ γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα (Πλ.). — ἐγ' ἔπω ὀχεῖσθαι. — ἐπὶ τῶν ὀρέων τῶν ὕψηλοτάτων (Ἡρ.).

§. 51. Ἐκ τῆς κυριολεκτικῆς ταύτης σημασίας ἡ ἔννοια τοῦ ἐπάνω τρεπομένη λαμβάνει πολλάς ποικιλίας· τὴν τοῦ ἐνώπιον· ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου· τὴν τοῦ χρόνου· ἐπὶ εἰρήνης. — ἐπὶ Θεοῦ τὴν τοῦ σημείου ἐφ' οὗ ἀναφαίνεται τι· ἐπὶ πολλῶν ἔστιν ἰδεῖν, κτλ. προσήκει ἐπὶ τῶν κινδύων τὴν ἀνδρίαν ἐνδείκνυσθαι (Δ. Συμμορ. 180). — ἐπὶ Λυδίας ὀχεῖσθαι (Ξ) = εἰς Λυδίαν. — ἐπ' αἴκου διεκρήθησαν (Θ.). Τὸ δὲ ἐπὶ τινος λέγειν = περὶ τινος· τὸ ἐπὶ τινος καλεῖσθαι = ἀπὸ τινος ἢ = κατὰ τι (Σ. Π. Β', σ. 582).

§. 52. Μετὰ δοτικῆς ἡ πρόθεσις ἐπὶ σημαίνει· 1. τὸ ἐπάνω· ἀλοπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φορεῖν (Ξ)· Ἐ· τὸ πλησίον· ἐπὶ τῇ θαλάσῃ (Ξ)· 3. τὸ κατόπι καὶ τὸ ὄσπερον· ἐπὶ τούτῳ. — οἱ ἐπὶ πᾶσι = οἱ ὀπισθεν τῶν ἄλλων τεταγμένοι, ἢ οὐρὰ τοῦ στρατοῦ· 4. σκοπόν· ἐπὶ κακῷ ἀνθρώπου σίδηρος ἀνεύρηται (Ἡρ. Α', 68)· 5. συνθήκην· ἐπὶ τούτῳ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς (Ἡρ.)· τὸ δὲ ἐπὶ τινε εἶναι = εἰς τὴν ἐξουσίαν τινὸς εἶναι.

§. 53. Μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις ἐπὶ σημαίνει. 1. διεύθυνειν·

ἀ. πρὸς τὰ ἄνω ἀναβαίνειν ἐφ' ἕλπον ὅ. διεύθυνται πρὸς τι ἐν γένει· ἐπὶ τῆς ἡδονᾶς ὀργῶν (Ισ.)· γ'. ἐχθρικήν κίνησιν· ἐλαύνειν, ἐπὶ Πέρσας (Ἡρ.). Σημαίνει· 2. ἔκτασιν τοπικήν· τὸ ὄμμα ὀδύεται ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι (Σ.). Σημαίνει· 3. διάρκειον· ἐπὶ δέκα ἔτη (Θ.). Ἐκ τῆς σημασίας τῆς πρὸς τι διευθύνσεως προκύπτει ἡ σημασία τῆς συμφωνίας· ἐπὶ στάθμην (Ὀμ.).

§. 54. Ἐν ταῖς συνθέσει τῆς πρόθεσεως ταύτης ἐπικρατεῖ μάλιστα· 1. ἡ σημασία τοῦ ἐπάνω καὶ τοῦ προσέτι· ἐποικοδομεῖν, ἐπιτιθέσθαι, ἐπιπίστωσις· ὑπῆρξε δὲ καὶ Ἑλλήνων (Ξ Κ. Π. Α', 4)· ἐπιγίγνεσθαι=μετέπειτα γενεᾷσθαι ἐπιγενόμενοι=οἱ μεταγενέστεροι· 2. ἡ τοῦ ἐναντίου· ἐπιστρατεύειν, ἐπιγελάειν· 3. ἡ τοῦ ἐναλλάξ· ἐπιγαμία=γάμων ἐπαλλαγῆ· 4. ἡ τοῦ ὀπισθεν· ἐπιτάττειν τῇ γάλαγγι (Ξ.), κτλ· τὸ δὲ ἐπιζητεῖσθαι (Ξ. Κ. Π. Α', 6, 4) = ζητεῖσθαι ὥστε παρεῖναι.

4. Ἡ Πρόθεσις μετὰ.

§. 55. Μετὰ γενικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις μετὰ σημαίνει τὸ ὁμοῦ μετ' ἐκείνου περιεπόλου (Πλ.).—μετὰ τιος εἶναι, μάχεσθαι.—μετὰ περιᾶς, μετὰ κακῆς ἐλπίδος (Πλ.)· ἐν τοῖς μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν γινῶναι (Πλ.).—μετὰ τῆς ποιήσεως ἐπικρύπτεσθαι (Πλ.), κτλ, ἀνεμφάνεται ἡ ἔννοια τῆς διὰ=διὰ τῆς ποιήσεως.

§. 56. Μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις μετὰ σημαίνει· ἀ. τὸ ὕστερον· Δαρεῖος μετὰ Καμβόσην Περσῶν ἐβασιλευσεν (Θ. Α', 14)· ὅ. τὸ ἐν καιρῷ μεθ' ἡμέραν=κατὰ τὴν ἡμέραν, τὸ ἐναντίον τοῦ ῥύκτωρ· (Ξ. Α', 5, 12)· παρὰ ποιηταῖς σημαίνει καὶ τὴν πρὸς τινα διεύθυνσιν· βῆναι μετὰ Νέστορα (Ὀμ.), κτλ· ἐκ τούτου ἐν τῇ συνθεσὶ μετὰ τὸν Νέστορα, μετ' ἑσέρα=μετὰ σοῦ.

§. 57. Μετὰ δοτικῆς μόνον παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷται ἡ μετὰ, σημαίνουσα τὰ παρὰ τοῖς πεζοῖς διὰ τῆς ἐν καὶ ὀν ἐξηγούμενα· μετὰ φρεσίν (Ὀμ.).—ταῖς ἰδαλαῖσι γυναιξὶ παρθενούσι τε μετὰ (Εὐρ.). Οὕτω καὶ μετὰ χερσίν (καὶ μετὰ χεῖρας) χεῖρ, ἐξ οὗ τὸ μεταχειρίζεσθαι (manier).

§. 58. Ἐν συνθεσὶ ἡ πρόθεσις μετὰ φυλάττει μάλιστα τὸ σημαινόμενον τῆς κοινωρίας καὶ συμμεθέξεως· μετέχειν, μεταδιδόναι. Τὸ συνέχειν δηλοῖ μᾶλλον συνάφειαν, τὸ μετέχειν μᾶλλον συνύπαρξιν, κατὰ Κρύγερον. Ὡσαύτως καὶ τὸ τῆς μεταβολῆς· μεθιστάται,

μετανοεῖν, μεταδοξάζειν, μέτοικος ἐν τοῖς μεταπέμποιαι, μετέρχομαι, μέτειμι, κτλ., ἐφύλαξε τὴν σημασίαν τοῦ πρὸς τινα' ἐν τοῖς μεταδιώκω, μεταθῶ, κτλ., τὴν τοῦ κατόπιν.

5. Ἡ Πρόθεσις παρὰ.

§. 59. Ἡ πρόθεσις παρὰ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει τὸ ἐκ τινος, προσώπου συνήθως, δέχεσθαι τί' ἕτερος παρ' ἑτέρου δεχόμενος (Πλ.) οὕτω λαμβάνειν, ζητεῖν, ἀκούειν, μαρτάνειν, πορθῆναι παρὰ τινός τι, κτλ. Ἰσαύτως ἦκειν, ἔρχεσθαι, πέμπεσθαι παρὰ τινος, κτλ. Σπανιότερον δὲ ἐπὶ ἀψύχων, λαμβάνειν παρὰ τῆς γῆς (Πλ.). — παρὰ φύσεως λαμβάνειν (Πλ.). Τὸ δὲ ἀνήλωσα παρ' ἐμαντοῦ (Ἰσαῖος) καὶ τὰ ὅμοια = ἐκ τοῦ ἐμοῦ βαλκαντίου, ἐξ ἰδίων.

§. 60. Μετὰ δοτικῆς σημαίνει ἡ παρὰ' 1. τὸ πλησίον, συνήθως ἐπὶ προσώπων' παρ' ἡμῶν ἐστράφη (Δισχίν.). — παρὰ μητρὶ, παρὰ τῷ διδασκάλῳ σιτεῖσθαι (Ξ. Κ. Π. Δ', 6', 8). 2. κήσιν τὸ παρ' ὀμίην (νυκτικόν) καὶ τὸ ἡμέτερον (Θ. Δ', 36). 3. κρίσιν' παρὰ Δαρείῳ κριτῇ (Ἠρ.). — θαυμασιότερος παρὰ πάνσι νομιζέται (Δ). Παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἡ πρόθεσις παρὰ ἀπαντᾷται καὶ μετὰ γενικῆς καὶ μετὰ δοτικῆς ἐπὶ ἀψύχων' ἐνόησε δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀττικαῖς ποιηταῖς' μόνος παρὰ σκηναίων (Σ. Αἰ. 985). Ὑποπιπὼν δὲ τὸ (Θ. Β', 89) παρὰ ταῖς ραυσίαν.

§. 61. Μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις παρὰ σημαίνει' 1. κίησιν πρὸς ἐμφυχόν' ἔρχεται παρὰ τὸν Πρωταγόραν (Πλ.) = πρὸς. 2. τὸ πλησίως καὶ παραλλήλως πλησίον κινεῖσθαι καὶ κεῖσθαι' παρὰ τὴν Βαβυλῶνα παρῖδναι (Ξ.). — ἦσαν πολλοὶ κῶμαι παρὰ τὸν ποταμόν (Ξ.), κτλ.

§. 62. Ὡς δὲ τὸ ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνει (Ξ. Αἰ. Β', 6, 27) = ἰέναι παρὰ Τισσαφέρνην καὶ μένειν παρὰ Τισσαφέρνει, οὕτως, ἀπ' ἐναντίας, τὸ στήθε παρ' ἐμὲ πλησίον (Ἀρφ. Α. 1122) = ἐλθόντες παρ' ἐμὲ στήθε παρ' ἐμοῖ (Ἰδὲ §. 20). Ἐκ τούτων προέκυψαν τὰ εἶναι, μένειν, καθῆσθαι παρὰ τινα, κτλ. Ἐπὶ δὲ ἀψύχων μετὰ αἰτιατικῆς ἡ παρὰ σημαίνει καὶ, ἀνευ τῆς παρασημασίας τοῦ παραλλήλως ἢ τῆς συμπτώσεως τῆς κινήσεως καὶ ἡρεμίας, ἀπλῶς τὸ πλησίον' παρὰ τὴν πόλιν ἦν πυραμῖς (Ξ.). — παρὰ τὰς ραυς ἀριστοποιεῖσθαι (Θ.). — παρὰ τὸ τεῖχος. — Φρυγία ἡ παρὰ τὸν Ἑλλησπορτον (Ξ.).

§. 63. Ἐκ τῆς ἐολικῆς ἀνεπτύχθη ἡ χρονικὴ σημασία' παρὰ τὸν

πόλεμον (Ισ)· ἔκ δὲ τῆς σημασίας τοῦ π.λησίον ἀνεπτύχθη ἡ σημασία τῆς παραθέσεως ἡλίου ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνον μνημονεύμενα (Πλ.). Ἐκ ταύτης δὲ ἡ σημασία τῆς διαφορᾶς παρὰ τέσσαρας ψήφους (Ισαίος). Διαφόρως δὲ ἀνεπτύχθησαν ἡ σημασία τοῦ αἰτίου· παρὰ τὴν ἰδίαν ἀμέλειαν (Δ.), καὶ ἡ σημασία τῆς παραθέσεως· παρὰ τὸ δίκαιον (Πλ.).—παρὰ φύσιν.—παρὰ τὰ σημαίνοντα.—παρὰ οἰωνός (Ξ.=inivitis auguriis).

§. 64. Ἐν ταῖς συνθέσει τῆς πρόθεσος παρὰ ἐπικρατεῖ ἡ σημασία· 1. τῆς παρουσίας, τοῦ παρουσιάζεσθαι· παρῆναι, παραγίγνεσθαι, παρέρχεσθαι 2. ἡ τοῦ π.λησίον· παρακαθῆσθαι, παρτιθέναι, παρακαλεῖν 3. ἡ ἔννοια τοῦ ἐκ τιος, παραλαμβάνειν, παραιρεῖν τιός τι· ἡ τῆς παραθέσεως, κυριολεκτικῶς τε καὶ τροπικῶς· παραμείθεσθαι, παραβαίνειν, παρασκοπεῖν, κτλ· καὶ συχνάκις σημαίνει στρεβλόν τι, παρορᾶν, παρακούειν, παρερμηνεύειν, κτλ.

6. Ἡ Πρόθεσις π ρ ό ς.

§. 65. Μετὰ γενικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις πρὸς σημαίνει· 1. τὴν ἐκ τιος διεύθυνσιν, τὸ ἐκ μέρους· πρὸς τῆς Βοιωτίας κεῖται (Δ.)· 2. καταγωγὴν· πρὸς πατρός, πρὸς μητρός (Δ.)· 3. οὐμφορίας· χρηστοῦ πρὸς ἀνδρός (Μ.)· τὸ ποιητικὸν αἶτιον ἐπὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων· τὸ προιέμενον πρὸς Λακεδαιμονίων. Ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς ἐμοῦ στυγαμένον (Σ.).—πρὸς τῶν Ἀτρείδων ὡς διόλυμαι (Σ.). Ἐκ τῆς πρώτης προκύπτει ἡ ἔννοια τοῦ π.λησίον· πρὸς Θαλάσσης (Ἡρ. Γ', 154), καὶ ἡ τῆς πρὸς τι διευθύνσεως· οἰκίειν πρὸς νότου ἀνέμον (Ἡρ. Γ', 101)· οὕτω πρὸς θεῶν, πρὸς ἀνθρώπων.

§. 66. Μετὰ δοτικῆς ἡ πρόθεσις πρὸς σημαίνει, κατὰ πρῶτον, τὸ π.λησίον· πρὸς τῷ Εὐφράτη ποταμῷ.—πρὸς τῇ Ἀσουρίᾳ (Ξ.).—πρὸς ἑαυτοῖς ἔχειν (Ξ.)=πλησίον, μετ' ἑαυτῶν. Ἐκ ταύτης ἀνεπτύχθη ἡ σημασία τοῦ προσέχειν τιτί· πρὸς τῷ λαβεῖν ὁ νόθος ὦρ (Γν.)· καὶ ἡ σημασία τοῦ ἀρμόζοντος· αἱ ἀσπίδες πρὸς τοῖς ὄμοις οὔσαι (Ξ. Κ. Π. Ζ', α, 33). Ὡσαύτως καὶ ἡ σημασία τοῦ προσέτε· πρὸς τούτοις.—πρὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ παροῦργός ἐστιν.

§. 67. Μετὰ αἰτιατικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις πρὸς σημαίνει διεύθυνσιν πρὸς τι· ἐπὶ τόπων· πρὸς βορρᾶν.—πλέειν πρὸς οἶκους (Σ.)· ἐπὶ προσώπων· Ἀτρείδας πρὸς φίλους (Σ.)· ἐπὶ ἔργου· χωρῶ πρὸς ἔργον.—ἀθύμως μὲν ἤλυθον πρὸς τὰ ὄπλα, ἀθύμως δὲ ἐπὶ τὰς

φυλακός (Ξ. Ἀν. Γ', 40)· ἐπὶ σκοποῦ μαθάνομεν πρὸς τὸ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν (Πλ.)· ἐπὶ ἠθικῆς τάσεως· πρὸς τὰ χρηστά ὄρα (Σ.).

§. 68. Ἐκ ταύτης ἀνεπτύχθη ἡ χρονικὴ σημασία· πρὸς ἐσπέραν (Πλ.)· πρὸς ἡμέραν (Ξ. Ἀν. Δ', 21), ὡς καὶ, ἐν τῇ συνηθείᾳ· πρὸς τὰ χαράγματα· ἢ τοῦ ἐναγτίον· ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους.—κῶων φέρεται πρὸς κάπρον (Ξ. Κ. Π. Α', 21)· ἢ τῆς παραθέσεως· ἄλλος πάντα ἐδόκει εἶναι πρὸς τὸ ὑγρόριον ἔχειν (Ξ. Ἀν. Ζ', 0', 41)· οὐδὲν πρὸς ἐμέ, ἢ τῆς συμφωρίας· πρὸς αὐτὸν ἄδειν.—πρὸς τὸν δεσπότην δεῖ ζῆν ἐμέ (Μ).—πρὸς ταῦτα=πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων=τούτων οὕτως ἐχόντων=ἔθεν.—πρὸς ἠδογὴν· λέγειν=ὥστε ἴδεσθαι τὸν ἀκούοντα.—πρὸς βίαν=βιαιῶς.

§. 69. Ἐν ταῖς συνθέσει τῆς προθέσεως ταύτης ἐπικρατεῖ ἡ σημασία τῆς πρὸς τι κινήσεως ἢ διευθύνσεως· προσίεναι, προσέχεισθαι, προσκαλεῖν.—ἢ τῆς τοῦ πλησίον· προσεχῆς.—ἢ τοῦ προσέει· προσεθέται, προσαιποβάλλει· προσεῖν=πρὸς τοῖς οὔσι δεῖν.—ἢ τοῦ ἀρμόζοντος· προσήκον· οὐ σοὶ προσήκει=δὲν ἀρμόζει εἰς σέ, δὲν εἶναι ἔργον σου.

7. Ἡ Πρόθεσις ὑπό.

§. 70. Ἡ πρόθεσις ὑπό, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει τὸ ὑποκάτω· πηγὴ ὑπὸ τῆς πλατάνου (Πλ. Φαῖδρ. 230).—τὰ ὑπὸ γῆς δικαστήρια (Πλ. Φαῖδρ. 249).—ὑπὸ μάλης (Πλ. Ν. Ζ', 789).—ὑπὸ χθονός (Σοφ.)· καὶ, τροπικῶς, ὑπὸ κήρυκος. Οὕτω καὶ κατέσχευεν ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον (Ξ. Κ. Π. Δ', 5', 14)=ἐκρυψεν, ὑπεκρίνατο. Ἐπὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων σημαίνει τὸ ἐνεργεῖν αἰτίον· ὑπὸ πολλῶν τετρώσκεσθαι (Ξ).—ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν συκοφαντεῖσθαι (Ξ).—ὑπὸ τοῦ τόπου διδάσκεσθαι (Πλ.), κτλ. (ἴδε περὶ τῶν Παθητικῶν ῥημάτων). Ὡσαύτως, κατ' ἀναλογίαν, φαγεῖν ὑπό τιος.—μαθεῖν ὑπό τιος.—ὑπ' ἐλπίδων διώλεσεν. Οὕτω καὶ ὑφ' ἠδογῆς, ὑπὸ τῆς χαρμογῆς, ὑπὸ κάλλους καὶ μεγέθους.

§. 71. Μετὰ δοτικῆς ἡ πρόθεσις ὑπό σημαίνει ὡσαύτως τὸ ὑποκάτω· ὑπὸ τῆ ἀκροπόλει· ὑπὸ στέγῃ· ὑπὸ σκηναίς· ἐκ τούτου καὶ ἡ προσεπισημασία τοῦ ὄργάνου, ὡς, Ζεῦ, ὑπὸ σφ' φθίσον κεραυνῷ (Σ.)· τῆς ἐπικρύψεως· ὑπὸ τῷ ἱματίῳ, καὶ ἢ τῆς ὑποταγῆς· ὑπὸ νόμοις καὶ πατρὶ (Πλ. Πολιτ. Θ', 574).—τρέφεσθαι ὑπὸ τῆ μητρὶ, ὑπερ ἐμφαίνει τι φιλοφρονέστερον τοῦ τρέφεσθαι ὑπὸ τῆς μητρὸς.

§. 72. Καὶ μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις ὑπὸ σημαίνει τὸ ὑποκάτω ἐπὶ κινήσεως· φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀρχίαν ἕλην (Σοφ.).— ἀνακεχωρηκότες ὑπὸ τὸ τεῖχος (Ξ.).— ὑπὸ τὴν οὐκίαν ἐκαθέζετο (Λυδ.), ἔνθα καὶ τις ἔκτασις προσεπισημαίνεται ἐπὶ ὑποταγῆς· ὄψ' ἑαυτοῦ ποιεῖσθαι (Πλ. Πολιτ. Α', 348· ἄλλοι γράφουσιν ἑαυτοῖς). Ὡσούτως αἱ ὑπ' αὐτῶν ἀρχοῦσι.— οἱ ὑπὸ βασιλεῖα βάρβυροι (Ξ.). Τίθεται προσέτι εἰς δῆλων χρόνον· ὑπὸ τὴν νύκτα, ὑπὸ τὴν ἔω, ὑπὸ τῶν σεισμῶν (Θ.).

§. 73. Ἐν ταῖς συνθέσει τῆς προθέσεως ταύτης ἐπικράτει μάλιστα· 1. ἡ σημασία τοῦ ὑποκάτω, κυριολεκτικῶς τε καὶ τροπικῶς· ὑπόμενος, ὑποζύγιον, ὑψυδρος, ὑψυλος, ὑποχείριος, ὑπόδομος· 2. ἡ τοῦ σχολαίως, ἀρεταιωσθήτως καὶ κρυφίως· ὑποχωρῶ, ὑπάγω, ὑποδύομαι. Ἐκ τούτων προκύπτει καὶ ἡ τοῦ ὀλίγου· ὑπαίγυρος, ὑπόχαλκος, ὑπόλευκος = οὐχὶ καθαρῶς λευκός, ὑπόγαιος, ὑπόπικρος.

§. 74. Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν προθέσεων, ἅτινα ὁμοίως καὶ ἄλλως ἐπ' ἄπειρον σχεδὸν ποικίλλουσιν. Ἐπειδὴ δὴλ. πάντα τὰ προσεχῆ εὐκόλως ἐναλλάσσονται, καὶ ἐπειδὴ ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος κοινωνοῦσι τοσοῦτον πρὸς ἄλληλα, διότι δι' αὐτῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐνεργεῖ ὁ νοῦς, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν προθέσεων, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων, ἡ τοπικὴ σημασίς εὐκολώτατα μεταπίπτει εἰς τὴν χρονικὴν· ὡς εἶναι τὸ κατὰ τὴν ἀγοιὰν περιβρῆσθαι, ὡς πρὸς τὸ ἔν, οὕτως εἶναι τὸ κατὰ τὴν ἡμέραν, ὡς πρὸς τὸ ἄλλο. Ἐπίσης εὐκόλως γίνεται ἡ ἐκ τῆς κυριολεκτικῆς εἰς τὴν τροπικὴν σημασίαν μεταπτώσις· ὁ ὑπερβαίνων τοὺς νόμους εἶναι ὡς ὁ ὑπερβαίνων τοὺς κεθεμιένους ὄρους (Ἠρ. Σ', 108).

§. 75. Οὕτως ὁ ἀναιδεὴς ἐπιειμένος (Ἠλ. Α, 149) εἶναι αἶον ὁ χιτῶνα ἐπιειμένος· ὁ τιμὰς τινι περιάπτων ἢ ἀρελευθερίαν (Ξ. Κ. Π. Β', ε, 60. Η', δ', 32) εἶναι αἶον ὁ περιδέριον ἢ ἄλλο τι περιέκμα ὕλικόν περιτιθεῖς τινὶ· προσποιῆσθαι τὴν νίκην = πρὸς ἑμαυτῶ ποιῶ τὴν νίκην, οἰκειοποιῆσθαι ἕθεν καὶ αὐτὸν λέποιθε δευδὸν ὀλοιδροόμενος, ἐὰν μὴ προσποιῆται = ἐὰν μὴ οἰκειοποιῆται, ἐὰν μὴ ὡς περὶ αὐτοῦ λεγομένην ἐκλαμβάνῃ τὴν λοιδορίαν (ἴδε Κοραῆν εἰς Θεοφράστου Χαρακτῆρας, ἐν τέλει)· προσποιῆσθαι βῆττειν (Ξ. Κ. Π. Β', ε, δ) = ποιῶ ἑμαυτὸν πρὸς τὴ βῆττειν, ὑποκρίνομαι (καρόνομας ἐν τῇ συνηθείᾳ)· προσποιῆσθαι τῶν χρημάτων, τοῦ ὄνματος (Ἰσάιος) πρὸς ἑμαυτοῦ ποιῆσαι, ἀντιποιῆσθαι· οὕτω παρορᾶν, ἀρέχειν ἐπὶ διαφόρων σημειομένων, κτλ., ὑποβαστάζειν, ὑπέχειν χεῖρα, ὑποσθεῖν

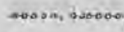
και κινδύνους· οὕτως ἀπότερος ὁ ὑπὸ τῆ στήθῃ καὶ ὁ ἐντὸς τῆς αἰκίας· ὕπουλος ὁ ὑπὸ τῆ αὐλῇ, εἶτα δὲ ὁ κρηφόρους, ὁ δόλιος, κτλ. Ἡ τοιαύτη σπουδὴ ἔσται ὠφέλιμος προπαρασκευὴ εἰς τὴν Ἑρμηνευτικὴν.

§. 76. Ἀλλὰ ἐκτὸς τούτου αἱ προθέσεις, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψαι θεωρούμεναι, καὶ ἐκ συγγενοῦς εἰς συγγενὴ σχέσιν τρεπόμεναι, παρίστανται ἐν τέλει ὑπὸ ποσοῦτον κεχωρισμένα καὶ ἀπ' ἀλλήλων διάφορα σημαίνόμενα, ὥστε μόλις διακρίνεται ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ συγγενεὶα τούτων, καὶ δυσκόλως προσδιορίζεται ἡ καθ' αὐτὸ δύναμις τῆς προθέσεως· ἀρεῖλε τὸν ἄνδρα καὶ ἀρεῖλεν ἢ Πυθία παραβαίνεις, ἐπὶ τῶν δημοτικῶν δαχμμάτων, παραβαίνεις συνθήκας, καὶ παραβάσις ἐκ τῆ κομωδία· διαγράφει πόλιν (Ἠλ.), διαγράφει στρατὸν, διαγράφει δίκην, καὶ, μέσως, διαγράφασθαι τὴν κατηγορίαν, διαγράφασθαι τὴν γραφὴν· ἀπογράφασθαι τὴν Ὀδύσειαν καὶ ἀπογράφασθαι εἰς τὸν κατάλογον· πρόσδος ἀ=προσέλευσις, προσευχή· ε' = πάροδος τοῦ ῥήτορος εἰς τὸ βῆμα· γ' = αἱ πρόσδοι, τὰ εισοδήματα, ὡς καὶ τὰ προσώδια τῆ πόλεως (Δυσ. Ἀπολογ. Δωροδοκίας §. 13). Ἄλλοτε δὲ συμπίπτουσιν εἰς τὴν σημασίαν διαφορώταται προθέσεις· ἀνὰ κράτος, κατὰ κράτος, εἰς δύναμιν, κατὰ δύναμιν· ἰδίδον ἐκάστω πρὸς τὴν ἀξίαν (Ξ.) καὶ κατὰ τὴν ἀξίαν· ἀγ' οὐ καὶ ἐξ οὗ, κτλ.

§. 77. Γεννᾶται λοιπὸν ἡ ἔλλογος ἐπιθυμία τοῦ γινώσκειν ἂν τὰ διάφορα ταῦτα τῶν προθέσεων σημαίνόμενα δυνατὸν νὰ ἀναχθῶσιν εἰς ἓν πρῶτον καὶ κύριον ἐξ οὗ τὰ λοιπὰ ἐπήγασαν, ποῖον τοῦτο, τίς καὶ ποία ἡ κλίμαξ δι' ἧς, καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν τόσας βαθμίδας κατήλθον, τίνα τὰ ὄρια ἐκάστης, κτλ· πῶς ἐνεργοῦσιν αἱ πτώσεις εἰς τὰς προθέσεις καὶ αἱ προθέσεις εἰς τὰς πτώσεις, παραινῶ τι καὶ παρακαλῶ τινα, πῶς ἡ ἔννοια εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ῥήματος, αὕτη δὲ εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ, κτλ. Ὡσαύτως τίμη λόγῳ συμπίπτουσι τὰ σημαίνόμενα. Ἀλλὰ ἡ ἐξυκρίθωσις τούτων ἤθελεν ἀπαιτήσῃ ὀλόκληρον, καὶ ταύτην οὐχὶ μικράν, ἑρμηνευτικὴν πραγματείαν. Ἐν τούτοις καὶ περὶ τούτων ὀλίγα τινα, καὶ περὶ ἄλλων προθέσεων ἢ προθετικῶς ἐκλαμβανόμενων, καὶ περὶ ἄλλων παρεπομένων τῶν προηγουμένων, κτλ, κτλ, ἴδε Εἰσαγ. Ἑλλην. Συντάξεως καὶ Σ. Π. Β'.

§. 78. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ ἀναλογίαν πειρατῶν ἐξηγήσαι καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν προθέσεων, πολὺ ἀπέχοντα, κατὰ τὸ φαινόμενον,

τῆς πρώτης αὐτῶν σημασίας, ὡς διασύρειν πτόμα καὶ διασύρειν = κακολογεῖν διαβάλλειν = περᾶν ἀπὸ μέρους εἰς μέρος καὶ = διασύρειν λόγοις ἤτοι συκοφαντεῖν· μὴ ἐντροπώμεθα = μὴ ἐπιστροφώμεθα, καὶ μὴ ἐντροπώμεθα (Σοφ. *Οἰδ.* Κ. 1541). — μὴ μέλλωμεν, ἀποτέλεσμα τοῦ ἐπιστρέφειν ἢ τοῦ παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Ζ, 496) ἐντροπαλίζεσθαι· πρόσχημα = καλλώπισμα καὶ = πρόσφασις, διότι ἀπανταχοῦ οἶον προπέτασμα παρίσταται, ὅθεν καὶ τὸ προσωπεῖον δυνατὸν νὰ ὀνομασθῇ οὕτως. Ὡσαύτως καὶ τὰ συνεπτυγμένην ἔννοιαν ἔχοντα, ὡς ἐκμοχθεῖν εὐκλειαν = διὰ μόχθων κτᾶσθαι· ἀπορχήσασθαι τὸν γάμον (Ἠρ. Γ', 159) = διὰ τῆς δερχήσεως ἀποβαλεῖν· καθιποτροφεῖν τὴν οὐσίαν = δι' ἰπποτροφίας καταδαπανᾶν. — καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν (Σοφ. *Ἄντ.* 1095) = μεθίσταμαι τῆς γνώμης = ἀλλάσσω γνώμην = πείθομαι τὸ δρᾶν. Ἀνάλογα δὲ τούτων καὶ τὰ κινήσιν μὲν σημαίνοντα, ἀλλ' ὡς στάσεως σημαντικὰ παριστάμενα καὶ τούτων τὴν σύνταξιν δεχόμενα, ὡς οἱ ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες (Ξ. *Ε.Ι.Ι.* Δ', ζ', 5) = οἱ εἰς τὸ Ἡραῖον καταπεφευγότες καὶ ἐν αὐτῷ διατρίβοντες· ἐν τάφοις θέσθε (Σοφ. *Οἰδ.* Κ. 1410) = θέσθε εἰς τάφους καὶ ἔατε ἐν ταῖς τάφοις μένειν· καὶ ἀντιστρόφως τὰ στάσιν μὲν σημαίνοντα, ἀλλ' ὡς κινήσεως σημαντικὰ συντασσόμενα, οἶον εἰς δόμους μένειν = εἰσελθεῖν εἰς δόμους· καὶ μένειν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀπλῶς = βεβηκέναι· αὐτῷ καὶ εὐτηκε πέτραν (Εὐρ. *Ἰκ.* 987)· ὄν τινα κεῖται τόπον (Σοφ. *Φ.* 145)· οὕτω καὶ θέσθαι χειμέρη (Θουκ. Α', 37) = διὰ τοῦ κείσθαι θέσθαι ἔχουσα τοιαύτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ Συνδέσμων καὶ Πολυσήμων Μορίων.

§. 1. Οἱ σύνδεσμοι χρησιμεύουσιν, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους σύνδεσιν τῶν λόγων καὶ τῶν μερῶν αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σύνδεσις εἶναι πολυειδής, διὰ τοῦτο πολυειδεῖς εἶναι καὶ οἱ σύνδεσμοι.

§. 2. Ὡς κύριοι δὲ σύνδεσμοι, τῶν ὁποίων ἡ δύναμις καὶ ἀναγκαιότερον ἀπαιτεῖται καὶ καθαρώτερον ἀναφαίνεται ἐν τῇ συνδέσει καὶ συναφείᾳ τῶν ἐννοιῶν, δυνατὸν νὰ διακριθῶσιν οἱ ἐξῆς, ὀνομαζόμενοι ἐκ τοῦ κυριωτέρου αὐτῶν ἔργου.

1. Οἱ συμπλεκτικοί, καταφατικῶς μὲν καὶ τε' ἀποφατικῶς δέ' οὔτε, μήτε, οὐδέ, μηδέ.

2. Οἱ διαζευκτικοί, ἢ, ἢτοι, εἴτε.

3. Οἱ ἀντιθετικοί ἢ ἐναντιωματικοί' μὲν, δέ, ἀλλά, ἀτάρ, μέντοι, καίτοι, καίπερ, ὅμως, αὐ.

4. Οἱ αἰτιολογικοί' ἐπεὶ, ὅτι, διότι, ὡς, ἅτε, ὅτε, ὅποτε γάρ.

5. Οἱ τελικοί' ἵνα, ὡς, ὅπως, ὅφρα.

6. Οἱ ὑποθετικοί' εἰ, ἐάν (ἐκ τοῦ εἰ ζῆ), ἄν, ἤν.

7. Οἱ χρονικοί' ὅτε, ὅποτε, ἤντεκα, ἐπειδὴ, εἴτε, ὅτε, μέχρι, μέχρι.

8. Οἱ συμπερασματικοί' ὡς, ὥστε, ἴρα, δη, οὖν, τοίγον.

9. Οἱ ἀναφορικοί' ἐν οἷς καὶ οἱ συγκριτικοί καὶ παραβολικοί' ὡς, ὡσπερ, καθὼς, καθά, καθάπερ.

10. Οἱ εἰδικοί ἢ ἐκθετικοί' ὅτι, ὡς.

§. 3. Ἐπειδὴ διὰ τούτων καὶ τῶν ἐκ τούτων γίνεται ἡ σύνδεσις τῶν λόγων καὶ τῶν μερῶν αὐτῶν, διὰ τοῦτο ὁ περὶ τούτων λόγος γίνεται οἰκειότερον ἐν τῷ ἐπομένῳ Περὶ Συνδέσεως Τμήματι, νῦν δὲ ὀλίγα τινὰ περὶ Πολυσήμων Μόριων.

§. 4. Μόρια ἐν τῇ γραμματικῇ, οἷον μικρὰ μέρη, ἀντιθέτως πρὸς τὰ μεγαλύτερα, εἶναι βέβαια καὶ τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα, καὶ αἱ ἀντωνυμίαι καὶ τὰ ἄρθρα' συνήθως ὅμως καλοῦνται οὕτω τὰ ἄκλιτα μέρη τοῦ λόγου, τὰ ἐπιβήματα, αἱ προθέσεις καὶ οἱ σύνδεσμοι. Ποικίλλουσι μὲν καὶ ταῦτα βεβαίως ἐνίοτε κατὰ τὴν χρῆσιν' αἱ προθέσεις, π. χ. ἐκλαμβάνονται ἐπιβήματικῶς, καὶ ἀλλαγῶ μὲν, ὡς σοὶ δὲ γὰρ λέγω, δράσω τε πρὸς (Εὐρ.)—προσέτι, καὶ ἐν τῇ λεγομένῃ δὲ τμήσει, συχνότερον μὲν παρὰ τοῖς ἐπικοῖς, σπανιώτερον δὲ παρ' Ἀττικοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς πεζογράφοις, ὡς ζῆν κακῶς ποιεῖν (Θ.)' τὰ ἐπιβήματα καὶ οἱ σύνδεσμοι ἐκλαμβάνονται προθετικῶς, οἷον χωρὶς τούτου—τούτου ἕνεκα, κτλ' οὔτε ὅμως αἱ τοιαῦται μετατροπαὶ συχναὶ οὔτε ἢ κατ' αὐτὰς σημασίαι δυσεύρετος. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν μέχρι τοῦδε ἐξηγηθέντων, ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα μόρια, ὧν καὶ ἡ ἀρχὴ πολλάκις δυσεύρετος καὶ ἡ χρῆσις πολὺ ποικιλωτέρα καὶ ἡ σημασία οὐκ εὐθέρως ταῦτα δυνατόν καλέσαι πολύσημα μόρια.

§. 5. Εἶναι δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ἐν γένει τὰ μόρια, ἢ λείψανα πτώσεων ἀρχαίων, ὡς τοί=τῷ, κατὰ τὴ οἰκοι=οἴκω, γν, ὡς οὐδέτερον τοῦ γνρ, κατὰ τὸ ἠδδρ καὶ ἠδῦ, ἢ θραύσματα ἄλλων μεγαλητέρων,

ὡς δὴ ἐκ τοῦ ἤδη, ἄρ καὶ γὰ ἐκ τοῦ ἄρα, ἐκ τοῦ ἄρα, θὲ ἐκ τοῦ
 θέν, ἐκ τοῦ θήκ, πέρ ἐκ τοῦ περὶ, γέ, ἐκ τινος ἀγνώστου, (ἴσως γὰ,
 ἄγαρ), ἢ συμπίλησις πολλῶν ὁμοῦ, ὡς γὰρ ἐκ τοῦ γέ καὶ ἄρ, αὐτε
 ἐκ τοῦ αὖ καὶ τὲ ἢ τέν, ὅθεν καὶ τὸ λατινικὸν autem, γοῦν ἐκ τοῦ
 γέ καὶ οὔν, τοίνυν ἐκ τοῦ τοι καὶ γὺν, κτλ. Αἱ διὰ τῶν πολυσήμων
 τούτων μορίων προσδιοριζόμεναι σχέσεις τῶν προτάσεων πρὸς ἀλλή-
 λας εἶναι τοσοῦτον ποικίλαι καὶ τοσοῦτον λεπταὶ ὥστε διαφεύγουσι
 τῶν πλείστων τὴν προσοχὴν. Ἡ δὲ ἐκ τούτου δυσκολία προὔτρεψε
 πολλοὺς τῶν νεωτέρων ἐν ἰδιαιτέροις πονήμασι νὰ πραγματευθῶσι
 περὶ αὐτῶν, καὶ εἰς ταῦτα παραπέμπονται οἱ ἀναγνώσται· οὐδὲ ὁ
 ἡμέτερος δὲ μοριολόγος Ἀνανίας ἐστὶν εὐκαταφρόνητος.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΑΥΤΩΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περί Συνδέσεως και τών Διαφόρων αὐτῆς Τρόπων.

§. 1. **Ε**ΠΕΙΔΗ οὔτε ἡ ἀπλή οὔτε ἡ σύνθετος πρότασις ἐξαρκεῖ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ὀμιλίας, διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἐνωθῇ πρότασις μετὰ πρότάσεως ἵνα ἀποτελέσωσιν ὅλον πλήρες, καὶ τοῦτο πάλιν μετ' ἄλλο, ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, καὶ οὕτω καθεξῆς, πρὸς ἐντελῆ ἐκπλήρωσιν τῶν διανοητικῶν χρειῶν τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο καλεῖται *Σύνδεσις*.

§. 2. Συνδέεται δὲ εἴτε μέρος πρὸς μέρος ἵνα ἀποτελέσωσιν ὅλον, ὡς ἐν ταῖς συνθέτοις προτάσεσιν· ἐπὶ ὑποκειμένων, *ἐγὼ καὶ σὺ ἀκούομεν*· ἐπὶ κατηγορουμένων, *παλαιὸς κἀγαθός, φίλος τ' ἐμός*· ὡσαύτως ἐπὶ ἀντικειμένων καὶ προσδιορισμῶν· καὶ κράτος, καὶ περιβραχιότια καὶ ψέλια πλατέα (Ξ). — *φίλους τε καὶ πολίτας — ἄρτι τε καὶ ὑστερον.* — *τὴν τε, ἐπειδὴν τε*· εἴτε ὅλον πρὸς ὅλον ἵνα ἀποτελέσωσιν ὅλον πληρέστερον· οὕτως *ισχυρόν ἐστιν ἢ ἀλήθεια*, ὥστε *πάντως ἐπικρατεῖ τῶν ἀθρωπίνων λογισμῶν* (Δισχίν. Τιμ. 12)· εἴτε μέρος πρὸς ὅλον· *ἐστὶν ἀξία ἢ γῶρα καὶ ὑπὸ πάντων ἐπαινεῖσθαι, οὐ μόνον ὑψ' ἡμῶν* (Πλ.)· εἴτε καὶ ἀντιστρόφως ὅλον πρὸς μέρος· *οἴη' Ἐκτορός τε γ' ἀτέρων πολλῶν κήνην* (Εὐρ.). — *κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἑλλησιν ἐγένετο καὶ ἐπὶ πλείστον ἀνθρώπων* (Θουκ.).

§. 3. Ἡ σύνδεσις γίνεται κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους· α. κατὰ συμπλοκὴν, καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς ἢ συμμικτικῶς· β. κατὰ διάκενσιν· γ. κατ' ἀντίθεσιν ἢ ἐναντιώσιν· δ. κατ' αἰτιολογίαν· ε. κατὰ τέλος· ζ. κατ' ὑπόθεσιν· ζ. κατὰ χρόνον· ἢ κατὰ συμπέρασμα· ἧτοι συνέπειαν· θ. κατ' ἀναφορὰν· ι. κατ' εἰδικουσιν ἧτοι ἐκθεσιν.

§. 4. Ἡ τοιαύτη σύνδεσις γίνεται διὰ τῶν καταλλήλων μορίων ἧτοι συνδέσμων. Κατὰ τὸν τρόπον δὲ καὶ τὸ εἶδος τῆς συνδέσεως καλοῦνται καὶ οἱ λόγοι συμπλεκτικοί, διακενκτικοί, ἀντιθετικοί, αἰτιολογικοί, τελικοί, ὑποθετικοί, χρονικοί, συμπερασματικοί ἧτοι λόγοι συνεπείας, εἰδικοί ἧτοι ἐκθετικοί.

Περὶ Λόγων Συμπλεκτικῶν.

§. 1. Οἱ συμπλεκτικοὶ λόγοι ἐκφέρονται καταφατικῶς μὲν διὰ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων, καί, τέ, καί τῶν συνδυασμῶν αὐτῶν, καί—καί' τέ—τέ' καί—τέ' τέ—καί' ἀποφατικῶς δὲ διὰ τῶν οὔτε—οὔτε, μήτε—μήτε, οὐδέ, μηδέ, καὶ συμβλκτως διὰ τῶν οὐ μόνον—ἀλλὰ καί.

§. 2. Ἡ διὰ τῶν συμπλεκτικῶν τούτων μορίων σύνδεσις ὄχι μόνον δὲν γίνεται ἀδιαφόρως καὶ αὐθαιρέτως, ἀλλὰ, τοῦναντίον, καὶ κατὰ τὴν φύσιν τῶν συνδεομένων καὶ κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἐν τῇ συμπλοκῇ ἐνώσει, εἶναι τοσοῦτον ἀπ' ἀλλήλων οἱ τρόποι αὐτῆς διαφέροντες, ὥστε ἀφ' ἐνὸς μὲν δεικνύουσι τὴν λεπτόνοιαν τῶν Ἑλλήνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ γίνονται δυσπερίληπτοι, πολλάκις δὲ καὶ δυσδιάγνωστοι. Λέγομεν δὲ περὶ τούτων, ὡς ἐν τύπῳ, τὰ ἑξῆς.

§. 3. Ἐκ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων ὁ καὶ ἐνόει μετ' ἀλλήλων δύο ἢ πλείονα, ὅμοια ἢ ἀνόμοια, μέρη λόγων ἢ λόγους ὀλοκλήρους, ἐν ὅλον ἀποτελῶν δι' αὐτῶν, δυάδα, τριάδα, κλ. ὁ Λαργίον παῖς καὶ οὐ.—φῦλον ἀργίτων ... καὶ θηρῶν ἀργίων ἔθνη (Σ).—δὶς καὶ τρίς. Σοζέει γὰρ μάλιστα λόγους ὀλοκλήρους, ὡς ἡ δ' ἐμὴ νόσος αἰετὴ θηλε καπὶ μείζον ἐρχεται (Σ).—ἐλεοῦσι μὲν καὶ που τε καὶ βορᾶς μέρος προσέδοσαν (Σ). Ἐνόει δὲ καὶ τριπλασιάζεται καὶ τετραπλασιάζεται καὶ περὶ παιδαγωγῶν, καὶ περὶ μουσείων, καὶ περὶ ἐρμαίων (Αἰσχ.).—καὶ οὕτως ἡμᾶς κατεφρόνησε, καὶ τοὺς πολέμιους ἔδεισε, καὶ ἰππεύειν ἐπεθύμησε καὶ τῶν νόμων οὐκ ἐφρόνησε (Λυσίας).

§. 4. Τίθεται δὲ καὶ κατ' ἐπιδοτικὴν σημασίαν ἔνθα λαμβάνει ὅλον ἐπιβήρηματικὴν ἔννοιαν = προσέτι' αὐτὰ γὰρ ταῦτα καὶ οἱ θεοὶ μελόθασιν (Πλ. Εὐθύφρ. 366) = οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ οἱ θεοί.—καὶ σὺ Βροδογε; (ἴδε κατωτέρω). Καί, τοῦναντίον, κατ' ἐλαττωτικὴν ἔννοιαν, ἐκ τοῦ μείζονος εἰς τὸ ἕλαττον τίθεται ὁ καί' ἐμμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα γοῆσαι (Ὀδ. Α, 58) = καὶ καπνὸν μόνον = καὶ ἄνευ ἄλλου.—καὶ τριχῶς ἄξιον (Ἄρφ. Βατρ. 604).—ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο (Πλ.). Ἐκ ταύτης προκύπτει ἡ ἐναντιωματικὴ σημασία τοῦ μορίου τούτου, μάλιστα μετὰ μετοχῶν καὶ μισοῦντες

αὐτοὺς ὁμοίως ἀπειχοῦτο αὐτῶν (Ξ). τοῦτο δὲ συνηθέστερον ἐμφερεται διὰ τοῦ *καίπερ* καίπερ *χαλεπὸν* (τὸ χωρίον *ὄν*), κτλ. (Θ.).

§. 5. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ τὲ συμπλέκει μέρη λόγων καὶ λόγους ὁλοκλήρους, ἀλλὰ σχέσιν ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους· *Τεῦχος ἐγὼ τε* (Σοφ.). — *αἱ Μυαῖναι, ἢ Σπάρτη τε* (Σ). — *ἄσκοπα κρυπιά τ' ἔπη* (Σοφ.). — *ὄρᾶν λήγει τε* — *τόλμησον, οὐκτιμὸν τε μιν* (Σοφ.). — *ἐπιστρατεύει πατρίδα . . . κτείρει τ' ἀνακτα*. Ἡ χρῆσις τοῦ τὲ μόνου, συχνοτάτη μὲν οὔσα παρὰ τοῖς ἐπικοῖς, συνήθης δὲ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς, εἶναι σπανιωτέρα παρὰ τοῖς πεζοῖς· *Τισίαν δὲ Γοργίαν τε ἐάσομεν εὐδειν* (Πλ. *Φαίδρ.* 267. Ἴδε καὶ *Θου.* Α', 14. 60. Β', 12).

§. 6. Περὶ διαφορᾶς τῶν διὰ τῶν συνδέσμων καὶ καὶ τὲ συμπλεκόμενων ὑπάρχει διαφωνία τῶν φιλολόγων, ἄλλων ἄλλα λεγόντων, αὐτὴ σύμφωνα οὔτε ἀείποτε σαφῆ. Φαίνεται δὲ ὅτι ἑρθέτερα τὰ τοῦ Ἑρμάννου, σαφέστερόν τε καὶ ἑρθέτερον ἐξέγηθέντος μετέπειτα (*Orpusc.* III.) ἢ ἐν Βιγέρῳ. Ὁ μὲν καί, κατ' αὐτόν, ἐστὶ κυρίως συμπλεκτικός, ὁ δὲ τὲ προσθετικός· ὁ λέγων *ἐγὼ καὶ σὺ πορευόμεθα* δηλοῖ ὅτι οἱ δύο βαδίζουσιν ὁμοῦ, αἰὼν ζεύγος ἀποτελοῦντες, ὁ λέγων *ἐγὼ σὺ τε πορευόμεθα* δηλοῖ ὅτι τοῦ ἐνὸς βαδίζοντος ἔπεται ὁ ἕτερος, καὶ λείποντος δὲ τούτου ἤθελε βαδίζει ὁ πρῶτος· προσθέτει λοιπὸν εἰς τι προηγούμενον κυριώτερον ἄλλο τι οἷον δευτερεύον. Εἰ δὲ τούτο ἀπανταχοῦ ἐπ' ἀκριβῆς δυνατόν ἐφαρμοσθῆναι, ἄλλο ζήτημα.

§. 7. Ἐκ τῶν συνδυασμῶν τῶν προειρημένων τούτων συμπλεκτικῶν μορίων ὁ μὲν καί — καὶ συμπλέκει, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀπλοῦ καί, κέρη λόγων καὶ λόγους, σημαίνων τὸ τόσον τοῦτο, ὅσον καὶ ἐκεῖνο· κομίσας καὶ χρήματα καὶ ἄνδρας (Ἡρ.). — *ὄρῳσι καμὲ κασι* — *καὶ τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν φίλον τιμᾶσιν* (Σοφ.). — *τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω κἂν μὴ τύχω* (Εὐρ.). — *καὶ τῶν καὶ ἀσι* (Πλ.).

§. 8. Ὁ τὲ — τὲ συμπλέκει ὡσαύτως κατὰ τὴν φύσιν τοῦ ἀπλοῦ τὲ, μέρη λόγων καὶ λόγους, μάλιστα ἐμοσιδαίς, ὡς ἐῖ τ' ὀδύνας ὁμοῦ, *Λιμῶν τε οἰκιστός*. — τοῦ σώματος αὐτός τε οὐκ ἡμέλει, τοῦτε τε ἀμελοῦντας οὐκ ἐπῆγει (Ε. *Ἀπομν.* Α', 6, 4). — *οὐτοί τε βελτίους ἐσόμεθα, οἳ τε παῖδες οὐκ ἂν βραδίως πονηροὶ γίγνοιτο* (Ξ). καὶ οὗτος δὲ τριπλασιάζεται καὶ τετραπλασιάζεται καὶ πενταπλασιάζεται ὡς ἐν ταῖς ἀπαριθμήσεσιν, ὅπερ τ' ἐμαντοῦ, τοῦ *Θεοῦ* τε, *ἐκθδὲ τε γῆς* (Σοφ.). — *τυφλὸς τὴ τ' ὄτα, τὸν τε τοῦτ, ἐά τ'*

ἄμματα ἦν (Σοφ.)· πενταπλασιάζεται δ' ἐν Τραχηναίαις (1084—1089).

§. 9. Ὁ καί—τὲ προσθέτει λόγον λόγῳ—προσέτι δέ· καί τε θῆσι ξείροισιν ἰοικότες (Ὀδ.).—καί τ' ἐσουμένην κατέρυκε (Πλ.). Τίθεται δὲ παρ' Ἀττικῆς συνήθως διαχωρίζομενος διὰ τινος μορίου (καὶ ἦδη τε, καὶ τὴν τε), καὶ ἄλλου λόγου ἐπομένου μετὰ τοῦ καί, ὡς καὶ ἦδη τε ἦν ἀμφὶ ἀγορᾶν πλήθυνας, καὶ πλοῖον ἦν ὀστραθμός (Ξ. Ἀν. Α', ἡ, 1). Μόνον δὲ τὸ καί—τὲ, ἄντι ἄλλου ἐπομένου καί. φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾶται παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς πεζογράφοις, ὅθεν τὸ παρὰ Θουκυδίδῃ (Α', 9) κρίνεται ὑποπτον. Ἄλλως δὲ παρὰ τοῖς ποιηταῖς αὐτῶν (Σοφ. Τρ. 550, καὶ ἀλλαχόθι).

§. 10. Ὁ τὲ—καὶ συμπλέκει μέρη λόγων, καὶ λόγους ἐξηγῶντας μάλιστα ἐννοίας ὁμοειδεῖς· ὡς ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.—τὰ τε λεγόμενα καὶ πραττόμενα (Ξ).—ἡ Ἑλλάς μεταγίσται τὸ καὶ μετακίχεται (Θ.). Ὡσαύτως ὁρθῶς τε λέγετε, καὶ ἐγὼ τῷ νόμῳ πείσομαι (Ξ.). Ὁ τὲ προετοιμάζει καὶ προσαπαιτεῖ τὸν ἐπόμενον καί, ἡ δὲ σχέσις τῶν συνδεομένων εἶναι στενωτέρα ἐν τούτοις ἢ ἐν τῷ καί—καί.

§. 11. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ καταφατικῆς συμπλοκῆς· ἔστι δὲ, ὡς εἶπαμεν, καὶ ἀποφατικῆ. Ὡς δηλ. τὸ τί—καὶ ἐννοεῖ εἰς ἐν ὅλα τὰ συνδεόμενα, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.—πεῖοί τε καὶ ἱππεῖς, οὕτω καὶ τὸ οὔτε οὔτε· ὡς οὔτε ἄνδρες οὔτε γυναῖκες.—οὔτε πεζοὶ οὔτε ἱππεῖς. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον καταφατικῶς, τὸ δὲ δεύτερον ἀποφατικῶς· τὸ πρῶτον λέγει περὶ ἀμφοτέρων καί, τὸ δεύτερον λέγει περὶ ἀμφοτέρων οὐχί. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἐξηγεῖ περὶ ἀμφοτέρων τῶν συνδεομένων κοινόν τι σημεῖον ἐπαφῆς, διὰ τοῦτο καὶ τὰ διὰ τοῦ αὔτε—οὔτε συνδεόμενα κατατακτέα εἰς τοὺς συμπλεκτικούς λόγους. Ὡσαύτως τὰ διὰ τοῦ μήτε—μήτε.

§. 12. Ἐν τούτοις τηρεῖται ἡ δύναμις τῶν ἀποφατικῶν μορίων αὐ, μή, τοῦ συμπλεκτικοῦ τὲ, καὶ τοῦ δέ, συμπλεκτικῶς ἐκλαμβανομένου. Τίθεται λοιπὸν τὸ οὔτε—οὔτε, κατὰ μὲν τὴν ἀπόφασιν, ἐνθα, δίχα συμπλοκῆς, ἀρμύζει τὸ αὐ, δυνάμει δὲ τοῦ τὲ, ἐνθα τὸ τὲ—καί, ἐπὶ λογικῶν ἀντιδιακρίσεων ἐνός τινος ἔλου· οὔτε θεός οὔτε ἄνθρωπος (Ἀρρ. Πλ. 42.—ἡς (παιδαγωγίας τῆς ψυχῆς) οὔτε ἄνθρωποι οὔτε θεοὶ τῇ ἀληθείᾳ τιμώτεροι οὔτε ἔστιν οὔτε ποτὲ ἔσται (Πλ. Φαῖδρ. 241). Ὡσαύτως καὶ τὸ μήτε—μήτε, ἐνθα ἄλλως ἀρμύζει τὸ

μή καὶ τὸ τέ καὶ ὅπλα μὴ ἐπιφέρειν τῷ Πελοποννησίων στρατῷ, μήτε κατὰ γῆν μήτε κατὰ θάλασσαν (Θ. Δ. 16).—μὴ δώμεν αὐτοῖς σχολήν μήτε βουλεύσασθαι, μήτε παρασκευάσασθαι ἀγαθὸν λαοτοῖς μηδὲν (Ξ. Κ. Π. Δ', 6', 22).

§. 13. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ σύνδεσμος δὲ ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε συμπλεκτικῶς (ἴδε κατωτέρω περὶ Λόγων Ἀντιθετικῶν), διὰ τοῦτο καὶ τὸ οὐδὲ καὶ τὸ μηδὲ τίθενται ἐπὶ ἀποφατικῆς συμπλοκῆς· οὐδὲ τοῦτο=καὶ τοῦτο οὐγί.—μηδὲ τοῦτο=καὶ τοῦτο μὴ ἦν δὲ οὐδὲ ἀδυνατος (Θουκ. Δ', 84)=πρὸς τοῖς ἄλλαις δὲν ἦτον καὶ ἄδυνατος.—μηδὲ τοῦτό τις προσβύτατος ἤκει κριτὰς (Θ. Δ', 61). Ὁσαύτως ἐπὶ ἐπιδοτικῆς καὶ ἐλαττωτικῆς ἐννοίας· οὐδ' ἐωρακότες (Ξ. Κ. Π. Α', 4, 3).—ἄνδρες γεωργοὶ καὶ οὐ θαλάσσιοι, καὶ προσετι οἳ δὲ μελετήσας ἐασόμενοι (Θ. Α', 142).—μηδὲ βελόνης, ὡ γίγται, ἐπιθρόμοσ' ἀλλοτριὰς ποτέ (Φιλ.). Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκδοχὴ καὶ οἱ συνδυασμοὶ πάντων τούτων πρὸς ἄλληλα παικίλλουσι τὰ μέγιστα, πρὸς ἐξακρίθωσιν τῶν ὁμοίων οὔτε τόπος ἐνταῦθα, οὔτε καιρὸς, οὔτε σκοπὸς.

§. 14. Ἐκτὸς δὲ τούτων ὑπάρχει καὶ τρίτος ἄλλος τρόπος συμπλοκῆς σύμμικτος, καταφατικὸς τε καὶ ἀποφατικὸς συνάμα, διὰ τοῦ αὐτοῦ μόνου—ἀλλὰ καὶ συνήθως ἐκφερόμενος, καὶ οἷον κλιμακωδῶν, μείζονος ἢ ὡς μείζονός τινος προστιθεμένου διὰ τοῦ δευτέρου κώλου· οὐ σοὶ μόνου λατοδορήσεται, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ (Ξ. Κ. Π. Α', 8, 9).—οὐ μόνου κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἔραει αὐτοῖς ἐσκεπῆσθαι, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρῖδας θασείας καὶ διευτυλίθθαι ἔχουσιν (Ξ. Κ. Π. Η', 4, 17).

§. 15. Εἶναι δὲ περὶ τούτου σημειωτέα τὰ ἑξῆς· α'. ὅτι ἄνευ τοῦ καὶ ἔτι μᾶλλον ἐξάιρεται τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ καὶ ἰσάτιον ἠμψίσαι (ἢ Σικαρχτες) οὐ μόνου φουδον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ (Ξ. Ἄπομ. Δ', 5, 2). β'. ὅτι πολλάκις τιθεμένου τοῦ οὐ μόνου ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, ἐξυπονοοῦνται τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν ἡγουμένων· ἦ καὶ σχολή, ἔρη, ἔσται, ὡ πάτερ, σωμασκεῖν τοῖς στρατιώταις; Οὐ μὰ Δι' ἔρη ὁ πατήρ, οὐ μόνου γε (σχολή ἔσται), ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη (Ξ. Κ. Π. Δ', 5, 17). γ'. ὅτι, ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ, τίθεται πολλάκις ὁ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ· ὅθεν οὐ μόνου ἀγαθὸς ἂν στρατιώτης εἴη, πόλις δὲ καὶ ἄσθη δυναμέουσι διοικεῖν (Πλ. Ν. Β', 666).

§. 16. Καὶ τὸ οὐχ ὅτι—ἀλλὰ καὶ, καὶ οὐχ ὅπως—ἀλλὰ καὶ

τίθενται ἐπὶ τοιαύτης συμμίχτου συμπλοκῆς, ἀλλὰ μετὰ τινος διαφορᾶς. Τὸ μὲν οὐχ ὅτι—ἀλλὰ καὶ, ὅπερ κυρίως—οὐ λέγω τοῦτο ὅτι, κτλ, ἐκφέρει καταφατικὴν ἔννοιαν—οὐχὶ μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο, ὃ ἔστι καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο· οὐχ ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες (Πλ. Συμπ. 179) — καὶ οὐχ ὅτι? μόνον ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ (Ξ. Ἀπομν. Β', θ', 8) ἔνθα ἴδε Κοραῖν. Ἀποφατικὴ ἔννοια δι' αὐτοῦ ἐξηγεῖται, προστιθεμένου ἐν τῷ ἐπομένῳ κώλῳ τοῦ οὐδέ· οὐχ ὅτι τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἀλλ' οὐδέ ἐν τῇ Ἀσίᾳ (Θουκ. Β', 97).

§. 17. Τούναντίον δὲ τὸ οὐχ ὅπως, εἴτε ἐπομένου τοῦ οὐδέ, εἴτε τῆς ἀντιθέσεως μόνον ἐν ταῖς ἐννοίαις ἐνυπαρχούσης, ἐξηγεῖ ἔννοιαν ἀποφατικὴν—οὐ μόνον τοῦτο οὐχί, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνο, ὃ ἔστιν οὐδέ τοῦτο οὐδ' ἐκεῖνο· ἡμῖν δ' οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου λόγος ἐστίν, ἀλλ' οὐδέ τὰρχαῖα ἀπολαβεῖν δυνάμεθα (Δημ. Διονυσιοδ. 1492). — οὐχ ὅπως ἡμῖν τῶν ἀποῦ τι ἐπίδακτε, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμετέρων πολλὰ ἐφήρηται (Λυσ. κατὰ Νικομάχου Γραμματ. §. 26). — οὐχ ὅπως κωλύεται γενήσεσθε, . . . ἀλλὰ καὶ περιοίφεσθε, κτλ. (Θουκ. Α', 35). Σπανιώτερον ἀπαντῶνται τὰ οὐχ ὅσον καὶ οὐχ ὅσον (Πολύβ. Α', 18. Γ', 82. Θουκ. Δ', 62) ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημασίας. Τὸ δὲ (Θουκ. Η', 8.) οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ . . . = οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐτι μείζον, διότι δὲν ἔπεται ἀντιθετικὴ ἔννοια.

§. 18. Ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐννοίας ἐκλαμβάνονται καὶ τὰ μὴ ὅτι καὶ μὴ ὅπως, τιθέμενα ἔνθα ἄλλως ἀρμύζει τὸ μὴ οὐκ ἂν ἀσφαλῶς ἐργαζοίμεθα, μὴ ὅτι τὴν τούτων, ἀλλ' οὐδ' ἂν τὴν ἡμετέραν (Ξ. Κ. Π. Γ', 6', 21). — μὴ ὅπως ὀρχεῖσθαι ἐν ρυθμῷ, ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἠδύνασθε (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 10. Ἴδε καὶ Θ. Γ', 42). Μετὰ μείζονος δὲ ἐμφάσεως καὶ τὸ οὐχ ὅπως καὶ τὸ μὴ ὅτι ἐπιτάσσονται εἰς τὸν λόγον οὐδ' ἰσιάναι χαμαί, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἠδύνατο (Λουκ. Νεκρ. Διαλ. ΚΖ'). — οὐδέ πλεῖν, μὴ ὅτι ἀγαιρῆσθαι τοὺς ἄνδρας δυνατὸν ἦν (Ξ. Ἐλλην. Β', γ', 35). Καὶ ἄλλα δέ τινα περὶ τούτου εἰσὶ σημειωτέα, ἀλλ' ἢ ἐξηκρίθωαις αὐτῶν παραπέμπεται εἰς τοὺς ἐκ προθέσεως περὶ μερῶν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης πραγματευθέντας. Ἴδε ἐν τούτοις καὶ Εἰσαγωγὴν Ἑλληνικῆς Συντάξεως, σ. 819—821.

§. 19. Κατὰ τὰ ἄνω πειρατέον ἐξηγήσαι καὶ τὰ χωρία, ἐν οἷς φαίνεται ἢ περιπεύων ἢ ἐλλείπων σύνδεσμος ἢ καὶ ἐπιβήρηματικῶς

ἐκλαμβάνομενος, καὶ τὴν σχέσιν δὲ προσέτι τῶν συμπλεκομένων, εἰ συμπλέκεται μέρος καὶ μέρος, ὅλον καὶ ὅλον, μέρος καὶ ὅλον ἢ συναμφοτέρᾳ· εἰ δὲ τοῦ συνδέσμου προστίθεται νέα ἔννοια ἢ ἐπὶ μάλλον ἀναπτύσσεται ἢ προηγουμένη, καὶ εἶτι ἕτερον. Ἀλλὰ ἡ σχέσις αὕτη εἶναι πολλάκις τοσοῦτον ποικίλη καὶ λεπτή ὥστε ἀποβαίνει δυσεύρετος. Καὶ περὶ τούτων δὲ καὶ περὶ τῆς μετ' ἄλλων μορίων συζεύξεως τῶν συμπλεκτικῶν, ὅλον καί γε, καίτοι, καὶ γάρ, καὶ μήν, ὡς καὶ περὶ τῆς ὀρθῆς ἀκολουθίας τῶν οὐ, οὔτε, οὐδέ, μή, μήτε, μηδέ, κτλ., ἐπίσης παραπέμπονται οἱ ἀναγνώσται εἰς τοὺς ἐκ προθέσεως περὶ τούτων πραγματευθέντας μοριολόγους, οἵτινες ὁμῶς πολλάκις διαφωνοῦσιν.

*****

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Διαζευκτικῶν.

§. 1. Ὡς οἱ συμπλεκτικοὶ λόγοι ὑποθέτουσι συμφωνίαν τῶν συνδεομένων κώλων, οὕτως, ἀπ' ἐναντίας, οἱ διαζευκτικοὶ χωρισμόν. Ὡς τὸ *ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες* ἐνόησε τὰ δύο κῶλα εἰς ἓν ὅλον, τὸ οὔτε *ἄνδρες οὔτε γυναῖκες* ὡσαύτως, τὰ ἐνόησε δὴλ. καθ' ὅ τι ἀποκλείει ἀμφοτέρᾳ τῆς περὶ αὐτῶν γινομένης κρίσεως, οὕτω τὸ *ἢ ἄνδρες ἢ γυναῖκες* τὸ ἓν μὲν παραδέχεται, τὸ δ' ἕτερον ἀπωθίζεται καὶ ἀποκλείει· περὶ τοῦ ἐνός λέγει *καί*, περὶ τοῦ ἄλλου λέγει *οὐχί*.

§. 2. Φανερόν δὲ ὅτι, ὅταν τὰ διαζευγνόμενα ἦναι ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενα, μηδὲν ἔχοντα τὸ μεσολαμβάνον, καθ' αὐτὸ ἀντιφάσκοντα, τοῦ ἐνός ἀληθεύοντος, τὸ ἕτερον εἶναι ψευδές· ἢ ζῶν ἢ θάνατος· οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως ἐχόντων, ὡς ἢ μέλαρ ἢ λευκόν· διότι δυνατόν μηδέτερον νὰ ἀληθεύῃ· οὕτως ἢ χρυσός ἢ ἄργυρος, κτλ. Ἴδε κατωτέρω §. 4. καὶ §. 5.

§. 3. Οἱ διαζευκτικοὶ λόγοι ἐκφέροντα διὰ τῶν διαζευκτικῶν μορίων ἢ — ἢ· ἢ λέγετε *αιγιῆς κραιττοῦ ἢ αιγιῆν ἔχε* (Εὐρ.). — ἢ πολέμῳ κρατηθεῖς, ἢ καὶ ἄλλοις τινὰ τράπον δουλωθεῖς (Ξ. Κ. Π. Γ', α, 11). Τὸ διαζευκτικὸν ἢ, προσλαμβάνον τὸ *τοί* (= τῷ, ἐπὶ τῷ, ὅντως), γίνεται ἦτοι· καὶ ὁ σύνδεσμος οὗτος συνήθως προτίθεται ἐπὶ τῶν διαζευκτικῶν λόγων· ἦτοι τὸ πρότερον = τοπρότερον, ἐπιβήματικῶς· ἢ ὕστερον οὐκ ὀρθῶς λέγει (Ὡλ. Πρωτ. 339). — ἦτοι μαχομένους

ἢ πειρασμένους (Ξ). Σπανίως προτάσσεται τὸ ἢ τοῦ ἦτοι. Ἐστὶ δὲ τὸ διαζευκτικὸν τοῦτο ἦτοι οὐ διάφορον ἰσως τοῦ παρ' ἐπικαί, ἦτοι.

§. 4. Ἰσαύτως γίνεται ἡ διάζευξις διὰ τῶν εἰτε—εἰτε· καὶ δευτέρως τάχα, εἰτ' εὐγενὴς πέφυκας εἰτ' ἐσθλῶν κακὴ (Σ. Ἀρτ. 37—38).—παρὰ τῆς Ἐκάτης ἐξέσται τοῦτο πειθῆσθαι, εἰτε τὸ πλουτεῖν εἰτε τὸ ποιῆν βέλτιον (Ἀρφ. Πλ. 594). Τὸ αὐτὸ καὶ μετὰ τοῦ οὐδ'· εἰτ' οὐδ' ἀληθές, εἰτ' οὐδ' ψεύδος (Πλ. Ἀπολ. 34). Τίθεται δὲ μάλιστα τὸ εἰτε—εἰτε, π' εἰόντων ἄντων κώλων ἄπερ, φυσικῶ τῷ λόγῳ, οὐκ ἀναίρουσιν ἄλληλα, καὶ ἀδιάφορος, τρόπου τινά, παρίσταται ἢ παραδοχὴ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου· εἰτ' ἐν γραμματικῇ, εἰτ' ἐν μουσικῇ, εἰτε δὴ ἐν πολιτικῇ (Πλ. Πολιτ. ζ', 493). Ἰσαύτως διὰ τοῦ εἰτε—εἰτε—εἰτε, ἦν τε—ἦν τε—ἦν τε· ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, σόφρων ὢν καὶ δίκαιος, εὐδαίμων ἐστὶ καὶ μακάριος, εἰτε τε μέγας καὶ ισχυρὸς, εἰτε τε σμικρὸς καὶ ἀσθενὴς ἦ, καὶ εἰτε πλουτὴ καὶ μὴ (Πλ. Ν. Β', 660). Ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ εἰτε ἢ· εἰτε Ἀνσίως ἢ τις ἄλλος πῶποτε ε-γραψεν (Πλ.).

§. 5. Ὡς δὲ ὁ καὶ καὶ τὸ καὶ τρις καὶ πολλάκις ἐπὶ συμπλοκῆς τίθεται, οὕτως ὁ ἢ ἐπὶ διαζεύξεως· ἢ Ἄτας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεύς.—ἢ κύνας καθήγισαν ἢ θῆρες ἢ πτηνὸς αἰετός (Σ.).—ἢ τέκνον, ἢ λέχος ἢ χρῆσις ἢ θεός. Ἐπὶ τοιαύτης περιστάσεως ὁ ἢ σύνδεσμος καλεῖται παρὰ τῶν γραμματικῶν παραδιαζευκτικός. Καὶ πάλιν, ὡς ἐπὶ τῶν συμπλεκτικῶν λόγων πολλάκις τίθεται εἰς μόνος σύνδεσμος, καὶ Σακράτης εἶπε ταῦτα, οὕτως καὶ ἐπὶ τῶν διαζευκτικῶν τίθεται μόνου τὸ ἐν μέριον, ἐξοπουουμένου τοῦ ἄλλου· ζητῶν ἄλεθρον ἢ φυγῆν (Σοφ.).—τοῦτό ἐστιν, ἦτοι τοῦτου τε εἶδος ἢ δικαιοσύνη (Πλ. Πολιτ. Δ', 433)—ἢ τοῦτό ἐστιν, ἢ βεβαίως τοῦτου εἶδος.—ἐξ ἢ ἐπτά (Ξ. Ἐλλ. Γ', γ', 9).—ἐντέα ἢ δέκα (Ξ).—δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας (Σοφ.). Ἐκ τούτων τὰ παρ' ἡμῶν πέντε ἐξ καὶ περτέξ ἐπτά, ὀκτώ ὡσαύτως ἄνωθεν ἢ κάτωθεν (Σοφ.).

§. 6. Ἐκ τούτου ὁ ἢ, μόνος τιθέμενος, λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ εἰ μὴ μηδένα παρίηαι ἢ τοῦδε γίλων (Ξ. Κ. Π. Ζ', ε, 41). Ἰσαύτως τὴν τοῦ εἰ δὲ μὴ ὡς εἰσι ἀνάγκη τοῦ παρεστώτος φέροντος Τροίαν ἀλῶναι πάναν ἢ δίδωσ' ἐκῶν κτείνειε δαντόν, ἦν τὰδε ψευδοῦσιν λέγων (Σ. Φ. 1341).—Ἴδε καὶ Θουκ. Α, 8. 121. Ε, 64). Ἐπὶ δὲ προτιμήσεως, ἔτιαν ἐξηγῆται ὅτι ἐκ δύο τιθεμένων τὸ ἐν λαμ-

γίνονται τὸ δ' ἕτερον ἀπωθείται καλεῖται ὁ ἢ διασαφητικός, ὡς βοῦ-
λομαι πλουτεῖν ἢ πέγεσθαι.—βοῦλομαι ἔγώ λαδρ πῶον ἔμμενε ἢ
ἀπολέσθαι (Ὁ. ς.).

§. 7. Διὰ τὴν συγγένειαν τῶν ἐννοιῶν τὸ ἢ τίθεται προσέτι καὶ
ἐπὶ συγκριτικῆς ἐννοίας· μείζω ἢ κατὰ δόξαμαί Ξ.). — βοῦλομαι
ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς (Σ). Ὡσαύτως ἐπὶ ἐννοίας δια-
φορικῆς μετὰ τῶν ἄλλοις, οὐδεὶς ἄλλοις καὶ τῶν ὁμοίων οὐδὲν ἄλ-
λο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθήσκειν τε καὶ τεχνῆσθαι (Πλ. Φαιδ.
64), ὅπερ πλησιάζει εἰς τὸν ἀντιθετικὸν λόγον = τὸ μὲν ἀποθήσκειν
ἐπιτηδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο, ὡς καὶ τὰ προηγούμενα. — εἰση.θε
δὲ καὶ ἐς τῶν Καβείρων τὸ ἱερὸν, ἐς τὸ οὐ δευτέρου ἔστιν εἰσέναι
ἄλλοι γὰρ ἢ τὸν ἱερέα (Ἦρ. Γ', 37. Ἴδε Σ. Π. Β' σ. 647) Ὡσαύτως
καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως· τί ἄλλο οὐτοὶ ἢ ἐπεβοῦλομαι; (Θ. Γ', 39).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Ἀντιθετικῶν.

§. 1. Οἱ ἀντιθετικοὶ λόγοι δηλοῦσιν ἀντίθεσιν. Ἔστι δὲ ἀντιθε-
σις ἐκεῖνη τῶν κώλων ἢ σχέσις, καθ' ἣν τὸ ἐν κώλον ἦτοι περιορίζει
ὁπωσοῦν ἢ ἀναίρει τὸ ἄλλο, ἢ διάφορόν τι ἐν γένει ἐκφέρει· ὡς τὸ
σοφός τε καὶ χρηστός συμπλέκει δύο τινὰ προσόντα εἰς τὸ αὐτὸ ὑπο-
κείμενον ἢ κατηγορούμενον, κτλ. ἀναφερόμενα, οὕτως, ἀπ' ἐναντίας,
τὸ ἀγροικὸς μὲν, χρηστός δὲ ἐκφέρει περὶ τοῦ αὐτοῦ δύο διάφορα,
περιοριζόμενου τοῦ πρώτου διὰ τοῦ δευτέρου. Ὡς τὸ ἐγὼ καὶ σὺ
παίζομεν ἐκφέρει κοινόν τι προσὸν εἰς δύο ὑποκείμενα, οὕτως, ἀπ' ἐ-
ναντίας, τὸ ἐγὼ μὲν σπουδάξω, σὺ δὲ παίζεις ἐκφέρει δύο διάφορα
περὶ δύο διαφόρων. Ἐν τῷ πρώτῳ παραδείγματι τὸ σπουδάξω ἐστὶ
κοινὸν ἀμφοτέροις, ἐν τῷ δευτέρῳ μόνον τῷ ἐνὶ ἀρμόζει· Ὡσαύτως
τὸ μὲν ἐβίβη, τὸ δὲ ἐπήγει (Πλ.), κτλ.

§. 2. Ἐκ τούτου δηλον ὅτι ἡ ἀντίθεσις, εἴτε εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκει-
μενον εἴτε εἰς διάφορα ἀναφέρεται, δυνατόν νὰ ἦναι ἀπλή διαφω-
νία τῶν προσόντων ἢ καὶ καθαρὰ ἀντίφασις, δι' ἣς τὸ ἐν ἀναίρει-
ται ὑπὸ τοῦ ἄλλου, ὡς ἐν τῇ προσῆ γηθείση καθαρὰ διαλέξεται (ἦτοι
ἡμέρα ἢ γῆ) καὶ παραδιαλέξεται (ἢ Αἴετ ἢ Ἰδυμενεὺς ἢ δῖος Ὀ-
δυσσεύς). Τὸ αὐτὸ δὲ ἐννοεῖται καὶ περὶ κατηγορουμένων καὶ περὶ

ἀντικειμένων καὶ περὶ προσδιορισμῶν. Καθάπερ δὲ τὰ διαζευγνύμενα διαζευγνύουσι μὲν τὰς ἐννοίας, συνδέουσι δὲ τὸν λόγον, οὕτω τὰ ἀντιτιθέμενα χωρὶς λαμβάνοντα τὰς ἐννοίας, συνδέουσι διὰ τοῦτου τὸν λόγον.

§. 3. Τὰ μόρια δι' ὧν τὰ ἀντιθετικά κῶλα συντίθενται εἰσὶ τὰ μὲν—δὲ, μὲν—ἀλλὰ, μὲν—ὅμως, κτλ' τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικῆς, ἄφωτος δὲ (Ἡρ.).—ἐκεῖνος μὲν ἀπιῶν ᾗχετο, ἐγὼ δ' ἐκάθευδον (Λυσ.).—τοῖς μὲν λόγοις ἠθροαρε, τοῖς δ' ἔργοισι οὐ (Εὐρ. Ὀρ. 287).—μὴ καινὰ μὲν, πιστὰ δὲ (Θουκ.). Οὕτω καὶ ἀκάραται μὲν, χρησίων δὲ (Ἀριστοτ.).—ἄκων μὲν, εἶπε δὲ.—τὸ μὲν ἀφέλιμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερὸν αἰνεχρόν (Πλ.)—μορφή μὲν οὐκ εὐφροῆς, ἀνδρείος δὲ ἀθήρ (Εὐρ. Ὀρ. 916).—τήθε μὲν μὴ κτείνετε, ἡμᾶς δ' ἄγορτες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως κτετεῖτε, μὴ φειθευθε (Εὐρ. Ἔκ. 385).—φανερῶς μὲν οὐ, κρύφα δὲ (Θουκ.).

§. 4. Τίθεται δὲ καὶ ἡ μὲν καὶ ὁ δὲ μετὰ τὴν λέξιν ἐφ' ἧς ἡ ἀντιθεσις πίπτει· ὁ μὲν—ὁ δὲ τοῦτο μὲν—τοῦτο δὲ ἐνταῦθα μὲν—ἐκεῖ δὲ, κτλ. Πολλάκις τίθεται ὁ μὲν, ἔνευ ἐπομένου δὲ ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα (Ξ.). Ἐνταῦθα παραλείπεται ὑπονοούμενον τὸ ἄλλο κῶλον τῆς ἀντιθεσεως, οἷον ἄλλοι δὲ ἴσως γιγνώσκουσιν.—ἐγὼ μὲν οὐ κέκλωκα (Ἄρφ.). Ὡσαύτως τίθεται ὁ δὲ ἔνευ προηγούμενου μὲν· οἱ αἰχμάλωτοι ᾗχοντο εἰς Δεκλείαν, οἱ δ' εἰς Μέγαρα (Ξ.)=οἱ μὲν, οἱ δὲ.—τέθνηκεν ἀνδρὸς οὐδερὸς, θεοῦ δ' ὑπο (Σοφ.). Ἄλλοτε δὲ τίθεται πολλάκι· τῶν γήλων ὁ μὲν ἐμάτιον ὁ δὲ προουκεφάλαιον, ὁ δὲ ὅτε εὐχρῆν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐκείνου ταφήν (Λυσίας).

§. 5. Ἐπὶ ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς ἢ συνωνύμου λέξεως ὁ δὲ φαίνεται λαμβάνων προσθετικὴν δύναμιν=προσέτι δὲ ἐγὼ σφείριμι μὲν θεῶς, σφείριμι δ' ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς (Ξ. Ἄλογ. Β', α, 30). Ὡσαύτως μετὰ τοῦ καὶ τιθέμενος· Λαρεῖος Κῆρον σατραπὴν ἐποίησε, καὶ στρατηγὸν δὲ ἀπέδειξεν (Ξ. Ἄρ. Α', α, 1).—καὶ πάντες δ' οἱ τῶν βαρβάρων ἀρχορτες μέσσοι ἔχορτες τὸ αὐτῶν ἠροῦντο (Ξ. Ἄρ. Α', ἦ, 22). Ἄλλ' οὐδὲν ἦττον ἢ ἐνουπάρχουσα ἀντιθετικὴ δύναμις τείνει πρὸς μείζονα ἀνάδειξιν τοῦ κῶλου μεθ' οὗ τίθεται. Ὡς δὲ τὸ οὐτε συμπλέκει ἀποφατικῶς, οὕτω καὶ τὸ οὐδέ· οὐδεμία τέχνη οὐδ' ἀρχὴ τὸ αὐτῆ ὠφέλιμον παρασκευάζει (Πλ. Πολιτ. Α', 346)=οὐ παρασκευάζει τέχνη, καὶ οὐ παρασκευάζει ἀρχή.

§. 6. Γίνεται δὲ, τελευταῖον, μεταβατικὸς ὁ δέ, χρησιμεύων εἰς μετάβασιν τοῦ λόγου ἐκ προσώπου εἰς πρόσωπον ἢ ἐκ πράγματος εἰς πᾶν, ἵνα μὴ μὲν ὁ λόγος ἀσύνδετος καὶ κομματικὸς ἐπειδὴ δὲ ἐκείνοι ὄχι, ὁ Κῦρος εἶπεν (Ξ. Κ. Π. Δ', ε', 1).—εἶεν τῶν δὲ δὴ χρόνων (Δ.), κτλ.

§. 7. Μείζων γίνεται ἡ ἀντίθεσις διὰ τοῦ ἀλλά, ὥστε, εἰ μὲν τὸ πρῶτον κῶλον εἶναι καταφατικόν, τὸ δεύτερον εἶναι ἀποφατικόν καὶ ἀντιστρόφως φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον (Πλ. Πολιτ. Ι', 480)—οὐκ αὐτῶν, ἀλλὰ σοί.—οὐ μόνον βουλευήματα, ἀλλ' ἔργα δρώμενα (Σοφ.).—οὐτ' ἄρα Τρωσῖν, ἀλλὰ σοὶ μαχοῦμεθα (Σοφ.).—οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς (Σοφ. Φιλ. 993)—οὐ ψευδεῖς τοὺς θεοὺς τ-θμη. ἀλλ' ἀληθεῖς.—οὐ γὰρ σοὶ ἱὼ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξία (Σοφ. Τ. 410).—οὐκ, ἀλλὰ κάτωθεν (Πλ.).

§. 8. Καθαρὰ δὲ ἐναντίωσις καὶ ἀντίφασις δηλοῦται διὰ τῶν μέντοι ὅμως, ἀλλ' ὅμως, κτλ. προτραπεσμένων ἢ οὐχί, ἐν τῷ ἑτέρῳ κῶλῳ, τῶν μὲν, καίτοι, καίπερ' ἄλλως μὲν εἰκότ', ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι ἐκπλεῖν.—ἡ φύσις βούλεται μὲν, οὐ μέντοι δύναται (Ἀριστ.).—πάνυ μὲν οὐκ ἠθέλην, ὅμως δ' ἠναγκάσθη ὁμολογήσαι (Πλ. Πρωτ., 328)—καί τοι φασίμεν γέ που ἀδύνατον εἶναι, ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς οὐρβαίνει (Πλ. Φαιθ. 68).—καίπερ αἰσθανόμενος ταῦτα, ὅμως ἐπέμεινεν (Ξ.). Τοῦτο παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφέρεται καὶ διὰ μόνου τοῦ πέρ' μὴ πρόσλευσαι, γενναῖός περ ὦν (Σ. Φ. 1068)· παρὰ ποιηταῖς δὲ καὶ πεζοῖς καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ καὶ (σελ. 152). Παραλείπονται δὲ ἐνίοτε καὶ τὰ ἐν τῇ ἀποδόσει μῦθια ὡς περ πρόσθεν προσεκύνουσι καὶ τότε προσεκύνουσι, καίπερ εἰδότες ὅτι ἐπὶ θανάτῳ ἄριστο (Ξ. Ἄρ. Α', ζ', 6).

§. 9. Ἀντιθετικὴν ἔννοιαν ἐκφέρει καὶ τὸ οὐ μὴν ἀλλά, ὡς κυρίως—οὐ μὴν τοῦτο γίγνεται ἢ γέγονεν, ἀλλά, κτλ. τοιοῦτόν τι τὸ ἵππος πίπτει εἰς γόνατα, καὶ μικροῦ κἀκείνον ἐξετραχίλισεν· οὐ μὴν (ἐξετραχίλισεν), ἀλλ' ἐπέμεινεν ὁ Κῦρος μόλις πως, καὶ ὁ ἵππος ἐξάρσθη (Ξ. Κ. Π. Δ', δ', 8). Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τίθεται τοῦτο.

§. 10. Ὁ ἀλλὰ τίθεται καὶ πρὸς μετάβασιν ἐννοίας· καὶ ὁ Ἀβραδάτας εἶπεν· Ἀλλὰ τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς ἔμοι γε δοκεῖ καλῶς εἶναι, κτλ. (Ξ. Κ. Π. Ζ', α', 16)· ἔνθα παραλείπεται τὸ προηγούμενον, οὔτε ἀναίρουμένον οὔτε ὁμολογούμενον. Καὶ ὁ ἀλλὰ δὲ καὶ τὰ ἄλλα μὴ

ρια, τὰ μέχρι τοῦδε ἐξηγηθέντα, δέχονται καὶ ἄλλους συνδυασμούς, οἷον μὲν-ἀτάρ, μὲν-αὐθις, μὲν-γε, μὲν-τοι, μὲν-εἶτα, δέ-γε, δὲ-γάρ, ἀλλὰ-γάρ, κτλ. Περὶ τούτων παραπέμπεται ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰ λεξικά καὶ εἰς τοὺς μοριολόγους.

*****

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Αἰτιολογικῶν.

§. 1. Οἱ αἰτιολογικοὶ λόγοι ἐξηγοῦσι τὴν σχέσιν τοῦ παράγοντος καὶ παραγομένου, τοῦ αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ ἢ ἄλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσιν ἀνάσσει (Ἠλ. Α, 281). — σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ τυφλὸς τὰ τ' ὄρα, τὸν τε τοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἶ (Σοφ. Τ. 371). — ἀρχομεν, ὅτι τε ναυτικὸν πλεῖστον τε καὶ προθυμίας ἀπροβάσιστον παρεσχόμεθα, καὶ διότι, κτλ. (Θ. Γ, 83) = καὶ διὰ τοῦτο ἔτι.

§. 2. Τὰ μόρια δι' ὧν συνήθως ἐκφέρονται οἱ αἰτιολογικοὶ λόγοι εἶναι τὰ ἐπόμενα, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὡς, ὅτι, διότι, προτασσόμενα καὶ ἐπιτασσόμενα πρᾶσσει γὰρ κακῶς, ἐπεὶ θαρῶν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος (Σ. Φ. 424). — λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὠνειδίσας (Σ. Τ. 412). — ἀλλὰ μοι σαφῶς καὶ ἀκριβῶς λέγε, ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέχομαι σου, ἰδὼν ὄθλους τοιούτους λέγῃς (Ἠλ. Πολιτ. Α', 336). — ὅσοι οἴονται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῶν πολιτῶν (Ἠλ. Πολιτ. Δ', 426). — ἰδεῖν ἐπιθύμει, ὅτι ἤκουεν αὐτὸν καλὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι (Ξ Κ. Π. Α', γ', Ι). — θηλέων βοῶν οὔτι γεύονται, διότι περ' οὐδὲ Αἰγύπτιοι (Ἠρ) = διὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον, δι' ὅν, κτλ. — ἐν μὲν οὖν τῷ πολέμῳ, διότι οὐκ ἦσαν δίκαι, οὐ δύνατοί ἦμεν παρ' αὐτῶν ἀΐφειλον πράξασθαι (Λυσ. περὶ Δημοσίων Ἀδικημάτων, §. 3) ὡσαύτως καὶ διὰ τοῦ ἄτε, ἐπιμετοχῆς συνήθως ἄτε ἀθήθουε τοῖς Λακεδαιμονίοις γεγενημένης τῆς συμφροῆς, πολὺ πένθος ἦν (Ξ).

§. 3. Πάντα τὰ προηγούμενα μόρια ἐκλαμβάνονται καὶ χρονικῶς. Καὶ τὸ ὅτε ὡσαύτως ἐκλαμβάνεται χρονικῶς τε καὶ αἰτιολογικῶς ὅτε γε μὴδ' ὁμᾶς δύναμαι πείθειν (Ἠλ. Φαίδ. 84). ὡσαύτως καὶ τὸ ὅποτε, ὡς ὅποτε ἐγκαταθῆ ἔαμεν τοῦ λόγου, τότε ἀποκρινόμεθα (Πλ. Ν. Ι, 895), ὅπερ περ' Ὀμήρῳ οὐχ εὔρηται αἰτιολογικῶς, ἐν ᾧ εὔρισκεται οὕτως ἐνίοτε τὸ ὅτι καὶ συχνάκις τὸ ἐπεὶ.

§. 4. Καὶ διὰ τοῦ γὰρ ἐκφέρεται αἰτιολογία, ἀλλ' ἐπιτασσομένου συνήθως· οὐκ ἐμοὶ χαλεπανεῖς, γιγνώσκει γὰρ τοὺς αἰτίους (Πλ. Φαίδ. 116). Ἐνίοτε δὲ καὶ παρεντιθεμένου ὁ δέ, κρίνεται γὰρ βοή καὶ οὐ ψήφω, οὐκ ἔφη διαγιγνώσκειν (Θ. Α', 87). Πολλὰκις δὲ, παρασιωπώμενου τοῦ αἰτιολογομένου κώλου, τίθεται μόνον τὸ διὰ τοῦ γὰρ αἰτιολογούν, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ γὰρ ἐκπληροῖ δύο ἔργα, βεβαιώσεως καὶ αἰτιολογίας· *Αντιστρατή ἀχθῆραι, ὅτιη παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσι νενομίσμεθα εἶναι παροῦργοι. Καλονήκη· καὶ γὰρ ἐσμέν γῆ Δία* (Ἄρφ. Α. 10) = δικάζως· καὶ γὰρ ἐσμέν.—*Φιλοκλήτης. ἦδη, τέκνον, στέλλεσθε; Νεοπίτολεμος. κειρός γὰρ καλεῖ* (Σοφ. Φ. 466). Ἐκ τούτου πολλὰκις ὁ γὰρ ἐκλαμβάνεται ἐξηγητικῶς· ἐμὲ γὰρ τίς οὐ προσεῖπε; — οἶσθα γὰρ δι' αὐδῶμαι (Σ. Φ. 852) = δηλαδή.

§. 5. Ἡ αἰτιολογία ἐκφέρεται προσέτι καὶ κατ' ἄλλους τρόπους· διὰ τῶν πλεονάζοντων πώσεων· ἕνεκα τούτου (Ξ).—διὰ τοὺς ἐπαγορευθούστας ἀεὶ τι τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων αἱ ἐπιδόσεις γίγνονται ταῖς πόλεσιν (Ισ.).—*ἔχω γὰρ ἔχω διὰ σέ* (Σ. Κ. 1129)· δι' ἀπαρεμγάτου ἐνάρθρου καὶ ἐμπροσθέντος· διὰ τὸ μὴ εἶναι (Θ.), κτλ. Ὡσαύτως διὰ μετοχῆς· ἀσεβήσας ἐκολάσθη. Ἀλλὰ ἐν τούτοις δὲν διακρίνονται καθάρως δύο λόγοι συνδεδεμένοι, διότι τὰ κῶλα συγχωνεύονται εἰς ἓν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Τελικῶν.

§. 1. Τὸ αἶτιον, γενικώτερον λαμβανόμενον, περιλαμβάνει καὶ τὸ τέλος, ὅθεν καὶ οἱ τελικοὶ λόγοι ἐν γένει μὲν περιλαμβάνονται εἰς αὐτοῖς, μερικώτερον δὲ λαμβανομένου τοῦ αἰτίου, οἱ τελικοὶ λόγοι διαστέλλονται μὲν τῶν αἰτιολογικῶν, συγγενέουσιν ὅμως αὐτοῖς, τοῦτο μόνον διαφέροντες, ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν αἰτιολογικῶν προηγείται τοῦ παραγομένου τὸ παράγον, ἐπὶ δὲ τῶν τελικῶν γίνεται ἡ πράξις ἵνα προέλθῃ τὸ τέλος. Εἰς τὸ στεφανοῦ ὁ δῆμος *Δημοσθένη, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας* (Δ.) προηγείται τοῦ στεφάνου ἢ ἀρετῆ καὶ ἡ εὐνοία· εἰς τὸ δένδρα *θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν* (Ξ. *Ἀπομν. Β', δ', 7*) προηγείται ἡ θεραπεία τῶν δένδρων, ἵνα προκύψωσιν οἱ καρποί.

§. 2. Ἐν ᾧ λοιπὸν οἱ κυρίως αἰτιολογικοὶ ἐκφέρουσι τὴν σχέσιν τοῦ παρήγοτος καὶ παραγομένου, οἱ τελικοὶ λόγοι ἐξηγοῦσι τὴν σχέσιν τοῦ μέσου πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ τέλους· ὡς μαθήτω ἵνα σοφὸς γένωμαι, ἢ πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ παραφυλάττωσι δ' ἀλλήλους, ὅπως μὴ ποτέ τις ἐπαρασιῇ (Ηλ. Ν. δ', 715), ὑπερ καὶ αὐτὸ τέλος ἐστίν.

§. 3. Οἱ τελικοὶ λόγοι ἐκφέρονται συνήθως δι' ὑποτακτικῆς ἢ εὐκτικῆς καὶ τῶν τελικῶν μορίων, ἵνα, ὅπως, ὡς· δι' ὑποτακτικῆς μὲν, ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπάρχῃ ἐνεστώς ἢ μέλλων δριστικῆς, προστακτικῆς, ὑποτακτικῆς ἐν ἐρωτήσει, ἢ εὐκτικῆς, ὅπερ συμβαίνει ἐπὶ πραγμάτων εἰς τὸ μέλλον ἀναφερομένων· ἵν' ἐμπροσθὲ βέβητον, ἐπιθυμῆ μαχῶν (Ἄρφ. Εἰρ. 447).— ἤξομεν πάλιν... ὅπως γέρωμεν (Σ. Ἡλ. 54).— σὺ με κατὰστησον, ἵν' ὀρμήμεθ' ἐς γαῦν (Σ. Φ. 880).— εἶπω τι δῆτα κάλλι, ἵν' ὀρρήϊη πλέον; (Σ. Τ. 364)— προσμῶμι μόνον, ἵν' ἐκδιδαχθῆ (Σ. Τ. 111). Δι' εὐκτικῆς δὲ, ὅταν προηγῆται χρόνος παρωχημένος, ὑπερ ἀναφέρεται εἰς τὸ παρελθόν· ἀδικόμην ὅπως... ἐν πράξειμι τι (Σ. Τ. 1005).— κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατήρ... ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην (Σ. Ἡλ. 470). Ὡσπύτως πρὸς ἐξοδὸν στείχουσα, Παλλήδος ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος (Σ. Ἄρκ. 1185)— ὅτε ἔστειχον— τοῦ θανάτου ἡμέρω, ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον (Σ. Φ. 350)— εἰ, εἴρων— ἐπεὶ ἱμεῖρον.

§. 4 Περὶ τούτων ἐλαλήσαμεν καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν (σ. 86—87), ἔνθα ἐσημειώσαμεν καὶ τινὰς ἐξαιρέσεις· προσσημειώτεον δ' ἐνιαυθῶν ἅ· ὅτι ἐνίοτε τίθεται εὐκτικῆς, ἐνεστώτος προηγουμένου, οὐ μόνον ὅταν ὁ ἐνεστώς οὗτος εἶναι ἱστορικὸς (ὡς ἐν Ἐκ. 10. χρυσὸν ἐκπέμπεις, κλ.), ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ ἐνεστώς ἀναφέρεται εἰς σκοπὸν παρελθόντα τοῦ ἐνεργούντος καὶ ἀποτυχόντα, οἷον τὸ περίφημον (Ἄρφ. Βατρ. 21.) τοῦτον δ' ὄχῳ, ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μηδ' ἄχθος γέροι· διότι ὅτε ὁ Διόνυσος ἔθεσεν ἐποχὸν τὸν Ξανθίαν, οὗτος ἦν ὁ σκοπὸς αὐτοῦ· προσέτι δὲ καὶ εἰς ἐνδείξιν ἀμφιβολίας περὶ τῆς τοῦ σκοπούμενου ἐπιτυχίας· ἴσως δὲ που ἢ ἀποσκάπτει τι ἢ ἀποτεριχίσει, ὡς ἄπορος εἴη ἡ ὁδός (Σ. Ἄρ. Β', 6, 2)— ἵνα, εἰ δυνατόν, ἄπορος ἢ ὁδός ἢ, ὑπερ ὄμως, πιθανῶς, οὐκ ἔσται. Τοῦτο δὲ ἰσχύει μάλιστα παρὰ Θουκυδίδη, δε, παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου, θέτει ὑποτακτικὴν ἢ εὐκτικὴν ἢ καὶ ἀμφοτέρως, κατὰ τὴν πιθανότητα, ἴσως, τῆς ἐπιτυχίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν γένει τοῦτο ἐπιδέχεται ἀσθαιρέσιαν, διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἀντίγραφα

πολλάκις διαφέρουσι καὶ οἱ φιλόλογοι διαφωνοῦσιν εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς μιᾶς ἢ ἄλλης γραφῆς.

§. 5. Σημειωτέον ὅτι αἱ Ἀττικοὶ πολλάκις μετὰ τὸ ὅπως ἐπὶ ὑποτακτικῆς προσθέτουσι τὸν ἄν' τὴν διόρασιν, ὡς ἄν' ἐκμάθω σπανιώτερον δὲ μετὰ τοῦ ἴνα. ἐν τῷ ὄντι ὑπάρχει διαφορὰ εἰς τὴν μετὰ ἢ ἄνευ ἄν' λόγον εἶναι ἀμφισβητήσιμον γ' ὅτι τὸ ὅπως μὴ πάλλακις δὲν ἐκφέρει τέλος, ἀλλὰ εἶναι συμβουλή καὶ προτροπή = φάμιλαι ὅπως μὴ δ'. τοιαύτη δὲ ἔλλειψις γίνεται καὶ ἐπὶ τέλους Ζεὺς ἔσθ', ἴν' εἰδῆς (Σ. Φ. 489) = Ζεὺς ἔστι, καὶ λέγω σοι τοῦτο ἴνα εἰδῆς ἔ. ὅτι ἐνίοτε καίτοι εὐκτικῆς ἡγουμένης, ἔνθα ἔπρεπε κατὰ τὰ προεξηγηθέντα (§. 3), νὰ τελεῖ ὑποτακτικὴ, ἀπαντᾶται εὐκτικὴ γενοίμην . . . , τὰς ἱερὰς ὅπως προσείποιμι Ἀθήνας (Σ. Αἰ. 1217)

§. 6. Ἐκφέρεται δὲ τὸ τέλος καὶ διὰ τῶν τελικῶν ἀπαρεμφάτων λεγομένων (σ. 92, §. 6—7): τοῖς Αἰγυπτίοις οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐδοσαν Θυρέαν ἀκείνῃ (Θουκ. Β'. 27). — παρέχειν ἐσθίειν (Ἀρρ. Εἰρ. 23) καὶ τὰ μετὰ τοῦ ὥστε χωρία, προτασσομένης αἰτίας ἰκανῆς ἴνα πικραγὰγῃ τὸ διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου ἐξηγούμενον, ὁμοιάζουσι τούτοις, ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντα πάντως τὰ αὐτὰ διότι ἐν τούτοις δηλοῦται μᾶλλον συνέπεια τῶν προηγουμένων ἢ τέλος σκοπούμενον ἔχει ἐγκλημ' Ἀτρείδαι, ὥστε θυμοῦσθαι (Σ. Φ. 323). — οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοὶ γὰρ καὶ τὰ πᾶσι ἀλήματα, ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλλας σέβειν (Σοφ. Φ. 340) = vous avez assez de maux à déplorer, sans prendre encore part à ceux de vos amis (Ἰδε ἄν. σ. 92 καὶ κατωτέρω σ. 178). Ὡσαύτως καὶ διὰ μέλλοντος μετοχῆς, τῆς τελικῆς λεγομένης, ἐπὶ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων ἡ ἄθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος (Ἰλ. Α, 207). — προσευξόμενος ἦκω (Ἀρρ. Π.Ι. 84). — καὶ τοῖς ἀναθήσων ἐρχομαι πρὸς τὸν θεόν (Ἀρρ. Π.Ι. 849), ὡς ἐν τοῖς περὶ ἀπαρεμφάτου καὶ Μετοχῆς διαλέξομεν. Ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' ἐνεστώτα, ὡς γινόμενου καὶ οὐχὶ ὡς γενητομένου θεωρουμένου τοῦ πράγματος διεισοῦντο πρέσβεις πέμπειν κωλύοντα (Θουκ. Σ', 88).

§. 7. Καὶ διὰ τῶν π.λυγίων πτώσεων ἐπίσης ἐκφέρονται οἱ Ἀτικοὶ λόγοι τῆς Κορινθίων ἔνεκα ἡσυχίας (Θουκ. Ε', 51). — ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ (Ξ). — εἶναι ἐπὶ πῶρ, ἐγ' ὕδαρ, ἐπὶ ἔδρα, κατὰ θεῶν τοῦ χωρίου (Θ. Ε', 7), τοῦ δπλαγεῖσθαι εἰνεκα, κτλ, ὡς ἐν τῷ

περὶ Προθέσεων διαλάβομεν. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα δὲν ἀναφαίνονται δύο λόγοι συνδεδεμένοι

.....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Περὶ Λόγων Ὑποθετικῶν.

§. 1. Οἱ ὑποθετικοὶ λόγοι, ἐξηγοῦντες καὶ οὗτοι τὴν σχέσιν τοῦ παράγοντος καὶ παραγομένου, συγγενεύουσι τοῖς αἰτιολογικοῖς. Ἀλλ' οἱ μὲν αἰτιολογικοὶ ἐξηγοῦσι τοῦτο πραγματικῶς κατὰ τοῦτον τὸν τύπον· διὰ τὸ δεῖναι προῆλθεν ἢ προέρχεται, ἐκώλυθη ἢ κωλύεται τὸ δεῖναι· οἱ δὲ ὑποθετικοὶ ὑποθετικῶς, κατὰ τοῦτον τὴν τύπον· τοῦ δεῖντος τεθέντος, προκύπτει ἢ οὐ προκύπτει τὸ δεῖναι, τοῦ δεῖντος μὴ τεθέντος, προκύπτει ἢ οὐ προκύπτει τὸ δεῖναι. Σίγκινεται δὲ ἐκ δύο μερῶν, ἐξ ὧν τὸ μὲν περιέχει τὴν παραλαμβανομένην ὑπόθεσιν, τὸ δὲ τὴν ἐκ ταύτης συνέπειαν· τὸ πρῶτον καλεῖται ἡρούμερον καὶ πρότασις, τὸ δεύτερον καλεῖται ἐπόμερον καὶ ἀπόδοσις· εἰ μὲν εἰσι βωμοί, εἰσι καὶ θεοί. — ἢε θάνατος ἔλθῃ, οὐδεὶς βούλεται διήσκειν (Εὐρ. Ἀλκ. 574). Δυνατὸν δὲ εἰς τὸν λόγον νὰ προταχθῇ καὶ ἡ ἀπόδοσις· οὐκ ἄρα ἐτι μαχεῖται, εἰ ἐν ταῦταις οὐ μαχεῖται ταῖς ἡμέραις (Ξ. Ἀρ. Α', ζ', 18).

§. 2. Οἱ ὑποθετικοὶ λόγοι ἐκφέρονται διὰ τῶν ὑποθετικῶν μορίων, εἰ, ἐάν, ἄν, ἢε, κατὰ τοὺς ἀκολουθοῦς μάλιστα τρόπους.

Α'. Τίθεται ὀριστικὴ μὲν ἐν τῇ προτάσει, μετὰ τοῦ μορίου εἰ, κατὰ ἐνεστώτα, μέλλοντα ἢ παρωχημένον χρόνον, ὅταν ἡ ὑπόθεσις παρίσταται ὡς δυνατὴ, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ φύσει καὶ παρ' ἀνθρώποις ἄντων καὶ γινομένων, οὔτε ἀμφιβολίας περὶ μὴ ὑπάρξεως οὔτε νύξιος περὶ ὑπάρξεως τοῦ ὑπ' αὐτῆς ἐξηγουμένου ὑποδεικνυομένης, ἐν δὲ τῇ ἀπόδοσι· 1. ὡσαύτως ὀριστικὴ, ἄνευ τοῦ ἄν, ὅταν ἡ συνέπεια θεωρῆται ὡς ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητος· 2. εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν παρίσταται ὡς ἐνδοιαστὴ καὶ οἷον ἐκ περιστάσεων ἐξαρτωμένη· 3. εὐκτικὴ ἄνευ τοῦ ἄν, ἐπὶ εὐχῆς ἢ κατάρας· 4. προστακτικὴ, ἐπὶ προσταγῆς, παραινέσεως ἢ τοιοῦτου τινός, καὶ πάντοτε κατὰ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον· οὕτω, π χ.

1. εἴ τι μεριπτός εἰμι, κάρτα μαινομαι (Σ. Τρ. 445). — εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρῆς ἐξ ἐμοῦ (Σ. Ἀικ. 93). ὡσαύτως εἰ αὐτῆ ἢ πόλις

ληφθήσεται, ἔρχεται καὶ ἡ πᾶσα Σικελία (Θουκ. 7, 91), ἔνθα πρὸς μείζονα βεβαιότητα τρέπεται εἰς ἐνεστὸς τὸ μέλλον τῆς συνεπειᾶς· εἰ ταῦτα ἔδρα, θάνατον χρῶν αὐτόν (Σ. Ἡλ. 577).— τοὺς τριπύραρχους ἠγάρακαζεν ἐπισκευάσειν τὰς νῆας, εἴ τις ἐπεπορήκει (Θουκ. Ζ', 38).— εἰ ἐβρόντησε καὶ ἥστραψεν.— εἰ δ' ἔργασαι μὴ ταῦτα, ἀόλην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς (Σ. Φ. 66).

2. εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ νοῦν, ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ (Σ. Κ. 1768).— εἰ γὰρ κτεροῦμεν, σὺ ται πρόων θάνατοις ἂν (Σ. Ἡλ. 582).— πάν τοῖνον, εἰ καὶ τοῦτο ἔζη, κλέοι τις ἂν (Σ. Τρ. 71).

3. σφῶ δ' εὐδοαίη Ζεὺς, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι (Σ. Κ. 1435).— ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τὰδ' ἔχω (Σ. Τ. 663).

4. εἴ τι χρῆζεις, φράζε (Σ. Φ. 49).— εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον (Σ. Ἡλ. 385).— εἴ τις οἶδ', ἐροῖ κατεκπᾶτω (Ἰσοκ. Εἰρ. 20).

§. 3. Β'. Τίθεται ὑποτακτικὴ μετὰ τῶν μορίων ἔαν, ἂν, ἦν, ἐν τῇ προτάσει, μετὰ νόξως ἐνδεχομένης ἢ καὶ προσδοκωμένης ἐπαληθεύσεως, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει τίθεται συνήθως ὀριστικὴ κατ' ἐνεστώτα ἢ μέλλοντα, ὅταν ἡ συνέπεια θεωρῆται ὡς θετικὴ, εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἂν, ὅταν θεωρῆται ὡς ἐνδεχομένη, καὶ προστακτικὴ, ὅταν παρίσταται ὡς προσταγὴ ἢ ὡς πειραίνεσις· ἔαν ἀληθινήσῃ, ὑπισχυοῦμαι σοὶ δέκα τάλαντα (Σ. Ἀν. Α', ζ', 18).— ἔαν ἡμεῖς ἀνθρώμεθα σώζεσθαι, ἐν πολλῇ ὄμειε εἰρήρῃ ἔσεσθε (Ξ. Κ. Π. 7, α', 18).— ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον, καὶ σὺ ποιήσοι σοφόν (Πλ. Πρωτ. 310).— ἦν φράσω, διώλλυμαι (Σ. Τ. 1159).— ἦν τις ἀνθιστήται, πειρασοῦμεθα χειροδοθᾶν (Ξ. Ἀν. Ζ', γ', 11).— ἅπασ' λόγος, ἂν ἀπῆ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν (Δ. Ὀλ. Β', ε').— τὰμ' ἔαν θείλῃς ἔπη κλέων δέχεσθαι, ἀλκὴν ἂν λάβοις κήρακοῦσιν κακῶν (Σ. Τ. 218).— ἦν γὰρ εὐρεθῆ λόγων σοὶ ταῦτ', ἐγὼ γ' ἂν ἐκπεφυγοῖην πάθος (Σ. Τ. 834).— ἂν βούλησθε, χειροτονήσατε (Δημ. Φ. Γ', ιδ').

§ 4. Τίθεται εὐκτικὴ μετὰ τοῦ εἰ, ἄνευ τοῦ ἂν, ἐν τῇ προτάσει τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ὅταν ἡ ὑπόθεσις μόνον ἐκ τοῦ λογισμοῦ τοῦ λέγοντος λαμβανομένη, ἦναι ἀπλῶς ἰδεατὴ καὶ προβληματώδης, ἄνευ νόξως ἐπαληθεύσεως ἢ μὴ ἐπαληθεύσεως, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει τίθεται εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἂν, ὅταν ἡ συνέπεια παρίσταται ὡς ἐνδεχομένη, ὀριστικὴ δὲ ἄνευ τοῦ ἂν, ὅταν παρίσταται ὡς ἀναμφίβολος· εἴ τις τοὺς κρατοῦντας τοῦ π.λήθου, ἐπ' ἀρετῆν προτρέψετε,

ἀμφοτέρους ἂν ὠφελήσειεν (Ἰσ. πρὸς Νικοκλ. Β').—εἰ πάλιν ἀναβλέψαι, ὡσπερ καὶ πρὸ τοῦ, φεύγοις ἂν τοὺς ποτηροὺς; (Ἀρφ. Πλ. 95).—τὸ λέγειν εὐ δεῖνόν ἐστιν, εἰ φέροι τιτὰ βλάβην (Εὐρ. Ἀρχελ. Ἀποσπ.)—εἰ δεῖ καλῆς γυναικός, εἰ μὴ τὰς φρένας χρησὶας ἔχοι; (Εὐρ. Ἀκτιόπ. Ἀποσπ.)

§. 5. Δ'. Τίθεται ὀριστικὴ κατὰ παρατατικόν, ἀρίστον καὶ ὑπερσυντελικόν μετὰ τοῦ εἰ ἐν τῇ προτάσει, ὅταν ἡ ὑπόθεσις παρίσταται προφανῶς μὴ ἐπαληθεύουσα, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει ὀριστικὴ ἄνευ τοῦ ἂν, ὅταν ἡ συνέπεις παρίσταται ὡς ἄφρακτος, ὀριστικὴ δὲ μετὰ τοῦ ἂν, ὅταν θεωρῆται ὡς ἐνδεχομένη καὶ δευτικὴ ἐπαληθεύσεως ἢ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρήναι, εἰ ἄνερος ἐπεγέμετο (Θ. Γ', 74).—εἰ δὲ ἀρχῆς ταῦτα ἐγίγνωσκε, πολέμιος μὲν ἦν, οὐ μέγιστος ποτηρὸς γ' ἂν δικαίως ἐρομίζετο (Ξ. Ἐλλ. Β', γ', 27).—εἰ δὲ τοῦτ' ἐπόλον ἕκαστος, ἐρίκων ἂν (Δ. Ὀλ. Γ', ζ').—εἰ μὲν εἰρέτην ἤδη φρένας, πόλλ' ἂν παρήμον (Σ. Τ. 151).—εἰ μὴ πατήρ ἦσθ', εἶπον ἂν σ' οὐκ εὐ φροεῖν (Σ. Ἀντ. 755).

§. 6. Οἱ χρόνοι τῶν ὑποθετικῶν λόγων λαμβάνονται ἤτοι ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἢ ἐκ διαφόρου χρονικοῦ τμήματος, κατὰ τὴν σχέσιν τῆς ὑποθέσεως πρὸς τὴν συνέπειαν ἤτοι δηλ. συμπεραίνεται: 1. ἐξ ἐνεστώτος περὶ ἐνεστώτος ἢ 2. ἐκ μέλλοντος περὶ μέλλοντος, ἢ 3. ἐκ παρωχημένου περὶ παρωχημένου. Ἐν πᾶσι τούτοις ἐξηγείται ὅτι, εἰ μὲν ὑπάρχει, ὑπάρξει, ὑπῆρξε τὸ ἐν τῇ ὑποθέσει, ὑπάρχει, ὑπάρξει, ὑπῆρξε καὶ τὸ ἐν τῇ συνεπείᾳ. Προκύπτει λοιπὸν ὁ ἑξῆς τύπος: εἰ ταῦτα λέγει, ψεύδεται· εἰ ταῦτα λέξει, ψεύσεται· εἰ ταῦτα εἰλεξεν, ἐψεύσατο. Ὅταν δὲ ὑπάρχη εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἂν ἐν τῇ ἀποδόσει, τότε ἡ ἔννοια εἶναι ὅτι, εἰ μὲν τοῦτό ἐστι, δυνατόν προκῆναι ἐκεῖνο· ὅταν εὐκτικὴ ἄνευ τοῦ ἂν, ἡ ἔννοια γίνεται, εἰ μὲν τοῦτό ἐστι, εἴθε γένοιτο ἐκεῖνο· ἐπὶ δὲ προστακτικῆς, ἐκφέρεται προσταγὴ, παρίνεσις ἢ τοιοῦτόν τι· κατὰ τὴν τύπον, εἰ μὲν τοῦτό ἐστι, γενέσθω ἐκεῖνο.

§. 7. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐννοίας. Ὅταν δηλ. ἡ ἀπόφασις ὑπάρχει ἐν τῇ ἀποδόσει, γίεται ὁ ἑξῆς τύπος: εἰ μὴ ὑπάρχει, ὑπάρξει, κτλ., ταῦτο, προκῆναι ἐκεῖνο, κτλ. εἰ μὴ λέγω τὰ ληθές, ἀξιώθαι (Σ. Τ. 894).—ἢ χάρις, . . . εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφίλης μερεῖ (Σ. Φ. 558).—σιγᾶν ἂν ἀρροῖς σε, . . . εἰ μὴ τι λέξει (Σ. Τ. 731)· οὕτω καὶ εἰ μὴ καιροῦ τυγχάνω, μεθύρωσον (Σ. Ἡλ.

31). Όταν δὲ ἡ ἀπόφασις ὑπάρχη ἐν τῇ ἀποδόσει, τότε γεννᾶται ὁ ἐξῆς τύπος: εἰ ὑπάρχει, ὑπάρξει, κτλ. τοῦτο, οὐ προκύπτει, οὐ προκύψει, κτλ. ἐκεῖνο· εἰ ἐπιτελεσθῶσι νόμοις, οὐ λέγω (Σ. Ἡ.Ι. 1467).—εἰ μὴ ὄν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντίποιμι (Σ. Ἡ.Ι. 376) = οὐκ ἂν δυναίμην ἀντιπεῖν, οὐκ ἀντερῶ· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ εὐχῆς ἢ κατάρσεως μὴ γὰρ ὄναι μὴν, . . . εἰ σέ τι δέδρακα ὧν ἔπαιτιά με δρᾶν (Σ. Τ. 644) = καλὸν νὰ μὴν ἴδω, ἐάν, κτλ. Όταν δὲ, τελευταῖον, ἡ ἀπόφασις ὑπάρχη καὶ ἐν τῇ προτάσει καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει, τότε γεννᾶται ὁ ἐξῆς τύπος: εἰ μὴ ὑπάρχει, ὑπάρξει, κτλ. τοῦτο, οὐ προκύπτει, οὐ προκύψει ἐκεῖνο.—εἰ τὰ τόξα μὴ ἀληθῆσινται, οὐκ ἔστι πέτραι σοι τὸ Δαρδάρου πέδον (Σ. Φ. 68).—εἰ γὰρ μὴ τοῦτο πεισθήσθε ταῖς ψυχαῖς, οὐκ ἐθεθήσατε ὑπὲρ τῶν πραγμάτων σπουδάζειν (Δημ. Χερσον. 14).

§. 8. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς περιστάσεως Α, ἐξ ἧς εὐκόλως ἐννοοῦνται καὶ τὰ περὶ τῶν περιστάσεως Β', Γ', Δ'. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως δὴλ. Β' ὁ τύπος ἐστίν, ὡς ἐπὶ τῆς πρώτης, καθόσον εἰς τὸ μέλλον ἀναφέρεται, ἐάν ὑπάρχη, ὑπάρξη τοῦτο, ὑπάρχει ἢ ὑπάρξει ἐκεῖνο, ἢ τὸ ἐναντίον, ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐννοίας, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι διὰ τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφέρεται τι εἰς τὴν ἐφεξῆς πείραν ἀνατιθέμενον, εἰ μέλλει νὰ πραγματοποιηθῆ ἢ οὐχί, κατὰ τὴν φύσιν τῆς ὑποτακτικῆς, ἐν ᾧ τοιαῦτόν τι δὲν ὑπάρχει ἐν τοῖς δι' ὀριστικῆς ἐκφερομένοις. Εἰ δὲ τὸ εἰ γένησεται διάφορον τοῦ ἐάν γένηται, ἡ διαφορὰ ἐστὶ τοσοῦτον μικρὰ καὶ λεπτή, ὥστε καταντᾷ σχεδὸν ἀνεπαίσθητος. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως Γ' ὁ τύπος ἐστίν ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι ἤθελεν ὑπάρξει τοῦτο, ἤθελε προκύψει βεβαίως ἢ πιθανῶς ἐκεῖνο. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως Δ' ὁ τύπος ἐστίν, εἰ ἐγίνοιτο τοῦτο, προκύπτει βεβαίως ἢ πιθανῶς ἐκεῖνο. Ἡ διαφορὰ ἐστίν ὅτι διὰ μὲν τῆς εὐκτικῆς οὔτε πιθανὸν οὔτε προσδοκώμενον περιέχεται, δὲν ἀποκλείεται ἄλλως τὸ δυνατόν, ὡς ἐν τῇ διὰ τῶν παρεξηγημένων τῆς ὀριστικῆς ὑποτιθεμένων, ἐν τῷ εἰ ἀναβλέψαις, π. χ. δὲν ἐξήγηται τὸ ἀδύνατον τῆς ἀναβλέψεως, ἐν δὲ τῷ εἰ φρένας εἰχέτην περιέχεται ἡ ἐννοια οὐκ ἔχετε φρένας· τοῦναντίον δὲ ἐν τῷ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐν τῷ εἰ μὴ πιτῆρ ἦθα, π. χ., περιέχεται ἡ ἐννοια εἰ πιτῆρ, καὶ τοῦτο καλῶς με εἰπέτε ὅτι οὐκ εὐ φροεῖτε.

§. 9. Ὡς δὲ ἐκ τῆς διαφορᾶς σχέσεως τῆς ὑποθέσεως πρὸς τὴν

συνέπειαν, ὡς πρὸς τὸ βέβαιον, ἀβέβαιον ἢ ἀδύνατον, προκύπτει ἡ διαφορὰ τῶν ἐγκλίσεων, οὕτως ἐκ τῆς σχέσεως τῶν αὐτῶν ὡς πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν λαμβάνεται ἡ ὑπόθεσις καὶ ἡ συνέπεια, προκύπτει ἡ διαφορὰ τῶν χρόνων. Συμπεραίνεται διηλ. οὐχὶ μόνον ἐκ τοῦ αὐτοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ τμήματος, ὡς ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἑνὸς περὶ τοῦ ἑτέρου' 1. ἐκ τοῦ ἐνεστώτος περὶ τοῦ μέλλοντος ἢ περὶ τοῦ παρωχημένου' ἢ χάρις, ... *εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλεῖς μερεῖ* (Σ. Φ. 558).—*πεσοῦμεθα, εἰ χρῆ* (Σ. Π. 1. 399).—*εἰ μάλα καρτερώς ἐσσί, θεός σου σοὶ τόγ' ἔδωκεν* (Ιλ. Α, 177)' 2. ἐκ τοῦ μέλλοντος περὶ τοῦ ἐνεστώτος ἢ περὶ τοῦ παρωχημένου' εἰ δ' ἂν συμφέροι χωρίς κολακείας *ἐθελήσετο ἀκούειν, ἔτομος λέγειν* (Δημ. Φιλ. Γ', 6')—*εἰ μὲν οὖν ἔτι Μίξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἔκατον* (Σ. Γ. 843)' 3. ἐκ τοῦ παρωχημένου περὶ τοῦ ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος' *εἰ πέταυται χάρι' ἄν εὐτυχεῖν δοκῶ* (Σ. Αἰ. 263).—*τὰς πόλεις αὐτοτόμους ἀγήσομεν, εἰ καὶ αὐτοτόμους ἔχοντες ἐπεισιάμεθα* (Θουκ. Α', 144).

§. 10. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξηγῶνται καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν ὑποθετικῶν λόγων οἵτινες, διὰ τὴν ἀπὸ ἐγκλίσεως εἰς ἐγκλίσιν, δυνάμει τῆς τῶν ἐνοιῶν συγγενείας, καὶ διὰ τὴν ἀπὸ χρόνου εἰς χρόνον μεταβάσιν, δυνάμει τῆς μεταξύ ὑποθέσεως καὶ συνεπείας συναφείας, καὶ δι' ἄλλας προσέτι περιστάσεις, καταντῶσιν ἐκ τῶν δυσκολωτέρων τῆς ἑλληνικῆς συντάξεως. Κατὰ τὸ παράδειγμα (§. 2. α) τοῦς τριηράρχους *ἠγάγκαζε*, κτλ. ἐξηγῆται καὶ τὸ *εἰ μὲν ἐπίσκειν οἱ Ἀθηναῖοι, υπεχώρουσιν* (σὶ Συρακούσισι), *εἰ δ' ἀναχωροῦσιν, ἐπέκειντο* (Θουκ. Ζ', 78. ἴδε καὶ Η, 69), ἔνθα διὰ μὲν τῆς εὐκτικῆς μετὰ τοῦ *ἄν* ἐκφέρεται τὸ κατ' ἐπαγάληψιν, τὸ *δοάκις*, διὰ δὲ τῶν παρωχημένων τῆς ὀριστικῆς τὸ ἱστορικὸν καὶ θετικόν' τὸ (Ἄρφ. Ὑπ. 776. ἄλλ. 725) *χρήματα πλείωσ' ἀπέδειξα, οὐ φροσιζῶν τῶν ἰδιωτῶν οὐδενός, εἰ σοι (τῷ δήμῳ) χαρισίην, ἔχει τὴν μὲν ἀπόδοσιν κατὰ μετοχὴν, οὐ φροσιζῶν, εἰς τὸ πραγματοποιεῖον ῥῆμα ἀπέδειξα ἀναφερομένην, τὴν δὲ πρότασιν ἀναφέρει εἰς τὸ μέλλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ἔστι δὲ τὸ ἕλαν—*εἰ μὲλλον σοι χαρισῆσθαι, οὐκ ἐφροσιζῶν περὶ ἄλλου.**

§. 11. Οὕτως ἐν τῷ (Ξ. Κ. Π. Η, α, 10) *ἤδει γὰρ ὅτι εἰ τι μάχη δέησοι, ἐκ τούτων αὐτῶν καὶ παραστάτας καὶ ἐπιστάτας λιπτεῖον εἶη, ἀναφέρεται μὲν ὡσούτως ἢ πρότασις εἰς τὸ μέλλον ἐπὶ τοῦ πα-*

ρελθόντος, ἢ ἀπόδοσις δὲ τίθεται κατ' εὐκτικὴν ἄνευ τοῦ ἄν, ὡς εἰς τὸν πλάγιον ἦτο διηγηματικὸν λόγον ἀναγομένη. Ἐν τῷ χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρὰ τυγχάνει τάδε (Σ. *H. I.*, 1457), ἴσα δύναται ἡ εὐκτικὴ τῇ προτακτικῇ, ὡς καὶ τὸ ἀπαρέμφατον ἐν τῷ (Σ. *T.*, 462) καὶ λάβης μ' ἐξουσιμένον, γύσκειν ἐμ' ἤδη ματικῇ μηδὲν φρονεῖν. Τιοῦτόν τι καὶ τὸ (Πλ. *Φαιδ.*, 78) ἀθυποτάκτον ἐπαεῖσθωμεν, εἴ σοι ἠδομένῳ ἐστί, ἔλλειψαι πρώτου προσώπου ἐν τῇ προτακτικῇ.

§. 12. Εὐκολώτερα εἰσι τὰ χωρία ἐν οἷς ἡ πρότασις ἐκφέρεται διὰ μεταχῆς, ὡς μαθὼν γὰρ οὐκ ἄν ἀροίμην τὸ δεῖν (Σ. *Φ.*, 118) = εἰάν μάθω. — οὐκ ἄν δύνατο μὴ καμῶν, εὐδαιμονεῖν (Εὐρ. *Ἀποασπ.*) = εἰάν μὴ κάμῃς ἢ ἐν οἷς παραλείπεται, παραλαμβάνομένη ἐκ τῶν ἡγουμένων, ὡς οὕτε ἐσθλοῖσι πλείω ἢ δύναται φέρειν, διαββαγεῖτε γὰρ ἄν, οὐκ ἄμφιέννυρται πλείω ἢ δύναται φέρειν, ἀποτιγεῖτε γὰρ ἄν (Ξ. *K. II.* *H'*, 6', 21), ἐνθα πρὸ μὲν τοῦ διαββαγεῖτε ἐξυπονοεῖται τὸ εἰ ἡσθλιον, πρὸ δὲ τοῦ ἀποτιγεῖτε τὸ εἰ ἡμυαίνεντο. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βουλοίμην ἄν, ἐροίμην ἄν, καὶ τῶν ὁμοίων, ἐνθα ὑπονοεῖται τὸ εἰ ἰξήν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Οὕτω δὲ καὶ ὅταν πολλαὶ προτάσεις ἀναφέρονται εἰς μίαν ἀπόδοσιν, ἢ μία πρότασις εἰς πολλὰς ἀποδόσεις, ἢ πολλαὶ προτάσεις εἰς πολλὰς ἀποδόσεις, ἢ μία ἀπόδοσις κῆται μεταξύ δύο προτάσεων, ὡς περ καὶ ἡ ἐννοία οὐχὶ δύσκολος καὶ τὰ παραδείγματα προχειρότατα. Ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν ἡ ἀπόδοσις παραλείπεται, εἴτε ἐκ τῶν ἡγουμένων παραλαμβανομένη, ὡς εἰ κερτάμοις ἐστί τὰ ἰθὴ λέγειν (Σ. *Φ.*, 1236), ἐνθα ὑπονοεῖται ἐν τῇ ἀποδόσει τὸ λέγω. — εἴ μοι τι τόξων τῶνδ' ἀπμηλημένον παρεβάρηκεν (Σ. *Φ.*, 653), ἐνθα ἐκ τῶν ἡγουμένων παραλήπτεον τὸ βούλομαι λαβαῖν, ἢ ἐκ τῆς ἐννοίας ἀναπληρουμένη, ὡς ἐν τῷ τί γάρ, εἰάν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμὴν; (Σ. *Φ.*, 1405) = τί ἐστί, ἢ τί ποιήσεις; καὶ ὅταν παραλείπεται ὁλόκληρος πρότασις, ὃ εἰς σύνθεσιν χρησιμεύων κρίκος τῶν ἐννοιῶν, ὡς εἰ τὴν εἰρήνην ψέγεις, σὺ καὶ τὴν ἑμμαχίαν ἐγραψας (Δίσχ. *Παραπρ.* λβ') ἐνθα τὸ πλεονεξ εἰ τὴν εἰρήνην ψέγεις, γίγνωσκε ἢ ἐνθυμοῦ ὅτι, κτλ.

§. 13. Ὡσαύτως δὲ καὶ ὅταν πάντα πάντως παρασιωπᾶται ἡ ἀπόδοσις, σπεύδοντος τοῦ συγγραφέως εἰς τὸ ἐπόμενον κυριώτερον κῶλον, διὰ τοῦ εἰ δὲ μὴ ἀρχόμενον, ὡς ἐν ταῖς ἀποσιωπήσειν, αἶον ἄν μὲν ὁ Κῦρος βούληται, εἰ δὲ μὴ, ὁμοίως γο τὴν ταχίστην πύρρσι

(Ε. Κ. Π. Δ', ε, 11. Ἴδε καὶ Ζ', ε, 54. Η', ζ', 24), ἔνθα ἀναπληρωτέον τὸ καλῶς, εὐ ἔχει, ἢ τι τοιοῦτον. Ἀκριβῶς δὲ διασταλέα ἢ μέχρι τοῦδε ἐξηγηθεῖσα καθαρὰ ὑποθετικὴ τῶν ἄλλων τοῦ μορίου εἰ σημασιῶν, οἷα, π. χ. ἡ *διστακτικὴ ἢ ἐρευνητικὴ*, ὡς εἰ λέγεται τῆς ἐδωδῆς ἀκέψομαι (Ἄρφ. Εἰρ. 29), ἢ ἡ καθ' αὐτὸ θετικὴ ὑπὸ ἐρμηνείαν ἥτοι ἔκφρασιν ὑποθετικὴν, ὡς *Θαυμαστὸν οὐδὲν πεποιήκαμεν*, εἰ ἀρχὴν δεδομένην ἐδεξάμεθα (Θουκ. Α', 76. Ἴδε καὶ Γ', 65), ἔνθα ἡ ἀπόδοσις καὶ διὰ τοῦ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῆ καὶ μάλιστα καταλληλότερον καὶ σαφέστερον ὡς *καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν, εἴ τι πεπλευσθέντων* (Φίλιππος) ἡμῶν (Δημ. Φ. Ἐπιτομ. Β), ὅπερ βέβαιον ὄν κατὰ τὸ πρᾶγμα, καλύπτει καὶ κρύπτει, τρόπον τινά, ἐρμηνεία οἷον ἀμφίβολος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΚΑΘΟΝ.

Περὶ Λόγων Ἀναφορικῶν.

§. 1. Οἱ διὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ τῶν ἀναφορικῶν μορίων γινόμενοι ἀναφορικοὶ λόγοι ἐξηγοῦσιν ἀναφορὰν. Ἔστι δὲ ἀναφορὰ ἐκείνη τῶν ὁλῶν τοῦ λόγου ἢ σχέσις, καθ' ἣν τὸ ἐπόμενον ἀναμιμνήσκει πάντοτε ἠγούμενόν τι πρόσωπον ἀναμιμνήσκει ἄλλο σχετικὸν πρόσωπον, πρᾶγμα ἀναμιμνήσκει ἄλλο πρᾶγμα, καὶ περίστασις ἄλλην περίστασιν.

§. 2. Σύγκεινται λοιπὸν οἱ ἀναφορικοὶ λόγοι ἐκ δύο μερῶν, ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ὕπερ ἐκφέρεται διὰ τῶν δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ τῶν δεικτικῶν μορίων, καὶ ἐκ τοῦ ἀναφορικοῦ, ἐξηγουμένου διὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ τῶν ἀναφορικῶν μορίων, ἀναμιμνησκόντων πάντοτε τὰ δεικτικά, λεγόμενα ἢ νοούμενα, καὶ εἰς ταῦτα ἀναφερομένων. Τὸ δὲ ἀναμιμνήσκει τὸ αὐτός ἢ ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, τὸ ὅπερ ἀναμιμνήσκει τὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅπου ἀνακαλεῖ τὴ ἐκεῖ, τὴ ὅτε τὸ τότε, τὸ ὅπου τὸ οὕτως, κτλ.

§. 3. Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν δυνατὸν νὰ θεωρηθῶσιν οἱ ἀναφορικοὶ λόγοι ἢ ὡς ἰσοδυναμοῦντες τῇ δεικτικῇ ἀντωνυμίᾳ καὶ τῇ συμπλεκτικῇ συνθέσει καὶ ὅς= καὶ οὗτος ἢ οὗτος δὲ ἕ'. ὡς ἐξηγοῦντες χαρακτηριστικόν τι κατηγορήμα (τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, κτλ) καὶ προσδιοριστὸν μέρος τῆς κυρίας προτάσεως τοὺς πρώτους καλεῖ-

μεν, συντομίας χάριν, προσθετικούς, τὸς δευτέρους προσδιοριστικούς διὰ τῶν πρώτων ἐνέιρεται νέα ἔννοια εἰς τὴν προηγουμένην, διὰ τῶν δευτέρων χαρακτηρίζεται καὶ προσδιορίζεται ἡ προηγουμένη.

§. 4. Οἱ προσθετικοὶ ἀναφορικοὶ λόγοι δέχονται συνήθως τὴν σύνταξιν τῶν ἀπολύτων λόγων, τιθέμενοι καθ' ὀριστικὴν ἢ ἐνδεικτικὴν ἄν τὰ πολλά, ἢ κατ' ἐνδεικτικὴν μετὰ τοῦ ἄν, ἐπὶ δυνατικῆς ἐννοίας, ὡς ἤθελε τεθῆ καὶ ὁ διὰ τοῦ καὶ ὄρθος ἰσοδύναμος λόγος παρῆν ὁ Μηδοσάδης, *ὅπερ ἐπέσβευεν αὐτῷ πάντοσε* (Ξ. Ἀν. Β', 6', 23) = καὶ οὗτος ἐπέσβευεν — τὸ πάχος τοῦ τείχεος, ὅπερ τῶν ἑπιδηλῶν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ (Θουκ. Α', 93) = τοῦτο δὲ καὶ νῦν ἐστὶ δῆλον. ὁσαύτως καὶ κατ' ἐνδεικτικὴν, *ὅταν ποτε συμβῆ τι πταῖσμα, ἃ πολλὰ γένοιτ' ἄν ἀνθρώποις*, κτλ. (Δ. Χέρμον. 1) = καὶ τούτα πολλά γένοιτ' ἄν. — *πάν ἐξαιρητὸς λόγος, ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν* (Εὐδ. Φι. 520) καὶ κατὰ προστακτικὴν κρατήριε-εἰσιτε, ὡς κρατ' ἔρειψιν (Σ. Κ. 472). Περὶ ὑποτακτικῆς ἴδε κατωτέρω §. 8.

§. 5. Καὶ οἱ προσδιοριστικοὶ ἀναφορικοὶ λόγοι δέχονται τὴν σύνταξιν τῶν ἀπολύτων λόγων, τιθέμενοι καθ' ὀριστικὴν ἢ ἐνδεικτικὴν μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν ἐξηγησῶσι θετικὴν ἢ δυνατικὴν ἔννοιαν ἰσπέας ὁσους γὰρ δὴ καὶ οἶονε ἐτέγγανεν ἔχων (Ξ.). — *ἀνδρείαν ἠγαῖμαι ταιαύτην εἶναι τέχνην, ἣτις τότε κακῶς πεφυκόσι πρὸς ἀρετὴν σωφροσύνην ἄν καὶ δικαιοσύνην ἐμπούησειεν* (Ισ.). — *οὐ γὰρ ἴδιόν ἐστιν εὐρεῖν ἔργον, ἐρ' ὃ οὐκ ἄν τις μίειαν ἔχοι* (Ξ' Ἀπομν. Β', 4, 5) ἐπὶ δὲ παρελθόντος ἠέλιου τὴν αὐτὴν Πασίωτι ψευδομένῳ γίγνεσθαι ζημίαν, ἢς περ ἄν αὐτὸς ἐτέγγανεν, κτλ. (Ισ. Τραπεζίτ. 14).

§. 6. Ἐν πᾶσι τούτοις ὁ λόγος οὔτε περὶ ἰσπέων, οὔτε περὶ τέχνης, οὔτε περὶ ἔργου, οὔτε περὶ ζημίας ἀπλῶς, ἀλλὰ περὶ τοσούτων καὶ τοιοῦτων ἰσπέων, περὶ ταιαύτης τέχνης, περὶ τοιοῦτου ἔργου, περὶ ταιαύτης ζημίας. Οὕτω λοιπὸν τὸ τοῦ Λυσίου (Ἔρατ. Φόρου Ἀπολογ. §. 31. Φρ.) καὶ οὕτω σφόδρα ὁ νομοθέτης ἐπὶ ταῖς γαμιταῖς γυναικὶ δίκαι ταῦτα ἠγάσαστο εἶναι, ὥστε καὶ ἐπὶ ταῖς παλλακαῖς ταῖς ἐλάττονος ἀξίαις τὴν αὐτὴν δίκην ἐπέθηκεν, εἰς ἀναφορικὸν λόγον ἀναλυόμενον, ἤθελεν εἶναι αἰτιτικὸς ἐλάττονος (ἀξίως) εἶσιν· τοῦτο δὲ κατὰ τὸν δεύτερον τρόπον ἐκλαμβανόμενον ἤθελε παρέχει διάκρισιν παλλακῶν = ἐπὶ ἐκείναις μόνον ταῖς παλλακαῖς αἰτινες, κτλ. ὑπερ ἄτοπον· κατὰ τὸν πρῶτον δὲ τρόπον, τὸν μόνον

δοθόν=ἐπὶ τῶν παλλακῶν, αἵτινες, κτλ.,=αὐταὶ δὲ ἐν γένει ἐλάττωτός εἰσιν ἄξιαι τῶν γαμετῶν.

§. 7. Ὅταν δὲ οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐξηγῶσιν ὑποθετικὴν ἔννοιαν, τότε τίθενται καθ' ὑποτακτικὴν μὲν μετὰ τοῦ ἄν, ἀρκετικῶν χρόνου ἤγουμένου, κατ' ἐκτικὴν δὲ ἄνευ τοῦ ἄν, ἱστορικῶν χρόνου ἤγουμένου· οἱ ἄνθρωποι τούτοις μάστιγα ἐθέλουσι πείθεσθαι, ὅς ἂν ἠγῶνται βελτίστους εἶναι (Ξ. Ἀπομν. Γ', γ', 9) — οἱ Ἀθηναῖοι ἠέξουσιν ὅς μὴ μόνον νικῶεν οὐδ' ἂν μετὰ συμμάχων δόξασθαι (Λυσ. Ἐπιταρ. §. 24). Ἰσοδυναμεῖ λοιπὸν τὸ μὲν ὅς ἂν ἠγῶνται τῷ ἔάν τις αἰσθῆται ἠγῶνται, τὸ δὲ ὅς μὴ νικῶεν τῷ εἰ τις αἰσθῆται μὴ νικῶεν· οὕτως δὲ ἂν τυγχάνη=ἔάν τις τυγχάνη, ὅς τυγχάνῃ=εἴ τις τυγχάνῃ.

§. 8. Διὰ τῶν ἀναφορικῶν λόγων τοῦ πρώτου εἶδους καθ' ὑποτακτικὴν ἔγκλισιν ἐκφέρεται καὶ τελικὴ ἔννοια· εἰς καλὸν ἡμῶν Ἄνυτος ὅδε παρεκαθέζετο, ᾧ μεταδῶμεν τῆς σκέψεως (Πλ. Μέν. 89) = ἔνθα μεταδῶμεν τοῦτο δὲ=καὶ μεταδῶμεν τούτῳ (σ. 80, §. 6). Συνηθέστερον δὲ τοῦτο ἐκφέρεται διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς ἀποχωρίσαι τάξεις, αἵτινες βοηθήσουσι (Λυσ. Μαρτιθ. Ἀπολογία §. 16). — τεκμήριόν τί μοι ἐπιδείξατο, ᾧ εἰσομαι ὅτι ἀληθῆ λέγετο (Πλ. Εὐθῦδ. 294)· ἐκφέρεται δὲ καὶ συνεπέια· τίς οὕτω μαίνεται, ὅστις οὐ σοὶ βούλεται φίλος εἶναι; (Ξ. Ἄν. Β', ε', 12) ταῦτα δὲ καὶ εἰς τοὺς προσδιοριστικούς δυνατὸν ἀναγαγεῖν. Ὡσαύτως καὶ αἵτιον· θαῦμαστόν ποιεῖς ὅς οὐδὲν δίδως (Ξ. Ἀπομν. Β', ἡ, 13) = ὅτι. Τοιοῦτα καὶ τὰ (Ξ. Ἀπομν. Α', ε', 64) πῶς οὐν ἔνοχος εἶη τῇ γραφῇ, ὅς, κτλ.= οὗτος γάρ. — ἄτοπα λέγεις, ᾧ Σώκρατες, καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, ὅς γε κελθεῖς ἐμὲ νεώτερον ὄντα καθηγεῖσθαι (Ξ. Ἀπομν. Β', γ', 15).

§. 9. Εἰς τοὺς ἀναφορικούς λόγους ἀνάγονται καὶ αἱ παραβολικαί, αἱ ἐκφέροντες παραβολὰς αἵτινες κοσμοῦσι τὴν ποίησιν καὶ μάστιγα τὴν δημοτικὴν· διότι καὶ ἐν τούτοις παρατηρεῖται σχέσις ἀμοιβαία, καὶ ὅχι μέρους πρὸς μέρος, ἀλλὰ κώλου πρὸς κώλον ὡς πατὴρ οὐ πατὴρ οὐδύρεται ὅσθα καλῶν . . . , ὅς Ἀχιλλεὺς ἐτάριο οὐδύρετο (Ἰλ. Ψ, 222). — οἱ δὲ γέροντες κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγελαῖαι (Ὀδ. Χ, 299), κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Χρονικῶν.

§. 1. Οἱ χρονικοὶ λόγοι ἐξηγοῦσι τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν δύο κώλων κατὰ τι χρονικὸν σημεῖον. Ἐστὶ δὲ ἡ σχέσηις αὕτη, ὡς ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν, διττή· ἢ τοι δηλ. τὸ ἐν κώλῳ προσθέτει νέαν ἔννοιαν εἰς τὸ προηγούμενον, ἢ προσδιορίζει τὸ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ. Ἐν τῷ ταῦτα ἐγένετο χθές περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὡς καὶ ἠτραφέ, τὸ ὅτε καὶ ἠτραφέ ἤθελε σημαίνει ὅτι καθ' ἣν στιγμὴν ἐγένοντο τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος συνέβη προσέτι καὶ ἡ ἀστραπή· ἐν τῷ ὅτε οὐκ ἐτ' εἰμί, τηρικαυτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ (Σ. Κ. 393), τὸ διὰ τοῦ ὅτε κώλον προσδιορίζει τὰ διὰ τοῦ ἡρίκα, ὀρίζει δηλ. τὸ χρονικὸν σημεῖον ἐν ᾧ τοῦτο ὑπάρχει ἢ γίνεται. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν δυνατόν εἶπεν ὅτι οἱ χρονικοὶ λόγοι ὁμοιάζουσιν ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τοὺς προεξηγηθέντας ἀναφορικοὺς, διαφερόμενοι καὶ οὗτοι εἰς προσθετικούς καὶ προσδιοριστικούς, οἵτινες τελευταῖοι ὑποδιαιροῦνται εἰς τοὺς θετικῆν καὶ εἰς τοὺς ὑποθετικῆν ἔννοιαν ἐξηγούντας. Ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν λόγων ὑπάρχουσι δύο κῶλα, τὸ ἀναφορικὸν καὶ τὸ ἀναφερόμενον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἐπὶ μὲν τῶν προσθετικῶν τὸ προστιθέμενον καὶ τὸ εἰς ᾧ προστίθεται, ἐπὶ δὲ τῶν προσδιοριστικῶν τὸ προσδιορίζον καὶ τὸ προσδιοριζόμενον ἢ οἱ κύριον κῶλον.

§. 2. Οἱ προσθετικοὶ χρονικοὶ λόγοι διὰ τῶν χρονικῶν μορίων ἐκφερόμενοι δέχονται τὴν σύνταξιν τῶν ἀπολύτων λόγων, καθ' ὀριστικῆν ἢ ἐνδοτικῆν τιθέμενοι, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ λόγου. Εἶναι δὲ σπάνιοι ὀλίγοι πρόσθετοι, ὅτε ἐγὼ ἔφηρ πλουσιεῖν, ἐγέλευσαι (Ξ. Οἰκ. Β', 9).— Φίλιππος φυλάξας τοὺς ἐτησίαις ἐπιχειρεῖ, ἡρίκ' ἄν ἡμεῖς μὴ (ἢ οὐ) δυναίμεθα ἀφικέσθαι (Δημ. Φ. Α', 14).

§. 3. Οἱ προσδιοριστικοὶ χρονικοὶ λόγοι δέχονται τὴν ὀριστικῆν, ὅταν ἐξηγῶσι μερικὸν γενόμενον, εἰς ὀρισμένον χρόνον σημεῖον ἀναφερόμενον· γὰρ οἰμῶσαι πάρα, . . . ὅθ' ὧδ' ἔχωρ πρὸς τῆσ' ὑβρίζει μητρος (Σ. Ήλ. 788).— ὅτε πλουσιος ἦν, ἐγοβοῦμην (Ξ.).— μέχρι μὲν (οἱ Ἀθηναῖοι) ἀπὸ τοῦ ἴσου ἠγοῦντο, προθύμως εἰσόμεθα (Θ. Γ', 10).— Μεσσηνίους οὐ πρότερον ἐπαύσαντο (Λακεδαιμόνιοι) πολιορκοῦντες, πρὶν ἐξέβαλον ἐκ τῆς χώρας (Ισ. Παρ. λέ). Οὕτω καὶ . . . ὅποτε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐπέβαλον (Ξ. Ἰππαρ.

Ζ', ιδ').—*ἕως ἀφίκοιτο* (Θουκ.).—*ἕως ξυκτερίβη τῆς κεφαλῆς* (Ἀρφ. Εἰρ. 71).—*ἔστε ἠγάγκασαι* (Ξ).—*ἕως ἐστὶ καιρὸς, ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων* (Δημ.). Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις παρίστανται ὡς σύγχρονα τὰ ὑπὸ τῶν δύο κώλων ἐκφερόμενα, ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρωχημένῳ, τοῦ χρονικοῦ μορίου σημαίνοντος τὸ πότε καὶ ἕως οὗ. Ὅταν δὲ ἰσαύτως μὲν ἀναφέρηται τὸ πρᾶγμα εἰς ὠρισμένον χρόνον σημεῖον, ἀλλὰ ἢ μὴ ἐνέργεια γίνηται μετὰ τὴν ἄλλην, τότε τὸ προσδιοριστικὸν χρονικὸν κῶλον ἐκφέρεται διὰ τῶν χρονικῶν μορίων ἐπει, ἐπειδὴ, ὡς, ὅτε, ὅποτε, ἠρίκα' ἐπεὶ δάκρυσα κείνου, τὰ θ' ὑπ' ἀπῆσιν (Σ. Φ. 36).—*ταύτην, ἐκλιθεὶς θαλερῶς εἰς ἠθῆς χρόνος, μησαῖρες ἦσαν Ἑλλάδος πρῶτοι χρονοί* (Εὐρ. Ἡλ. 20).—*ὡς τάχιστα ἕως ὑπέβαιεν, ἐθύοντο πάντες παρόντες οἱ στρατηγοὶ* (Ξ. Ἀρ. Δ', γ', 9) = εὐθύς ἀφ' οὗ.—*τοιούτος ἦσθα τοῖς Λόγιοι, χῶτε μου τὰ τόξ' ἐκλεπτες* (Σ. Φ. 1271).—*ὅποτε γὰρ καὶ τὸν ἐν χερσὶν κατεῖχε* (Σ. Κ. 1220).—*ἠρίκα' ἐβλεπον* (Σ. Τ. 1470).—*ἠρίκα' ἕξω μέσου ἡμέρας ἐγένετο* (Ξ. Κ. Π. Δ', δ', 1).

§. 4. Ὅταν δὲ ὁ λόγος ἀναφέρηται εἰς ἀόριστον χρόνον σημεῖον ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος, μέλλοντος ἢ παρωχημένου, τότε τὰ προσδιοριστικὰ χρονικὰ κῶλα, λαμβάνοντα τὸν χαρακτῆρα τῶν ὑποθετικῶν, δέχονται καὶ τὴν τούτων σύνταξιν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν, καθ' ὑποτακτικὴν ἢ εὐκτικὴν τιθέμενα' καθ' ὑποτακτικὴν μὲν, ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος, κατ' εὐκτικὴν δὲ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὑπερδηλοῦσθε τὰ μὲν πρῶτα ἀναφέρονται εἰς τὸ ἐνεστώσ, ἢ μέλλον, τὰ δὲ δευτέρα εἰς τὸ παρελθόν' ἐπὶ ἀμφοτέρων δὲ δηλοῦνται ἤτοι ἀπαξ γινόμενον ἢ πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενον. Καὶ ἢ μὲν ὑποτακτικὴ δέχεται συνήθως τὸν δυνητικὸν σύνδεσμον ἄν, εἴτε χωριστῶν, εἴτε μετὰ τῶν χρονικῶν μορίων εἰς μίαν λέξιν συγχωνευόμενον, ὡς ἐστ' ἄν, ἄχρι ἄν, μέχρι ἄν, ἕως ἄν, ἠρίκα' ἄν, καὶ ὅταν = ὅτε ἄν, ὅπταν = ὅποτε ἄν, ἐπᾶν = ἐπεὶ ἄν, ἐπῆν = ἐπεὶ ἦν, ἐπειδᾶν = ἐπειδὴ ἄν' ἢ δὲ εὐκτικὴ τίθεται συνήθως ἄνευ τοῦ ἄν. Οὕτω, π. χ. δεῖ τοὺς γενομένους μέχρι ἄν ζῶσι ποιεῖν (Μέν.).—*ἐστ' ἄν λεύσσω* (Σ. Ἡλ. 105).—*ἐπειδᾶν ἀκούσῃτε, κρίνατε* (Δημ.).—*ὅταν ἀγασθῶ τι* (Ξ. Κ. Π. Β', δ', 9).—*ὅπταν δροσερὰ νύξ ὑπολειφθῆ* (Σ. Ἡλ. 91) ὡσαύτως πορεύεσθαι ἐκλέυσσεν ἡσύχως, ἕως ἄγγιλος ἔλθοι (Ξ. Κ. Π. Γ', γ', 53) = ἕως οὗ ἔλθῃ.—*καὶ διὰ παρτός τοῦ πολέμου, ὅποτε ξυμβαίη*

αὐτοῖς, ἐχρῶντο τῷ ῥήμῳ (Θ. Β', 34) — ὁσάκις. — ὅτε ἐξω τοῦ δευνοῦ γένοιτο, πολλοὶ τὸν Κλέαρχον ἀπέλειπον (Ξ. Ἄν. Β', 5, 12). — ὅπότ' ἐν πράσσοι πόλις, ἔχαιρε, λυπρῶς δ' ἔσθρεν, εἴ τι δυστυχῶς (Εὐρ. Ἰκ. 898). Ἐνίστα παραλείπεται μὲν ὁ ἀν ἐπὶ τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς ἔστ' ἐγὼ μόλω (Σοφ. Ἀλ. 1183), τίθεται δὲ ἐπὶ τῆς εὐκτικῆς, ὡς ὅποταρ ἦκοι. — ὅποταρ σπονδάζοι (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 11).

§. 5. Οἱ χρονικοὶ λόγοι ἐξ ἰδίας αὐτῶν φύσεως ὁμοιάζουσι τοῖς ἀναφορικοῖς, διότι ὡς τὰ τοπικὰ ἐπιβήματα, οὕτω καὶ τὰ χρονικὰ οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀναφορικά εἰσιν. Ὡς τὸ ὅς πρὸς τὸ ἐκεῖνος, τὸ ὡς πρὸς τὸ οὕτως, τὸ ὅπου πρὸς τὸ ἐκεῖ, οὕτω καὶ τὸ ὅτε πρὸς τὸ τότε, κτλ. (σ. 172) διὰ τοῦτο δέχονται καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν. Ὡς πρὸς τὸ ὁρισμένον χρονικὸν σημεῖον, τὸ προτερόχρονον καὶ ὑστερόχρονον, ὁμοιάζουσι τοῖς αἰτιολογικοῖς, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν χρονικῶν τὸ ἐν συμβαίνει κατὰ σύμπτωσιν μετὰ τὸ ἄλλο, ἐπὶ δὲ τῶν αἰτιολογικῶν τὸ ἐν προκύπτει διὰ τὸ ἄλλο, καὶ τοῦ πρώτου ἀφαιρεθέντος συναφαιρεῖται καὶ τὸ δεύτερον. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις συμπίπτει χρόνος καὶ αἴτιον, διὰ τοῦτο πολλὰ μόρια ἐκ τῶν προηγουμένων εἰσὶ χρονικὰ ἐν ταύτῃ καὶ αἰτιολογικά, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτε, ὅποτε, ὡς. Ἐκ τούτου λοιπὸν καὶ διὰ τῶν χρονικῶν λόγων ἐξηγεῖται αἴτιον, ὡς καὶ διὰ τῶν ἀναφορικῶν ὅτε ταύτην τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν (Δημ. Ὀλυθ. Γ', α). Ἐπάρχουσι δὲ καὶ χωρὶς ἐν οἷς δυσκόλως ἀποφασίζεται εἰ μόνον τυχαία χρονικὴ περίστασις ἐξηγεῖται ἢ συνάμα καὶ αἴτιον. Καὶ τοῖς ὑποθετικοῖς ὁμοιάζουσιν οἱ χρονικοὶ λόγοι ὡς πρὸς τὸ μέλλον διότι ἐπίσης ἀμφίβολον τὸ ἐπειδὴν ἔσθλη, ὡς καὶ τὸ ἐάν ἔσθλη, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἡ ἀμφιβολία πίπτει ἐπὶ τοῦ χρόνου μάλιστα, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐπὶ αὐτῆς τῆς ἐλεύσεως.

§. 6. Τὰ χρονικὰ μόρια ὅτε, ὅποτε, μετὰ τοῦ ἀναφορικοῦ ὡς, παραλαμβάνονται καὶ ἐπὶ τῶν παραβολῶν, προτιθέμενα ἢ ἐπιτιθέμενα. Συχνότατον δὲ τοῦτο ἐν ταῖς ὁμηρικαῖς παραβολαῖς (Ἴδε Ἰλ. Β, 147. 209. Γ, 33. Δ, 130. 462 Ν, 471. Ὀδ. Δ, 335. Ε, 125, κτλ). Αὗται δὲ αἱ ὁμηρικαὶ παραβολαὶ καὶ διὰ τὸν συντακτικὸν τρόπον καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν καλλονὴν ἐγίναν ἰδιαιτέρων πραγματειῶν θέμα, πολλῶν καὶ διαφόρων ποιημάτων περὶ τούτων γραφθέντων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Συμπερασματικῶν ἢτοι Λόγων Συνεπειᾶς.

§. 1. Καλούμεν λόγους συμπερασματικούς ἢτοι λόγους συνεπειᾶς ἐκείνους τοὺς λόγους, ὧν τὸ δεύτερον κῶλον περιέχει συνέπειαν τοῦ πρώτου· Λακεδαιμόνιοι τοσοῦτοι ἀπολειμμένοι τῆς κοινῆς παιδείας καὶ φιλοσοφίας εἰσὶν, ὥστ' οὐδὲ γράμματα μαθηάουσι (Ισ. Παρ. τγ').—τὰ πολλὰ Πρωτιγόρας ἐκδορ διατριβες ὥστε θάρσει, καταληφόμεθα αὐτόν, ὡς τὸ εἶδος, ἐκδορ (Πλ. Πρωτ. 311).—... ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαιρα ποί γνῶμης πέσω (Σ. Τρ. 705).—αἰδοθε δ' ἐπεὶ πλάτο, ὥστε καὶ ἐρωθραίνεσθαι (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 4). Ὀροίαν σχέσιν ἐξηγοῦσι βεβκίως καὶ οἱ αἰτιολογικοὶ καὶ οἱ τελικοὶ λόγοι, ἀλλ' οἱ μὲν ἔχουσι τὴν συνέπειαν σκοπούμενην καὶ ἀναγκαίαν, οἱ δὲ συμπερασματικοὶ ὄχι σκοπούμενην, οὐδὲ πάντοτε ἀναγκαίαν.

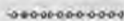
§. 2. Οἱ συμπερασματικοὶ λόγοι ἐκφέρουσι τὸ δεύτερον κῶλον διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὥστε, ὅταν ἡ συνέπεια παρίσταται ὡς θετικὸν γινόμενον, γενόμενον ἢ γενησόμενον· τὰ ἐν τῷ βίῳ οὕτως ἡμῖν δοκεῖ παντός ἀξία εἶναι, ὥστε πάντες τὸ καταλιπεῖν αὐτὰ πάντων μάλιστα φερόμεν (Ξ. Ἀπομν. Β', ε', 3).—ὥστε ἐγώ γε, ἐξ ὧν ἀκούω, οὐδένα κρίνω ὑπὸ πλείονων περιληθῆσθαι οὔτε Ἑλλήνων οὔτε βαρβάρων (Ξ. Ἀν. Α', θ', 28).—ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ὁ Κύρος ἀνηλώκει, ὥστε ὁ Ἀστυάγης οὐκ εἶχεν αὐτῷ συλλέγειν θηρία (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 5).—ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι ποῖσι σιῆσω σ' ἄγων (Σ. Κ. 1342).—ἀλλ' ἔστιν εὖνον, ὥστε πρὸς πιστάς ἐρεῖς (Σ. Ἡ.Ι. 1204)

§. 3. Ἐκφέρεται κατ' ἀπαρέμφατον μετὰ τοῦ ὥστε τὸ δεύτερον κῶλον τῶν συμπερασματικῶν λόγων, ὅταν ἡ συνέπεια παρίσταται ὡς ἀποτέλεσμα σύμφωνον καὶ ἀύμετρον τῇ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἐκδηστικῇ· ὅταν δηλ. τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει παρίσταται ὡς ἰκανὸν ἵνα πρᾶγμά τούτου ἢ ἐκείνο τὸ ἀποτέλεσμα· τοιοῦτοι ἦσαν, ὥστε τοὺς ἡμαρτηκότας ἀργύριον λαμβάνοντες ἀφιέναι (Λυσ. Δήμου Καταλ. Ἀπολογ. §. 26), ἦσαν δηλ. ἰκανοὶ ποιεῖν τούτο, εἰ δὲ καὶ ἐποίουν οὐ δηλοῦται. — Κλέαρχος ἠδαινεῖν ἐπὶ τοὺς Μένωνος, ὥστε ἐκείνους ἐκπεπληθῆσαι (Ξ. Ἀν. Α', ε', 13).—κραυγὴν πολλὴν ἐποίουν, ὥστε καὶ τοὺς πολέμιους ἀκούειν (Ξ. Ἀν. Β', ε', 17).

§. 4. Τίθεται εδκεικὴ μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν ἡ συνέπεια ἐκφέρηται δυνητικῶς· ἐπίστασθε, ὥστε κἄν ἄλλοις εἰκότως ἂν διδάσκαίτε (Ξ.). — ὥστε βουλοίμην ἂν χαρίζεσθαι σοι (Πλ. Πρωτ. 335). Ἰσαύτως δέχονται τὸν ἄν σύνδεσμον οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι, ὅταν ἡ συνέπεια ἐκφέρηται κατὰ τὸν αὐτὸν δυνητικὸν τρόπον· τὸ χωρίον πανταχόθεν κάτοπτρόν ἐστιν, ὥστε τίς ἂν ἀπετόλμησεν ἐπιχειρῆσαι τοιαύτην πράγματι; (Λ. Σηκοῦ Ἀπολ. §. 28). Τίθεται δὲ προστακτικὴ καὶ ὑποτακτικὴ προστακτικῇ ἰσοδυναμοῦσα, ὅταν ἡ συνέπεια παρίσταται ὡς προσταγή, ὡς παραίνεσις, ὡς δέησις, κτλ· ὥστε μὴ Μίαν στίβη (Σ. Ἡλ. 1172). — ὥστε μηκέτι ἀπόρει (Ξ. Συμπ. Δ', 16). — ὥστε μοι συγγνώμην ἔχε (Πλ.). Οὕτω δὲ καὶ ὥστε μὴ ἀποκάμης σαυτὸν σώσαι (Πλ. Κρίτ. 45), διότι ἐπὶ ἀόριστου τίθεται ὑποτακτικῇ.

§. 5. Μετ' ἀπαρεμφάτου τίθεται πολλάκις τὸ δεύτερον κῶλον τῶν τοιούτων λόγων ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐπὶ αἰγρωγίᾳ ἐντέθησαν ὥστε ξόμμαχοι εἶναι καὶ ὀμήρουε δοῦναι (Θ. Ε', 61). — ἐξῆν αὐτοῖς τῶν λοιπῶν ἄρχειν Ἑλλήνων, ὥστ' αὐτοὺς ὑπακοῦειν βασιλεῖ (Δ. Φ. Β', 6'). τὸ αὐτὸ δὲ ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐφ' ᾧ τε καὶ τῆς ὀριστικῆς· ἐντέθησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἐφ' ᾧ τε ἐξίσαιν ἐκ Πελοποννήσου καὶ μηδέποτε ἐπιθήσονται αὐτῆς (Θ. Α', 103). Ἰσαύτως τίθεται τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τοῦ ὥστε καὶ ἐπὶ τῆς συνήθους, ἄνευ τοῦ ὥστε αὐτοῦ χρήσεως· τοὺς Ἑλληνας ἡ πόλις ἀπελύσατο δουλείας ὥστε ἐλευθέρους εἶναι (Πλ. Μορεξ. 245). — οὐ γὰρ ἔπειθε Ἰστιάϊος τοὺς Μίους ὥστε ἐναντῶ δοῦναι νείας (Ἡρ. Σ', 5). Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς περιστάσεως, εἰ μὲν δὲν ταυτίζονται τοῖς τελικοῖς ἀπαρεμφάτοις, προσεγγίζουσιν ὁμῶς τοσοῦτον ὥστε ὀλίγον διαφέρουσιν. Ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ τίθεται καὶ τὸ ὡς, ἀλλὰ σπανιώτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Εἰδικῶν ἤτοι Ἐκθετικῶν.

§. 1. Λόγους εἰδικούς ἤτοι ἐκθετικούς καλοῦμεν τοὺς διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς, διὰ τῶν εἰδικῶν λεγομένων ἀπαρεμφάτων ἢ διὰ τῶν εἰδικῶν μετοχῶν ἐκφέροντας τὸ δεύτερον κῶλον ὑπερ, εἰδικεύον τὸ διὰ τοῦ πρώτου γενικώτερον ἐξηγούμενον, ἐκθέτει καὶ ἐρμηνεύει τὸ ὅλον· εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι νοσεῖτε πάντες (Σ. Τ. 60). — σφῶν δ' ἐννέπω γε

τοῖν παρεστώσιν ὅτι γὰρ καιρὸς ἔρδειν (Σ. Ἡλ. 1368).—ἐξοῖδα δ' ὡς μέλλει γε (Σ. Φ. 1037).—ταυτὸν γρημι εἶναι τὸ βέλτιον καὶ τὸ κρείττον (Πλ. Γοργ. 489).—λυπηρὸς ἕσθ' ὧν (Ἄρφ. Ἀχ. 455). Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα μετὰ τῶν γνωστικῶν, λεκτικῶν, ἀγγελτικῶν, διηγηματικῶν, δοξαστικῶν καὶ τῶν τοιούτων βημάτων.

§. 2. Ἐπὶ τῶν εἰδικῶν ἤτοι ἐκθετικῶν λόγων πρόκεινται εἰς ἐξέτασιν τὰ ἐξῆς: τέσσαρα (α.) ἡ χρῆσις τῶν ἐγκλίσεων (β.) ἡ χρῆσις τῶν χρόνων (γ.) ἡ σχέσις τῶν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς πρὸς τοὺς δι' ἀπαρεμφάτου καὶ μεταγωγῆς ἐκφερομένους, καὶ (δ.) ἡ πρὸς ἀλλήλους σχέσις τῶν δι' αὐτῶν τούτων, ὅτι καὶ ὡς, ἐκφερομένων λόγων.

α. Ἡ χρῆσις τῶν Ἐγκλίσεων.

§. 3. Ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἐγκλίσεων ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἤδη παρατηρήσαμεν ὅτι ὡς γενικὸς κανὼν ὀρίζεται ὁ ἐξῆς: Ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἡγουμένον, ἔπεται ὀριστικῆ. Ἱστορικοῦ δὲ χρόνου ἡγουμένου, ἔπεται εὐκτικῆ ἀνευ τοῦ ἀν' οἰσθ' ὅτι χαιρομεν (Πλ. Πολ. Ι, 605).—λέξω δέ σοι ὡς οὐ δίκη γ' (Ἀγαμέμνονα) ἔκτεινας (Σ. Ἡλ. 560).—Περικλῆς προηγόρευε τοῖς Ἀθηναίοις ὅτι Ἀρχίδαμος μὲν οἱ ξένος εἶη (Θ. Β', 13). Ἀλλ' ἐν ταυτῷ παρατηρήσαμεν ὅτι πᾶσιν, παραμελουμένης τῆς τοιαύτης ἐξαρτήσεως, τίθεται καὶ ὀριστικῆ, καὶ τοῦ Ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ὅτι δ' ἀληθῆ λέγειν, ὡς ἐδίδασκεν (Ξ).—λέγων οἱ ἐπιπέθειοί μου ὡς ἐλπίζουσιν, κτλ (Ισ.). Ἴδε σ. 89, §. 24. σ. 90, §. 28. Προσημειωτέον δὲ ἐνταῦθα ὅτι ἡ μετὰ εὐκτικῆς σύνταξις τοῦ ὅτι, οὐκ ἀπαντωμένη παρ' Ὀμήρω, εἶναι μεταγενέστερον ἐπιπόνημα τῶν Ἰωνικῶν μόνοις αὐταῖς ἰδιάζουσα, κατὰ Ἀπολλώνιον τὸν Δύσκολον (Βεγκέρου Ἀνέκδ. Ἑλλην. σ. 501).

β. Ἡ χρῆσις τῶν Χρόνων.

§. 4. Ὡσαύτως ἀνωτέρω παρατηρήσαμεν ὅτι οἱ γραμματικοὶ χρόνοι ρυθμίζονται κατὰ τὴν ὑποτιθεμένην σχέσιν τοῦ ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει καὶ τοῦ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ χρονικοῦ τμήματος· τὸ προηγόρευεν ὅτι εἶη ἐκφέρει ἀμφοτέρω τὰ κώλα, κατ' ἐξάρτησιν, εἰς τὸ παρελθόν καὶ ὡς σύγχρονα· τὸ Κῆρος λέγειν ὅτι ἡ ὁδὸς ἔσσιτο πρὸς Βασιλίᾳ μέγαν, εἰς Βαβυλῶνα (Ξ. Ἀρ. Α', δ', 11) ἐκφέρει τὸ μὲν τῆς κυρίας προτάσεως εἰς τὸ παρελθόν, τὸ δὲ τοῦ ἐξαρτωμένου κώλου εἰς τὸ μέλλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος· τὸ μετεμέλλοντο οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι

οὐ ξυρέθησαν (Θ. Ε, 14) ἐκθέτει ἀμφοτέρα εἰς τὸ παρελθόν, σύγ-
χρονα καὶ ὡς αὐθυπόστατα (ἴδε κατωτέρω)· εἰς τὸ ἴδιον ὁ βίασκανος
οὕτως ὅτι δεινὰ ποιῶ (Δ. Στεφ. μβ'), τὸ μὲν ἀναφέρει εἰς τὸ παρελθόν,
τὸ δὲ παριστά ὡς ἐνεστώ· εἰς τὸ ἐλπίδα εἶλον ὡς ἀνευρήσεις, κτλ.,
(Πλ. Λάχ 200) τὸ μὲν ἀναφέρει εἰς τὸ παρελθόν, τὸ δὲ μεταφέρει
εἰς τὸ μέλλον.

γ'. Ἡ σχέσηις τῶν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς πρὸς τοὺς δι' ἀπα-
ρεμφάτου καὶ μετοχῆς ἐκφερομένους λόγους.

§. 5. Δυσκολωτέρα εἶναι ἢ σχέσηις τῶν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς πρὸς
τοὺς δι' ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς ἐκφερομένους λόγους, ἢ ὁμοίότης
δηλ. καὶ ἡ διαφορὰ τῶν οὕτως ἢ ἐκείνως ἐξηγουμένων λόγων· διότι,
καίτοι ἡ διὰ τοῦ μετ' αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου πλοκὴ τοῦ λόγου
ἐκλαμβάνεται ἰσοδύναμος ἐν γένει τῇ διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι
καὶ ὡς, καὶ ἀπαντῶνται παραδείγματα ἰκανὰ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦτου
οἷον καὶ τις οἱ τῶν οἰκετέων ἐξαγγέλλει ὡς οἱ παῖς γέγοιτε — ὅτε
οἱ ἐξήγγειλε ὁ οἰκέτης παῖδα γεγενῆσθαι (Ἡρ. Γ', 63, 65). — πολ-
μίους λέγει ἰππεῖς, ἐξακισμυροὺς εἶραι. — λέγει ὅτι ἤκουσιν αὐτῶ
ἄγγελοι (Ξ. Κ. Π. Η', α, 6. Ε, γ', 24), ὑπάρχει ὅμως καὶ διαφορὰ
εἰς τὴν χρῆσιν, εἰ καὶ ἀπὸ πάντοτε ἴσως τηρουμένα, ὡς καὶ ἐν αὐτοῖς
τοῖς διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς.

§. 6. Πρὸ πάντων σημειωτέον περὶ τούτων ἐν γένει ὅτι διὰ μὲν
τοῦ ὅτι ἐκφέρεται ἡ ἔννοια ὡς πραγματικὸν γενόμενον, ἐσωτερικῶς
ἀνεξάρτητον ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως (ἴδε τὸν ἐπόμε-
νον παράγραφον), οἷον ἀγγέλλουσαι ὅτι ἡ πόλις πολιορκεῖται (Ξ)·
διὰ τοῦ ὡς ἐκφέρεται ὡς γενόμενον ἀμφίβολον καὶ ὑπὸ σκέψιν καθυ-
ποβαλλόμενον· λέγουσαι ὡς εἰσὶ τῇ πόλει δύο νόμοι κείμενοι, κτλ.
(Λισχ.) διὰ τοῦ μετ' αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου ὡς γνώμη πάντη
πάντως ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως ἐξαρτωμένη· τὸν Κῦ-
ρον ἔφασαν λέγειν (Ξ)· διὰ δὲ τῆς μετοχῆς ὡς καταγοροῦμενον ἐν-
υπάρχον εἰς τὸ ὑποκείμενον· ὅτε αὐτὴ ἠγγέλιθης γεγενημέτος (Ἡρ.). —
δειχθήσεται πεποικῶς, κτλ.

§. 7. Τούτων δὲ τὸ μὲν πρῶτον, τὸ διὰ τοῦ ὅτι, ἴσα δύναται τῷ
ἢ πόλις ὄντως πολιορκεῖται, καὶ τοῦτο ἀγγέλλουσαι τὸ δεύτερον, τὸ
διὰ τοῦ ὡς, ἰσοδυναμεῖ τῷ ὅτι εἰσὶ τῇ πόλει δύο νόμοι κείμενοι,
ὡς αὐτοὶ λέξουσι, γαίρεται μοι ἀβέβαιον καὶ λοιπὸν ἐξεταστέον.

Εἶναι λοιπὸν, κατὰ τὰ πολύκροτα καὶ περιλάλητα ὀνόματα τῆς γερμανικῆς φιλοσοφίας, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ μέρους τοῦ ἀντικειμένου ἦτοι πραγματικὸν καὶ βέβαιον, τὸ δὲ δευτέρον ἐκ μέρους τοῦ ὑποκειμένου ἦτοι πρῶστικόν, κλίνον πρὸς τὸ ἀβέβαιον καὶ ὡς ἀνήσιμον ὑπὸ τοῦ ἀναφέροντος αὐτό· ἐν τῷ τρίτῳ, τῷ διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου, τὸ πᾶν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ρήματος τῆς κυρίας προτάσεως, ἐπὶ τοῦ ἔφασαι, οὔτε ὁμολογῶντος οὔτε ἀναιροῦντος τοῦ συγγραφέως· ἐν τῷ τετάρτῳ, τῷ διὰ τῆς μετοχῆς, δηλοῦται βέβαιόν τι, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ, καὶ μάλιστα ὡς ἐγκείμενον τῷ ὑποκειμένῳ ὡς κατηγορήμα· ἐν τοῖς αὐτῶν ἡγγέλθῃς γεγενημένος (Ἡρ. Γ', 69).— ἡγγέλθῃς μαγεῖς (Εὐρ. Ἴφρ. Τ. 932).— ἡγγέλλεται ἀφιγμένος (Θουκ.), ἡ μετοχὴ ἐστὶν ὡς κατηγορούμενον (Ἰδε σ. 100) ταῦτα δὲ, ὡς καὶ τὰ ἀγγελλεῖσα γενεαίως ἦτοι γενεαίως (Εὐρ. Ἐκ. 591), ἀγγέλλεται ὁδὸς κρύβιος (Εὐρ. Ρ. 91), κτλ., πλησιάζουσι, κατὰ τὴν σύνταξιν, εἰς τὰ λέγεται ἀφιγμένος, ἐστὶν ἀφιγμένος, ἐστὶ μαγεῖς ἦτοι μαγικός, κτλ· οὕτω καὶ Ηλείανδρος ἡγγέλλετο τετελευτηκῶς (Ξ. Ἐλ. Ἰφρ. Δ', γ', 7), δειχθήσεαι πεποικῶς = δειχθήσεαι ποιητής τοῦ πράγματος ὡς τὸ ἔσται ποιητής, κτλ.

§. 8. Ἐκ αὐτοῦ προκύπτει ἡ διαφορὰ τῆς συντάξεως ἥτις, καίτοι πολλάκις κρεμαμένη ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ λέγοντος ἢ γράφοντος, θέλοντος νὰ δώσῃ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὴν χαρακτῆρα εἰς τὴν ἐξηγουμένην ἔννοιαν, δὲν εἶναι ὁμοίως πάντῃ αὐθαίρετος, ἄλλως ἐπ' ἄλλων ἐπικρατούσης τῆς χρήσεως. Οὕτω λοιπὸν τὰ γνωστικά, τὰ δειξίως, δηλώσεως σημαντικά, καὶ ἐν γένει τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα τοιοῦτον πραγματικῆς ἢ ὡς πραγματικῆς ὑπάρξεως χαρακτῆρα, δέχονται συνήθως τὴν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς σύνταξιν· τοῦτο γινώσκουσ' ὅτι αἰσχρὸν (Σοφ. Ἡλ. 988).— ἐπιστάσθωσαν ὅτι οὔτε ἀποδεδράκασιν, κτλ. (Ξ. Ἀν. Α', δ', 8).— εἰ μὲν ἠπιστάμεθα ὅτι σαφῶς ἤξει πλοῖα (Ξ. Ἀν. Ε', α', 22).— ὅπως ἐπίστασται ὡς δεῖ ἀπύται (Ξ. Κ. Π. Β', γ', 10).— δειξάμεν τοῖς βαρβάροις ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ἐκείνου θανάμειν δυναίμεθα τοὺς ἐχθροὺς τιμωρεῖσθαι (Ξ. Ἐλ. Α', ε', 1).— δηλοῖ πολλοῦ ὅτι οὕτως ἔχει.— δηλώσον ὅτι Φακεῖς ματεῖουσ' ἄνδρες Ἀθισθόν τινες (Ξ. Ἡλ. 1106).

§. 9. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἀνωτέρω παρατηρήσαμεν (§. 7), τὰ διὰ τῆς μετοχῆς ὁμοιάζουσιν, ὡς πρὸς τὸ βέβαιον, τοῖς καθ' ὀριστικὴν καὶ

τοῦ ὅτι ἐκπερομένοις, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὰ τὰ ἀνωτέρω εὐρίσκονται καὶ μετοχῇ συντάσσόμενα· ὅθεν οὐχὶ μόνον γινώσκων ὅτι ἦδ' ἐστίν ἢ σώζουσα (Σ. Ἀντ. 188), ἀλλὰ καὶ ἐν κακοῖς τοῖσι μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκοντες (Σ. Ἡλ. 1329).—τοῦτο ἐπίστω ὅτι ἐγώ... (Ξ. Κ. Π. Γ', 6', 16).—ὡς ζῶντα ἐπίστω καὶ κρατοῦντα (Σ. Τρ. 182).—ὡς εἰσ' ἀληθεῖς οἶδα (Σ. Φ. 320).—ἀ κρείττων ἦδει ὦν.—ἄπερ ἦδει ταυτὸν ἤγετορα ὄντα (Ξ. Κ. Π. Α', 8', 4)· οὕτω καὶ ἐγγωκα γινώσκῃς ἠπατημένη (Σ. Ατ. 807). Ἴδε καὶ §. 7 ἐν τέλει.

§. 10. Τοῦναντίον δὲ τὰ δοξαστικά, οἷον αἰεσθαί, ἡγεῖσθαι, νομίζειν, ὑπολαμβάνειν, καὶ πάντα ἐν γένει τὰ ἔχοντα χαρακτηρὰ δοξασίας, ὑπάρξεως δηλ. ἐν τῷ νῶ, καὶ οὐχὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασιν, ὡς τὰ ἀνωτέρω, συντάσσονται συνήθως μετὰ ἀπαρεμφάτου, σπανίως ἐκπερομένα καθ' ὀριστικὴν μετὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς· οἶμαι γ' εἰδέναι (Πλ. Πρωτ. 312).—ἴσως ταῦτα ὀρθῶς ἡγεῖσθαι λέγεσθαι (Δ. Φ. λ, ι).—Ἀθηναίους πάντας νομίζεις δουρῆσθαι ποιήσοι πέθεσθαι σοι; (Ξ. Ἀπορν. Γ', 5', 15). Ὡσαύτως καὶ τὸ δοκεῖν καὶ ἐλπίζειν· ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι, πένης ὦν, ἄνοσος, ἀλλ' αἰετὸσεῖν (Ξ. Ἀποσπ. Κριούσ.).—εἰ σὺ... ἢ ἡλίσιος ἀφείν (Σ. Φ. 1175).

§. 11. Ὡς δὲ τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ παραγράφῳ σπανίως ἐκφέρονται καθ' ὀριστικὴν μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς, καὶ ἔτι σπανιώτερον τὰ τελευταῖα, δοκεῖν καὶ ἐλπίζειν, οὕτως, ἀπ' ἐναντίας, τὰ ἀνωτέρω (§. 8. 9), μετὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι ἢ ὡς ἢ διὰ μετοχῆς ἔχοντα τὴν συνήθη σύνταξιν, σπανίως ἐκφέρονται δι' ἀπαρεμφάτου. Οὕτω δὲ καὶ τὰ λεκτικά, λέγειν καὶ εἰπεῖν, οὐχὶ εἰς ἀπλήν γνώμην, ἀλλ' εἰς βεβαίωσιν ἀναφερόμενα· ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ εἶλεγον λέγων ὅτι... (Πλ. Γοργ. 468).—λέξω δέ σοι ὡς οὐ δίκη γ' ἔκτεινας (Σ. Ἡλ. 560).—ἡμεῖς δ' εἴπομεν ὅτι... (Πλ. Πολιτ. Ε', 466).—εἴπειν ἂν ὡς θέλοτε τοῦτ' ἐμοὶ τότε πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήχησεν (Σ. Κ. 431). Ἄλλως δὲ τὸ φάναι, ὅπερ, ὡς δοξασίας καὶ γνώμης ἀπάφανσιν σημαῖον, εἰς τὰ δοξαστικά ἀναγόμενον, τούτων καὶ τὴν σύνταξιν δεχεται γῆς ἢ καταρτῆ μὴ δεδρακέναι τάδε; γημὶ δρᾶσαι (Σ. Ἀντ. 442—443).

§. 12. Ὅτι πάντα τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀπαντῶνται πάντῃ ἀνεξαιρέτως καὶ οἷον μετὰ μαθηματικῆς ἀκριθείας, τοῦτο καὶ αἴτιον ἐννοεῖται, ὡς εἰς πᾶσιν γλώσσῃσιν ἐν γένει, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἑλληνικὴν, μοχθόμενον, καὶ ἀνωτέρω ἐσχημείωθη διὰ τοῦ προσθεμένου συνήθως δέχονται τὴν

τοιούτην σύνταξιν, καὶ παραδείγματα οὐκ ὀλίγα δεικνύουσι· λέγεις δέσποιναν εἶναι τήνδε σὴν; (Σ. Τρ. 408)—ταύτας δὲ ἐγὼ λέγω εἶναι (Ξ. Κ. Π. Α', ε', 41, καὶ ἀλλοχού). Δὲν ἀνάγεται ὕμῳ εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ἄλλη ἐξαίρεσις πολλῶν βημάτων ἐκ τῶν προηγουμένων, ἅτινα δέχονται μὲν τὴν μετ' ἀπαρεμφάτου σύνταξιν, ἐπὶ ἄλλης ὁμοίᾳ ἐννοίας· διότι ἐπὶ μὲν τῆς καθ' ὀριστικὴν καὶ τοῦ ὅτι ἢ διὰ μετοχῆς συντάξεως δηλοῦται ὅτι γίνεται, γέγονεν ἢ γενήσεται τι, ἐπὶ δὲ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος μετ' ἀπαρεμφάτου ὅτι ὑπάρχει προσταγὴ ἵνα γένη τι ἢ ἰκανότης καὶ ἐμπειρία περὶ τὸ ποιεῖν τι· τὰ πρῶτα εἶναι, κατὰ τὰς προσηγορίας τῶν γραμματικῶν, εἰδικαὶ μεταχαί, τὰ δεύτερα τελικὰ ἀπαρέμματα.

§. 13. Οὕτω, π. χ. τὰ ἐγὼ κατενόησα ὅτι οἱ πρόγονοι χείρονας ἡμῶν οὐδὲν ἐγέροντο (Ξ. Κ. Π. Α', ε', 8), καὶ λέγω Οἰδίπου ὀλωλότα (Σ. Κ. 1580).—οἶδα ὅτι ἐρίκα ἐν ὑμῶν τοιάδε τις δόξα (Πλ. Γοργ. 487).—οἶδα ὑμᾶς κοιτωρῶς γεγονότας (Πλ. ἔνθ. ἀν.), καὶ τὰ ὅμοια, δηλοῦσι τι γενόμενον, τὰ δὲ λέγω σ' ἐγὼ δόλω Φιλοκτήτην λαβεῖν (Σ. Φ. 101)=κελεύω ἵνα, κτλ., ὡς καὶ εἶπε κάπειακ' ἔμεν εἶρξαι Μάρτα (Σ. Αἰ. 752).—λύπηρ οἶδεν εἶδους ἰᾶσθαι φίλος (Μ.)=δύναται.—ἵνα εἰδῆτε ὅτι καὶ ἄρχεσθαι ἐπίσταμαι (Ξ. Ἄρ. Α', γ', 15)=γνωρίζω, κατέχω τὴν τέχνην. Κατὰ τὰ πρῶτα εἶναι μετ' ἄλλων καὶ τὰ γινώσκονται ὅτι κερδαλέον ἐστί (Ξ.).—ἐγνώσασθαι ἐπιθυμοῦντα (Ξ. Κ. Π. Α', δ, 7)=ἐνόησεν ὅτι ἐπεθύμει· κατὰ τὰ δεύτερα τὰ ἀνθρώπος ὧν γίνωσκε τῆς ἀρχῆς κρατεῖν (Μέν.).—ἵνα γινῶ τρέφειν τὴν γλώσσαν ἡσυχωτέραν (Σ. Ἄρτ. 1087)=ἵνα μάθῃ, κτλ.

δ'. Σχέσις τῶν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς ἐκφερομένων λόγων.

§. 14. Ὅτι μὲν ἐν γένει ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλους οἱ διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς ἐκφερόμενοι λόγοι τοῦτο δεικνύεται οὐχὶ μόνον ἐκ τῶν ἀνωτέρων καὶ πολλῶν ἄλλων παραδειγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας αὐτῶν ἀρχῆς· διότι ἀμφότερά εἰσιν ἀναφορικά. Ὡς δηλ. τὸ ὅ εἶναι οὐδέτερον τοῦ ἀναφορικοῦ ὅς, οὕτω τὸ ὅτι τοῦ ὅτις (Ὅδ. Α, 47, καὶ πολλοχού)=ὅστις. Καὶ καθὼς τὸ καλῶς ἐκ τοῦ καλός, οὕτω τὸ ὡς ἐκ τοῦ ὅς. Διὰ τοῦτο οἱ δι' αὐτῶν ἐκφερόμενοι λόγοι ὁμοιάζουσι τοῖς ἀναφορικοῖς, τιθέμενοι καθ' ὀριστικὴν ἢ εὐκτικὴν, ὡς ἦθελαν τεθῆ καὶ ἐκτὸς συνδέσεως, ἀπόλυτοι ὄντες (σ. 172). Ὡς δὲ ἐπὶ τῶν καθ' αὐτὰ

ἀναφορικῶν τὰ δε καὶ θ ἀναφέρονται εἰς τὰ δεικτικὰ οὐτως καὶ τοιο
κτλ, οὕτω καὶ τὰ διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς τῷ γθόνῳ τοῦτο μόνον ἀγα-
θὸν πράσσειν ὅτι μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσιν ἔστιν (Ισ.).—ὄρας
τόδ' ὡς εἰρηκας ὡς ἄγαρ νέος; (Σ. Ἀρτ. 735). Καὶ ἐνθα δὲ δὲν
προηγεῖται δεικτικόν τι, ἐξυπονοούμενον διασαφεί τὸ πρᾶγμα, ὅτι
δηλ. τὸ διὰ τῶν μορίων ταύτων ἐπόμενον κῶλον προσδιορίζει τὸ ἄλ-
λο· τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει (Πλ. Εὐθυδ. 303)—τὸ
δὲ μέγιστον τοῦτό ἐστιν ὅτι, κτλ.

§ 15. Ἡ πλατυτέρα τοῦ πράγματος τούτου ἀνάπτυξις καὶ ἡ πρὸς
τὰ δημοικὰ (Ἰλ. Θ, 362. Λ, 439. Σ, 197. Ὀδ. Γ, 166) παράθεσις,
διεξοδικωτέρα γινομένη, ἤθελε μάχεται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ πονήμα-
τος. Διὰ τούτο παρατρέγοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦτο σημειοῦμεν
μόνον ὅτι ἀμφότερα τὰ μόρια ταῦτα, ὡς καὶ τὰ καθ' αὐτὰ ἀναφορικά
(σ. 173) μετέπεσαν καὶ εἰς τὴν αἰτιολογικὴν σημασίαν συμφωνία κα-
λεῖται, ὅτι ταῦτα πάντα . . . ἁρμονία τινὶ πολεῖ ἅμα πάντα (Πλ.
Κρατύλ. 405).—εἰπὼν δ' χρηζέτω Ἀἴζον· ὡς ἐγὼ νοσοῦν οὐδὲν ἐν-
νήμι ὡρ σὺ ποικίλλεις πάσαι (Σ. Τρ. 1120). Ἡ καθ' αὐτὸ δὲ κλι-
μαξ τῆς τοιαύτης μεταβάσεως ἔγινε διὰ τῶν παθητικῶν φημάτων,
χαλεῖν, λυπεῖσθαι, ὀργίζεσθαι, μεταμέλεισθαι, κτλ τὸ ἐγὼ δ' ἀλ-
γόμεναι τοῦτ' αὐθ', ὅτι ζῶ ἐν κακοῖς πολλοῖς τάλας (Σ. Φ. 1021)
—τὸ αἷτιον δι' ὃ ἀλγόμενα ἐστὶ τοῦτο, καὶ πάλιν — τοῦτο αὐτὸ
ἐστὶν ἐφ' ᾧ ἀλγόμενα. Ἀλλὰ τὰ πλεῖστα τούτων ἔλαβον τὴν μετὰ
δοτικῆς ἐμπροθέτου ἢ ἀπροθέτου καὶ τὴν μετὰ μετοχῆς σύνταξιν.

§. 16. Ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ὅτι ἐπεκράτησεν ἡ ἀναφορικὴ μάλι-
στα ἔννοια, ἐπὶ δὲ τοῦ πολυσημοτάτου ὡς ἡ ἀνάκθεν παραβολικὴ
ἦτοι ὁμοιωματικὴ, διὰ τοῦτο ἐν πολλοῖς διαφέρουσι τὰ μόρια ταῦτα·
τὸ μὲν ὅτι δηλ. ἐξηγεῖ θετικόν τι καὶ ἐξωτερικῶς ὑπάρχον, τὸ δὲ ὡς
φαινόμενον, ὁμοιάζον μὲν τοῖς ἀληθείαις, ἀλλὰ καὶ ἀπαιτητόν. Καθὼς
δηλ. τὸ ὡς μέλλων ἀποπλεῖν—οὕτως ὡς δ' μέλλων ἀποπλεῖν, τὸ ὡς
ἐπιτόμως—οὕτως ὡς ἐστὶ τὸ ἐπιτόμως, ὡς βέλτεστα ὡς μάλιστα,
κτλ, οὕτω καὶ ἐν τοῖς εἰδικοῖς λόγοις· οὕτω διὲ ὁμᾶς γιγνώσκεις ὡς
καλὰ διαπράττονται (Ξ).—λέγεις ὡς γυλίαν κησάμενος οὐδὲν ἐτι
δεήσεται (Ξ. Ἰέρ. ι')—τοιαύτη ἐστὶν ἡ ἰδέα σου ὅτι, κτλ. Συχνότατα
εἶναι τὰ τοῦτο ἐρεῖ ὡς—ἐκείνον τὸν λόγον ἐρεῖ ὡς, κτλ. οἱ λεγόμε-
νοι μῦθοι ὡς τὸν ἐν βάθε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην (Πλ.

Πολ. Α', 330). Μετὰ τῶν δοξαστικῶν καὶ τῶν τοιοῦτων ῥημάτων τιθέμενον ἐκφέρει τὸ πρᾶγμα ὡς ἀβέβαιον καὶ οὐκ ἀληθές· τομιζουσιν οἱ ἐκεῖνη ἄνθρωποι ὡς Ἡγραιωτος χαλκεύει (Θ. Γ', 88). — οἱ σοφισταὶ πειρῶνται πείθειν τοὺς νεωτέρους ὡς, ἢ αὐτοῖς πλησιάζουσιν, ἢ πρακτέον ἐστὶν εἰσορταί (Ἰσ. Σοφιστ. γ').

§. 17. Καὶ πανταχοῦ σχεδὸν τὸ ὡς ἐν τοῖς τοιοῦτοις τίθεται ἐπὶ λόγου ὡς μὴ ἀληθοῦς ἐκφερομένου, προφανεστάτης οὐσίας πολλάκις τῆς τοῦ ὅτι πρὸς αὐτὸ διαφορᾶς· λέγει δ' ὡς ἡμεῖς ἤλθομεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦτιου Ὀστρακον ἔχουσι, καὶ ὡς ἠπέλθον αὐτῷ ἐγὼ ἀποκτερεῖν καὶ ὡς τοῦτο ἐστὶν ἡ πρόνοια· ἐγὼ δ' ἠγοῦμαι, ὡ βουλή, ῥᾷδιον εἶναι γρῶναι ὅτι ψεύδεται. . . τῷ γὰρ ἂν δόξοις πιστόν ὡς ἐγὼ προνοηθεὶς ἤλθον ἐπὶ τὴν Σίμωνος οἰκίαν μεθ' ἡμέραν; . . ἄλλως τε καὶ εἰδὼς ὅτι . . . καὶ εἰ μὲν ἦν παρὰ τοῦτω τὸ μεϊράκιον, εἶχεν ἂν τινα λόγον τὸ ψεῦδος αὐτῷ, ὡς ἄρ' ἐγὼ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἠγαγκαλίσθημι. . . (Αὐτ. πρὸς Σίμωνα §. 28. —). — λέγει πάνταυθα τάληθῃ, ὅτι οὐκ οἶσθα (Ξ Κ. Π. Β', δ', 31).

§. 18. Τίθεται δὲ τὸ ὡς μάλιστα μετὰ λόγους ἀποφατικούς· οὐ μὲν δὴ οὐδὲ τοῦτ' ἂν τις εἴποι ὡς τοὺς κακούργους καὶ ἀδίκους Κῆρος εἶα καταγελάῃ (Ξ Ἀρ. Α', θ', 13) ἢ ὅταν ἀποφάσκηται ὁ δι' αὐτοῦ ἐκφερόμενος λόγος· οὐ τοῦτο λέγω ὡς οὐ δεῖ εἶναι ἐπὶ τοὺς πολεμίους (Ξ). ὅτι δὲ καὶ πολλαχοῦ ἰσοδυναμοῦσι τὸ ὅτι καὶ ὡς καὶ οἴκοθεν ἐννοεῖται, καὶ πολλὰ τῶν προηγουμένων καὶ ἄλλων παραδειγμάτων δεικνύουσιν. Ἴδε περὶ τούτου Σ. Π. Β'.

§. 19. Ἐνίστε ἀρχίζων ὁ λόγος διὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς μετατρέπεται εἰς τὴν δι' ἀπαρεμφάτου πλοκὴν· οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶπον ὅτι σφισι μὲν δοκοῦσιν ἀδικεῖν οἱ Ἀθηναῖοι, βούλεσθαι δὲ καὶ τοὺς πάντας ἐνυμμάχους παρακαλέσαντες ψῆγον ἐπαγαγεῖν (Θ. Α', 87). Ἄλλοτε δὲ πάλιν, τοῦναντίον, τρέπεται ὁ λόγος ἐκ τῆς ἀπαρεμφατικῆς πλοκῆς εἰς τὴν καθ' ὀριστικὴν μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς· τότε δ' αὖ Τισσαφέρην τὰς τε καθ' οὐ κομιζεῖν (διεβῶν), καὶ τροφήν δεῖ οὐ ἐντεχῶς οὐδ' ἄντε. λη διδόνεσ κακοῖ τὸ ἰαντικόν (Θ. Π, 78).

Περὶ Λόγων Ἑρωτηματικῶν.

§. 1. Μεταξὺ τῶν καταφατικῶν καὶ ἀποφατικῶν λόγων κείνται οἱ δι' ἐρωτήσεως γινόμενοι ἐρωτηματικοὶ λόγοι, ὑποβαλλόμενοι ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ ἐρωτώμενου, ἵνα ἀποφασίσῃ διὰ τῆς ἀποκρίσεως τὸ καταφατικὸν ἢ ἀποφατικὸν αὐτῶν ἐγγήγορας; ναί.— εἴθεϊς; οὐχί.

§. 2. Ἡ ἐρώτησις ἦτοι, γνωστοῦ ὄντος τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, ἀποβλέπει ἰδιότητα ἢ συμβεβηκὸς αὐτῶν, ἢ, γινωσκόμενης τῆς ἰδιότητος, ἀποβλέπει τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἢ ἀποβλέπει ἀμφοτέρω ταῦτα, ἀγνωσόμενα. Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον λέγεται οὐκ εἶ κακὸς σὺ; (Σ.)— ποῖόν τι τοῦτο;— ἀπορεῖς δὲ σὺ; (Σ.)— ποῦ ἴσται οὗτος; (Τ.)— πότε ἔσαι οἴκοι; (Ξ.)— πῶς ποιήσῃ; (Ξ.)— τοῦ ἐνεκα;— τί δ'; ὅς παλαιὸς κἀμὸς φίλος τ' ἐμαί, Νέστορ ὁ Πύλιος, ἔστιν; (Σ. Φ. 421) Κατὰ τὸν δεῦτερον τρόπον λέγεται τίς οὗτος;— τίος ποῦ ἔστιν ἢ ξένη βροτῶν; τίς ἢ τεκοῦσα; τίς ὁ γυνήσας πατήρ; (Σ. Τ. 312)— τίς σ' ἀπέστειλε βροτῶν; (Σ) Κατὰ τὸν τρίτον τρόπον λέγεται τίς ἄρα νέετος; (Σ. Α'. 1185)— τίς ὁ πόθος αὐτοῦ ἔκετο; (Σ Φ. 601)— οἰσθάτινας ἀχαριστοὺς καλουμένους; (Ξ.)

§. 3. Ἡ ἐρώτησις ἦτοι διακρίνεται μόνον διὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ διὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημείου ἐπὶ γραφῆς, ἢ διὰ τινος ἐρωτηματικῆς, ἐπιθετικῆς ἢ ἐπιβέβηματικῆς λέξεως, ἢ διὰ τινῶν μορίων. Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον εἶναι Ἑλλήνες ὄντες βαρβάρους δουλεύομεν; (Εὐρ. Τηλέφ. Ἀποστ.) Κατὰ τὸν δεῦτερον τρόπον εἶναι τί τοῦτο;— πῶς ἡμῖν ἔχεις; καὶ πολλότατα τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ παραγράφῳ παραδειγμάτων.

§. 4. Μόρια ἐρωτηματικὰ προαγγελτικὰ καὶ οἷον εἰσάγοντα τὴν ἐρώτησιν εἶναι μάλιστα τὰ οὐ, οὐκουν, ἄρα, μή, μῶν, ἦ. Καὶ διὰ μὲν τοῦ οὐ καὶ οὐκουν περιμένεται καταφατικὴ, διὰ δὲ τῶν, ἄρα, μή, μῶν, ἀποφατικὴ ἀπόκρισις (σ. 120, §. 3. σ. 122, §. 6) ἀναποφάσιστος μένει διὰ τοῦ ἦ. Παραλειπτικῶς δὲ τίθεται τὸ τί δητ' ἄν; τί δητ' ἄν, ἔτερον εἰ πείθοιο τοῦ Σωκράτους φρόντισμα; (Ἄρφ. Ν. 155) = τί δητ' ἄν εἴποις; κτλ.

§. 5. Ἡ ἐρώτησις εἶναι ἀπ.λῆ, ὅταν δι' αὐτῆς γίνῃται ἐν μόνον ἐρώτημα, καὶ εἶναι σύνθετος, ὅταν πλεονα ἐν ταύτῳ. Ἀπλῆ ἐρώτησις

εἶναι τὸ ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός; (Ἄρφ. Ἀχ. 569) καὶ πάντα τὰ ἐν τοῖς προηγουμένοις παραδείγμασι. *Σύνθετος* εἶναι μετὰ τῶν ὁμοίων τὰ τίς τε καὶ πόθεν πάρει; (Σ.)—ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῆ λέγω, ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; (Σ. Ἡ.Ι. 767) Καὶ ἡ ἀπλή δὲ καὶ ἡ σύνθετος ἐρώτησις εἶναι ἀπόλυτος ἢ ἐφαρτωμένη.

§. 6. Ἡ ἐρώτησις εἶναι ἀπόλυτος, ὅταν τίθηται καθ' ἑαυτὴν εἰς τὸν λόγον, κατ' εὐθείαν ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶντος ἐκφρανομένη, ἀπὸ παντὸς προηγουμένου ἀνεξάρτητος· τίς ἀνήρ; (Σ.)=τίς ὁ ἀνὴρ; — τί δῆτα χρήσεις; (Σ.) — ποῦ ποτ' ἐατί; (Σ.) — πῶς ἔχεις; (Πλ.) ὡς καὶ ἐπὶ τῶν προηγουμένων παραδειγμάτων.

§. 7. *Σύνθετος* δὲ οὔσα ἢ ἀπόλυτος ἐρώτησις ἐκφέρεται παρὰ μὲν Ὀμήρῳ μάλιστα διὰ τοῦ ἦ—ἦέ =ἦ—ἦ) ἢ ῥ' ἢ ῥ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, ἦε φιλόξενοι; (Ὀδ. Ζ, 120) παρὰ δὲ Ἀττικοῖς σπανιώτερον μὲν τοῦτο, συνηθέστερον δὲ τὸ πότερον—ἦ, πότερα—ἦ. Τὸ ἀνωτέρω ὁμηρικὸν ἠθέλει εἶναι παρ' Ἀττικοῖς πότερον αὐτοὶ ὕβρισταί εἰσιν ἢ φιλόξενοι; οὕτω καὶ πότερον φανῆται τινα τῶν ταῦτα κωλύοντα ποιεῖν αὐτὸν ἐγγῆρ ἢ μή; (Δημ. Στεφ. κβ').—καὶ τούτων πότερα τοὺς θεοὺς ἢ τὸ ἀτόματον χρῆ αἰτιάσθαι; (Δυσ. κατ' Ἀνδοκίδου Ἀσθεβίας §. 25) — πότερα φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν; (Πλ. Φιλ. 40) Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ παραλείπεται πολλάκις ἐν τῷ πρώτῳ κώλω τὸ ἦ καὶ παρ' Ἀττικοῖς τὸ πότερον, ὡς εἰλαπίνῃ ἠὲ γάμος; (Ὀδ. Δ. 223)—ἄρτι, ὦ Τερψίῳ, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; (Πλ. Θεαικ. ἀρχ.)—ἦδοιῆ καὶ λύπη πέρας ἔχειοι ἢ τῶν τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥττον δεξαμένων ἐσάν; (Πλ. Φιλ. 27) Ἐνίοτε τίθεται τὸ πότερα καὶ ἐπὶ πλειόνων κώλων, ὡς πότερα παρὰ δῆμον ἢ ὀλιγαρχίης ἢ μοναρχου; (Ἡρ. Γ', 82) Ἄλλοτε δὲ πάλιν τίθεται καὶ ἐπὶ ἐνὸς μόνου κώλου· πότερα δὴ κερτομέων λέγεις τάδε; (Σ. Φ. 1235) ὀπνοσομένου τοῦ ἄλλου κώλου=παίζων ἢ σπουδάζων; Τὰ δὲ περὶ τῶν ἀνωτέρω ἐρωτηματικῶν μορίων ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τούτων, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἀπλῶν ἐρωτήσεων.

§. 8. Αἱ ἐγκλίσεις ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἐρωτήσεως, ἀπλῆς ἢ συνθέτου, βυθμίζονται κατὰ τὰ ἀλλαχοῦ βυθθέντα (σ. 88, §. 22—23). Ἐκφέρεται δηλ. ἐρωτηματικῶς ἢ ἔννοια κατὰ τὴν αὐτὴν ἐγκλίσιν καθ' ἃν ἤθελε τεθῆ καὶ μὴ ἐν ἐρωτήσεσι οὔσα· ἐατί ταῦτα; ὄρας; μῶν οὐ κέκλισας, ἀ.Ι. ἦρπακας; (Ἄρφ. Π.Ι. 372) — μὴ τῶν τυράντων

ἔστιν; (Σ.)—οὐκ οὐν ἐγὼ σοι ταῦτα προῶλεγον; (Σ.)—ποῦ τις ἀν-
 τράποιτο; (Ἄρρ.)—πότερ' αὖ δέξαιθ' οὐ εἶναι ἀγαθὰ ἢ κακά; (Πλ.)
 —πότερον γῶμεν εἰδόμεν αὐτοὺς ἐξαπατᾶν ἢ λελθῆναι καὶ ἐαυ-
 τοὺς; (Σ.)—Ἐν πᾶσι τούτοις οὐδεμίαν μεταβολὴν λαμβάνει ὁ λόγος
 καὶ ἀφαιρεθείσης τῆς ἐρωτήσεως ἔστι ταῦτα.—ἄρᾳς.—κέκλοφας.
 —οὐκ ἔστιν.

§. 9. Κατὰ τὰ ἄνω βυθίζεται συνήθως καὶ ἡ ἀπόκρισις, ἀλλ' ἡ
 ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι καθ' ὑπερβολὴν πλουσία εἰς τοὺς τρόπους τῆς
 καταφατικῆς ἢ ἀποφατικῆς ἀποκρίσεως. Ἐπὶ καταφάσεως μεταχει-
 ρίζεται τὰ ἐπιβρῆματα *ναί, πάνν μὲν οὖν, παντάπασι μὲν οὖν, κο-
 μιθῆ μὲν οὖν, πάνυ γε, παντάπασι γε, μάλιστα γέ, πῶς γάρ οὐ;*
 κτλ. Ὡσαύτως τὰ βρῆματα *μημί, ἔστι, καὶ τὸ παρκχωρητικὸν ἔστω*
 ἐπὶ ἀποφάσεως τὰ *οὐκ, οὐ γημι, οὐκ ἔστι, κτλ.*

§. 10. Ἐπὶ ἀποκρίσεως εἰς ἐρώτησιν τὸ πρόσωπον ἀποβλέπουσαν
 τίθενται κί κατάλληλοι ἀντωνομίαι, *αὐτός, ἐκεῖνος, κτλ'* ἢ τὰ κα-
 τάλληλα ὀνόματα *'Ε.Ι.Ιηές ἔαμεν.—αἰδῶμαι Νεοπίτολεμος* (Σ. Φ.
 234, 240) ἐπὶ ἀποκρίσεως εἰς ἐρώτησιν συμβεβηκῆς ἀποβλέπουσαν
 τίθενται τὰ προσήκοντα ἐπιβρῆματα, *ἐκεῖ, τότε, οὕτως, ἐκείνω,* κτλ.

§. 11. Ἐξαρτωμένη ἐρώτησις εἶναι καὶ λέγεται ὅταν, ἄλλου
 προηγουμένου λόγου προσάρτημα παρακολουθεῖται, κρέμαται ἀπ' αὐ-
 τοῦ, ὡς τὸ ἀντικείμενον ἐκ τοῦ μεταβατικοῦ βρῆματος. Αὕτη δὲ κα-
 λεῖται καὶ *πλαγία ἐρώτησις.*

§. 12. Προτάσσονται δ' ἐν τούτοις ἐπὶ τῆς κυρίας προτάσεως τὰ
 βρῆματα *ἐρωτᾶν, πυνθάνεσθαι, ζητεῖν, καὶ τὰ περιέχοντα ἐν ἑαυτοῖς*
τὴν ἔννοιαν τῆς ἐρωτήσεως, σκοπεῖν, σκέπτεσθαι, ὁρᾶν (=προσέ-
 χειν, φροντίζειν), *ἀγροεῖν, οὐκ εἰδέσθαι, ἀπορεῖν, ἀρηχασεῖν, οὐκ*
ἔχειν, ἀδηλον εἶναι, κτλ.

§. 13. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως ταύτης, ἐνεστῶτος χρόνου ἢ μέλλ-
 οντος ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ἰσχύουσι τὰ ἀνωτέρω τὸ
 ἐξαρτώμενον κῶλον δηλ., ὡς αὐθυπόστατον θεωρούμενον, τίθεται κατὰ
 τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν ἤθελε τεθῆ καὶ καθ' ἑαυτό' εἶραι ὅσπῃθεν
εἰμὲν (Ὀδ. Γ, 80).—*οὐκ ἔχομεν ὅσπῃθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς γὰρ*
(Θ. Ζ', 14).—*ὄρα κατ' ἄρτος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενης ἔσθ' ὅστις ἀν-*
σου τοῦτο προσχρήσει τυχεῖν (Σ. Κ. 1167).—*βουλεύομαι γέ ὅπως*
σε ἀποδρῶ (Ξ. Κ. Β, Α', δ', 13).

§. 14. Ἱστορικῶν δὲ χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἡγουμένου, τότε κανονικῶς τίθεται ὡς ἐπὶ τῶν διηγηματικῶν λόγων, ἐγκεικὴ ἐβρετο Καμβύσης ὅτι τῇ πόλι οὐνομα εἶη (Ἡρ. Γ', 64).—εἰρώτα τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πρωτεύς τις εἶη καὶ ὁπόθεν πλείοι (Ἡρ. Β', 115).—ἀνηρώτα τί βούλοιντο (Ξ. Ἀρ. Β', γ', 4).—ἡ μήτηρ διηρώτα τὸν Κέρον πότερον βούλοιντο μένειν ἢ ἀπιέται (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 15). Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοιαύτη ἐρώτησις εἶναι οἷον ἄλλου λόγου προηγουμένου ἐξάρτημα, τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἐν αὐτῷ εἶναι περιττόν.

§. 15. Ἐπὶ τῆς ἐξαρτωμένης ἐρωτήσεως τίθενται αἱ ἀντωνυμίαι ὅστις, ὁποῖος, ὁπότερος, ὁπόσος, καὶ τὰ μόρια ὁπότε, ὅπου, ὅπως ἠρόμην ὁπότερος τούτοις τοῖν ἀνδροῖν ἀμετῶν πεποιήται τῷ Ὀμήρῳ (Πλ. Ἰππ. Ἐλάτ. 370).—καὶ ἤρετο ὅτι καὶ εἶη τὸ σὺνθημα (Ξ. Ἀρ. Α', ἡ, 16).—μετὰ δὲ ταῦτα ἠρόμην ὅπου ὁ σίσιος εἶη ὁ ἀπηλομημένος (Δημ. Φαλιπ. 1040).

§. 16. Ὡς δὲ ἐπὶ τῶν διηγηματικῶν λόγων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα πολλάκις, διακοπτομένης τῆς σειρᾶς τῆς διηγήσεως, ὡς εἰ μὴ ὑπῆρξέ τι προηγουμένον, τίθεται καθ' ὀριστικὴν τὸ ἐξαρτώμενον κῶλον, καὶ Ἱστορικῶν χρόνου ἡγουμένου· εἰ ἔροιτό τις ὑμᾶς εἰρήνην ἄγετε; (Δ.)—σὺ δὲ ἐπηρώτας ὠδὲ πῶς ἄρά γε εἶπες καὶ οἰκονομίας τί σοι ἐπεμνήσθη ὁ ἀνήρ; (Ξ. Κ. Π. Α', ζ', 12) ἢ καὶ μεταφερομένου τοῦ λόγου ἐκ τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ ἐνεστώς· ἐπυρῶντο σοισι οὐ χρῆθ ἤρωτες πελάζειν (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 7).—ἠρώτων τί χρῆ ποιεῖν (Ξ.) ἔνθα ὡς ἐν μέσῳ παρίσταται τὸ παρεισαγόμενον πρόσωπον, οἷον ἀπ' εὐθείας ποιῶν τὴν ἐρώτησιν.

§. 17. Ἐκ τούτου λοιπὸν καὶ ἐπὶ ἐξαρτωμένης ἐρωτήσεως τίθενται πολλάκις αἱ ἀπλαῖ ἀντωνυμίαι, ὅς, πότερος, κτλ. καὶ τὰ μόρια ποῦ, πότε, κτλ. καὶ ἐν συνεχείᾳ λόγου· αἱ γυναῖκες ἠρώτων αὐτοὺς τίρες εἶεν (Ξ. Ἀρ. Δ', ε', 10).—ἠρώτων τί χρῆ ποιεῖν (Ξ). Εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν τοῖς ἐπὶ τῆς ἐξαρτωμένης ἐρωτήσεως προτασσομένοις ῥήμασι (§. 12) ἀνάγεται καὶ τὸ Φαυμάζω· ἐθαύμασεν ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ ἐγένετο (Ξ. Λακεδ. Πολιτ. Α', 1).—Φαυμάζω οὖν ὅπως ποτὲ ἐπέσθησαν Ἀθηναῖοι Σωκράτην περὶ τοὺς θεοὺς μὴ σωφροεῖν (Ξ. Ἀπομν. Α', α', 20). Ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐθαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις, ἐπεισαν . . . ὡς ἄξιός ἐστι Φανάτου (Ξ. Ἀπομν. Α', α', 1).—Φαυμαστὸν τίποτε πειρῶνται (Ξ. Ἀθ. Πολιτ. Α', 6).

§. 18. Συνθέτου δὲ τῆς ἐξαρτωμένης ἐρωτήσεως οὐσης, διαστέλλονται τὰ κῶλα, ὡς καὶ τὰ τῆς ἀπλῆς (§. 7). Ὡσαύτως διὰ τῶν εἶτε — εἶτε· ἐβουλευοντο εἶτε κατακαύσωσιν, ἐμπρήσαντες τὸ οἶκημα, εἶτε τι ἄλλο χρήσονται (Θ. Β', 4). Οὕτω καὶ διὰ τῶν εἰ—ἦ· ἴνα ἐπισκεψαίμεθα εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος καὶ ὁ χείριστος ἀθλιώτατος ἢ ἄλλως ἔχει (Πλ. Πολιτ. Η', 544).

§. 19. Ἐπὶ τῆς συνθέτου ἐρωτήσεως ἡ ἀπόκρισις ἀναφέρεται εἰς τὸ δεύτερον κῶλον. Ἡμίχ. τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν ἐς πόλιν τάδε, ἢ σιγ' ἔχωμεν; Ἡμίχ. ἀσφαλτέστερον (Εὐρ. Ὀρ. 1539) = ἀσφαλτέστερον σιγα ἔχειν. Ὅταν δὲ πλείονες ἐρωτήσεις ἐπιωνται ἀλλήλαις, ἡ ἀπόκρισις γίνεται κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν· ὅταν σ' ἐρωτᾷ τις τε καὶ πόθεν πάρεαι; λέγειν Ἀχιλλέως παῖς . . . πλείω δ' ὡς πρὸς οἶκον (Σ. Φ. 56).

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περί Σχημάτων.

§. 1. **ΣΧΗΜΑ** ἐν τῇ συντάξει καλεῖται πᾶσα πλοκὴ λόγου ἐκ-
τρεπομένη τοῦ κανονικωτέρου καὶ φυσικωτέρου τύπου κατὰ συγγω-
ρητὴν παράβασιν. Ἡ κανονικωτέρα π. χ. καὶ τυπικωτέρα πλοκὴ εἶ-
ναι τὸ συμπλέκειν ἐνικὸν ῥῆμα μετὰ ἐνικοῦ ὑποκειμένου πληθυντι-
κῶν μετὰ πληθυντικοῦ, καὶ ὅμως ὄχι μόνον συγχωροῦνται τὰ ὁ δὴ-
μος ἐψηγίσαντο, τὰ ζῶα τρέχει, κτλ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀνεκτῶν κατήν-
τησαν πολλαχοῦ τὰ ἐπικρατίστερα.

§. 2. Οὔτε εἰς τὰ ὀνόματα τῶν σχημάτων συμφωνοῦσιν οἱ γραμ-
ματικοί, ἄλλως ἄλλοι τὰ αὐτὰ καλοῦντες, οὔτε εἰς τὸν ἀριθμὸν,
παραλαμβάνοντες εἰς τὰ σχήματα ἐνίοτε καὶ κοινοτάτας καὶ οὐδὲν
ἰδιαιτέρον ἐχούσας πλοκάς λόγου.

§. 3. Καθ' ἃ παράβασις διαφέρουσι τῆς κυρίας συντάξεως τὰ σχή-
ματα, καθ' ἃ δὲ συγχωρητὴ παράβασις, εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἐνδόξων
ποιητῶν καὶ συγγραφέων στηρίχθη, διαφέρουσι τοῦ σολοικισμοῦ
ὅστις εἶναι παράβασις καὶ κακία λόγου ἀσυγχωρητος. Τὰ συντακτικὰ
σχήματα εἶναι πάντῃ διάφορα καὶ τῶν γραμματικῶν παθῶν λεγο-
μένων καὶ τῶν ῥητορικῶν σχημάτων, καθ' ἃ ὁ λόγος λέγεται ἐσχη-
ματισμένος καὶ ἀσχημάτιστος. Ἐκ τούτων λοιπὸν τῶν συντακτικῶν
σχημάτων θέλομεν πραγματευθῆ ἐνταῦθα διὰ βραχείων τὰ κυριώτερα.

Α'. Σχῆμα κατὰ Σύνεσιν.

§. 4. Σχῆμα κατὰ σύνεσιν καλεῖται ἐκείνη τοῦ λόγου ἢ πλοκὴ
ἐν ἣ ἡ σύνταξις βαίνει κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν λέξιν.
Γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους: (1) κατὰ γέ-
νος διαφερόντων τοῦ ὀνομαστικοῦ τῶν ἐπιθετικῶν, εἴτε ὡς κατηγο-
ρημάτων εἴτε ὡς προσδιορισμῶν τιθεμένων· τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώ-
πια πασῶν τῶν ἐπιθυμιῶν ἀκρατεῖς εἰσιν (Ξ. Κ. Π. Ε', α, 14' ἀ-
κρατῆ, παρ' ἄλλοις, οὐκ ὀρθῶς). — ἐλθὼν ἐκάκωσε βίη Ἡρακλειεῖη
(Ἰλ. Α, 689). — φίλε τέκνον (Ἰλ. Χ, 84). — βρέφος ἐσορῶ φέροτα

τόσον (Ἄν. Ὀδ. Γ').— ψυχὴ ἀπολιπών (Ξ. Κ. Π. Ζ', γ', 8).— φάλαγγες ἐλπόμενοι (Ἰλ. Π, 280). ② Κατ' ἀριθμὸν ὄντις βιβρωϊες (Σ. Ἀντ. 1022). ③ Κατ' ἀμφότερα ἐπὶ τὴν πόλιν ἐπλευοῦν ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας (Θ. Γ', 79), κτλ. Ἴδε καὶ κατωτέρω §. 8.

§. 5. Ἀκριβῶς ἐξετάζοντες τὰ προηγούμενα χωρία εὐρίσκομεν ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις ὁ νοῦς, παρατρέχων τὴν νεκρὰν λέξιν, διορθῶ τὴν ὑπὸ ταύτῃ ἐνουποληθάνουσαν καὶ ζῶσαν ἔννοιαν, καὶ κατὰ ταύτην συντάσσει τὸ μοχθηρὰ ἀνθρώπια—οἱ μοχθηροὶ καὶ εὐτελεῖς ἀνθρώποι· τὸ βίη Ἡρακλειεὶη—Ἡρακλῆς· τὸ φίλε τέκνον—φίλε υἱέ· τὸ βρέφος φέροντα—παῖδα φέροντα· τὸ φάλαγγες ἐλπόμενοι—οἱ φαλαγγηδὸν τεταγμένοι ἐλπόμενοι· τὸ ἐπὶ τὴν πόλιν ὄντας = ἐπὶ τοῦ πολίτας ὄντας, κτλ. διὰ τοῦτο ἡ πλοκὴ αὕτη καλεῖται καὶ Σχῆμα κατὰ ἢ πρὸς τὸ νοούμενον καὶ Σχῆμα κατὰ ἢ πρὸς τὸ σημαίνον, ἰδιαιτέρως δὲ καὶ Σχῆμα κατὰ τὸ συνώνυμον, ὅταν τὸ ἐπιόμενον, ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν μάλιστα, ἐκφέρεται διὰ λέξεως ἑτερογενούς μὲν καὶ ἑτεροφίμου πολλάκις τῆς προηγουμένης, ἀλλὰ συνωνύμου κατὰ τι ἄλλο· νεφέλη ἀμφιβέβηκες κuarή, τὸ οὐροῦ ἔραει (Ὀδ. Μ, 75)—ὁ, νέφος.

§. 6. Οὕτω καὶ ὅταν, προηγηθέντος τοιούτου τινὸς εὐδαιτέρου, μειράκιον, π. χ. ἔπηται ἐν τῷ ἐπομένῳ κώλῳ αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον ἐν ὅπῃ ἐξέλθοι τὸ μειράκιον εἰσαρπάσαιεν αὐτόν (Λυσ. Ἀπολ. πρὸς Σίμωνα §. 11)—τὸν νεκνίσκον ἢ τὸν Θεόδοτον, ὡς ὠνομάσθη πρότερον τὸ μειράκιον. — ἐντυχῶν δ' ἐγὼ τούτων μὲν οὐχ ἠπτομην, τοῦ μειρακίου δ' ἐπελαμβάνομην· οἳτοι δ' ἐκεῖνον τε ἤγον βία καὶ ἐμὲ ἔκυπτον (αὐτόθι §. 37).

§. 7. Ὑπὸ τὸ κατὰ σύγσειν ἦτοι κατὰ τὸ νοούμενον σχῆμα δυνατὸν νὰ ἀναχθῇ καὶ ἡ τῶν περιληπτικῶν ὀνομάτων σύνταξις, ἅτινα, ὡς εἶναι γνωστὸν, καὶ ἀριθμοῦ ἐνικοῦ ὄντα, συντάσσονται πληθυντικῷ ῥήματι (σ. 10, §. 11—12)· τὸ πλῆθος ἐπεβοήθησαν (Ἡρ.).—ὁ ἄλλος στρατὸς ἀπέβαινον (Θ.).—τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρου (Θ.)· διότι καὶ ἐν τούτοις ἐπικρατεῖ βεβχίως ἢ κατ' ἐννοίαν σύνταξις· τὸ πλῆθος οἴονται (Θ.)—οἱ πολλοὶ οἴονται.—ὁ ἄλλος στρατὸς ἀπέβαινον (Θ.)—οἱ ἄλλοι στρατιῶται ἀπέβαινον.

§. 8. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει περὶ τῶν στρατεύμα ἐθνήροντας (Εδρ. Ἐκ.

(ΣΥΝΤ. ΠΕΡΙΘΛΩΣΚΑΪ)

Τριτοῦ Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης

38), τοῦ στόλου πλεόντων (Α. Μειδ. 569), καὶ ἄλλων τοιούτων, ὁμοίων ὄντων ταῖς ἀνωτέροις (§. 4). Ὅταν δὲ τὰ περιληπτικά ταῦτα ὀνόματα, κατ' ὀνομαστικὴν ἄντα καὶ μετοχικὸν ἔχοντα προαδιορισμὸν, φέρονται ὡς ὑποκείμενον πρὸς ῥῆμα, τότε δυνατόν· (ε) ἡ μετοχὴ νὰ ἦναι ἀριθμοῦ πληθυντικῆς καὶ τὸ ῥῆμα ὡσαύτως πληθυντικῆς· Τροίην ἐλόντες στόλος θεοῖς λάφυρα ταῦτ' ἐπασσάλευσαν (Αισχύλ. Ἀγ. 582)· δυνατόν· (ε) τῆς μετοχῆς πληθυντικῆς ὀδοσης, τὸ ῥῆμα νὰ ἦναι ἐνικόν· στρατὸς ἐκάρτα πᾶς ἠσπάξει, ὀμνύντες β. λέπειν, . . . (Σ. Φ. 356). — ὄχλος ἠθροίσθη. θαυμάζοντες καὶ ἰδεῖν βουλόμενοι (Ξ. Ἑλλην. Α', δ', 13)· δυνατόν· (ε) τῆς μετοχῆς ἐνικῆς ὀδοσης, κατὰ τὸ ὄνομα, τὸ ῥῆμα νὰ ἦναι πληθυντικόν· ὁ δῆμος ἐνισιτάμενος καὶ ἀναθαρσῆσας ἐπέθεντο (Θ. Γ', 82)· δυνατόν· (δ) πολλῶν ὀδοσῶν τῶν μετοχῶν, ἡ μία νὰ ἦναι ἐνικὴ, ἡ ἄλλη πληθυντικῆς, καὶ τὸ ῥῆμα πληθυντικόν· ὁ δῆμος λαβὼν τὸ σαρῆς, καὶ δεινὸν ποιούμενοι . . ., τὸν μὲν μηρυκτῆν ἔλυσαν, τοὺς δὲ καταεισπύοντες, κρίσεις ποιήσαντες, τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγρόντες ἐπαρείπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναρι (Θ. Γ', 50).

Β'. Σχῆμα Ἀττικὸν ἢ Ἀττικὴ Σύνταξις.

§. 9. Σχῆμα ἀττικὸν ἢ ἀττικὴ σύνταξις καλεῖται ἡ καὶ τοῖς ἀρχαίοις γνωστὴ πλοκὴ τοῦ λόγου, καθ' ἣν οὐδέτερον πληθυντικὸν ὑποκείμενον συντάσσεται ἐνικῶ ῥήματι· κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνηοι οὐκ ἔχει (Εὐρ. Μῆδ. 618). — τὰ καλῶς εὐρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηρύεται (Σ. Κ. 1188). Οὕτως ἔλεγε καὶ ὁ ὀλίγον γυναικάρεσκος ἀρχαῖος κωμικός· διὰ τὰς γυναῖκας πάντα τὰ κακὰ γίγνεται (Μ.).

§. 10. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ παρ' Ἴωσιν ἀπαντᾶται μὲν τὸ τοιοῦτον· καὶ τὸ ἔπειτα τομὸν δ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα (Ὀδ. 1, 438)· ἀλλὰ δὲν ἦτον σταθερὰ χρήσις· ἐνίοτε δὲ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ ἀπαντῶνται ἀμφότεραι αἱ συντάξεις· δόδρα σέσηπε γέων καὶ σπάρτα λένονται (Ἰλ. Β, 135). Παρ' Ἀττικοῖς, τούναντίον, ἔγινε σταθερὰ ἡ τοιαύτη χρήσις μετὰ ὀλίγων ἐξαιρέσεων.

§. 11. Αἱ συνηθέστεραι ἐξαιρέσεις εἶναι ὅταν τὸ ὑποκείμενον σημερινῆ ἔμφυχον· τὰ τέλη τῶν Λακεδαιμονίων (=οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν) ὑπέσχοτο αὐτοῖς (Θ. Α, 58). — τὰ μιράκια διαλεγόμενοι ἐπιμένηται Σωκράτους (Ἰλ. Α. 180). — τοσάδε μὲν μετ' Ἀθηναίων

ἔθνη ἐστράτευον (Θ. Ζ', 58), κτλ' και δευτέρου ὅταν ἀναδεικνύηται ἡ ἔννοια τῶν καθέκαστα τὰ μειράκια κατιφρόνησαν (Ισ. Παναθην. 4') ἢ ἐξαιρέται ἡ ἔννοια τῆς ἐκτάσεως πολυμερῶν καὶ ἢ τῆς πληθούς· βασιλεία ἦσαν (Ξ. Ἀν. Α', 6', 23). — και ὑποχωροῦντων φανερὰ ἦσαν και ἑλλῶν και ἀνθρώπων ἔγκη πολλά (Ξ. Ἀν. Α', 7', 17). Ἀλλὰ και ταῦτα δὲν εἶναι γενικά· ἐν τῷ πρώτῳ μάλιστα παραδείγματι παρ' ἄλλοις φέρεται ὑπέσχετο.

§. 12. Ἐν δεχθῶμεν ὡς ἀληθινὴν τὴν γνώμην ὅτι οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος σύνταξιν, θεωροῦντες τὸ ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου σημαίνουμένου ὡς σωρὸν πραγμάτων, τότε πρέπει νὰ εἰπωμεν ὅτι και ἡ σύνταξις αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸ κατὰ τὸ νοούμενον σχῆμα· διότι τὸ ἐξορῶντο ἂν σκαπόμενα τὰ φυτὰ (Ξ. Οἰκ. 10', 4) = ἐξορῶντο ἂν ὁ σωρὸς τῶν φυτῶν· ἐξαιρέτα δὲ ἀρμόζει τοῦτο εἰς τὰ ὁμηρικὰ ὅσα τε φύλλα και ἄνθη γίνονται ὄρη (Ιλ. Β, 467)· διότι παριστῶσιν ἄπειρον πλῆθος φύλλων και ἀνθῶν, ἀλλ' ἄνευ ἀτομικῆς ὑπάρξεως.

Γ'. Σχῆμα Πινδαρικὸν ἤτοι Βοιωτικόν.

§. 13. Πινδαρικὸν ἤτοι βοιωτικὸν σχῆμα καλεῖται ἐκείνη ἡ πλοκὴ τοῦ λόγου, καθ' ἣν, ἐναντίον τῆς κοινῆς συνθεσίας, ὑποκείμενον πληθυντικόν, ἀρσενικὸν ἢ θηλυκὸν γένους, συντάσσεται μετὰ ἐνικοῦ ῥήματος· μελιγάρυες ἕμμοι υστερῶν ἀρχαῖ λόγων τίλλεται (Πινδ. Ὀ.Ι. 1, 5. Β.). — ἀγείται τ' ὄρμαί μελέων σὸν ἀέλοισι, ἀγείται Σεμέλαρ ἐλικάρμυκα χοροί (Πινδ. Διθυρ. Γ', Ἀποσπ.).

§. 14. Τὸ πινδαρικὸν ἤτοι βοιωτικὸν σχῆμα διαφέρει τῆς ἀττικῆς συντάξεως μόνον καθ' ὅτι ἐν ταύτῃ μὲν εἶναι οὐδέτερον, ἐν ἐκείνῃ δὲ ἀρσενικὸν ἢ θηλυκὸν τὸ ὑποκείμενον, ἀμφότερα δὲ εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς ἐπὶ τῶν περιληπτικῶν συντάξεως, ἐν οἷς ἐνικὸν ὑποκείμενον φέρεται πρὸς πληθυντικὸν ῥῆμα· τὸ στράτευμα ἀπῆλθον.

§. 15. Τὸ πινδαρικὸν ἢ βοιωτικὸν σχῆμα φαίνεται ὅτι ἰδίαιζεν ἐξαιρέτως εἰς τὴν βοιωτικὴν ἤτοι αἰολικὴν διάλεκτον· ἀπαντᾷται ὁμοίως και παρ' Ὀμήρῳ ἐνίοτε ἐν τοῖς ἕμμοις, ὡς Λαθαὶ δὲ κόμαι κατενήθοθεν ("Ἰγν. Δῆμ. 279), και παρ' Ἡσίοδῳ και παρ' Ἡροδότῳ. Παρὰ δὲ Ἀττικοῖς μάλιστα μετὰ τῶν ἔστι και ἦν, προτασσομένων τοῦ λόγου· ἔστι γὰρ ἔμοι γε και βῶμοι (Πλ. Εὐθυσθ. 302). — ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλμακας (Σοφ. Τρ. 520).

Δ'. Σχήμα καθ' ὅλον καὶ μέρος.

§ 16. Σχήμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, ὅπου, συντομίας χάριν, καὶ ὁμοιόπρωτον ἐν μέρει δυνατὸν ὀνομάσαι, καλεῖται πλοκὴ λόγου καθ' ἣν, τιθεμένου πρώτον τοῦ ὅλου, ὁμοιοπρωτῶς ἔπειτα προσίθεται καὶ τὸ μέρος, ἐφ' οὗ καθ' αὐτὸ ἡ ἐνέργεια πίπτει. Γίνεται δὲ τοῦτο α', κατ' ὀνομαστικὴν (β'. κατὰ γενικὴν (γ'. κατὰ δοτικὴν) δ'. κατὰ αἰτιατικὴν.

α'. Κατ' ὀνομαστικὴν.

§ 17. Κατ' ὀνομαστικὴν γίνεται τὸ σχῆμα τοῦτο ἐπὶ τῶν ὀνομάτων ἕκαστος, ἐκάτερος, πᾶς, ἄλλος, ἄλλοθι ἄλλοθεν, ἐν οἷς, τιθεμένου τοῦ ὅλου ὡς ὑποκειμένου τῆς προτάσεως, ἔπεται κατὰ τὴν αὐτὴν πῶσιν τὸ μέρος, ἐξυπνοουμένου τοῦ ῥήματος κατ' ἀναλογίαν. οἱ δὲ κληρὸν ἐσημήναντο ἕκαστος (Πλ. Π. 175) = οὔτοι δὲ ἐσημήναντο κληρὸν, ἕκαστος δηλ. ἐσημήναντο τὸν ἑαυτοῦ κληρὸν. — οἱ δὲ λόγους πλάττοντες ἕκαστος περιεχόμεθα (Πλ. Δημ. Φ. Α', 15').

§ 18. Σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα (α' ὅτι, παραλειπομένον πολλάκις τοῦ γενικοῦ ὑποκειμένου, μένει ὡς ὑποκείμενον τοῦ ὅλου τὸ ὑποκείμενον τοῦ μέρους, ἀλλὰ κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν διεδιδρασκον ἦδη ἕκαστος ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ, βουλόμενος τὰ ὄντα ἐκποδῶν ποιῆσθαι (Ξ. Κ. Π. Γ', α, 3) = οἱ Ἀρμένιοι διεδιδρασκον ἅπαντες, ἕκαστος δηλ. διεδιδρασκε, βουλόμενος, κτλ. — ἠρώτω ἄλλος ἄλλο (Πλ.). — ἠσπάζοιτο ἄλλος ἄλλοθεν (Πλ. Χαρμ. 153) = ἠσπάζοντο πάντες, ὁ μὲν δηλ. ἠσπάζετο ἐξ ἑνός, ὁ δὲ ἐξ ἄλλου μέρους (β'. ὅτι πολλάκις τὸ ῥῆμα, καίτοι τοῦ γενικοῦ ὑποκειμένου πληθυντικοῦ ὄντος, πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ μερικοῦ ὑποκειμένου ἑλκόμενον, τίθεται ἐνικόν· οὔτοι μὲν . . . ἄλλος ἄλλο λέγει (Ξ. Ἄρ. Β', α, 15). — πάντες δὲ οὔτοι κατὰ ἔθνη ἐν παιδείᾳ πλήρει ἀνθρώπων ἕκαστον ἔθνος ἐπορεύετο (αὐτόθι Α', ἡ, 9).

β'. Κατὰ γενικὴν.

§ 19. Κατὰ γενικὴν γίνεται τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος σχῆμα, ὅταν, τεθέντος τοῦ ὅλου κατὰ γενικὴν, ἔπεται καὶ τὸ μέρος κατὰ τὴν αὐτὴν πῶσιν· εἰ μὲν γὰρ τοῦ παιδὸς τοῦ σοῦ τοῦδε ἐσκέωτος ἐν τοιαῖς προθύροισι βυλῶν τύχοιμι μέσης τῆς καρδίας (Ἡρ. Γ', 35) = τύχοιμι τοῦ παιδός, τῆς μέσης καρδίας δηλ. ἢ πλοκὴ αὕτη διαφέρει τῆς διπλῆς γενικῆς, ἣν ἐνίοτε δέχονται, ἐνεργητικῶς τε καὶ παθητι-

κῶς, τὰ ὀνόματα' ὡς Ἰστυαῖος ἐπέδνε τὴν τῶν Ἰώνων ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρειῶν πολέμου (Ἡρ. Γ', 2), καὶ τῆς ἄλλης πλοκῆς κατὰ τὴν περίστασιν ὅταν ἡμῶν γενικὴ ἐξκοτάται τῆς ἄλλης, ὡς ὅταν τοῦ βασιλικῶς ἰσπέων στρατηγός· ὁμολογητέον ἡμῶς ὅτι δὲν εἶναι ἀδύνατον καὶ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα νὰ ἐκληφθῆ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· τύχοιμι μέσης καρδίας τοῦ παιδός, ἢ καὶ, τοῦ παιδὸς ἐστειώτος, τύχοιμι μέσης καρδίας αὐτοῦ.

γ'. Κατὰ δοτικὴν.

§. 20. Τὸ κατὰ δοτικὴν ὁμοιόπρωτον γίνεται μάλιστα ἐπὶ ἀνωθυμίας, ὅταν δηλ. πρὸς ταύτη τίθεται καὶ ὄνοματός· δοτικὴ πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ γενικώτερον ἐκφρασθέντος· ἐν τ' ἄρα πῶ χειρὶ (Ἰλ. Ζ, 253, καὶ ἀλλὰ χ·υ). — τὸν γὰρ οἱ ἐμβαλεν χερσίν (Ἰλ. Ξ, 218). — δι' (κόσμον) σφι Ζεὺς γένει ὤπασεν (Πινδ. Ὀ.Ι. Η, 83). — κελαινῶπι δ' ἐπὶ οἱ τιφέλειν ἀγκύλῳ κρατὶ κατέγενας (Πινδ. Πυθ. Α', 7). Οὕτω καὶ παρ' Ἡρόδοτῳ (Β', 18) μαρτυρεῖται δέ μοι τῇ γνῶμῃ.

δ'. Κατ' αἰτιατικὴν.

§. 21. Κατ' αἰτιατικὴν γίνεται, ὅταν ὠσζότως τὸ μέρος ἔπῃται κατὰ τὴν πτώσιν ταύτην, καθ' ἣν προτάσεται καὶ τὸ ὄλον. Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελεῶν (Ἰλ. Ρ, 83). Ἦτον βέβαια ὁμαλώτερον καὶ εὐσυντακτότερον νὰ τεθῆ τὸ ὄλον κατὰ γενικὴν· ὁ νοῦς ἡμῶς εὐρίσκει εὐκολώτερον νὰ συνδέσῃ ὅμοιον πρὸς ὅμοιον κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν μάλλον σχέσιν ἢ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν συνάρειαν. Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον ἤθελ' εἶναι αἰνὸν ἄχος πύκασε τὰς φρένας τοῦ Ἐκτορος, κατὰ τὸν νῦν τρόπον εἶναι αἰνὸν ἄχος πύκασεν Ἐκτορα, τὰς φρένας δηλ. αὐτοῦ. Τοιαῦτα εἶναι τὰ βάλλειν τιὰ σιῆθος, μέωπον, μετὰφρενον. — τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχέτην (Ἰλ. Α, 240), κτλ. Ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ δοτικὴν ἐκφέρεται τὸ ὄλον· δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος (Ἰλ. Ε, 493. Ἴδε καὶ Ὀδ. Σ, 88).

§. 22. Ἡ τοιαύτη κατὰ δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν ὁμοιόπρωτος πλοκὴ τοῦ λόγου ἰδιάζει μάλιστα ταῖς ἐπικαῖς, ἀπαντᾶται ὁμῶς ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς δραματικαῖς τῶν Ἀττικῶν πρόχειρον εἴτι σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χερσίν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα (Σ. Φ, 747) = πάρεστί σοι, ταῖς χερσὶ δηλ. — μέθεε με, πρὸς Φιδῶν, χεῖρα, γίλτατον τέκνον (Σ. Φ, 1301). — καὶ τιν ἄρθρα ἐνξέουξας (Σ. Τ, 717). Τοι-

οὔτον δὲ φαίνεται καὶ τὸ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύφον κατ' ἄλλοις (Σ. Κ. 114), ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀναλυθῇ κρύφον με κατ' ἄλλοις, τὸν πόδα μου δηλ., ὀρθότερον ἀναλύεται ἄγουσα πόδα μου (ἢ πόδα ἐμόν) ἐξ ὁδοῦ κρύφον με κατ' ἄλλοις· ὡσαύτως καὶ τὸ (Εὐρ. Ἐκ. 807) καὶ μ' ὑπεξάγεις πόδα; Σπανιώτερον δὲ τὸ σχῆμα τοῦτο παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἔκρουε ἐπαγερέσθαι, μὴ σοι ἐμποδῶν εἴην τῇ ἐπιδείξει (Πλ. Ἰπ. Ἐλ. 364).

§. 23. Τὸ αὐτὸ ὁμοιοπτῶτον συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιμερισμῶν, ἐπὶ τῶν λογικῶν δηλ. διαίρεσεων ἐνός τινος ὅλου, ἔταν, ἀντὶ νὰ τεθῇ τὸ ὅλον κατὰ γενικὴν, ὡς ἦτον ἡ φυσικωτέρα πλοκή, οἷον τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν (Ἐπίκτ.), τεθῆται ὁμοιοπτῶτως τοῖς μέρεσι· τὰ δὲ δοῦρα ἄλλα μὲν πάγειν, . . . πολλὰ δὲ καὶ ἐν γαίῃ ἴσταντο (Ἰλ. Α, 571). — οἰκίαι αὖ μὲν πολλαὶ πεπτῶκεσαν, ὀλίγαι δὲ περιῆσαν (Θ. Α', 89). Οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀνωτέρω (§. 8) ἐν τέλει. Περὶ ἄλλων τινῶν σχημάτων ἴδε ἐν τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ Ἰδιωμάτων.

§. 1. Εἴτε τὰ ἰδιώματα ἐκληφθῶσι συνώνυμα τοῖς σχήμασι, ὡς παρὰ πολλῶν γίνεται, εἴτε θεωρηθῶσι ὡς γένη, ὑπαγομένων ὑπ' αὐτὰ τῶν ἀνωτέρω καὶ ἄλλων παρομοίων σχημάτων, εἶναι καὶ ταῦτα πάντοτε οἷον συγχωρητὴ παράβασις τῆς κανονικωτέρας καὶ τυπικωτέρας πλοκῆς. Ὑπὸ τὴν δευτέραν ταύτην ἐποψὴν θέλομεν ἐξετάσει διὰ βραχείων τὰ ἐξῆς τέσσαρα γενικώτερα ἰδιώματα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν *Ἑλλείψιν*, τὸν *Πλεορασμόν*, τὴν *Ἐξίαν* ἢ *Ἐφελίαν* καὶ τὸ *Ἀνακόλουθον*, συμπεριλαμβάνοντες καὶ τὰ ὑπὸ ταῦτα ὑπαγόμενα σχήματα.

Α'. Περὶ Ἑλλείψεως καὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν ὑπαγομένων Σχημάτων.

§. 2. Τὸ ὄνομα δεικνύει τὴν φύσιν τούτου τοῦ ἰδιώματος. Πολλάκις δηλ. ὁμιλοῦντες καὶ γράφοντες παραλείπομεν λέξιν ἢ λέξεις αἰτινες διὰ τὴν πρᾶξιν ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν, ἀλλ' ὅμως, καίτοι παραλείπομεναι, ἦτοι διὰ τὴν συνάφειαν εὐκόλως ἐννοοῦνται, ἢ διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν κατήνησαν γνωσταί, εἰς τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα περίστα-

σιν, ἐπὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς σημασίας. ἀκριβῶς τιθέμεναι, ὡς τῶσοι τεχνικοί ὄροι. Τοῦτο καλεῖται *Ἐλλημψις*.

§. 3. Οὕτω παρατηρήσαμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὅτι παραλείπεται τὸ *συνδετικόν* ἐκ τῶν μερῶν τῆς ἀπλῆς προτάσεως. Ἀλλὰ οὐδὲν ἤττον καὶ εἰς τὸ οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, καὶ εἰς τὸ ἀριστον μὲν ὕδωρ, κτλ, καὶ ἡ θέσις τῶν μερῶν εἶναι τοιαύτη, καὶ τοιαύτη ἡ σχέσις τῶν ἐννοιῶν πρὸς ἀλλήλας, ὥστε οὐδεμίαν δυσκολίαν ἀπαντᾷ ὁ νοῦς ἵνα ἐννοήσῃ ὅτι τὸ ἐν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ ἄλλου, καὶ ὅτι τὰ ἀνωτέρω—οὐκ ἀγαθὸν ἐστὶν ἢ πολυκοιρανία, καὶ—τὸ ὕδωρ ἐστὶν ἀριστον, κτλ (σ. 3, §. 11—).

§. 4. Ἐπίσης παρατηρήσαμεν ὅτι, ἐπὶ ὀρισμένων περιπτώσεων, καὶ τὸ *ὑποκείμενον* καὶ τὸ *κατηγορούμενον* καὶ τὸ *ἀντικείμενον* δυνατόν νὰ παραλειφθῇ. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ μετοχῆς· ἐπιπίπτων (δημοσθένης) τοῖς Ἀμβρακιώταις, ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς (Θ. Γ', 112), οὔσι δηλ.—οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς πρώτους φύλακας εὐθὺς διαφθείρουσιν ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς (Θουκ. Δ', 32), ὄντας δηλ.—ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας (Σ. Κ. 83), οὔσης δηλ.—ὡς ὀρηγητῶν (Σ. Τ. 966), ὄντων δηλ. ἴσασάντως καὶ ὀλόκληρος πρότασις· εἰς κόρακας (ἔξρε), πρὸς σε γοράτων (ἰκετεύω, κτλ. σ. 4, §. 14—16. σ. 5, §. 17—19). Οὕτως οὐχ ὅτι—οὐ λέγω ὅτι.—μὴ ὅτι—μὴ εἶπω ὅτι.—ὅπως ἀνήρ ἔσει—ὄρα τίνι τρόπῳ ἔσει ἀνήρ.—ὅπως ἔσεσθε ἄνδρες ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας ἢς ἐκέκτησθε (Ξ. Ἄν. Α', θ', 3).—ὅπως μὴ ῥεῖτε (Ἀρφ. Βατρ. 7)—πρόσεχε μὴ τὸ εἶπῃς (ἴδε σ. 165, §. 5).

§. 5. Ἐκ τῆς συχνῆς δὲ καὶ ὀρισμένης χορήσεως κατήντησαν ὄχι μόνον εὐληπτα πολλὰ ἐπίθετα ἀνευ οὐσιαστικῶν τιθέμενα, ἀλλὰ σχεδὸν κατέλαβον τὸν τόπον αὐτῶν. Οὕτω λέγομεν τῇ ὑστερίᾳ, κατὰ γὰρ κτλ ἐμήν, δεξιὰ, διάμετρος, κτλ, μόλις ἔχοντες χρείαν νὰ ὑπενηθυμίσωμεν ὅτι τὸ πλῆρες ἐν τούτοις εἶναι ἡμέρα, γνῶμη, χεῖρ, γραμμῆ, κτλ. Οὕτως ἐν μὲν Ἰλιάδος Σ, 22 λέγεται ἀμφοτέρησι χερσὶν εἰῶν . . . ἐν Ὀδυσσεΐας Ε, 428 ἀμφοτέρησι χερσὶν ἐπεσσύμενος, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐας Σ, 28 κόπτων ἀμφοτέρησι. Τινὰ δὲ κατήντησαν ὅλον ἐπιρρηματικά, ἐν μέρει μὲν πρῶχειρον ἔχοντα τὸ κατ' ἀρχὰς ἴσως ἀναπληρούμενον οὐσιαστικόν, ὡς ἀπὸ τῆς ἴσης (Θ. Α', 15), μοίρας δηλ., διὰ πάσης (Θ. Α', 14) τῆς γῆς (ἴσως), δυσκολώτερον δὲ ἄλλοτε ὡς ἐκ καινῆς (Θ. Γ', 92), διὰ περῆς (Θ. Δ', 120), κατὰ μόνας (Θ. Α', 32).

Ἀλλὰ καὶ τεθέντος ὅτι εὐρίσκεται οὐσιαστικὸν κατ' ἄλληλον πρὸς ἀναπλήρωσιν, ἤθελεν εἶναι βεβαίως σχολαστικώτερον τοῦ θέοντος τὸ εἰπεῖν καὶ γράψαι, διὰ κενῆς χειρός, κατὰ μόνας μερίδας, καὶ εἴτι τοιοῦτον.

§. 6. Ἐπιλείψεως εἶδος εἶναι καὶ ἡ ἀποσιώπησις, ἐν ἣ ὁ ἄρχεισμένος λόγος, διὰ διαφόρους αἰτίας, καὶ πάντοτε ἐπὶ ἱστορικῷ σκοπῷ, διακόπτεται· εἰ μὲν δώσουσι γέρας Ἀχαιοὶ (Ἰλ. Α, 135) ἐνθα ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ καλῶς ἔχει, παύσομαι, ἢ ἄλλο τι ὁμοίον, ἀλλ' ὁ νοῦς, σπεύδων εἰς τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ σπουδαιότερον, παραλείπει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πρώτου. Ὡσαύτως παρὰ Ξενοφῶντι (Ἀν. Β', ζ', 15)· εἰ μὲν σὺ τι ἔχεις, ὦ Μηθύσαδες, λέγειν· εἰ δὲ μή, ἡμεῖς πρὸς σέ ἔχομεν. — καὶ ἦν μὲν ἔομβῆ ἢ πέτρα· εἶδὲ μή (Θ. Γ', 3). Ἀλλὰ καὶ ὅλως ἀποσιωπωμένου τοῦ δευτέρου κώλου· ἦν σ' ἔλω ποτέ (Σ. Κ. 810).

§. 7. Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ἀποσιωπᾶται ἡ ἀπόδοσις, διὰ τοῦτο ἡ πλοκὴ αὕτη καλεῖται Σχηματῶν ἀναγκασιόδοτον, συνηθέτατον ἢ παρ' Ἀττικῶς (ἴδε Σ. Κ. Π. Η, ζ', 22. Ἀπομν. Γ', α, 9. Γ', θ', 11. Πλ. Πρωτ. 325. Πολιτ. Θ', 575, κτλ)· ὅθεν παρὰ τοῖς γραμματικῶς λέγεται ἀττικὸν δὲ καὶ τὸ ἀναγκασιόδοτον (Γρηγ. Κορινθ'). Ἀμφισβητοῦσι δὲ περὶ ἄλλων τε καὶ περὶ τοῦ (Ξ. Ἀν. Ζ, α, 31) δοκεῖ εἰπεῖν ὅτι ἡμεῖς οὐδὲν βλάιον ποιήσοιτες παρεληλύθαμεν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἦν μὲν οὐκ ὄνομα παρ' ὁμῶν ἀγαθόν τι εὐρίσκεισθαι· εἰ δὲ μή, κτλ· ἐνθα τὸ ἦν οὐκ ὄνομα οἱ μὲν ὡς ἐν παρενθέσει δέχονται—ἵνα ἴδωμεν εἰ, κτλ, οἱ δὲ εἰς τὰ ἀναγκασιόδοτα ἔλκουσιν· οὕτω καὶ τὸ θεουκιδίδειον (Δ'. 13) ἦν μὲν ἀντεκλείειν ἐθέλωσι σφίσις ἐς τὴν εὐρυχωρίαν, ἐνθα ὡς ἀπόδοσιν δυνατὸν ἐννοῆσαι τὸ ὡς ἐν ταύτῃ (τῇ εὐρυχωρίᾳ), ναυμαχήσοιτες, ἢ ἵνα ναυμαχῆσωσιν.

§. 8. Τὸ ἀντίθετον τοῦ προηγουμένου εἶναι ὁ οὐρητικὸς λόγος, ἀπόδοσις ὡν τοῦ υποθετικοῦ λόγου, κατὰ παράλειψιν τῆς εὐκόλως ἐννοουμένης προτάσεως· βουλοίμην ἄν = βουλοίμην ἄν, εἰ δυναίμην—ἠδέως ἄν ἤκουσα—ἠδέως ἄν ἤκουσα, εἰ ἐξῆν, εἰ ἐλέγετο.—οὐδ' ἄν εἰς ἀντίποι (Δ.).—ἠδέως ἄν ἐγὼ γ' ἐροίμην (Δ.—ἴδε σ. 171).

§. 9. Ὡς δὲ διαφέρει τῆς ἀποσιωπήσεως ἡ ἐπιλείψις καθ' ὃ τι ἡ μὲν πρώτη γίνεται διὰ ἱστορικόν, ἡ δὲ δευτέρα διὰ γραμματικόν σκοπόν, οὕτω διαφέρει κατ' ἄλλον λόγον καὶ τῆς βραχυλογίας.

§. 10. Βραχυλογία ἰδιαιτέρως παρὰ τῶν νεωτέρων φιλολόγων

ονομάζεται εἶδος ὠρισμένον ἐλλείψει, ἐν ᾧ παρίσταται μὲν οἶον ἐλλειπόν τι, ὡς ἐν τῇ κυρίᾳ ἐλλείψει, ὅπερ ἔπρεπε κατ' ἀκριβολογίαν καὶ πρὸς ὀλοκληρίαν τοῦ λόγου νὰ τεθῆ, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον, ἄλλως λανθάνον ἐν τοῖς ἡγουμένοις ἢ ἐπομένοις, ἤτοι αὐτὸ τοῦτο ἢ σύστατον τῇ ρίζῃ τῆς λέξεως, διάφορον μὲν κατὰ σχηματισμὸν, συγγενές δὲ κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλως διάφορον ἢ καὶ τὸ ἀντίθετον, ἐπομένως αὐτόθεν κατ' ἀναλογίαν παραλαμβάνονται.

§. 11. Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον ἡ αὐτὴ λέξις ἀπαξ τεθείσα πρέπει νὰ ἐννοηται δις ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ' ἴρ' ἀν λάβη μ' ὕπνος (Εὐρ. Ἰωνι, 315) = ἅπαν θεοῦ δῶμ' ἐστὶ μοι δῶμα. — φιλοφρονεῖν δὲ χρῆμα θελειῶν ἔφθ (Εὐρ. Φ. 206) = τὸ χρῆμα τῶν φιλειῶν ἐφθ φιλόφρον χρῆμα. Εἰς ταῦτα ἔλκει ὁ Ἑρμᾶνος καὶ τὸ (Σ. Φ. 81) ἀλλ' ἠδὲ γὰρ κτήμα, κτλ. = ἠδὲ κτήμά ἐστι τὸ κτήμα τῆς νίκης λαβεῖν. Καὶ ἐν τούτοις μὲν τὸ ὑποκείμενον παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ κατηγορουμένου, ἐν δὲ τῷ ἐπομένῳ παραλαμβάνεται τὸ κατηγορούμενον ἐκ τοῦ ὑποκειμένου. ἴσθι γὰρ εἰ ἐμέο τὰ ποιούμεια ὑπὸ Μῆδων (Ἦρ. Ἡ, 80) = ἴσθι ἐξ ἐμέο ποιούμενα τὰ ποιούμενα ὑπὸ Μῆδων.

§. 12. Ὡσαύτως τὸ αὐτὸ ῥῆμα εἰς τὸ ἐν κώλων τιθέμενον ἐννοεῖται καὶ εἰς τὸ ἄλλο· ὁ μὲν πεπραμένος ἦν τοῦ αἵτου, ὁ δὲ ἔνδοξ ἀποκείμενος (Δ. Φαίριπ. 1040). — κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτοῦ τὴν γοιταῖκα, κατὰ δὲ τὰ τέκνα (Ἦρ. Θ', 5). Καὶ πρόθεσις παραλαμβάνεται ἐκ κώλου εἰς κώλον ἢ ἀλλοῦ ἢ ἐπὶ τῆς γῆς (Ὀδ. Μ. 87). — Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ (Πινδ.) Ὁμοίως σύνδεσμος· ἔωε ὕγε ἢ τέθεικεν (Ὀδ.). — ἐκόντα μὴ' ἄκοντα (Σ. Φ. 771) = μὴ' ἐκόντα μὴ' ἄκοντα. — γῆ δ' οὐδ' ἀθήρ, οὐδ' οὐρανός ἢ· (Ἄρφ. Ὀργ. 694).

§. 13. Καὶ ὀλοκληρὸς λόγος ὁ προηγούμενος παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ πρώτου εἰς τὸ δεύτερον κώλον. Ὡτως, εἰπόντος τοῦ Σωκράτους οὐκοῦν κακῶ ὑπερβάλλον τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι, ἀποκρίνεται ὁ Πῶλος δὴλον δὴ ὅτι (Πλ. Γοργ. 475) = δὴλον δὴ ὅτι κάκιον ἂν εἴη. Ὡτως ἐπὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων τὸ εἰ δὲ μὴ περιέχει ἐν ἑαυτῷ ὀλοκληρὸν προηγούμενον λόγον· εἰ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν, εἰ δὲ μὴ, πάρες (Σ. Φ. 661) = εἰ δὲ μὴ θέμις μοι. Ἡ τοιαύτη πλοκὴ τοῦ λόγου καλεῖται Σχημα ἀπὸ κοινοῦ διότι ἡ αὐτὴ λέξις ἢ ῥῆσις, ἀπαξ τεθείσα, ἐννοεῖται ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἀμφοτέρω τὰ κῶλα.

§. 14. Κατὰ τὸν δεύτερον τρόπον γίνεται ἡ βραχυλογία, ὅταν ἐν-

νοῦται μὲν ἡ αὐτὴ λέξις ἀλλὰ κατ' ἄλλον σχηματισμὸν διάφορον εἰς ἀριθμὸν, εἰς πρόσωπον, εἰς χρόνον, εἰς ἔγκλισιν, κτλ., ἢ εἰς πολλὰ ὁμοῦ· οὐ γὰρ "Ἑλληρ εἶ, καὶ ἡμεῖς τοσοῦτοι ὄντες (Ξ. Ἀρ. Β', 16) = καὶ ἡμεῖς Ἕλληνές ἐσμεν.—οὐ γὰρ διὰ τὴν παράνομον ἐνόλησιν ὡς ἐνφοραὶ γενέσθαι τῇ πόλει (Θ. Β', 17), ἐνθα παραληπτέον τὸ δοκοῦσιν ἐκ τοῦ προηγηθέντος δοκιᾶ· τούναντίον δὲ παρά τῷ αὐτῷ Θουκυδίδῃ ὀλίγον τι κατωτέρω (Β', 20) λέγοντι τὸ πειθῶν τεμπεῖν καὶ κρῶς αὐτῆν τὴν πόλιν χωρήσεσθαι, παραληπτέον τὸ ἐδόκει ἐκ τοῦ προηγηθέντος· ἐδόκουρ.—οἱ στρατηγοὶ ἐν ἀβερμία ἦσαν, ὅτι αὐτοῖς τοῦτό τε πρῶτον ἀντεκεκρούκει καὶ οἱ Ῥηγῖνοι, οὐκ ἐβελήσαντες ἐνστρατεύειν (Θ. Σ', 46) = καὶ οἱ Ῥηγῖνοι ἀντεκεκρούκεσαν.—ἡμεῖς δὲ ὁμοῖοι τότε καὶ νῦν ἐσμέν (Θ. Η, 36) = καὶ τότε ἦμεν καὶ νῦν ἐσμέν.

§. 15. Τοιοῦτα εἶναι καὶ τὰ ὧ μῆτερ, ὡς πράσσεις κακῶς, ὅσον περ εὐ ποτε (Εὐρ. Ἐκ. 56), ἐνθα παραλαμβάνεται τὸ ἐπρασσεσ.—σὺ μὲν τιμῆς, ἡμεῖς δὲ ἡουχίας ἐπιθυμοῦμεν.—καὶ τοῖς γε Ἀθηναίοις βροθεῖν, ὅταν ὑπ' ἄλλων, καὶ μὴ αὐτοὶ τοὺς πέλας ἀδικῶσιν (Θ. Σ', 79) = ὅταν ὑπ' ἄλλων ἀδικῶνται.—οἱ (Ἀθηναῖοι) ἀρχεῖν τε τῶν ἄλλων ἀξιοῦσι καὶ ἐπίδοτες τὴν τῶν πέλας δηοῦν ἢ μάλλον ἢ τὴν ἑαυτῶν ὄραν (Θ. Β', 11) = ὄραν δηουμένην.—ἡμεῖς δὲ ἐν οὐδεμιᾷ πῶ τοιαύτη ἁμαρτία ὄντες οὔτ' αὐτοὶ οὐθ' ἡμᾶς ὄραντες (Θ. Α, 78) = οὐθ' ἡμᾶς ὄρωντες ἐν τοιαύτῃ ἁμαρτία ὄντας.—οὔτε πάσχοιτες κακὸν οὐδὲν οὔτε μέλλοντες (Ἰσ.) = μέλλοντες πάσχειν.

§. 16. Δυσκολώτερος εἶναι ὁ τρίτος τρόπος τῆς βραχυλογίας, καθ' ὃν οὔτ' αὐτὴ οὔτε σύστοιχος λέξις ἐπαναληπτεῖα ἐκ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο κῶλον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐννοιαν μόνον συγγενῆς, εἰς εὐρεσιν τῆς ὁποίας πολλάκις πρέπει νὰ μοχθήσῃ ὁ νοῦς· ὡς ἐκάστῳ ἔργον προτάσσω (Ἠρ. Α, 114) = ὡς ἐκάστῳ ἤρμοζεν.—ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι κατὰ πόλεις (Θ. Α, 89) = ὡς ἕκαστοι εἶχον πατρίδος, οὕτως ἀπέπλευσαν ἕκαστοι εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας.

§. 17. Οὕτω βέβαια καὶ τὸ κατὰ Θουκυδίδῃ (Α', 142)· τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, ὡσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχη, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μάλλον μηδὲν ἐκείνῳ παρέργον γίγνεσθαι· ἐνθα πρὸ τοῦ γίγνεσθαι ἐννοητέον τὸ χρή, ἐκ τοῦ προηγηθέντος ἐνδέχεται κατ' ἀναλογίαν παραλαμβανόμενον.—

καὶ βασιλεὺ ἐξεῖται αἰεὶ ἐπὶ τοὺς αὐτοῦ (=αὐτόθι ἐν Λοῖζᾷ) λυπη-
 ροὺς τοὺς ἐτέρους ἐπάγειν (Θ. Η, 46)=ἐξεῖται ἐφη, ἐκ τοῦ προη-
 γηθέντος παρήγει παραλαμβάνομενον. Ἐν δὲ τῷ (Θ. Δ', 85) καὶ τὴν
 αἰτίαν οὐχ ἔξω πιστὴν ἀποδεικνύει, ἀλλ' ἢ ἀδικον τὴν ἐλευθε-
 ρίαν ἐπιφέρειν ἢ ἀσθενῆς καὶ ἀδύνατος τιμωρῆσαι τὰ πρὸς Ἀθη-
 ναίους, ἢ ἐπίωσιν, ἀγῆχθαι, ἐν τῷ δευτέρῳ κόλῳ ἀναπληρωτέον
 τὸ δόξω, ἐξ ὅλης τῆς προηγουμένης ῥήσεως παραλαμβάνομενον.

§. 18. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπὶ ἀντιθέσεων, ἐν αἷς ἀναπλη-
 ρωτέα ἢ ἀντιθετοὶ ἔννοια· νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν (Ὀδ. Ο, 34)=
 νυκτὶ καὶ ἡματι—εὐ πρᾶσσε' τὰ φίλων δ' οὐδὲν ἦν τις δυστυχῆ
 (Εὐρ. Φ, 406)=εὐ πρᾶσσε καὶ τὰ φίλων ἔσται τι, κτλ. (ἴδε σ. 24,
 §. 2) ἄλλως δὲ ὁ Οὐαλκενάϊρος· οὕτως ἐπὶ τοῦ οὐχ ἥκιστα πολλὰ-
 κίς ἀντιθέτως ἔννοητέον τὸ μάλιστα.

§. 19. Κατὰ τὰ προηγούμενα (§. 14—15) μετὰ πλείστον ἄλλων
 εἶναι καὶ τὰ ἐπόμενα· τοῖς δὲ βοηθεῖν ἢ πόλις ἢ πέμπονσα πα-
 ρεχέτω μέχρι μὲν τριάκοντα ἡμερῶν σίτου, ἐπὴν ἔλθῃ ἐς τὴν πό-
 λιν τὴν ἐπαγγείλασαν βοηθεῖν (Θ. Ε, 47), ἔνθα μετὰ τὸ ἔλθῃ ἐν-
 νοεῖται τὸ ἢ βοηθεῖα, ἐκ τοῦ προηγηθέντος βοηθεῖν.—οὐ γὰρ οἱ
 ἄρχοντες ἄλλων, ὡπερ καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὗτοι δεινοὶ τοῖς νι-
 κηθεῖσιν, ἀλλ' ἦν οἱ ὑπήκοοι πού τῶν ἀρχόντων· αὐτοὶ ἐπιθέμενοι
 κρατήσωσιν, (Θ. Ε, 91), ἔνθα μετὰ τὸ ἀλλὰ ἐννεητέον δεινόν, πα-
 ραλαμβάνομενον ἐκ τοῦ προηγηθέντος δεινοί.

§. 20. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐξῆς, ἐν οἷς ἐκ τοῦ προηγουμένου
 ἐξακτέον τὸ ἀντίθετον· ἀμελήσας ὡπερ οἱ πολλοί (Πλ. Ἀπολ. 36),
 ἐπιμελοῦνται δηλ.—ἀλλ' οὐ δίκαιοι (τοὺς μὲν πολεμίους ὠφελεῖν,
 τοὺς δὲ ξυγγενεῖς διαφθεῖραι), ἀμύειν δέ (Θ. Σ', 79)=ἀμύειν δὲ
 δίκαιον.—ὅ τ' ἔχωρ ἀμφοτέρα (τὸ γινῶναι τε καὶ σαφῶς διδάξαι),
 τῇ δὲ πόλει δέσπονος, οὐκ ἂν ὁμοίως τι αἰκίως φράξοι προσόντος
 δὲ καὶ τοῦδε (Θ. Β', 60)=καὶ τοῦδε τοῦ εὐλοῦ τῇ πόλει, κτλ.

§. 21. Εἰς τὴν βραχυλογίαν, γενικώτερον ἐκλαμβανομένην πρέπει
 νὰ ἀναγῆ βέβαια καὶ πᾶσα ἄλλη πλοκὴ λόγου συντασσομένη. Οὕτω,
 π. χ. τὸ (Ξ. Ἀρ. Ε, γ', 12) ἄλλος ἡμέρων δένδρων ἐφυτεύθη δσα
 ἐστὶ τρωκτὰ ὠραία=δένδρων ὅσα ἐστὶν εἶα τρωκτὰ ὠραία φέρειν.
 —ὁ δὲ (Ξενοφῶν) τοὺς ἡμετέρους πόνοους ἔχει (Ξ. Ἀρ. Ζ', ε', 4)=τὸν
 μισθὸν τῶν ἡμετέρων πόνων· οὕτως ἐν τῇ συνηθείᾳ τρώγει τοὺς κό-

πους μου.—εὐ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφησέσθαι ἀνθρώποις (Ξ. Κ. Π. Γ', γ', 52)=ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς.—ἐπιθυμῶσάντες δὲ κύριοι εἶναι πάντων, διὰ ταῦτα καὶ ὧν εἶχον ἀπέτυχον (Ξ. Κ. Π. Α', ε', 45)=ὧν τε ἐπεθύμησαν καὶ ἐκείνων ἃ εἶχον ἀπέτυχον.—καὶ εἴκοσι μάλιστα ἐνέμειναν τῇ ἐξέδῳ ἐθειλοῦνται τρόπῳ τοιῷδε (Θ. Γ', 20)=τρόπῳ τοιῷδε παρὰσκευασθείῃ.

§. 22. Ἀκριβῶς δὲ εἰπεῖν καὶ πολλὰ τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πονήματος τούτου εἰς τὴν παράλειψιν ἐν γένει ἀναφερθέντων (σ. 3—4, §. 11—13, σ. 4—5, §. 14—19) κύριος εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τῆς παραλείψεως ἀνάγονται, εἰς τὴν βραχυλογία. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦτο μοι ἐν τοῖς θεϊότατον φαίνεται γίνεσθαι (Ηρ. Ζ, 137)=ἐν τοῖς θείοις θεϊότατον (σ. 48, §. 22), κατ' ἄλλους δὲ=ἐν τοῖς θεϊότατον (=θειοτάτως) γινομένοις.

§. 23. Οὕτω λοιπὸν καὶ τὸ ἀσύνδετον σχῆμα λεγόμενον εἰς τὴν βραχυλογία ἀνάγεται. Καλεῖται δὲ ἀσύνδετον σχῆμα ἢ ἀνευ συμπλεκτικῶν καὶ συνδετικῶν μορφῶν πλειόνων συμπλοκῆ ἢν τε ἐν τῷ στρατεύματι πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμός, βοή, κικῶντες, κρατούμενοι, ἄλλα ὅσα ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ μέγα στρατοπέδον πολυειδῆ ἀναγκάζουσι φθέγγεσθαι (Θ. Ζ', 71)—συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπέθιπον (Ξ. Ἑλλ. Δ', Γ', 12). Οὕτως ἀσυνδέτως ἐκφέρεται τὸ ἄνω κάτω ἐν τῷ ἀνάτρεψον ἔμπαλιν, ἄνω κάτω τὰ πάντα συγγίαις ὁμοῦ (Εὐρ. Β. 348. Ἴδε καὶ ἴφ. Τ. 282), ἄλλως λεγόμενον ἄνω τε καὶ κάτω (Εὐρ. Φ. 188), καὶ ἐκ τούτου δὲ τὸ πρὸ ἡμῶν κατωρεχόν=ἐπιπλά ἢ κινητὴ οὐσία ἄνω καὶ κατὰ κάτω μετακομιστή.

§. 24. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλοκῆς δλοκλήρων λόγων καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλλείδα χρῆ ἔχει ἤδη τι ἐς καὶ ἐκ δεικτέρων ἢ τοιοῦτων ἐσώθησαν (Θουκ. Ζ', 77), ἔνθα δικαιολογεῖται τὸ ἀσύνδετον, κατὰ τὸν Πόππον, διὰ τὸ πάθος τοῦ λαλοῦντος—τοὺς τὰ τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν πυρθανομένους ἀθέμιστα ποιεῖν ἤγειτο (Ξ. Ἀπομν. Α', α', 9), ἕπερ οἷον ἀνάκεφαλαίωσις τῶν προηγουμένων.—οὐκ ἄν ποδ. ἢ ἀμαθία εἴη καὶ κακοδαίμοινα τὴς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι; (Ξ. Ἀπομν. Β', γ', 19)—ἐνὶ δὲ μόνῳ προέχουσιν οἱ ἱππεῖς ἡμῶν φεύγειν αὐτοῖς ἀσφυλιότερόν ἐστιν ἢ ἡμῶν (Ξ. Ἀρ. Γ', ε', 19) ἔνθα τὸ τελευταῖον εἶναι ἀνάπτυξις τοῦ προσεγγεληθέν-

τος· οὕτω καὶ ἐπὶ συμπερασμάτων· μὴ καταφρονέει, ἔφη, ὁ Νικομα-
χίδης, τῶν οἰκονομικῶν ἀνδρῶν (Ξ, Ἀπομν. Γ', δ', 12). Καὶ ἐπὶ
ἄλλων προσέτι περιστάσεων γίνεται τὸ ἀσύνδετον, περὶ οὗ καὶ ιδιαί-
τερα πονήματα ἐγράφησαν (Ἴδε καὶ Λογικὸν κεφ. ΙΘ').

§. 25. Εἰς τὴν παραγυλιαν ἀνάγεται καὶ τὸ συντακτικὸν σχή-
μα τὸ καλούμενον ζεύγμα. Καλεῖται δὲ ζεύγμα ἐκείνη τοῦ λόγου ἡ
πλοκὴ καθ' ἣν εἰς πλείονα κῶλα τίθεται ἐν κοινὸν ῥῆμα, οὕτως ὁ-
μως ἢ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς σημασίᾳ δὲν ἀρμῶζει εἰς τὸ ἄλλο, ἀλλὰ πρέπει
ἢ τὴ κατὰ τὰ ἐκλεπθῆ κατ' ἄλλην σημασίαν, ἢ ἐκ τῆς συγγενείας
τῶν ἐνοιῶν τοῦ ἐνὸς καὶ ἄλλου κώλου πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ἄλλο ῥῆμα
κατάλληλον. ἔλεν δ' Οἰγομάου βίαν παρθένον τε σύγγενον (Πινδ.
'Ο. λ. Α, 88), ἔνθα τὸ ἔλεν ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου κώλου σημαίνει τὸ
εἰλίχσαι ἢ ἐφόρυσεν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὸ ἔλαβεν. — ἡ μὲν (Θέτις)
εἰς ἄλλα ἄλτο, Ζεὺς δ' ἐὰν πρὸς δῶμα (Ηλ. Α, 532), ἔνθα παραλη-
πτέον ἔβη ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἀνάλογον· ὅθεν καὶ ἐξ ἀναλόγου ἐν-
νοεῖσθαι λέγεται περὶ τῶν τοιούτων· οὕτω καὶ ἡ προαίτιν ἢ βαθυ-
σκαφεῖ κἀνεὶ κρήνον (Σ. Ἡ. λ. 435), ἔνθα ἡ ἄγνοια τοῦ τοιοῦτου
σχήματος ἐγέννησε τὰς ἀτόπους διαρβώσεις ποαίτιν καὶ ροαίτιν· ἐν
ᾧ ἐν τῷ προαίτιν, ἐκ τοῦ ἐν τῷ ἐπομένῳ κρήνον, παραληπτέον κατ'
ἀναλογίαν ῥίψον, ὅδε, ἢ τοιοῦτόν τι· τοιοῦτον καὶ τὸ (Σ. Τ. 271)
θεοὺς εὐχομαι μῆτι' ἄροισι ἀπτοῖς γῆρ ἀνίεναί τινα· καὶ τοῦτο δι-
ορθωθέν, καὶ τὸ (Πλ. Χαρμ. 161) ὑποδήματα σκυτομοεῖν, καὶ λή-
κυθον καὶ σιληγγίδα, ἀλλὰ πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ πολ-
λότατα ἄλλα, περὶ ὧν ἐν τῇ ὕσῳ οὕτω ἐκδοθησομένη Β' Περίδω.

§. 26. Εἰς τὸ ζεύγμα ἀνάγεται καὶ ἡ πλοκὴ τοῦ λόγου καθ' ἣν
τὸ ῥῆμα τοῦ προηγουμένου κώλου, συνεπτυγμένην ἐνοιαν ἔχον, συν-
ἄπτει δύο ἐνοιῶσι εἰς μίαν· ἀρίστατο εἰς οἰκῆρά τι (Πλ. Φαίδ. 116)
= ἀρίστατο ἵνα πορευθῆ, κτλ. — βοῶ πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατα-
σκάψων τὴν πόλιν (Εὐρ. Φ. 1162) = βοῶν αἰτεῖ. — ἐβουλεύοντο ἐκ-
λεπεῖν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας (Ἡρ. 5', 100). Οὕτω
παρ' ἡμῖν λείπει εἰς τὴν ξενιτίαν. Ὡσαύτως οἱ Ἀθηναῖοι μετέ-
γνωσαν Κερκυραῖοις ἐγμμάχια μὴ ποιήσασθαι (Αἰ, 44) = μετέ-
γνωσαν καὶ ἔγνωσαν.

§. 27. Ζεύγματος εἶδος εἶναι καὶ ἐκείνη ἡ πλοκὴ τοῦ λόγου, καθ'
ἣν δύο ἐνικὰ ὑποκείμενα ἔχουσι κοινὸν ῥῆμα, κατὰ πληθυντικὸν ἀρι-

Θμόν μεσολαβούν' *Πυριπλεγέθων τε βέουσι Κωκυτός θ'*, κτλ. (Ὅδ. Κ, 514. Ἴδε καὶ ἱλ. Ε, 774. Υ, 138). Ὡσαύτως καὶ ἡ κατὰ πρωτικὴν σύνταξιν μεσολάθησις πληθυντικοῦ ἐπιθέτου εἰς δύο ἐνικά οὐσιαστικά ἀνήκοντος τὸν μὲν *Ἐχίονα, κεχλάδοιτας ἦβα, τὸν δ' Ἐὐρυτορ* (Πίνδ. Πυθ. Δ', 179). Τοῦτο καλεῖται ἰδιαίτερος *Ἀλκιμανικὸν Σχημα καὶ Προεπιζευκτικὸν ἢ Προεπιζευξίς*.

Β'. Περὶ Πλεονασμοῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν ὑπαγομένων Σχημάτων.

§. 28. Ὁ *πλεονασμὸς* εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς ἐλλείψεως. διὰ τῆς ἐλλείψεως παραλείπομέν τι ὅπερ ἔπρεπε μὲν εἶναι, ἀλλὰ δὲν τίθεται ὡς εὐκόλως ὑπὸ τοῦ νοῦ ἀναπληρούμενον, διὰ τοῦ πλεονασμοῦ προστίθεται τι ὅπερ φαίνεται περιττόν, ὡς δι' ἄλλης ἤδη συνωνύμου λέξεως ῥηθέν' *Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου (οἶός)*. — ὠνομασμένος κέκληται, κτλ.

§. 29. Ἄν καὶ ὁ πλεονασμὸς φαίνεται εὐκολώτερος τῆς προσζηγηθείσης ἐλλείψεως, ἔχει ὅμως καὶ οὗτος τὰς δυσκολίας του' διότι, εἰ μὲν ὁ πλεονασμὸς ἐμφαίνει τι περιττόν, πάνθ' ὅσα τιθέμενα εἰς τὸν λόγον δὲν προσθέτουσι μὲν νέαν ἔννοιαν, ἀλλ' ἐμποιοῦσι *δύγραμιν, χάριν, διάκρισιν, περιγραφήν*, καὶ πληρεστέραν *ἐκφράσιν*, δὲν πρέπει νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τοὺς πλεονασμούς, διότι δὲν εἶναι πάντῃ πάντως περιττά, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ πλεονασμοῦ.

§. 30. διὰ τοῦτο, ἀφαιρέσαντες ἐκ τῶν καθαρῶν πλεονασμῶν τοὺς φαινομένους πλεονασμούς, ὡς ἐκ τῶν κυρίων ἐλλείψεων τὰς καταχρηστικώτερον ἐλλείψεις λεγόμενας, ἠλάττωσάν παραπολὺ τὸν ἀριθμὸν καὶ τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν πλεονασμῶν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολούμενοι φιλόλογοι,

§. 31. Ἐπειδὴ τὸ ὑποκείμενον εἶναι ὠρισμένον, καὶ ἀπλούστατον τὸ καθαρὸν συνδετικόν, διὰ τοῦτο οἱ πλεονασμοὶ εὐκολώτερα πίπτουσι ἐπὶ τῶν *κατηγορουμένων* καὶ ἐπὶ τῶν *προσδιορισμῶν* γένοι γυναιῖα (Πλ. Σ. 231) — *φύγων φυγῆ* (Πλ. Συμπ. 195). — *φῶσει πεφυκώς* (Ξ.), κτλ. Ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῶν *μορίων* καὶ πολλῶ μετέπειτα χρόνῳ *ὑστερον* (Ἡρ.). — *πάλιν αἴθις*. — οὕτως ὡσαύτως (Πλ.). — *ὅποια μισσός δρυός ὅπως τῆσ' ἔξομαι* (Εὐρ. Ἐκ. 398). — *δοσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα* (Θ. Ἠ, 92), κτλ. Πλεοναστικά εἶναι καὶ τὰ *παίδων ἀπαιδες* (Εὐρ. Ἀνδρ. 613). — *οἰκοφύλαξ δόμων*, κτλ.

§ 32. Χωρίζουσι δὲ τῶν κυρίων πλεονασμῶν τὰς πολλῶν ἕνεκα γινόμενας προσθήκας εἰς τὸν λόγον· Ἐ. περισευλορίας χάριν πρὸς μείζονα τοῦ πράγματος ἀνάδειξιν· πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι, ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοτες, θάνατόν τε μόρον τε· Ἐ. ἐπιξηρήσεως χάριν· ἵππους ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο (Ἰλ. I, 124).—πολύτροπον (= πολὺπληκτον), ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη (Ὀδυσ. ἀρχ.). Ἐ. περιγραφῆς καὶ πληρεστέρας ἐκφράσεως χάριν· ὀδυρμάτων θρήνοι, θρήνων ὀδυρμοί, κοίτης λίκτρον, λίκτρων κοίται, καὶ ἄλλα τοιαύτης φύσεως· συνήθης δὲ μάλιστα ἡ τοιαύτη λογοπλήθεια τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς πρὸς περιγραφὴν πάθους, εἰς υπερβολὴν πολλάκις καταντῶσα.

§. 33. Εἰς τούτους ἀνάγεται καὶ ἡ πλοκὴ τοῦ λόγου, καθ' ἣν ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐκφέρεται κατὰ φωνητικῶς τε καὶ ἀποφατικῶς· κατ' αἰῶνα οὐδ' ὕπερ αἰῶνα (Ἰλ. Z, 333).—ἐκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγός (Ἰλ. K. 113).—οὐ γάρ μοι δοκέεισθε δ' ἀκίετος Ἀχαιῶν, ἀλλ' ὄριστος (Ὀδ. P, 145).—οὐχ ἦκιστα, ἀλλὰ μάλιστα (Ἡρ. B', 43).—Σύνθεσις δὲ τοῦτο τοῖς ἴωσι μάλιστα, καὶ φύσει λαλιωτέροις οὖσι καὶ προσπαθοῦσι νὰ ἀφαιρέσωσι πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ πράγματος, πανταχόθεν θεωρουμένου. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἰταϊκοῖς ἀπαντῶνται γινωτὰ κ' οὐκ ἄγνωτα (Σ. Φ. 58).—ἐκόντες, οὐκ ἄκοντες (Εὐρ. Ἄνδρ. 357).—μέγιστον δὲ καὶ οὐχ ἦκιστα ἐβλαψεν ὁ παιωνισμός (Θουκ. Z', 44).—βία λαμβάνειν, οὐ πειθοῦντας (Ξ. Ἄν. B, ε, 11).—Μέτω πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἀποκρύφομαι (Δημ. Χερσ. 108). Τοῦτο δὲ μετὰ τῶν ὁμοίων ὀνομάζεται Σχῆμα ἐκ παραλλήλου, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις ἀντιθετικὸς παραλληλισμός.

§. 34. Οἱ τοὺς πλεονασμοὺς ἀνάγεται καὶ τὸ σχῆμα τὸ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς καλούμενον ἐν διὰ δυοῖν, οἷον χρυσὸν καὶ φιάλας = χρυσᾶς φιάλας. Τοιαῦτα καὶ τὰ παρ' Ἡροδότῳ (A', 111) ἐθάμβειον δ' ὀρέων χρυσῶν τε καὶ ἔμψαι κεκοσμημένον = χρυσοῖς ἔμψαι.—καὶ (Γ', 1) ἐν ἐσθῆτι τε καὶ χρυσῶν = ἐν ἐσθῆτι χρυσεῖ· οὕτω καὶ (Πινδ. Πυθ. A', 37) στεφάνοις ἵπποις τε = στεφάνοις ἵππικοῖς, ἐν ἵππικοῖς ἀγῶσι δηλ. διδομένοις.

§. 35. Καίτοι δὲ ἐπροσπάθησαν οἱ φιλόλογοι νὰ διαστελῶσιν ἀκριβῶς τὰ τῆς κυρίας ἐλλείψεως καὶ τὰ τῆς βραχυλογίας, τὰ τοῦ κυρίως καὶ καθαροῦ πλεονασμοῦ καὶ τοῦ καταχρηστικῶς λεγομένου

πλεονασμοῦ, μένουσιν ὅμως πολλά ἀμφιβαλλόμενα, πολλά περί ὧν διαφωνοῦσιν οἱ περί τὰ τοιαῦτα δεινοὶ εἰ πρέπει νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὸ ἐν ἧ τὸ ἄλλο εἶδος ἑκατέρου τοῦ γένους.

§. 36. Εἰ μὲν ὀνομασθῶσι καθαροὶ πλεονασμοὶ τὰ ἐν τῷ παρόντι νῦν (Ξ. Κ. Π. Γ', α', 29). — διὰ παρτοῦ ἀεὶ τοῦ χρόνου (Ξ. Κ. Π. Η', β', 1). — ἀνθ' οὗ . . . ἀντὶ τοῦτου (Ξ. Κ. Π. Ε', β', 8), ἴσως καὶ τὸ ἀντίθεν εἰς αὐτῆς (Ξ. Κ. Π. Ε', β', 31) ὡσαύτως τὰ κραυγῆ βοᾶν (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 40). — δρόμῳ θεῖν (Ξ. Ἀρ. Δ', γ', 25). — φεύγειν φυγῆ (Πλ. Συμπ. 195), κτλ' δυσκόλως ὅμως θέλουσιν ἐκληφθῆ ὡς τοιοῦτοι πολλαὶ ἄλλαι φράσεις, ἐν αἷς τὸ προστιθέμενον χρησιμεύει εἰς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ ἡγουμένου· εἰς Μήδους ἐνθάδε (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 15). — οἰκοθερ ἐκ Περσῶν (Ξ. Κ. Π. Γ', β', 29). — ἐνθάδε ποι πρὸς τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν (Ξ. Κ. Π. Ζ', γ', 4). Οὐδὲ τὰ ἐπόμενα δὲ εἶναι πάντῃ πάντως ἀργά· κατεθεῖτο ἀποβλέπων (Ξ. Ἀρ. Α', η', 14). — κατὰ μέρος μερισθέντες (Ξ. Ἀρ. Ε', α', 9). — ἀποσπάσαι ἐστρατοπεδεύσατο χωρὶς (Ξ. Ἀρ. Ζ, β', 11). — σὺν τοιοῦτῳ ἔθει ἐθισθέντες (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 33), κτλ. Ἀλλὰ ὅταν ἡ τοιαύτη ἐξακριβώσις ᾖ ἀδύνατος, τότε ἀρκεῖται, μέχρι δευτέρων φροντίδων, ἢ ἐπὶ τὸ γενικώτερον χαρακτηρίσας εἰ ἔστι πλέον ἢ ἔλαττον τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου.

Γ'. Περὶ Ἐλέξεως ἢ Ἐφέλεξεως καὶ τῶν ὑπὸ ταύτην ὑπαγομένων Σχημάτων.

§. 37. Ἐλέξις, Ἐφέλεξις ἢ Ἐφέλεξις, κατὰ τὸν μοκαρίτην Κούμαν, ἐν τῇ συντάξει καλεῖται ἐκείνη τοῦ λόγου ἢ πλοκῆ, καθ' ἣν δύο κῶλα συνδεδεμένα οὕτως ἐπενεργοῦσι πρὸς ἄλληλα, ὥστε ἡ τὸ ἐπόμενον ἔλκει καὶ συμμορφώνει πρὸς ἑαυτὸ τὸ ἡγούμενον ἢ ἀντιστρόφως, τὸ ἡγούμενον συµμεταβάλλει πρὸς ἑαυτὸ τὸ ἐπόμενον· τὸ οὐτός ἐστιν ἢ ἀνήρ ὃν εἶδες γίνεται οὐτός ἐστιν ὃν εἶδες ἄνδρα' ἐκ τοῦ χρῶμαι τοῖς ἀγαθοῖς ἢ ἔχω γίνεται χρῶμαι οἷς ἔχω ἀγαθοῖς. Ἐν τῷ πρώτῳ παραδείγματι τὸ ἀνήρ, εἰς τὸ ἡγούμενον κῶλον ἀνήκον, μετατρέπεται εἰς τὸ ἄνδρα, κατὰ τὴν πῶσιν τοῦ ἀναφορικοῦ ὃν, εἰς τὸ ἐπόμενον κῶλον ἀνήκοντος· ἐν τῷ δευτέρῳ παραδείγματι τὸ ἢ τοῦ δευτέρου κῶλου ἔγινεν, οἷς κατὰ τὸ ἀγαθοῖς τοῦ πρώτου.

§. 38. Δὲν ὑπάρχει ἴσως ιδίωμα ἢ σχῆμα ἐν τῇ ἑλληνικῇ συν-

τάξει οὔτε γενικώτερον οὔτε ποικιλώτερον παρὰ τὴν ἐφελέειν ἦτις, τείνουσα νὰ ἐνώσῃ εἰς ἐν δύο κεχωρισμένας ἐννοίας, μεταβάλλει καὶ μεταμορφώνει τὰ κῶλα τοῦ λόγου εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε πάλαι κατανοῶσι δυσδιάγνωστα.

§ 39. Παρατηρεῖται δὲ μάλιστα ἡ ἐφελέειν ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν λόγων, μετασχηματίζουσα, ὡς εἶπαμεν, ἦτοι τὸ ἡγούμενον κατὰ τὸ ἐπόμενον ἢ, ἀντιστρόφως, τὸ ἐπόμενον κατὰ τὸ ἡγούμενον, ἄπερ εἶναι τὰ δύο κυριώτερα εἶδη τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος τούτου σχήματος ἢ ιδιώματος.

§ 40. Ἐκ δὲ μερῶν συνισταμένων τῶν ἀναφορικῶν λόγων (σ. 172, § 2), ἡ φύσις αὐτῶν ἀπαιτεῖ ὥστε τὸ μὲν πρῶτον, τὸ ἀναφερόμενον, νὰ ἔχῃ τὴν βῆσιν τῆς ἀναφορᾶς, τὸ δὲ δεύτερον μέρος νὰ ἔχῃ τὸ ἀναφορικόν, ἀναφέρον καὶ ἀναπολοῦν τὸ ἐν τῷ πρώτῳ μέρει. Πτωτικὸν δὲ ἐν τῷ ἀναφορικῷ πρέπει κατὰ τὴν τακτικωτέραν πλοκὴν, νὰ συμφωνῇ κατὰ γένος καὶ κατ' ἀριθμὸν πρὸς τὸ προηγούμενον, τὸ ἀναφερόμενον, ἢ δὲ πτωσις νὰ τίθηται ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα ἐκατέρου τοῦ κώλου· ἔστι δίκης ὄφθαλμός, ὅς τὰ πάνθ' ὄρα (Γν.).—Σακράτης ἠγατιώθη τοιαύτη ὄρα ἡ τοῦ δήμου, ἢν οὐκ ἄρ οἶμαι ἄλλοι οὐδένα ἄνθρωπον ὑπομείναι (Ξ. Ἀπομν. Δ', δ', 2).

§ 41. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὴν φυσικωτέραν πλοκὴν, δυνάμει δὲ τῆς ἐφελέειν τοῦ πρώτου εἶδους, τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικόν, ὑπερ ἐπρεπε νὰ προτάσσεται μεταβάλλον θέσιν, μεταβάλλει καὶ πτωσιν, τιθέμενον ἐν τῷ κώλῳ τοῦ ἀναφορικοῦ καὶ κατὰ τὴν πτωσιν αὐτοῦ· οὕτως, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, ἐκ τοῦ οὐτός ἐστιν ὁ ἀνὴρ ὁ εἶδες, γίνεται οὐτός ἐστιν ὁ εἶδες ἄνδρα· ἐμφάσεως δὲ καὶ μίζονος ἀναδείξεως χάριν καὶ προτάσσεται ἐλόκληρον τὸ ἀναφορικὸν κῶλον, οὕτω μεταβεβλημένην ἔχον τὴν πτωσιν· ὁ εἶδες ἄνδρα οὐτός ἐστιν.—τὸν ἄνδρα τοῦτον ὁ πάλαι ζητεῖς οὐτός ἐστιν ἐνθάδε (Σ. Τ. 449).—τὴν οδοίαν ἢν κατέλιπεν οὐ πλείονος ἀξία ἐστίν (Λυσ. Ἀριστοφ. Χρημ. §. 47).—Μελέαγρος τὰς τιμὰς ἀς ἔλαβε φανεραὶ αἱ τιμαὶ ἀς Μελέαγρος ἔλαβεν.

§ 42. Ἐνταῦθα, νομίζω, ἐφελεκτέον καὶ τὸ τοῦ Λυσίου (Ἐρατ. Φόρου Ἀπολογία §. 32) ἐὰν τις ἄνθρωπος ἐλεύθερον ἢ παῖδα αἰσχύνῃ βία, διπλὴν τὴν βλάβην ὀφείλει, ἐὰν δὲ γυναῖκα ἐφ' αἰσπερ ἀποκτείνειν ἔξωσιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνεχεσθαι. Ἀλλ' ἐν τούτῳ

κώλον ἔπρεπε κανονικῶς νὰ ἦναι κατ' ὀνομαστικῆς ἀνθρώπουσ αἰρουμένα τοὺσ μὲν ἀπόλιδασ, τοὺσ δ' αὐτομόλιουσ, οἷσ ὁπόταν τις πλείονα μισθὸν διαφ, μετ' ἐκείνωρ ἐφ' ἡμᾶσ ἀκολουθήσουσι (Ισ. Συμμ. ις')—ὡ, ὁπόταν, κτλ.—πο.λ.λ. ἀν εἰπεῖν ἔχουσ Ὀλίθηιοι νῦν, ἀ τὸτ' εἰ προσέδοτο οὐκ ἀν ἀπόλωτο (Δημ. Φ. Γ', δ').

§. 46. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπὶ τοῦ οἷου μετὰ τοῦ ῥήματος εἶναι. Οὕτω, π. γ. ἠδέωσ χαρίζονται οἷω σοὶ ἀνδρὶ (Ξ. Ἀπομν. Β', θ', 3). Τοῦτο κυρίωσ μὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀνδρὶ τοιούτω, οἷου σὺ εἶ διὰ δὲ τῆσ ἐφέλιεωσ, παραλειπομένου τοῦ ῥήματος εἶναι, γίνεται ἀνδρὶ τοιούτω οἷω σοὶ, ὅπερ κατὰ μετᾶθεσιν γίνεται τοιούτω οἷω σοὶ ἀνδρὶ, καὶ, τελευταῖον, κατὰ παράλειψιν τῆσ δευτικῆσ ἀντωνυμίας, ἠδέωσ χαρίζονται οἷω σοὶ ἀνδρὶ. Παραλείπεται δὲ καὶ τὸ οὐσιαστικόν, ὡσ χαλεπὸν ἦρου καὶ οἷω γε ἐμοὶ παντάπασι ἀπορον (Πλ. Σοφ. 237). Τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ τῆν γυναῖκα ἐδρον ὄσην τ' ὄρεοσ κορυφῆν (Ὁδ. Κ, 113)=ὄση ἐστὶν ὄρεοσ κορυφή.—τὸ μὲν (ῥόπαλον) ἄμμεσ ἐτοκομεν εἰσρωόντεσ, ὄσουσ θ' ἰστὸν νηὸσ δεικοσῶροιο (Ὁδ. Ι, 321)=τοῦτο ἡμεῖσ ὄρωντεσ ἀπεικάζομεν εἶναι τόσου, ὄσοσ ἐστὶν ὁ ἰστὸσ νηὸσ εἰκοσῆρουσ.

§. 47. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ μεταβολῆσ τῆσ πτώσεωσ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν ἢ ἐφέλιεσ φέρει μεταβολὴν καὶ εἰσ τὸ γένουσ καὶ εἰσ τὸν ἀριθμὸν. Γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν τὸ ἀναφορικόν μετὰ τῶν ῥημάτων εἶναι, καλεῖσθαι, ὀνομάζεσθαι καὶ τῶν ὁμοίων προσλαμβάνῃ ὁμοῦπτωτον ἄλλο ὄνομα' ὁ φόθοσ' ὁ τότε παρών, ἦν αἰδῶ εἶπομεν (Πλ. Ν. Γ', 699).—τὸν οὐρανόν, οὐε δὴ πόλουσ καλοῦσι (Πλ. Κρατ. 405).—Λόγοι μὴν εἶουσ ἐν ἐκάστοισ ἡμῶν, ὡε ἐλίπιδασ ὀνομάζομεν (Πλ. Φιλ. 40). Τῆσ αὐτῆσ φύσεωσ εἶναι καὶ τὸ (Θ. Α', 68) ὡν τὸ μὲν (ἢ Ποτίδαια) ἐπικαιρότατον χωρίον. Ὡσαύτωσ δὲ (Θ. Β', 18) καὶ αὐτῶ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο, ὅποτε πόλεμοσ καταλάβουσ καὶ αὐτῇ (τῇ Οἰνύτρ).

§. 48. Συνήθησ δὲ ἢ μεταβολὴ τοῦ ἀριθμοῦ ἐπὶ τοῦ θεσ καὶ δετικσ περιληπτικὸν ἰδέαν ἐχόντων' κακείνουσ στυγῶ τοὺσ παῖδασ, ὅστισ τοῦ μὲν ἄρσενουσ πατῶεσ οὐκ ὠνόμασται, τῆσ δὲ μητῶεσ ἐν πόλει (Εὐρ. Ἡ. Ι. 934).—γίγνονται πάνθ' ὅτε βούλομαι (Ἄρφ. Ν. 348) καὶ ἀντιστρέφουσ' τοῦτ' ἦν δ νῦν σοὶ φανερά σηματοῦ κακὰ (Εὐρ. Ἰων. 945). Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ ὅστισ δ' ἀφικνεῖτο τῶν παρὰ βα-

σιλίως πρὸς αὐτόν, πάντας ἀπεπέμπετο . . . (Ξ. Ἀν. Α', α', 5) — τῶν βαρβάρων τιεὲς ἰσπέων διὰ τοῦ πεδίου ἐλαύροντες ᾄτιρι ἐντυγχάνουσιν, πάντας ἔκτεινον (Ξ. Ἀν. Β', ε', 32). — ἐκέλευε δὲ καίεν ἀπαντα ὄτω ἐντυγχάνουσιν κακσίμῳ (Ξ. Ἀν. Γ', α', 15).

§. 49. Εἶναι δὲ σημειωτέα καὶ ἡ περίστασις καὶ ἦν τὸ ἀναφορικόν, ὑπὸ τῆς μετοχῆς ἔλκόμενον, μόνον εἰς αὐτὴν ἀναφέρεται καὶ οὐδαμῶς εἰς τὸ ῥῆμα εἰς ὃ καὶ ἡ μετοχὴ ἀποδίδεται. Ἐάν π. χ. εἴπωμεν τείχος ὃ ποτε Ἀκαρῶνες τειχιώμενοι κοινὸν δικαστήριον εἶχον, τὸ ἀναφορικόν ὃ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ ῥῆμα εἶχον καὶ εἰς τὴν μετοχὴν τειχιώμενοι, δι' ἧς, οἷον διὰ μέσου, εἰς τὸ ῥῆμα, ὡς πρὸς τέλος, φθάνομεν. Ἔστι δὲ τοῦτο = ὃ ἐτείχισαν καὶ ὃ εἶχον οἱ Ἀκαρῶνες· τοῦναντίον εἰς τὸ (Θ. Γ', 105) τείχος ὃ ποτε Ἀκαρῶνες τειχισάμενοι κοινῶ δικαστηρίῳ ἐχρῶντο, τὸ αὐτὸ ἀναφορικόν μόνον εἰς τὴν μετοχὴν ἀναφέρεται = οἱ Ἀκαρῶνες ἐτείχισαν τὸ τείχος, καὶ ἐχρῶντο αὐτῷ κοινῶ δικαστηρίῳ. Οὕτω καὶ (Θ. Β', 39) ὃ μὴ κρυφθὲν ἄν τις τῶν πολεμίων ἰδῶν ὠφελῆθῃ = εἴτις δὲ τῶν πολεμίων τοῦτο, μὴ κρυφθὲν, ἴδοι, ὠφελῆθῃ ἄν.

§. 50. Οὕτω καὶ ἐπὶ μορίων ἀναφορικῶν· ἐμοὶ πειθόμενος ἀκολούθησον ἐνταῦθα, οἱ ἀγρίκομος εὐδαιμονήσεις (Πλ. Γοργ. 527). — ἦν (τιμωρίαν), πρὶν ἐμπισεῖν εἰκὸς εἶναι τοῦ βίου τι ἀπολαῦσαι (Θ. Β', 53)· τοῦτο ἐν τῇ συνηθείᾳ ἤθελεν εἶναι πρὸ τῆς ἐμπτώσεως τῆς ὁποίας· τὸ αὐτὸ δὲ δεικτικῶς ἤθελεν εἶναι καὶ πρὶν ταύτην ἐμπισεῖν.

§. 51. Ἐπι μείζων ἀνωμαλία γίνεται, ὅταν τὸ δε ἢ ὅστις, ἀντὶ νὰ ἀναφέρηται εἰς πρόσωπον (οὔτος — θε), ἀναφέρηται εἰς πραγματικόν τι, καὶ οὕτως ἐναλλάσσεται ὁ πρῶτος εἰρμός τοῦ λόγου· συμφορὰ δε ἄν τύχη κακῆς γυναικός (Γν.) = εἴ τις τύχη, τὸ τυχεῖν. — σκαιὸν τι δὴ τὸ χρέμα γίγνεσθαι φιλεῖ, θεῶν ἀνάγκας ὅστις ἰάσθαι θέλει (Εὐρ. Δικτ. Ἀποσπάσμ.) = εἴ τις θέλει, τὸ θέλαιν. — τὸ καλῶς ἀρξάι τοῦτ' ἐστὶν δε ἄν πατρίδα ὡς πλεῖστα ὠφελῆση (Θ.) = τὸ ὠφελῆσαι.

§. 52. Πρὸς ὁμοίαν δὲ καὶ τὰ σωφρόνων ἀνδρῶν, ὅτινες τάγαθὰ ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθελον (Θ. Δ', 18) = σωφρόνων ἀνδρῶν ἔργον ἢ ἴδιον εἴ τινας, κτλ., ἢ = σωφρόνων ἀνδρῶν ἔργον ποιοῦσιν ὅτινες, κτλ. — παντάπασι δὲ ἀπόρων ἐστὶ καὶ ἀμηχάνων καὶ ἀνάγκη ἔχομένων, καὶ τούτων πονηρῶν, ὅτινες ἐθέλουσι δε' ἐπιτορκίας τι πρὸς

θεός καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπουε πράττειν τι (Ξ. Ἀν. Β', ε', 21).

Οὕτω καὶ πολλῆς εὐθελείας ὅστις οὐλεται τῆς ἀνθρωπείου φύσεως ὀρμώμενης προθύμως τι πράξει ἀποτροπῆν τινα ἔχειν (Θ. Γ', 45), ἔνθα ὁ Κρόγγος γενικὴν ἀπόλυτον δέχεται τὸ ὀρμώμενης.

§. 53. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν, τροπομένου τοῦ λόγου ἐκ τοῦ πραγματικοῦ εἰς τὸ χρονικὸν εἶδος, γίνεται μεταβολὴ τοῦ εἰρημοῦ οὐδὲν ἄλλο, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῆ (Δίσχ. Προμ. 258), ὅπερ ὀμάλωτερον ἂν εἴη οὕτως ἐκφερόμενον· οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὅταν ἐκείνῳ δοκεῖ—τὸ ἐκείνῳ δοκοῦν, ἢ=οὐδέποτε ἄλλοτε, πλὴν ὅταν ἐκείνῳ δοκῆ. Καὶ ἀντιστρόφως δὲ ἐκ χρονικοῦ εἰς πραγματικὸν εἶδος· καὶ ὅταν τις τὸν αὐτοῦ βίον τοῖς ἐχθροῖς καὶ τοῖς συκοφάνταις διαμένη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ τὸν βίον ἀβιώτατον βιοῦν (Λυσ. κατ' Ἀρδ. §. 31).

§. 54. Ἡ ἐπελξίς ἐπενεργεῖ καὶ ἐπὶ τῶν ταπεινῶν σχέσεων. Ἐν τούτοις δὴλ. τὸ πλήρες τοῦ λόγου ἀπαρτίζεται ἐκ δύο, ἐκ τῆς ἐνοίας τοῦ ἐκεῖ ἢ ἐκεῖσε καὶ ὅπου ἢ ὅπουσε, ἐκ τῆς τοῦ ἐκτεθεῖν ἢ ἐκείθεν καὶ ὅθεν ἢ ἀπόθεν· οὐ ἂν τις ἐαυτοῦν τάξῃ, ἐνταῦθα δεῖ μενορετα κινδυνεύειν (Πλ. Ἀπολ. Σωφρ. 17).—ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἢ ὀρμῆ ἔσται, ὅθεν καὶ ἐκεῖνος ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνήν (Πρ. Α', 11).—ἐκτεθεῖν μ' ὡδ' ἀρέστησεν μολεῖν (Σ. Κ. 1286), διότι τὸ ὡδς=ἐνταῦθα, οὐχί=οὕτως, ὡς ἀλλαχοῦ ὅθεν=ἐκ τοῦ βωμοῦ τοῦ θεοῦ, κτλ.

§. 55. Τούτων δὲ παραλείπμενον πολλάκις τὸ ἐν ὑπονοεῖται· μαχόμενοι δὲ οἱ πολέμοι, καὶ ὅλη εἴη στερὸν χωρίον παρακαταλαμβάνοντες, ἐλώλυτο τὰς παρόδους (Ξ. Ἀν. Δ', ε', 24).—ἐπισθε (ἐκείσε), ὅλη ἂν τις ἠγῆται (Θ. Β', 11).—φοβοίμην μὴ ἡμῶν ἀγάγοι, ὅθεν οὐχ οἶόν τε ἔσται ἐξελεῖν (Ξ. Ἀν. Α', γ', 17)=ἐκείσε ὅθεν.

§. 56. Δυνάμει δὲ τῆς ἐλξέως τὸ ἠρώμενον κώλον λαμβάνει τὸ εἶδος τοῦ ἐπομένου ἢ ἀντιστρόφως· βῆναι κείθεν ὅθεν περ ἡκει (Σ. Κ. 1227)=κείσε ὅθεν.—δικχορίζοντο (Ἀθηναίων τὸ κοινόν) εὐθὺς, ὅθεν ὑπεξέθετο παῖδας καὶ γυναῖκας καὶ τὴν περιόδοσαν κατασκευῆν (Θ. Α', 84)=ἐκείθεν ὅπῃ ἢ ὅπου.—ἐκ γῆς, ὅθεν προῦκει', ἀγαξίουσι θρομβώεις ἀγραῖ (Σοφ. Τρ. 701)=ἐκ γῆς ἐν ἢ ἢ ἐνθα προῦκειτο.—καὶ ἄλλοσε, ὅποι ἂν ἀφίκη ἀγαπήσουσι σε (Πλ. Ἡρίτ. δ')=καὶ ἀλλαχοῦ ὅποι ἢ καὶ ὅποι ἄλλοσε ἂν ἀφίκη.

§. 57. Ἐκ τούτων ἐγεννήθησαν τὰ συνεπτυγμένην ἐνοιαν ἔχοντα τὸν ἐκείθεν πόλεμον δεῦρο ἤζοντα (Δ. Ὀλ. Γ', ε')=τὸν ἐκεῖ πόλε-

μον ἐκείθεν δεῦρο ἤζοντα.—*τῶν ἐκείθεν ζυμμάχων παραλαβῶν* (Θ. Ζ', 26).—*ὡπως εἴργωσι τοὺς ἐκείθεν ἐπιβοηθεῖν* (Θ. Α', 62).—*ἐπεξέειρασαν διαφορῆσαι τὰνδοθεν* (Δ. Εὐθουδ. 1319).—*τοῦτο δὲ τὸ κρεμάδιον τῶν ἐνδοθεν τις εἰσενεργάτω λαβῶν* (Ἀερ. Π.Α. 227)=*τῶν ἔνδον ὄντων ἐνδοθεν ἔλθῶν καὶ λαβῶν εἰσενεργάτω*. Οὕτω καὶ διὰ τοῦ αὐτόθεν φιλονεικῶν μὲν ὁ αὐτόθεν (Θ. Ζ', 71)=*ὁ ἐκ τῆς γῆς πεζὸς στρατός*=*ὁ ἐν τῇ γῇ στρατός τῶν Συρακουσίων, αὐτόθεν ἐκ τῆς γῆς φιλονεικῶν*. Οὕτως (Θ. Γ', 7) *ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ζυμωθησάντων* (Ἴδε καὶ Θ. Β', 25. Δ', 129. Ε', 52, κτλ.).

§. 58. Εἰ δὲ εἰς πάντα ἐν γένει καὶ ἀνεξαιρέτως τὰ εἰς θεῶν ἐπιβήματα ἐπικρατεῖ ἢ τοιαύτη σημασία τῆς ἐκ τινος ὀρμῆς, δι' ἣν γίνεται ἢ προσεξηγηθεῖσα ἔφεξις, ἢ πολλότατα κατήντησαν ἰσοδύναμα τοῖς ἰδίοις πρωτοτύποις, τὸ *κάτωθεν*=*κάτω*, τὸ *ἄνωθεν*=*ἄνω*, κτλ, περὶ τούτων φιλονεικοῦσιν οἱ φιλόλογοι. Ζητεῖται, π. χ. ἂν τὸ *οἱ κάτωθεν θεοί* (Σ. Ἀρ. 1070)=*οἱ κάτω θεοί* ἢ=*οἱ κάτωθεν ἐνεργούντες* ἂν τὸ *οἱ ἄνωθεν σίωροι* (Σ. Ἡ.Α. 1058)=*οἱ ἄνω οἰωνοὶ* ἢ οἱ *ἄνωθεν* πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν γῆν, πετόμενοι. Ἴνα ἐφαρμοσθῇ εἰς πολλὰ ἄλλα ἢ δευτέρα ἐκδοχῆ, πρέπει νὰ ἐνοηθῇ ἢ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἢ ἀντιστρόφως κινήσεις τῶν ὀμμάτων. Οὕτως ἤθελεν εἶναι τὸ (Σ. Φ. 28) *ἄνωθεν ἢ κάτωθεν*.—*τὰ τοῦ πλοίου κάτωθεν* (Δ. Φ. Β', δ'), *ὁ κάτωθεν κόμος* (Δημ. Ἀριστοκρ. Α', ε'), ὅπερ ἤθελεν εἶναι ὡς τὸ τῆς συνηθείας; *ὁ κάτωθεν υπογεγραμμένος, κάτωθεν* δηλ. θεωρωμένου τῷ γράμματι. Ὑπάρχουσιν ὁμοίως καὶ χωρὶς ἄτινα καὶ πρωτότυπα σύστοιχα οὐκ ἔχουσι, καὶ τοιαύτην θεωρίαν δυσκόλως ἐπιδέχονται. Ἄλλὰ περὶ τούτων ἀλλαχοῦ.

§. 59. Συνηθεστάτη δὲ ἢ τοιαύτη ἔφεξις ἐπὶ τῶν προθέσεων ἀπὸ καὶ ἐκ' διήρηστο τὰ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ξύλα (Ξ. Ἀρ. Β', 6', 16')=*τὰ ἐν ταῖς οἰκίαις ξύλα διήρηστο ἀπὸ τῶν οἰκιῶν*.—*ἐφεγορ οἱ ἀπὸ τῶν ἐν δεξιᾷ οἰκιῶν* (Ξ. Ἀρ. Ε', 6', 24).—*ἄρας τι τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης* (Θεόφ. Χαρ. Β')=*il prend ce qu'il veut de quelque morceau choisi de ce qui est servi sur la table* (Κορ.).—*μὴ τοὺς ἐκ τῆς νῆσου ἀναλάβωσιν*.—*τοὺς ἐκ τῆς νῆσου εἰς τὸ Ἡράτων μετεκόμισαν* (Θ. Γ', 79).—*οἱ Πλαταιῆς τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο* (Θ. Β', 5).—*οἱ ἐκ τοῦ πλοίου σύσκηροι* (Ξ. Ἀρ. Ε', ζ', 15).—*ἀπολαδικῶς ἅπαντα τὰ ἐκ τῆς οἰκίας* (Ἀερ. Π.Α. 857).—*ἐνε-*

πεύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὄμιλος ὁ ἐκ τῆς γῆς (Θ. Σ', 32) = ἐν τῇ γῇ ὧν ἐκ τῆς γῆς ἢ αὐτόθεν ζυνεπεύχοντο.

§. 60. Τοιοῦτον καὶ τὸ (Ξ. Ἀρ. Α', 6', 18) ἦγε Κίλισσα ἐφυγεν ἐκ τῆς ἄρμαμάξης, καὶ οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς καταλιπόντες τὰ ὄρια ἐφυγον· ἔθα τὸ μὲν δεύτερον προφανῶς = καὶ οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐφυγον ἐκ τῆς ἀγορᾶς· δυσκόλως δὲ δυνατόν εἶπεν ὅτι καὶ ἡ Κίλισσα καταλιπούσα τὴν ἄρμαμάξαν ἐφυγε διότι εὐκολώτερον ἠδύνατο φεύγειν ἐπὶ τῆς ἄρμαμάξης ἐλαύνουσα· ὕθεν ἐκληπτέον = ἐφυγεν ἐκ τῆς θέσεως τῆς ἄρμαμάξης, ἐκ τοῦ τόπου ἔθα ἴσατο ἡ ἄρμαμάξα. Ταῦτα ὁ Κρύγερος, ὀρθῶς βέβαια, οὐκ ἔστιν ὁμοίως πάντῃ ἀδύνατον ἴσως νοῆσαι ὅτι ἐκ τῆς ἄρμαμάξης, ὑπὸ βοῶν ἐλκομένης, ἐφυγεν ἐφ' ἵππου.

§. 61. Οὐδὲ ἡ παρὰ καὶ ἡ περὶ μένουσι τοῦ τοιοῦτου πάντῃ ἐλεύθερα· ὅστις δ' ἀρκεῖται τῶν παρὰ Βασιλέως πρὸς αὐτὸν (Ξ. Ἀρ. Α', 4, 5) = ὅστις τῶν παρὰ βασιλεῖ ὄντων παρὰ βασιλέως ἀρκεῖται. — ἐξηγγέλλον γάρ τινες τῶν παρὰ Τιτσαγέρονος Ἑλλήνων (Ξ. Ἀρ. Β', 8', 24). — οἱ παρ' Ἀρμίων (Ξ. Ἀρ. Β', 6', 1). — τὰ παρ' Ἐγεσταίων (Θ', 7', 22).

§. 62. Οὕτω καὶ τὰ περὶ δίκης (Πλ. Φαίδ. Ε'). — τὰ περὶ τοῦ γρονθίου (Ξ. Κ. Π. Ε', γ', 26). — τὰ περὶ Προξένου (Ξ. Ἀρ. Ρ', 4, 37). — τὰ περὶ τοῦ Ἐτερόνικου (Ξ. Ἑλλ. Ζ', θ', 1), κτλ. Ταῦτα, ἵνα ὁμοιάσωσι τοῖς προηγουμένοις, πρέπει νὰ ἐκληφθῶσιν = τὰ ἐν τῇ δίκῃ γενόμενα καὶ τὰ περὶ δίκης πυθέσθαι, τὰ τῷ Προξένῳ συμβάντα καὶ τὰ περὶ Προξένου. Ἄλλ' εὐκολώτερον ἐν τούτοις δυνατόν ἐνοῆσαι τὰ λεγόμενα· ὁ δὲ ἔνδερριος εἰς τὴν τοιαύτην ἐφελξίν ἀνάγει καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος (Τιμ. ἀρχ.) καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀπότοτος ἀναπληροῦν μέρος;

§. 63. Τὸ παραβολικὸν ὡσπερ συντάσσεται ὁμαλώτερον κατὰ τὸ ῥῆμα εἰς ὃ ἀναφέρεται καὶ στρεπτόν δὲ ἐφόρει καὶ ψέλλια καὶ τάλια, ὡσπερ (φάρουσι) οἱ ἄριστοι Περσῶν (Ξ. Ἀρ. Α', 4, 29). Ἄλλα καὶ τοῦτο δυνάμει τῆς ἐλξεως ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ ἄλλο κῶλον πρὸς ἀνδρας οὐκ ἀπολέκτους ὡσπερ καὶ ἡμᾶς (Θ. Σ', 68). — οἶμαι τοὺς νεωτέρους πυρθάνεσθαι ὡσπερ καὶ ἐμὲ (ἀντιφ.). — καὶ νῦν τοὺς Ἀθηναίους οὐχ ἕκασ, ὡσπερ ἐκεῖνον, ἀλλ' ἐγγὺς ὄντας περιοριῖται (Θ. Α', 69) = οὐχ ἕκασ ὄντας, ὡσπερ ἐκεῖνος ἦν

§. 64. Ἄλλο εἶδος ἐπιλέξεως, ἐκτὸς τούτου τοῦ ἐπὶ τῶν ἀναφορι-

κῶν, γίνεται ἐπὶ τῶν προεξηγηθέντων εἰδικῶν λόγων, ὅταν ἦναι μὲν τὰ δύο κῶλα τοῦ λόγου κεχωρισμένα, καὶ ὄχι εἰς ἓν συγχωνευμένα, ὡς ἡ φύσις τῆς ἐφέλεως ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ ἡ πτώσις, ἥτις ἔπρεπε νὰ ἦναι ὑποκείμενον τοῦ διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι ἢ ὡς ἐκφερομένου κῶλου, μεταφέρονται εἰς τὸ πρῶτον κῶλον ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἐν αὐτῷ ῥήματος· ἔγνωρ δημοκρατίαν ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐτέρων ἄρχειν (Θ. Γ', 37). — λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν κατ' οἶκον (Εὐρ. Μηδ. 248) = λέγουσιν ὡς ἡμεῖς ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν. — εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ' ὅπως ἀπόλετο (Αρφ. Εἰρ. 604). Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ τὴν γῆν ὅπόση ἐστὶν εἰδέναι (Ξ' Απ Δ' ζ, 2).

§. 65. Ὡς δὲ τὸ τελευταῖον (§. 64) εἶναι διάφορον τῶν δύο προεκτεθέντων εἰδῶν τῆς ἐφέλεως, οὕτω πάλιν διάφορον τούτου εἶδος εἶναι ὅταν ἡ ἀπρόσωπος σύνταξις τῶν ἀπαρεμφάτων τρέπηται εἰς προσωπικὴν· πρέπων ἔφης, πρὸ τῶνδε φωνεῖν (Σ. Τ. 9) = πρέπει σε πρὸ τῶνδε φωνεῖν. — οὐ προσήκειν καλᾶζειν τοῖσδε, ἀλλὰ Φωκέων γῆ (Εὐρ. Ὀρ. 869) = οὐ τούτοις προσήκει κολάζειν ἡμᾶς, ἀλλὰ τῆ Φωκέων γῆ.

§. 66. Ὡσαύτως ἐγὼ δικαίως εἰμι τῶν δ' ἀπηλλᾶσθαι κακῶν (Σ. Αἰτ. 400) = δικαίως ἐστὶ ἐμὲ. — καὶ σὺ οὖν ἡμῖν δικαίως εἰ ἀντιχαρίζεσθαι (Ξ. Κ. Π. Δ', α, 20). Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἄξιος, ἀναγκαῖος, ἀθῆλος, ἀδθῆλος καὶ τῶν τοιούτων· ἐστὶ δὲ ἐκεῖνο οὐκ ἀθῆλος ἔρῶν (Α. Μειδ. 522) = οὐκ ἀθῆλόν ἐστιν ἐκεῖνο αὐτὸν εἶναι· καὶ τοῦτο διὰ τὴν συγγένειαν αὐτῶν πρὸς τὰ ἀπρόσωπα (σ. 97, §. 30), καὶ διὰ τὴν κλίσει ἴσως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ προτιμᾶν, ὅπου ἕνεσιν, ἔμφυχον ὑποκείμενον (σ. 72, §. 11). Κατὰ μίμνησιν δὲ τὰ γέλωε ἠδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν (Σ. Αἰ. 79) = ἠδιστόν ἐστιν εἰς ἐχθροὺς γελᾶν. — εἰ θυμουμένους ὅτι ἡμῖσι βίος βιῶναι κρείτωρ ἀλύπως ἐστὶν ἢ διπλάσιος λυπονόμενῳ, ὥσπερ οὕτος (Λυσ. καὶ Ἀνδοκ. §. 32).

§. 67. Ἐφέλεξις ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὴν ἐπὶ ταῦτο προσωπικῆς σύνταξιν τοῦ ἀπαρεμφάτου· Ἀλέξανδρος ἐφασκεν εἶναι Διὸς υἱός. Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν εἰδέντο αὐτοῦ εἶναι προθύμον. — ἔξεστί μοι γινέσθαι εὐδαίμονι. — Δημοσθένης σεμνύεται τῷ γραφεῖς ἀποφνεῖν, κτλ' διότι τὸ προτασσόμενον ὑποκείμενον ἢ ἀντικείμενον ἐφέλεξι καὶ συσχηματίζει πρὸς ἑαυτὸ τὸ ἐπόμενον (ἴδε σ. 94, §. 14 καὶ ἀνωτέρω §. 37). Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μετοχῆς· Φαιῶν ῥοθὶν ὧδε κάλλιον Φαιεῖ (Εὐρ. Ὀρ. 774) = κάλλιον τὸ θανεῖν σε ὧδε.

§. 68. Καὶ ἐπὶ τούτων μὲν φαίνονται δύο κῶλα τοῦ λόγου, εἴτε καθ' ὅλου (§. 41—45), εἴτε κατὰ μέρος (§. 64), ἐνούμενα διὰ τῆς ἐφέλξεως. Ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῆς ἐκτείνεται καὶ εἰς λόγον ἐξ ἑνὸς μόνου κῶλου συγκείμενον. Γίνεται δὲ τούτο μετὰ τῶν φησάτων εἶναι, γίγνισθαι, καλεῖσθαι, ὅταν ἐφελκόμενα ὑπὸ τῆς κατηγορουμένου τίθωνται μᾶλλον κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ ἢ κατὰ τὸν τοῦ ὑποκειμένου, ὡς ἡ κοινὴ χρῆσις ἀπαιτεῖ τὸ μῆκος τοῦ ὀρθήματος ἰσὰ τὰ διόσεισι(15). — αἱ Θῆβαι Ἀγρυπτος ἐκαλεῖτο (Hr. B', 15). — Χάριτες δ' ὁμοίως κέκληται γῶος, (Aisch. X. 818) = ὁ γῶος κέκληται Χάριτες.

§. 69. Καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων περιστάσεων παρατηρεῖται ἡ δύναμις τῆς ἐφέλξεως, αἵτινες ὅμως δυνατόν νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὴν γενικὴν ταύτην περίστασιν: "Ὅπου καὶ δόξαίη ἡ δύναμις τοῦ ἡγουμένου ὑπερισχύουσα ἐφέλκει πρὸς ἑαυτὸ καὶ συσχηματίζει κατὰ εἰ τὸ ἐπόμενον, ἢ ἀντιστρόφως τὸ αὐτὸ ποιεῖ ἡ δύναμις τοῦ ἐπομένου πρὸς τὸ ἡγούμενον, καὶ οὕτω μεταβάλλεται ἡ φυσικωτέρα τοῦ λόγου πλοκή, ὑπάρχει ἔλξις ἢ ἐφέλξις, τείνουσα εἰς τὸ καταστῆσαι τὸν λόγον μᾶλλον συντεταμένον καὶ ἀπρητισμένον, δεικνύουσα καὶ διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος τὴν ἐν ταῖς ἐννοίαις ὑπάρχουσαν ἐνότητα.

§. 70. Τοῦ ἰδιώματος ἢ σχήματος τούτου πρὸς τοὺς Ἕλλησι γραμματικῆς ὄνομα γενικὸν δὲν εὑρίσκεται, διαφόροις ἀποκαλοῦσι τὰς κατὰ μέρος περιστάσεις αὐτοῦ, ἑοὶ τοῦλάχιστον δὲν εἶναι γνωστὸν. Ὑπάρχει ἡ λέξις ὑπαλάλαγη, σχῆμα δηλοῦσα ἐν ᾧ τὸ ἐπίθετον, ἀπὲ νὰ συμζωνήσῃ πρὸς τὸ κύριον καὶ κατάλληλον οὐσιαστικόν, συμφωνεῖ πρὸς ἄλλο ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτώμενον, οἶον κοινὸς λακάλῃς ὡς τυχὸς εὐρινος βάσις (Σ. Αἴ. 8), ἐν ᾧ κυρίως οὐχὶ ἡ βάσις ἦται πορεία, ἀλλὰ ἡ κών ἐστὶν εὐρινος, ἦτοι εὐόσφρητος: οὕτω καὶ λευκοπέχης πύπουρος χερσῶν (Eup. Φ. 1360), ἐν ᾧ κυρίως αἱ χεῖρες εἶσι λευκοπέχεις, κατ' ἐπιπέδον καὶ τὸ (Aesch. Eup. 155) χρυσοχάλινον πάταγον ψαλλῶν = χρυσοχάλινων ψαλλῶν πάταγον, καίτοι ἀντιλέγοντος τοῦ Βοθίου (Bothe). Ἀλλὰ, ὡς ἕκαστος βλέπει, τὸ ὄνομα τούτο ἤθελε περιλάθει μόνον μέρος τῆς εὐρυτέρας ἐφέλξεως. Οἱ Ῥωμαῖοι γραμματικοὶ καὶ οἱ νεώτεροι φιλόλογοι ὀνομάζουσι τὸ σχῆμα τούτο attractionem, ἔλξις ἐφέλξις ἢ ἐφέλκυσιν, κατὰ τὸν μακαρίτην Κούμαν. Εἰσὶ δὲ τῶν νεωτέρων καὶ φιλόλογοι, ὡς ὁ Κρύγκερος, αἵτινες, εἰς τὴν ἀρωματωματικὴν δύναμιν τούτου ἀποβλέποντες, προτιμῶσι τὸ ὄνομα ἀφομοίωσις (as-

similatio) ἢ πρόληψις (anticipatio), πάντα ἀνοίκειον καὶ ἀνάρμοστον εὐρίσκοντες τὸ πρῶτον.

§. 71. Ἐστω δὲ τὸ ὄνομα ὅποιονδήποτε, ὑπὸ τὸ ἴδιωμα τοῦτο πρέπει νὰ ἀναχθῆ καὶ ἡ μετάθεσις τῶν λέξεων, τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέρον σχῆμα ὀρίζει ὁ Βουττριάννος ἔστι δὲ μετάθεσις ἢ ἐκ τῆς οἰκείας εἰς ἄλλην θέσιν μετατόπισις τινος λέξεως, γινόμενη διὰ πολλοὺς λόγους· παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελοῦσα (Ὁδ. Ε', 155). — αἰσχυρῶν πόλις τὴν αὐτὸς αὐτοῦ — ἐν ἄλλοτε ἄλλῃ = ἄλλοτε ἐν ἄλλῃ.

§. 72. Εἰς τὴν μετάθεσιν ἀνάγκη καὶ τὸ Ὑπερβατὸν Σχῆμα λεγόμενον, verbi transgressio παρὰ Ῥωμαίαις. ὕπερ δύο λέξεις εἰς μίαν ἔννοιαν ἀνηκούσας διαχωρίζει διὰ μεσολαβήσεως ἄλλων λέξεων· ἀλλ' ἀπερῦκοι καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἄργεῖων φάτιν (Σ. Αἴ. 187), ἔνθα τὸ κακὰν χωρίζεται ἐκ τοῦ φάτιν εἰς ὃ ἀνήκει. — καὶ προσαταρακαστίον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἠφανε ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασι (Πλ. Πολιτ Γ', 401. — ἀξίω μηδεμίαν μοι διὰ τοῦτο παρ' ἡμῶν ὀργὴν γενέσθαι (Δ Φ. Γ', 6'). — σπεύρουσι δ', ἢ τῷ ζῶσι, Δῆμητρος στάχυν; (Εὐρ. Κόκλ. 121) Παράδοξον δὲ ὑπερβατὸν προθέσεων εὐρίσκει ὁ Βουττριάννος ἐν τῷ (Σ. Φ. 668) ἐξεπεύξασθαι ἀντὶ ἐπεξεύσασθαι = ἐπί τιμ ἐξέχσθαι. ὕπερ ἀνύπαρκτον.

§. 73. Εἰς τὸ ὑπερβατὸν ἀνάγκη καὶ τὰ ἐπόμενα· λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσῃ (Πίνδ. Ὀ. λ. Β', 28) = καὶ ἐν θαλάσῃ — ἢ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πάλαι εἶδοσαν ἔμμεν (Πίνδ. Ὀ. λ. Ε', 16) = καὶ σοφοὶ εἶδοσαν εἶναι. — ἐξηγησάμενος πᾶσαν καὶ ἐπιδέξας τὴν Ἑλλάδα τοῖσι Πέρσῃσι (Ἡρ. Γ', 135). — ἤξειν αὐτῷ σὲ πολὺ Ἀράσπου ἄνδρα καὶ πιστότερον καὶ ἀμείνορα (Ξ. Κ. Π. Γ', δ', 8). — οἶμαι οὖν πολὺ ἄν τὴν κατωσκευῆν μοι λαμπροτέρην φανῆναι (Ξ. Συμπ. Α', 4).

§. 74. Ὡς δὲ τὰ ὅμοια ἢ καὶ τὰ ἀντίθετα ἀναδεικνύονται καλλιώτερον ἀλλήλοις· πρακτεῖσιν ἀ ποικίλῃ ποικίλοισι (Πλ.). — τὴν αὐτὸς αὐτοῦ. — παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελοῦσα, κτλ' οὕτω διὰ τοῦ ὑπερβατοῦ χωριζομένη ἢ λέξις ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως ἐλκύει μᾶλλον τὴν προσοχὴν τοῦ ἀαγνώστου πρὸς τὴν δι' αὐτῆς παρισταμένην ἔννοιαν.

§. 75. Πολλάκις μὲν καὶ ἡ μετάθεσις καὶ τὸ ὑπερβατὸν φέρουσιν εὐφώνιον, καὶ ἐξήρουνσι, ὡς εἶπομεν, τὴν ἔννοιαν· ἀλλὰ καὶ δυσκόλιν φέρουσιν ἄλλοτε διὰ τὸν χωρισμὸν τῶν οἰκείων καὶ τὴν μετατόπισιν· ἔχειε πάλαι ὡς ἐπιθῆναις (Θεόκρ. Α', 17) = ἔχει, ὡς ἐπεθῆ-

μεις πάλαι. Πρὸς τοῦτο παραβάλλουσι τὸ τοῦ Ἀριστοφάνου; (*Nep.* 1315) οἶμαι γὰρ αὐτῶν αὐτίχ' εὐρήσειν ὅπερ πάλαι ποτε εἴηται. — περὶ γὰρ τίτος ἂν μᾶλλον πολλαίαι τις τὸν νοῦν ἔχων χαίροι λέγων καὶ ἀκούων; (Πλ. *Πολ. Β'*, 358) = πολλαίαι λέγων ἢ ἀκούων.

§ 76. Ὅτι τὸ ὑπερβατὴν φέρει δυσκολίαν πρὸ πολλοῦ παρετήρησεν ὁ συγγραφεὺς τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον *Ῥητορικῆς* (Κεφ. λά) « σαφῶς μὲν δηλώσομεν ... ἀπὸ μὲν τῶν πραγμάτων, ἐάν μὴ ὑπερβατῶς αὐτὰ δηλώμεν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα πραχθέντα, ἢ πραττόμενα, ἢ πραχθησόμενα, πρῶτα λέγωμεν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐφεξῆς τάττωμεν ἀπὸ δὲ τῶν ἀνομάτων, ἐάν μὴ ὑπερβατῶς αὐτὰ τιθῶμεν, ἀλλ' αἰεὶ τὰ ἐχόμενα ἐξῆς τάττωμεν. » Ἐνίοτε δὲ δι' αὐτοῦ ἀναγκάζονται πολλαίαι νὰ ἐξηγήσῃσι χωρία, ἄτοπον ὅλως ἢ δύσκολόν τι περιστῶντα. Εἰς τὸ ὑπερβατὸν ἠναγκάσθη ὁ Πλάτων νὰ προστρέξῃ ἵνα ὑπερασπίσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Πρωταγόρου καταδικαζόμενον περ' ὠνομιον χωρίον τοῦ Σιμωνίδου ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαθῶς γενέσθαι χαλεπὸν (*Ἰστορ. Ἑλλῆν. Ποιητ.* κτλ.).

§ 77. Διὰ τῆς μεταθέσεως γίνεται καὶ τὸ *Χιαστὸν Σχῆμα* λεγόμενον, καθ' ὃ δύο σχετικὰ κώλυα τοῦ ἐπομένου λόγου τίθενται κατὰ τάξιν ἐναντίαν τοῦ ἡγουμένου, ὥστε τὸ ἀντίθετον παράκειται εἰς τὸ ἀντίθετον οὕτω, π. γ. εἰς τὸ τοῦ ποιητοῦ οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολίη πέλλεν ἄνδρῶν ὀλλόντων τε καὶ ὀλλυμένων (*Ἰλ. Δ*, 450), οὔτε τὸ ὀλλόντων ἀναφέρεται εἰς τὸ προταχθὲν οἰμωγὴ, οὔτε τὸ ὀλλυμένων εἰς τὸ ἐπιταχθὲν εὐχολίη διότι ἡ μὲν οἰμωγὴ εἶναι τῶν ὀλλυμένων ἢ δὲ εὐχολίη τῶν ὀλλόντων ὅθεν ἡ κανονικώτερα πλοκὴ ἦτον ὀλλυμένων τε καὶ ὀλλόντων.

§ 78. Λέγεται δὲ *χιαστὸν*, διότι ἡ ἀληθὴς θέσις τῶν κώλυων πρίσταται διὰ τοῦ γράμματος *Χι*, σταυροειδῶς ἀναγινωσκομένων:

οἰμωγὴ χ εὐχολίη
ὀλλόντων χ ὀλλυμένων

Τὸ αὐτὸ δὲ καλεῖται καὶ *χιασμὸς*. Διάφορα τοῦτου παραδείγματα ἴδε περ' Ἰσοκράτει, σημειούμενα ὑπὸ Κοραῆ (*Ἰσ. Β'*, 17.43 67.293).

§ 79. Ὡσαύτως διὰ τῆς μεταθέσεως γίνεται καὶ τὸ λεγόμενον *Πρωθύστερον Σχῆμα*. Καλεῖται δὲ οὕτως ἐκείνη τοῦ λόγου ἢ πλοκὴ, καθ' ἣν προτάσσεται εἰς τὸν λόγον τὸ φύσει ὕστερον καὶ ἐπιτάσσεται τὸ φύσει πρότερον· ἐν σοὶ μὲν λήξω, οἴο δ' ἄρξομαι (*Ἰλ. Ι*, 97). — ὣς σὺ μὲν κλέης, ἐγὼ δὲ φράζω (*Σ. Φ.* 25) — οἰκτρότατα θοιγά-

ματα καὶ σφάγια γενναίων τέκνων (Εὐρ. Ὀρ. 812). Οὕτως ἐκλαμ-
βάνουσι καὶ τὸ (Εὐρ. Φ. 21) ὃ δ' ἠδοῦν ἴδουσι εἰς τε βακχεῖον πε-
σών=κάτοινος ἔδωκεν (ἑαυτὸν) τῇ ἠδονῇ.

§. 80. Τοιαῦται καὶ τὰ (Ξ. Ἀπομν. Γ', ε', 10) τὴν Ἐρεχθίδος γέ-
τροφὴν καὶ γένεσιν, κατὰ μίμησιν τοῦ ὑμηρικοῦ Ἀθήνη θρέψε, τέ-
κε δὲ ζείδωρος Ἀρουρα (Ιλ. Β. 547, ἴδε καὶ Ὀδ. Μ. 134).—ἐμ-
πιπὴν καὶ φαγεῖν (Ξ. Κ. Π. Ζ', α', 1). — πιδόντα ἢ φαγόντα (Πλ.
Πρωτ. 314, καίτοι προσηγμέντος σιτία καὶ ποτὰ πριμύμενον. Εἰς
τοῦτο τὸ σχῆμα ἀνάγει ὁ Κρύγερος καὶ τὸ (Θ. Η, 88) καὶ ὁ μὲν
ἄρας εὐθὺ τῆς Φασήλιδος καὶ Καῦνου ἀνα τὸν πλοῦν ἐποιεῖτο·
διότι βέβαια ἡ Καῦνος προηγείται τῆς Φασήλιδος τῷ πρὸς ἀνατο-
λὰς βαίνοντι· τούναντίον δὲ ἐν τῷ (Θ. Η, 108) ἀπὸ τῆς Καῦνου
καὶ Φασήλιδος εἰς τὴν Σάμον.

§. 81. Ἄλλ' ἐν ταῦτοις ἐστὶ σημειῶσαι ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀ-
ναγκάσῃ τὸν νοῦν νὰ προτάξῃ τὸ ἐν ἢ τὴ ἄλλο, νὰ θεωρήσῃ τὸ δέν-
δρον ἐκ τῆς ρίζης ἢ ἐκ τῆς κορυφῆς, τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς γεννήσεως
ἢ ἐκ τῆς τελευτῆς. Διὰ τοῦτο οὐδὲ εἰς τὸ (Ξ. Κ. Π. Δ', 6, 22) τυ-
κτερεῖσθαι καὶ δειπνῆσαι καὶ βιοτεύειν εἶναι ἀνάγκη νὰ προταχθῇ
τὸ δειπνῆσαι, ὡς πολλοῖς ἔδοξεν.

Δ'. Περὶ Ἀνακολούθου καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸ ἀναγομένων Σχημάτων.

§. 82. Ἀνακόλουθον καλεῖται ἐκείνη τοῦ λόγου ἡ πλοκὴ ἥτις,
ἐκτροπομένη τοῦ κατὰ φύσιν καὶ ἀκριβοῦς εἰρημοῦ τῆς ἀρχιεπίσεως
σειρᾶς, ἐκφέρει τὸ τέλος διάφορον πρὸς τὴν ἀρχήν. Ἀνακόλουθον
εἶναι πρὸς ἡμῖν, μεταξὺ ἄλλων, τὸ ἐγὼ διὰ ταῦτα δὲν με μέλει·
διότι ἀρχίσεις ὁ λόγος διὰ τοῦ ἐγὼ, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀκολουθήσῃ διὰ
καταλλήλου ῥήματος, δὲν φροντίζω ἢ τοιοῦτου τινός, μεταβάλλεται
ἀκολουθῶς, ὡς εἰ, ἀντὶ ἐγὼ, ὑπῆρχεν ἐμέ.

§. 83. Τὸ ἀνακόλουθον εἶναι τὸ ἀντίστροφον τῆς ἐφέλεξεως· διό-
τι, ἐν ᾧ αὕτη τείνει νὰ συγγνωεῖσθαι τὰ δύο εἰς ἓν, τρέπουσα, π. χ.
τὸ ὄργας ἄφες. ἄς ἔχῃς, εἰς τὸ ἄς ἔχῃς ὄργας ἄφες, ἐκείνο χωρί-
ζει τὸ ἓν εἰς δύο. Οὕτως εἰς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἀποβλέψας πρὸς τοῦ-
τον τὸν οὐδὸν ἔδοξέ μοι πάγκαλος εἶναι (Ν. Γ', 686), ἡ μία ἐν-
νοια τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἐκφέρῃ ὁ λόγος, κατὰ σειράν ἐμαλὴν ἀ-
ποβλέψατί μοι ἔδοξεν ἢ ἀποβλέψας ἠγησάμην, κτλ, χωρίζεται διὰ

τοῦ ἀνακολούθου εἰς δύο 1. ἀποβλέψας, κτλ. 2. ἰδοξέ μοι, κτλ.

§. 84. Ἐπίσης ἐκτεταμένη καὶ ποικίλη εἶναι ἡ γρῆσις τοῦ ἀνακολούθου ἐν τῇ ἑλληνικῇ συντάξει, ὡς ἡ τῆς ἐγκλίσεως, κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους γινομένων ἀμφοτέρων, ἰδικιτέρων πονημάτων καὶ περὶ τούτου γραφέντων.

§. 85. Καὶ πρῶτον μὲν γίνεται τὸ ἀνακόλουθον ἐν τῇ ἑλληνικῇ συντάξει ὅταν, ἀρχίζων ὁ λόγος δι' ὀνομαστικῆς, ἀντὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ κατάλληλον ῥῆμα εἰς ὃ ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ, τρέπεται εἰς ἄλλοιαν σειράν, ὡς εἰ ὑπῆρχε δοτικῆ, καθάπερ εἶναι τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Πλάτωνος (§. 83), τὸ τοῦ Ξενοφῶντος βουλευόμενος (ὁ Κύρος) κατάσκοπόν τινα πέμψαι, ἔδοξεν αὐτῷ ἐπιτήδειος εἶναι Ὀδρύσπας ἔλθειν ἐπὶ τοῦτο (Ξ. Κ. Π. Γ'. α, 31), καὶ πολλά ἄλλα τοιαῦτα.

§. 86. Εἰς τὸ τοιοῦτον ἀνακόλουθον ἀναχθῆναι ἐν μέρει καὶ εἰ ἀπόλυτοι ὀνομαστικά· διότι καὶ ἐν αὐταῖς ἀρχόμενος ὁ συγγραφεὺς τοῦ λόγου δι' ὀνομαστικῆς καὶ προβαίνων μέχρι τινὸς κατ' αὐτὸν τὸν εἰρμόν, παραιτῶν αὐτὸν μετέπειτα, λαμβάνει ἄλλον, δι' οὗ γραμματικῆς ἀκταλληλίας γινομένης, ἡ ὀνομαστικὴ μένει ἀνευ ῥήματος, ἐκκρευῆς καὶ ὄντως ἀπόλυτος· μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλειρὸς γόνος, ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν (Εὐρ. Φ. 290).

§. 87. Δεύτερον δὲ γίνεται τὸ ἀνακόλουθον, τρεπομένου τοῦ κώλου ἀντιθέτως, ἢ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀρχίζοντος δηλ. τοῦ λόγου διὰ δοτικῆς καὶ τελευτῶντος εἰς ὀνομαστικὴν· καὶ τοῖς Συρακουσίοις κατάπληξις οὐκ ὄληθη ἐγένετο, . . . ὄρωντες, κτλ. (Θ. Ζ', 42). Ὡς δὲ τὸ ἀνωτέρω εἶναι = βουλομένοι τῷ Κύρῳ ἔδοξε, κτλ, οὕτω τοῦτο εἶναι = οἱ Συρακούσιοι κατεπλάγησαν ὄρωντες. Προῆλθε λοιπὸν ἐν τούτοις τὸ ἀνακόλουθον ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν λέξιν συντάξεως (ἴδε καὶ Θ. Γ', 36 Γ, 24. 61. Ζ', 42. 70).

§. 88. Διὰ τῆς κατ' ἔννοιαν ἦτοι διὰ τῆς κατὰ τὸ νοούμενον ἢ σημαζόμενον συντάξεως γεννᾶται τὸ ἀνακόλουθον καὶ ἐν τῷ τὰ περὶ Πύλων ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ κράτος ἐπολεμεῖτο· Ἀθηναῖοι μὲν δουρῶν γεῶν ἐναντίαρ αἰεὶ τὴν γῆσον παραπλέοντες τῆς ἡμέρας. Πελοποννήσιοι δ' ἐν τῇ ἠπειρῷ στρατοπεδευόμενοι καὶ προσβολὰς ποιούμενοι τῷ τείχει (Θ. Δ', 23), ὡς εἰ προῦπῆρχεν ἀμφοτέροι ἐπολέμου· οἱ μὲν . . . οἱ δὲ . . . κτλ. (ἴδε καὶ Θ. Ε', 70. Ἠρ. Η, 74).

§. 89. Ἀνακόλουθος εἶναι βέβαια καὶ ἡ πλοκὴ ἐπὶ τῶν παραβο-

λικῶν λόγων, ὅταν τὸ ῥῆμα, ἀντὶ νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ κῆρον κω-
λον, διὰ τῆς ἑλξέως φέρηται πρὸς τὸ διὰ τοῦ ὡσπερ ἀρχόμενον·
ὅσοι ὡσπερ καὶ ἡμεῖς ὑπ' Ἀθηναίων ἰπιβουλεύμεθα (Θ. Α', 82).
— ἢ αἱ ἡγεμόνες, ὡσπερ νῦν ἡμεῖς διαγωγῆς ποιήσαθε (Θ. Γ',
67). Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συγκρίσεων ἤπερ (τύχη) ἀεὶ βέλτερον ἢ ἡμεῖς
ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμεθα (Δ. Φ' Α', ε').

§. 90. Κατὰ πολλοὺς ἄλλους τρόπους γίνεται τὸ ἀνακόλου-
θον. εἴτε ῥήματος τιθεμένου ὑποῦ ἔπρεπε, κατὰ τὰ προηγούμενα, νὰ
ἴναι μετοχή, εἴτε διὰ πολλῶν παρενθέσεων διακοπτομένου τοῦ λόγου
καὶ οἶον λησμονουμένης τῆς πρώην σειράς, κατ' ὥστε, ὡς ὀπουδή-
ποτε τὸ ἐπόμενον ἐνεργοῦν εἰς τὸ ἡγούμενον συµμεταβάλλει αὐτὸ
κατὰ τι ἢ, ἀντιστρόφως, τὸ ἡγούμενον εἰς τὸ ἐπόμενον, ἐπικρατεῖ ἑ-
φελέως, οὕτως ὑπάρχει ἀνακολουθία λόγου καὶ ἀνακόλουθον σχῆμα
ἢ ἰδιώμα ὅπου τὸ τέλος δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου.

§. 91. Τοσαῦτα καὶ περὶ τούτου, ὀλίγα βέβαια ἐκ τῶν πολλῶν
καὶ παμπύλλων ἃ ἦν δυνατόν εἰπεῖν, ἱκανὰ δὲ εἰς νύξιν πρὸς περαι-
τέρω ἔρευναν. Ἄλλων πληρέστερα πονήματα θέλουσι πραγματευθῆ
τὸ θέμα τοῦτο τελειότερον, ἐβακριβοῦντα τὴν γένεσιν, τὴν ἀνάγκην,
τὴν χρῆσιν, τὴν διαφασιν τῶν σχημάτων καὶ ἰδιωμάτων, τὴν ἀνα-
γωγὴν αὐτῶν εἰς γένη καὶ εἶδη, τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πολλῶν σχημάτων
πολλάκις σύμπτωσιν, τὴν διάκρισιν τῶν ρητορικῶν καὶ συντακτι-
κῶν σχημάτων, τὸν σκοπὸν ἑκατέρων καὶ τὰ ὅμοια.

§. 92. Ἐπειδὴ δὲ τοιαύτη ἐξέτασις καὶ ἐξήγησις τῶν συντακτι-
κῶν σχημάτων βοηθεῖ μεγάλως εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ποιητῶν καὶ
συγγραφέων, διὰ τοῦτο τοιοῦτον σύγγραμμα θέλει εἶναι ἀναντιρρή-
τως εὐπρόσδεκτον εἰς τοὺς περὶ τὴν ἑλληνικὴν σύνταξιν ἀσχολου-
μένους, τῆς ὁποίας μόνον τὰ στοιχεῖα πραγματεύεται τὸ παρὸν σχε-
διάσμα, καὶ τοῦτο ἄνευ ἀζώσεων, ἀσμένως παραχωρουμένων εἰς τὴν
φιλοτιμίαν τῆς νέας γενεᾶς, ἣτις θέλει διαδεχθῆ τοὺς πρεσβυτέρους
ἡμᾶς ἐν τῷ βίῳ τε καὶ ἐν τοῖς γράμμασιν. Καὶ τὰ μὲν τῆς παλαιο-
τέρας γενεᾶς ἔργα διὰ τῶν προῦδων τῆς νεωτέρας θέλουσι συγκαλυφθῆ
βέβαια ὑπὸ κριττάνων ἄλλων, ὡς κρύπτονται οἱ ἀκατέργαστοι λί-
θοι ἐν ταῖς θεμελίαις τῶν οἰκοδομῶν, ἢ δὲ νεωτέρα, καὶ τὰς δυσχε-
ρεῖας καὶ τὰς ὀλίγας τότε ἐλπίδας τῆς ἀρχαιοτέρας ἀναλογισθεῖσα,
θέλει κρίνει ὀρθότερον περὶ αὐτῆς, ἐὰν θέλῃ νὰ ἴναι δίκαια·

ἔδν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξοσι φρονεῖν (Σ. Α', 1125).

ΤΕΛΟΣ.

ΚΕΦ. Ε΄.	Τὸ ἄρθρον ἐπὶ κατηγορουμένου καὶ ἀντικειμένου. — Θέσις τοῦ ἄρθρου.	46
— —	Παραλείψεις ἐπὶ τοῦ ἄρθρου	47
ΚΕΦ. ΣΤ΄.	Περὶ τῶν Κοινῶν Προσδιορισμῶν. — I. Ὁ Τόπος.	48
— —	A΄. Ὁ τόπος ἐν ᾧ στέκει τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα. — B΄. Ὁ τόπος πρὸς ὃν κατευθύνεται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα. — Γ΄. Ὁ τόπος ἐξ οὗ ὀρίζεται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.	49
— —	Δ΄. Ὁ τόπος δι' οὗ περᾶ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα. Π. Ὁ Χρόνος.	50
— —	III. Τὸ ποῖον. IV. Τὸ ποῶν.	51
— —	V Τὸ κατὰ τι. — VI Τὸ αἴτιον.	52
— —	VII Τὸ ἥθικόν αἴτιον.	54
ΚΕΦ. Ζ΄.	Περὶ Ῥημάτων. — Σύνταξις τοῦ εἶναι καὶ τινῶν ἄλλων οἶον ἰσαδονῶν. — Τὸ εἶναι κατὰ συνδετικὴν ἔννοιαν.	55
— —	Τὸ εἶναι καθ' ὑπαρκτικὴν ἔννοιαν.	56
ΚΕΦ. Η΄.	Διαίρεσις καὶ Σύνταξις τῶν ἄλλων Ῥημάτων, ἐκτὸς τοῦ εἶναι.	58
— —	Σύνταξις τῶν Οὐδετέρων Ῥημάτων.	59
ΚΕΦ. Θ΄.	Σύνταξις τῶν Ἐνεργητικῶν Ῥημάτων. — Σύνταξις τῶν Ἀμεταβάτων Ἐνεργητικῶν.	60
ΚΕΦ. Ι΄.	Σύνταξις τῶν Μεταβατικῶν Ἐνεργητικῶν. — Μονόπτωτα μεταβατικά ἐνεργητικά μετὰ γενικῆς συντασσόμενα.	62
— —	Μονόπτωτα μεταβατικά ἐνεργητικά μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα.	63
— —	Μονόπτωτα μεταβατικά ἐνεργητικά μετὰ αἰτιατικῆς συντασσόμενα.	64
ΚΕΦ. ΙΑ΄.	Σύνταξις τῶν Διπτῶτων Μεταβατικῶν. — α. Τὰ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς συντασσόμενα.	66
— —	β. Τὰ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς συντασσόμενα. — γ. Τὰ μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς συντασσόμενα.	67
— —	δ. Τὰ μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς συντασσόμενα.	68
ΚΕΦ. ΙΒ΄.	Σύνταξις τῶν Παθητικῶν Ῥημάτων. — Παθητικά Κύρια. 1. Κατὰ γενικὴν συνήθειαν ἐμπρόθετον.	70
— —	2. Κατὰ δοτικὴν συνήθειαν ἀπρόθετον.	71
— —	Παθητικά Ἀυτοπαθῆ.	72
ΚΕΦ. ΙΓ΄.	Σύνταξις τῶν Μέσων Ῥημάτων. — α. Μέσα Ἀντανακλώμενα.	73
— —	β. Μέσα Ἀλληλοπαθῆ.	75
— —	γ. Μέσα Διάμεσα.	76
ΚΕΦ. ΙΔ΄.	Σύνταξις τῶν Ἀποθετικῶν Ῥημάτων.	77
ΚΕΦ. ΙΕ΄.	Περὶ Ἐγκλίσεων. — Αἱ Παραμεμφατικαὶ Ἐγκλίσεις. — Α΄. Αἱ Παραμεμφατικαὶ Ἐγκλίσεις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ. — 1. Ἡ Ὀριστικὴ Ἐγκλίσις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.	79
— —	2. Ἡ Ὑποτακτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.	80
— —	3. Ἡ Εὐκτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.	81
— —	Ἡ Προστακτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.	82
ΚΕΦ. ΙΣΤ΄.	Αἱ Παραμεμφατικαὶ Ἐγκλίσεις ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσεως. — 1. Ἡ Ὀριστικὴ Ἐγκλίσις ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσεως.	83
— —	Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσεως. 1. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ ὑποθέσεως.	84
— —	2. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ ἀναφοράς.	85
— —	3. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ χρόνου. β. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ τέλους.	86

ΚΕΦ. ΙΣΤ'. 5.	Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ ἐρωτήσεων.	88
— —	Ἡ Εὐκτικὴ ἐπὶ τῶν ἐκθετικῶν καὶ δηγηματικῶν λόγων.	89
ΚΕΦ. ΙΖ'.	Περὶ Ἀπαρεμμάτου καὶ Ἀπροσώπων Ῥημάτων.—Περὶ Ἀπαρεμμάτου.—Α'. Τὸ Ἀπαρέμματον ὡς Ἐγγλίσαις Ῥήματος. Κλάσεις τῶν Ῥημάτων μεθ' ὧν τὸ Ἀπαρέμματον συντάσσεται.	91
— —	Τὸ Ὑποκείμενον τοῦ Ἀπαρεμμάτου.	92
— —	Τὸ Κατηγορούμενον καὶ οἱ Προσδιορισμοὶ τοῦ Ἀπαρεμμάτου.	94
— —	Τὸ Ἀντικείμενον τοῦ Ἀπαρεμμάτου.—Β'. Τὸ Ἀπαρέμματον ὡς Ὄνομα.—Τὸ Ὄνοματικὸν Ἀπαρέμματον ὡς Ἰποκείμενον καὶ Κατηγορούμενον τοῦ λόγου.—Τὸ Ὄνοματικὸν Ἀπαρέμματον ὡς Ἀντικείμενον.	95
— —	Τὸ Ὄνοματικὸν Ἀπαρέμματον ὡς Προσδιορισμὸς.—Τὸ Ὑποκείμενον καὶ Κατηγορούμενον τοῦ Ὄνοματικῶν Ἀπαρεμμάτου.—Περὶ Ἄρθρου ἐν τῷ Ἀπαρεμμάτῳ.	96
— —	Περὶ Ἀπροσώπων Ῥημάτων.—Α'. Τὰ Ἀπρόσωπα Ῥήματα ἔχοντα ὑποκείμενον τὸν ἐξ αὐτῶν ἐξαγόμενον λόγον.	97
— —	Β'. Τὰ Ἀπρόσωπα Ῥήματα ἔχοντα ὑποκείμενον τὴν ἀσχηματισμένην ἔνοιαν τῆς αὐτῶν σημασίας.	98
ΚΕΦ. ΙΗ'.	Περὶ Μετοχῆς καὶ τῶν εἰς τὰς καὶ τὰς Ῥηματικῶν. Περὶ Μετοχῆς. Α'. Ἡ Μετοχὴ ἐπιθετικῶς.	99
— —	Β'. Ἡ Μετοχὴ κατηγορηματικῶς.	100
— —	Γ'. Ἡ Μετοχὴ παρενθετικῶς.	101
— —	Περὶ Ἀπόλυτων Μετοχῶν.—Ἡ Ἀπόλυτος Γενικὴ.	102
— —	Ἡ Ἀπόλυτος Δοτικὴ.—Ἡ Ἀπόλυτος Αἰτιατικὴ.	103
— —	Ἡ Ἀπόλυτος Ὄνομαστικὴ.—Περὶ τῶν εἰς τὰς καὶ τὰς Ῥηματικῶν.	104
ΚΕΦ. ΙΘ'.	Περὶ Χρόνων τοῦ Ῥήματος.—Χρόνοι τῆς Ὀριστικῆς Ἐγκλίσεως.—Ὁ Ἐνεστώς.	105
— —	Ὁ Παρατατικός.	106
— —	Ὁ Παρακείμενος.—Ὁ Ὑπερσυντελικός.	107
— —	Ὁ Ἀόριστος.	108
— —	Ὁ Μέλλον.—Ὁ Περιφραστικὸς Μέλλον.—Ὁ Μετ' ἄλγιν μέλλον.	111
— —	Οἱ Χρόνοι τῶν ἄλλων Ἐγκλίσεων.	112
ΚΕΦ. Κ'.	Περὶ Ἐπιρρήματων καὶ Ἐπιφωνημάτων.—Περὶ Ἐπιρρήματων.	113
— —	Α'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ ἐπιρρήματα.	114
— —	Β'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς ἄλλων Ἐπιρρήματων προσδιοριστικά.	114
— —	Γ'. Τὰ ἐπιρρήματα ὡς τῶν ἐπιθέτων προσδιοριστικά. Δ'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς τῶν Ὀυσιαστικῶν προσδιοριστικά.	115
— —	Ε'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς μετὰ πτώσεως συντασσόμενα.—Περὶ Ἐπιφωνημάτων. Α'. Τὸ κλητικὸν ὠ.	116
— —	Β'. Τὰ Παθηματικά Ἐπιφωνήματα.	118
ΚΕΦ. ΚΑ'.	Περὶ τῶν Ἀποφαιτικῶν Μορίων.	120
ΚΕΦ. ΚΒ'.	Περὶ Πρόθεσεων.	128
— —	Πρόθεσις Μονόπτωτοι. 1. Ἡ Πρόθεσις ἀντί.	129
— —	2. Ἡ Πρόθεσις ἀπό.	130
— —	3. Ἡ Πρόθεσις ἐξ ἢ ἐκ.	131
— —	4. Ἡ Πρόθεσις πρό. 5. Ἡ Πρόθεσις ἐν.	132

ΚΕΦ. ΚΒ'. 6. Ἡ Πρόθεσις ξὺν ἢ σὺν.	133
— — 7. Ἡ Πρόθεσις εἴς ἢ ἐς.	134
— — Πρόθεσις Δίπτωτοι. 1. Ἡ Πρόθεσις ἀνά.	135
— — 2. Ἡ Πρόθεσις διὰ.	136
— — 3. Ἡ Πρόθεσις κατὰ.	137
— — 4. Ἡ Πρόθεσις ὑπέρ.	138
— — Πρόθεσις Τρίπτωτοι. 1. Ἡ Πρόθεσις ἀμφί.	139
— — 2. Ἡ Πρόθεσις περί.	140
— — 3. Ἡ Πρόθεσις ἐπί.	141
— — 4. Ἡ Πρόθεσις μετὰ.	142
— — 5. Ἡ Πρόθεσις παρά.	143
— — 6. Ἡ Πρόθεσις πρός.	144
— — 7. Ἡ Πρόθεσις ὑπό.	145
ΚΕΦ. ΚΓ'. Περὶ Συνδέσεων καὶ Πολυσήμων Μορίων.	148

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΑΥΤΩΝ.

ΚΕΦ. Α'. Περὶ Συνδέσεως καὶ τῶν Διαφορῶν αὐτῆς Τρόπων.	151
ΚΕΦ. Β'. Περὶ Λόγων Συμπλεκτικῶν.	152
ΚΕΦ. Γ'. Περὶ Λόγων Διαζευκτικῶν.	157
ΚΕΦ. Δ'. Περὶ Λόγων Ἀντιθετικῶν.	159
ΚΕΦ. Ε'. Περὶ Λόγων Αἰτιολογικῶν.	162
ΚΕΦ. ΣΤ'. Περὶ Λόγων Τελικῶν.	163
ΚΕΦ. Ζ'. Περὶ Λόγων Ὑποθετικῶν.	166
ΚΕΦ. Η'. Περὶ Λόγων Ἀναφορικῶν.	172
ΚΕΦ. Θ'. Περὶ Λόγων Χρονικῶν.	175
ΚΕΦ. Ι'. Περὶ Λόγων Συμπερασματικῶν ἢτοι Λόγων Συνεπέλας.	178
ΚΕΦ. ΙΑ'. Περὶ Λόγων Εἰδικῶν ἢτοι Ἐκθετικῶν.	179
— — α'. Ἡ χρῆσις τῶν Ἐγκλίσεων.—β'. Ἡ χρῆσις τῶν χρόνων.	180
— — γ'. Ἡ σχέσις τῶν δὲ τοῦ ὅτι καὶ ὡς πρὸς τοὺς δι' ἀπαρεμ- φάτου καὶ μετοχῆς ἐκφερομένους λόγους.	181
— — δ'. Σχέσις τῶν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς ἐκφερομένων λόγων.	184
ΚΕΦ. ΙΒ'. Περὶ Λόγων Ἐρωτηματικῶν.	187

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

ΚΕΦ. Α'. Περὶ Σχημάτων. Α'. Σχῆμα κατὰ Σύνεσιν.	192
— — Β'. Σχῆμα Ἀττικὸν ἢ Ἀττικὴ Σύνταξις.	194
— — Γ'. Σχῆμα Πιπδαρικὸν ἢτοι Βοιωτικόν.	195
— — Δ'. Σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος.— α'. Κατ' ὀνομαστικήν. β'. Κατὰ γενικήν.	196
— — γ'. Κατὰ δοτικήν.— δ'. Κατ' αἰτιατικήν.	197
ΚΕΦ. Β'. Περὶ Ἰδιωμάτων. Α'. Περὶ Ἐλλείψεως καὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν ὑπα- γομένων Σχημάτων.	198
— — Β'. Περὶ Πλεονασμοῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν ὑπαγομένων Σχημάτων.	206
— — Γ'. Περὶ Ἐλλείψεως ἢ Ἐπέλλξεως καὶ τῶν ὑπὸ ταύτην ὑπαγομέ- νων Σχημάτων.	208
— — Δ'. Περὶ Ἀνακολούθου καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸ ἀναγομένων Σχημάτων.	220

ΠΙΝΑΞ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ.

	Σελ.	§		Σελ.	§.
Α.			<i>Ἀντί</i> , σημασία αὐτῆς.	129,	5
<i>Ἀιτιολογικὰ μύρια</i>	162	2	<i>Ἀντιθετικοὶ λόγοι</i> τί		
» ἐκλαμβανόμενα καὶ χρονικῶς	—	3	καλοῦνται; 159. διὰ τίνων μορίων ἐκφέρονται;	160.	3
<i>Ἀιτιολογικοὶ λόγοι</i> τί καλοῦνται, καὶ διὰ τίνων μορίων ἐκφέρονται.	—	1	<i>Ἀντικείμενα</i> ἢ προτάσεως	7,	28
<i>Ἄλιον ποιητικῶν ἐπιπέδων</i> παθητικῶν ῥημάτων	52.	23	<i>Ἀντωνυμιῶν χρῆσις</i>	24.	1
<i>Ἄλιον προορσεικῶν</i>	53.	24	<i>Ἄδριτος</i> , χρῆσις αὐτοῦ.	108.	9
» ὀργανικῶν	—	25	» ὑποτακτικῆς	112.	24
» τελικῶν	—	27	» ἀντὶ παρακειμ. καὶ ὑπερσυντ.	109.	14
» ἠθικῶν ἄλιον	54.	28	<i>Ἄδριατ.</i> μετὰ τοῦ τί οὗ;	110.	17
<i>Ἄλλὰ</i> , ἀντιθετικῶς	161.	7	<i>Ἄδριτου</i> ἀνώμ. χρῆσις	—	15
» μεταβατικῶς	—	10	» σύγκρισις πρὸς <i>Παρατατικῶν</i> .	108.	10
<i>Ἀλληλοπαθῆς ἀντωνυμ.</i>	31.	31		—	11
<i>Ἀμφοί</i> , τρίπτωτος; πρῶθ.	139.	41	<i>Ἀπαρέμφατον τελικῶν</i> .	92.	7
<i>Ἀνδνητικῶς μεθ' ἑαυτῶν</i> ὑποτακτ. εὐκτικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου	113.	26	<i>Ἀπαρέμφατον</i> ὡς ἀντικείμενον ῥήματος	91.	4
<i>Ἀνά</i> , μετ' αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς	135.	23	<i>Ἀπαρέμφατον</i> ὡς ἑγκλισις θεωρούμενον	—	2
<i>Ἀνακόλουθον σχῆμα</i>	240.	82	<i>Ἀπαρέμφατον</i> ἑισαρθρον	96.	25
<i>Ἀναφορικαὶ ἀντωνυμ.</i>	35.	51	<i>Ἀπαρέμφατον</i> ὡς ὄνομα.	95.	19
<i>Ἀναφ. ἄνωγ.</i> θέσις	136.	50	<i>Ἀπαρέμφατον</i> ὡς προσδ.	96.	23
<i>Ἀναφορικοὶ λόγοι</i> τί καλοῦνται καὶ διὰ τίνων ἀντωνυμιῶν καὶ μορίων ἐκφέρονται	172.	1	<i>Ἀπαρέμφατον</i> ὡς ἀντικείμενον καὶ κατηγορ.	96.	24
<i>Ἀναφορικοὶ λόγοι</i> προσθετικοὶ	173.	4	<i>Ἀπαρεμφάτου</i> ὑποκειμένου ἐπὶ ταυτοπροσ.	92.	8
<i>Ἀναφορικοὶ λόγοι</i> προσδιαριστικοὶ	—	5	<i>Ἀπαρεμφάτου</i> ὑποκειμένου ἐπὶ ἑτεροπροσ.	93.	10
<i>Ἀρεπυγμένη πρότασις</i> τί ἐστὶ	2.	8	<i>Ἀπαρεμφάτου</i> ἀντικείμ.	95.	18
			» κατηγορ.		
			καὶ προσδιορισμοί	94.	13
			<i>Ἀπλῆ πρότασις</i> τί καλεῖται	1.	3
			<i>Ἀπό</i> , σημασία αὐτῆς.	130.	7
			<i>Ἀπόλ.</i> μετοχῆ, Γενική.	102.	14

	Σελ.	§.		Σελ.	§.
Ἀπόλ. μετοχή, δοτική.	103.	19	Εἰτε-εἰτε, ἐπὶ διαζεύξ.	158.	4
» » Αἰτιατ.	—	21	Εἴτ' οὐν-εἴτ' οὐν . . .	—	—
» » Ὄνομας.	104.	24	Εἰδικοί λόγοι ἢ ἐκθετι-		
Ἀποσιώπησις τί ἐστι .	200.	6	κοὶ τίκαλοῦνται καὶ διὰ		
Ἀποφατικά μῦθα . . .	1-0.	1	τίνων μορίων ἐκφέροντ.	179.	1
Ἀπροσώπων σύνταξις.	97.	28	Εἰδικῶν λόγων χρῆσις		
Ἄρθρον ἐπὶ ἀντικειμέ-	—	34	ὡς πρὸς τὰς ἐγκλίσεις.	180.	3
νου καὶ κατηγορουμένου	46.	17	Εἰδικῶν λόγων χρῆσις		
Ἄρθρου χρῆσις παρ' Ἀτ-			δι' ἄπαρ. καὶ Μετ. εἰδ.	181.	5
τικοῖς	41.	4	Εἰδικῶν λόγων χρῆσις		
Ἄρθρον ἄντων. χρῆσις	—	1	διὰ τοῦ ὡς ἢ θεὶ ἐκφέρ.	184.	14
» συγκεφαλαιω-			Εἶναι συνδεδ. σύνταξις.	55.	3
τική δὲναιμις .	44.	12	» περιγραφ. ἔκφ.	56.	6
» παράλειψις . .	47.	20	» ὀπαρτικοῦ σὺντ.	—	10
» οὐσ. δὲναιμις .	45.	16	» προσδιορισμός .	57.	13
» θέσις	46.	18	» χαρακτηριστικά .	—	14
Ἄυτος, σημασία καὶ συν-			» δοτικῆ προσοπ.	—	12
δυασμός μετὰ ὀνομά-			Εἶς ἢ ἕς σημασία . . .	134.	17
των, ἄντωνυμιῶν, κτλ.	26.	10	Ἐκ ἢ ἐξ σημασία . . .	131.	9
Ἄυτος ἔφα, τὸ τοῦ Πυθαγ.	—	11	Ἐκείνος-αὐτός ἐπὶ δύο		
			προηγούμενων	—	49
Β.			Ἐλλειψις τί ἐστι . . .	198.	2
Βραχυλογία τί ἐστι .	200.	10	Ἐλις ἢ ἐφαλῆς τί ἐστι,		
			ἐπὶ τίνων λόγων καὶ		
Γ.			πῶς γίνεται, κτλ. . . .	208.	37
Γάρ, αἰτιολογικός . .	163.	4	Ἐν μετὰ δοτικῆς . . .	132.	13
			Ἐρεστώδ, Ὀριστικῆς.	105.	2
Δ.			» Ὑπότακτ. Ἐὐκτ.		
Δι, συμπλεκτ. μεταβατ.	160.	5	» Πρὸς Ἀπαρεμφ.		
Διτικαὶ ἄντωνυμίαι.	33.	42	» καὶ Μετοχῆς . . .	112.	24
Διὰ, μετὰ Γεν. καὶ Αἰτ.	136	20 28	Ἐπί, τρίπτωτος πρό-		
Διαζευκτικοὶ λόγοι τίκα-			θεσις	141.	50
λοῦνται καὶ διὰ τίνων			Ἐπιβήματα ὡς καθ'		
μορίων ἐκφέρονται.	157.	3	αὐτὸ ἐπιβήματα . . .	114.	2
Δυητικὸς λόγος	90	30	Προσδιοριστικὰ ἄλλων		
			ἐπιβημάτων	114.	4
Ε.			Ἐπιβήματα προσδιορι-		
Ἐγκλίσις τί καλεῖται			σικὰ ἐπιθέτων, οὐσίας.	115.	6
παρεμφ. καὶ ἀπαρέμφ.	79.	1	Ἐπιβήματα συνταξσό-		
Εἰ δὲ μὴ	122.	13	μενα μετὰ πτώσεων.	116.	9
Εἰ μὴ	—	—			

	Σελ.	§.		Σελ.	§.
ἀ. Ἐπίθετα μετὰ Γενικῆς συντασσόμενα.	19.	24	Ἡ συγκριτ. διασαφην.	159.	7
β. μετὰ Δοτικῆς . . .	20.	26	Ἡ — Ἡ, διαζευκτικῶς.	157.	2
Ἐπιφωρημάτωρ διαίρεσις	116.	10	Ἡθικὴ δοτικὴ τί ἐστι.	54.	28
Ἐπιφώρημα κλητικόν.	—	11	Ἡλικος, ἀναφορ. ἀντ.	38.	64
Ἐπιφωρήματα παθηματικά	118.	15	Ἡτοι, θέσις αὐτοῦ . .	157.	3
Ἐρωτηματικαὶ ἀντωνομίαι	39.	69	I.		
Ἐρωτηματικοὶ λόγοι τί καλοῦνται καὶ πῶς ἐκφέρονται	187.	1	Ἰδιώματα τίκαλοῦνται.	198.	1
Ἐρώτησις ἀπλή . . .	—	5	Ἰνα τελικὸς μεθ' ὑποτ.	164.	3
» Σύνθετος	—	—	K.		
» Ἀπόλυτος καὶ	—	—	Καί, συμπλεκτικὸς . .	152.	3
» εἰθεῖα	—	6	» ἐρατ. ἐπιδοικικός.	—	4
» Ἐξαρτωμένῃ καὶ	—	—	Καὶ — καὶ χρῆσις . . .	153.	7
» πλαγία	189.	11	Καὶ περ, ἐναντιωματ.	161.	8
» Ἀπόλ. καὶ εὐ-	—	—	Καί τι	154.	9
» θεῖα διὰ τίνων	—	—	Καίτοι ἐναντιωματικός.	161.	8
» ἀντων. καὶ ἐγκλί-	—	—	Κατὰ μετὰ γενικῆς καὶ	—	—
» σεων ἐκφέρεται.	190.	15	αἰτιατικῆς	137.	30
Ἔστιν οἷ — ὧν — οἷς =	—	—	Κατά τι (τὸ) πῶς ἐκφέρ.	52.	22
τινέ, τίνων, τισί. . .	37.	57	Κατηγορούμενον τί ἐστ.	1.	4
Εὐκτικὴ ἐν ἀπόλ. ἰσῶ	81.	10	Κλιμακωτὸς λόγος τί	—	—
Εὐκτικὴ ἐν ἐξαρτήσει	84.	8	ἐστὶ καὶ πῶς ἐκφέρετ.	155.	14
» ἐπὶ ὑποθέσεως . . .	—	10	Κοινοὶ προσδιορισμοί.	48.	1
» ἀναφορᾶς	85.	12	Κιτητικαὶ ἀντωνομίαι . .	31.	32
» τέλους	86.	16	Λ.		
Ἐκτ ἐπὶ ἄνω ἐν ἐξαρτ.	88.	22	Λόγος τί ἐστὶ καὶ ποσα-	—	—
» ἐπὶ διηγηματικῶν	—	—	πλοῦς.	1.	12
λόγων	89.	24	M.		
Z.			Μέλλων, χρῆσις αὐτοῦ.	111.	19
Ζεύγμα τί ἐστὶ	205.	25	» περιγραφιστικός . .	—	21
Η.			Μέρ — ἀλλ., ἐναντιωμ.	160.	2
Ἡ διαζευκτικός	157.	3	Μέρ — δέ, ἀντιθετικός.	—	3
Ἡ ἐπὶ σημασίας τοῦ	—	—	Μέρ — ὁμοσ.	—	—
εἰδευῆ	158.	6	Μέντοι — ὁμοσ.	161.	8
			Μετὰ, — γενικῆ αἰτιατι-	—	—
			κῆ καὶ δοτικῆ συντασ-	—	—
			σομένη	142.	55
			Μεγάθεσις τί ἐστὶ . .	218.	71

	Σελ.	§.		Σελ.	§.
Πλεορασμός τί ἐστι.	206.	28	Ῥήματα μετὰ ἄλλωντα		
Πλεορασμοὶ καθαροὶ καὶ			σημασ. καὶ ἄντ	65.	10
φαιδόμενοι	—	29	» Διπλωτά μετὰ		
Ποιητικὸν αἴτιον τῶν			Αἰτ. καὶ Γεν.	66.	2
παθητικῶν ῥημάτων.	70.	2	» μετὰ Αἰτ. καὶ Δοτ.	67.	4
Ποικιλιαίων διπτ. ῥημ.	69.	8	» μετὰ διπ. λέξ. Αἰτ.	—	5
Ποιδρ (τὸ) πῶς ἐκφέρειτ.	51.	14	» μετὰ Γεν. καὶ Δοτ.	68.	7
Ποῖος ἐρωτηματικὴ .	40.	72	» Παθητικά . . .	70.	1
Ποιδρ (τὸ) πῶς ἐκφέρειτ.	51.	16	» Παθητικὰ ἄντρια	—	3
Πόσος ἐρωτηματικὴ .	40.	73	» Ἀδοπαθῆ . . .	72.	13
Πότερος	39.	71	» Μέσα ἄντρια κλ.	73.	2
Πρό, μετὰ γενικῆς .	132.	11	» Ἀλληλοπαθῆ.	75.	9
Προθέσεις ἐκ τοπικῶν			» Διάρεσα . . .	76.	12
ἐπιρρήμάτων	128.	1	» Ἀποθετικά . . .	77.	1
Προσδιορισμοὶ Πρωτάς.	5.	20	» Ἀπαιτ. ἀπαρέμφ.	91.	3
» τί διαφέ-			» Ἀπρόσωπα . . .	97.	28
ρουσιτῶν κατηγορουμ.	14.	2	Ῥηματ. εἰς τὸς κλί. τέος.	104.	25
Προσδιορισμοὶ πούτιθ.	—	3			
» κατ' ἐπεξήγησιν	—	6	Σ.		
» διὰ παρενθετ.			Συμπερασματικὸν λόγον		
πρωτάσεων	16.	14	τί καλοῦνται καὶ πῶς		
» διὰ πλαγίων . . .	17.	17	ἐκφέρονται	178.	1
» ὀνομαστικοὶ καὶ			Σύνθεσις συνθετικῶν		
ἐπιρρήματων	13.	1	μετὰ τοῦ κατηγορουμ.	2.	6
Προσδ. προσδιορισμοῦ.	14.	4	Συμφωνία τοῦ ῥήματος		
Πρός, τρίπτως πρῶθ.	144.	65	καὶ τοῦ ὑποκειμένου .	9.	10
Προστακτ. καθ' ἑαυτήν.	82.	14	Συμφωνία τοῦ κατηγορ.		
Προσωπικὰ ἄντωνυμίας.	25.	2	καὶ ὑποκειμένου . . .	9.	8
			Σύνθ. σημασίαι αὐτῆς .	133.	15
Ρ.			Σύνθ. ποσῶς γίνεται.	151.	4
Ῥήματα (τὰ) εἰς πόσας			Σύνθ. χρῆσις καὶ διαίρ.	148.	1
τάξεις διαιροῦνται . .	55.	1	Συνθετικὸν τίσημαίνοι.	1.	4
Ῥήματ. διαίρ. καὶ σύν.	58.	—	Συνεπιγυγμέναί προτ.	2.	8
Ῥήματα ὀσδέτερα . . .	59.	6	Σύνθετος Ἄντωνυμία.	28.	19
» Ἐνεργητικά	60.	1	Σύνθετος ἢ Σύνθ. Πρωτ.	10.	15
» Ἀμετάβατα	—	2	Σύστοιχος σύνταξις .	65.	11
» Μεταβυτικά	62.	4	Σφέτερος	31.	33
» Μοδόπλωτα μετὰ			Σχῆμα τί ἐστι	192.	1
Γενικῆς	62.	5	» κατὰ Σύνθεσιν .	—	4
» μετὰ Δοτικῆς	63.	6	» Ἀιτικῶν	194.	9
» μετ' Αἰτιατικῆς . . .	64.	8	» Πινδαρικῶν	195.	13

	Σελ.	§.		Σελ.	§.
Σχῆμ. καθ' ἑ. λογ. καί μέρ.	196.	16	φορὰ ἐγκλίσεως ἐκ τῆς		
» Ἀναγ. ἀπόδοσιν.	200.	7	διαφ. σχέσ. τῆς ὑποθέσ.		
» Ἀσύνθετον	204.	23	πρὸς τὴν συνέπειαν . . .	169.	9
» Ἐν διὰ δυοῖν	207.	34	ὑποκείμενον τῆς Προτ.		
» Ὑπερβατόν	218.	72	τί σημαίνει	1.	4
» Χιαστόν	219.	78	ὑποκείμενον τί τίθεται		
			εἰς τὸν λόγον	7.	1
Τ.			ὑποτακτικῆ καθ' ἑαυτὴν	80.	5
Τὸ σύνδεσμος, μόνος . . .	153.	5	» ἐν ἐξαρτήσει	84.	8
Τὸ τί διαφέρει τοῦ καί .	—	6	» ἐπὶ ἀναφορᾶς	85.	12
Τὸ—καί	154.	10	» ἐπὶ χρόνου	86.	14
Τὸ—τέ	153.	8	» ἐπὶ τέλους	—	16
Τελικοί λόγοι	163.	1	» ἐπὶ ἐρωτήσεων	88.	22
Τέος ῥηματικῶν σύντ.	104.	25	» ἰστορ. χρόνου		
Τίς, ἀρίστος ἀντιωνυμ.	38.	66	ἡγουμένου	87.	18
Τίς=μέγας, ὡς κατηγ.	39.	67			
Τίς, ὡς ὑποκείμενον . . .	—	68	Φ.		
Τίς, ἐρωτηματικῆ	—	70	Φόβον ἢ ὑποψίαν ση-		
Τόπος (ὁ) ποσαχῶς θεω-			μαντικὰ ῥήματα	88.	21
ρεῖται	49.	3			
Τὸς ῥηματικῶν σύνταξ.	104.	25	Χ.		
Τροπικοί λόγοι	87.	19	Χροικοί λόγοι τί κα-		
Υ.			λυῦνται καὶ πῶς ἐκφ.	175.	1
Ὑπὲρ μετὰ Γενικῆς καὶ			Χροικοί προσθ. λόγ.	—	2
ἀιτιατικῆς	138.	37	» προσδιοριστ.	—	3
Ὑπερυντελικός ὀριστ.	107.	7	Χρόνοι τῶν ἄλλων ἐγγλ.	112.	23
Ὑπό, τρίπτωτος πρῶθ.	145.	70	Χρόνος (ὁ) πῶς ἐκφέρ.	50.	8
Ὑποθετικοὶ λόγοι τί			Χρόνων ῥήματος ἐξήγ.	105.	1
καλοῦνται καὶ ποσα-					
χῶς θεωροῦνται	166.	6	Ω.		
Ὑποθετικῶν λόγων οἱ			Ὡς εἰδικόν τί διαφέρει		
χρόνοι πῶς ῥυθμίζονται	169.	8	τοῦ ὅτι	185.	16
Ὑποθετικῶν λόγων δια-			Ὡς τελικόν	164.	3
			Ὡστε τελικόν	165.	6

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Μυτιλήνης

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ